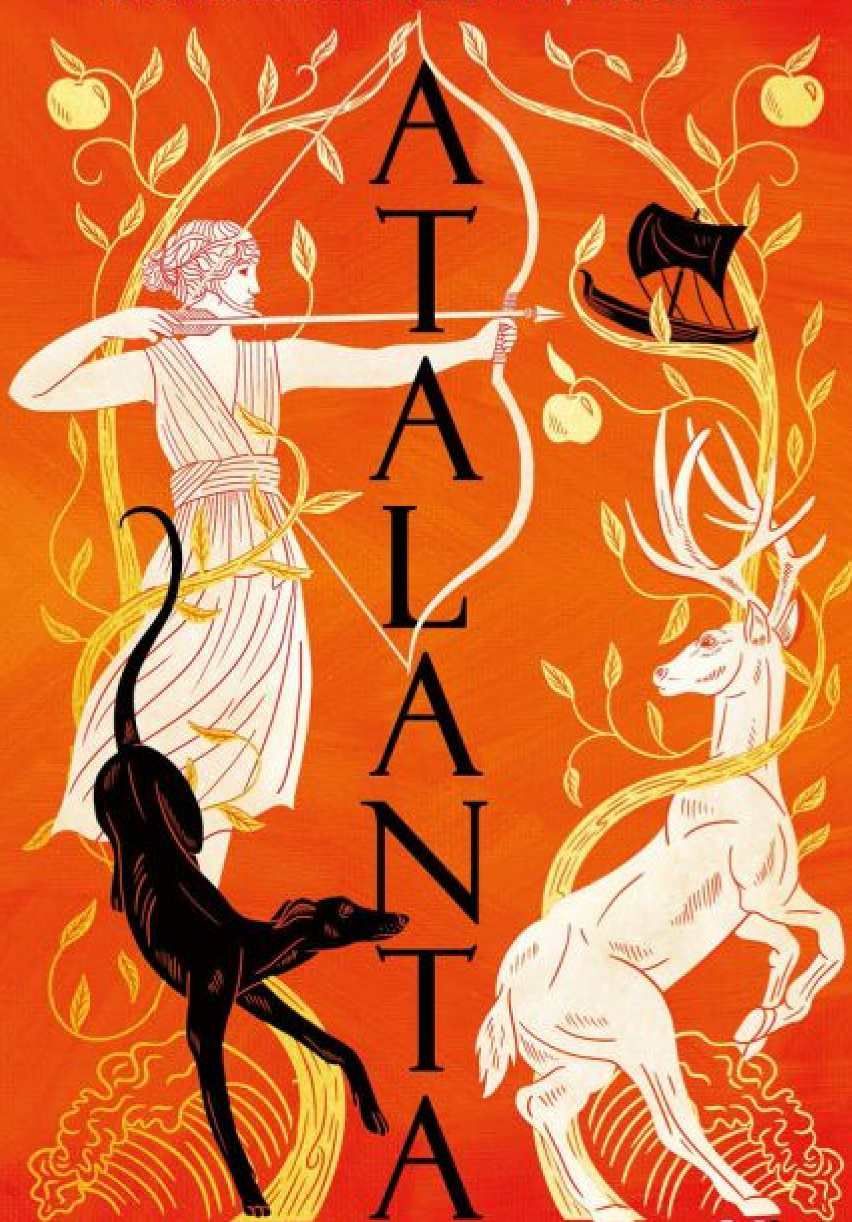

JENNIFER SAINT
Autoarea bestsellerelor ARIADNA și ELECTRA
ATALANTA
LITERA
folio

JENNIFER SAINT

ATALANTA

Traducere din limba engleză de

IRINA-MARINA BORŢOI

EDITURA LITERA

Bucureşti, 2024

Jennifer Saint

Ediție publicată pentru prima dată de WILDFIRE,
un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP
Design copertă © Micaela Alcaino pentru Headline
Publishing Group

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Atalanta
Jennifer Saint

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mona Apa
Corector: Ionel Palade
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-629-9
ISBN EPUB 978-630-338-037-7

Pentru Bee şi Steph, grupul meu de scriitori din nord, cărora le-a plăcut acest roman de la prima sa încarnare şi l-au aclamat la fiecare pas

Atalanta: din greacă, Ἀταλάντη (*Atalante*), adică „egală ca statură”

„Atalanta era deosebit de iute de picior... ea nu se arăta vederii decât din întâmplare, când urmărea vânatul ori se apăra de vreun bărbat; iar atunci țâşnea iute ca fulgerul.”

Thomas Stanley, traducător (1665), *Claudius Aelianus His Various History: Book XIII* (paginile 258−287)

PROLOG

Când m-am născut, m-au părăsit pe un deal. Regele îşi rostise porunca – „dacă e fată, lăsaţi-o să degere pe munte” –, aşa că un suflet nefericit a fost trimis de la palat cu acest omuleţ nedorit, bun de aruncat la gunoi: o fetiţă, în locul moştenitorului glorios pe care şi-l dorea regele.

Abandonată pe pământul gol, presupun că am urlat cât m-au ţinut plămânii mei mici. Sau am zăcut, scâncind de frică, privind-o cum se apropie tot mai mult. Ursoaica mamă, cu puii încă orbi şi cu blana umedă, atrasă de sunetul plângăreţ al unui nou-născut părăsit, încă la apogeul neliniştii sale materne.

Mi-ar plăcea să cred că am ridicat ochii spre ea, spre ursoaica mamă, şi că i-am susţinut privirea. Că nu m-am ferit de răsuflarea ei fierbinte sau de mângâierea aspră a labei sale. Probabil a fost prea îngrijorată ca să mă lase acolo, incapabilă să suporte plânsetul unui sugar înfometat, aşa că m-a ridicat de acolo şi m-a luat cu ea.

Am crescut mare cu lapte de ursoaică. Am învăţat să mă iau la trântă cu fraţii mei ursuleţi, m-am deprins cu joaca dură şi nemiloasă. N-am plâns niciodată când ghearele sau colţii lor îmi zgâriau pielea sau când mârâiau şi se repezeau asupra mea. În schimb, îmi răsuceam degetele în blana lor, îi trăgeam la pământ, îmi îngropam dinţii în coastele lor şi muşcam cât de tare puteam. Noaptea, ne încovrigam laolaltă, un talmeş-balmeş de membre urseşti şi omeneşti, cu pernuţele moi ale labelor lor odihnite pe pielea mea maronită de soare, în cuibul nostru cald din frunze şi pământ, cu raşpelul umed al limbilor lor pe faţa mea.

Anotimpurile au trecut şi, înţărcaţi de la laptele mamei lor, au învăţat să vâneze singuri, şovăitori la început, cocoţaţi în poziţii precare pe bolovani alunecoşi, în râul iute care

curgea prin pădurea noastră. Eu stăteam cu picioarele încrucişate pe malul acoperit cu iarbă, privind în apă după săgeata strălucitoare a solzilor de peşte, aşa cum făceau şi ei, râzând de gesturile lor neîndemânatice, de plescăiturile care îi udau leoarcă. La început, mama lor stătea aproape, atentă la ei, dar pe măsură ce încrederea lor sporea, a început să hoinărească din ce în ce mai departe. Adulmeca aerul, cu ochii atraşi de pantele dealurilor, în timp ce atenția i se îndepărta de la noi, stârnită de altceva.

Puii şi-au dat seama înaintea mea. S-au risipit înainte să apară el, masculul uriaş în căutarea unei partenere. S-au ascuns în copaci când el s-a ivit agale din munți, din vreo peşteră îndepărtată unde o fi ajuns mirosul ursoaicei, purtat de adierea proaspătă a primăverii. O chemare irezistibilă pentru acest monstru care, în două picioare, părea cât copacii de înalt. Huruitul din gâtlejul lui suna ca tunetul care scuturase crengile, în timp ce eu stăteam la adăpost printre puii adormiți, toată iarna.

Şi ea l-a simțit. Într-o clipită, cât a durat până să se schimbe vântul, ea a devenit alta; iute, dură, inevitabilă. Mângâierile ei iubitoare s-au prefăcut în mârâieli şi lovituri din zbor; dacă cei mici se uitau cumva în urmă, cu jind, înainte să se ascundă pe ramurile înalte, ea sărea să-i alunge. Eu tremuram de după un bolovan şi simțeam suflul fierbinte de aer, în timp ce ea îşi răgea avertismentele. Singura mamă pe care o cunoscusem în scurta mea viață dispăruse, înlocuită de ceva înfiorător.

L-a lăsat să o urmeze. De unde mă ascundeam, i-am văzut capul uriaş cum o împunge în grumaz, iar ea îi răspunde, frecându-şi botul de el.

La început, puii erau agitați, dar după o vreme s-au liniştit şi, în cele din urmă, au coborât unul câte unul pe pământ. Am privit cum frații şi surorile mele se îndepărtează separat

în pădure, înghițiți iute de trunchiurile impunătoare şi ramurile verzi.

Dezorientată, am plecat şi eu, cutreierând fără țintă printre copaci, însă cu timpul, lacrimile mi s-au uscat şi gâfâielile mi s-au domolit. Ştiam unde mă aflu, iar familiaritatea pădurii mă linişte în timp ce mergeam. Aerul era verde-auriu, filtrat printre frunze, plin de parfum de pini şi chiparoşi şi pământ moale şi negru. Un păianjen gras stătea chircit în centrul plasei țesute între două crengi, cu corpul maroniu, păros, şi picioarele dungate aproape nevăzute pe fundalul scoarței. Un şarpe a țâşnit în față, încolăcindu-se iute într-un cerc protector, iar luciul de diamant al solzilor săi scânteia acolo unde cădea pe ei lumina soarelui. Pe versanții mai înalți ai muntelui, unde copacii se răreau, dădeau târcoale leii, tacticoşi şi silențioşi printre tufişurile zdrențuite şi aflorimente. O pădure tăioasă, cu colți şi gheare, şiroind de venin, palpitând de viață şi frumusețe. În ea se intersectau o mie de fire întrepătrunse: de la rădăcinile străvechi ce se îmbibau cu apă în adâncurile pământului, astfel încât copacii să-şi poată înălța coroanele mărețe către soare, la insectele care scormoneau în crevasele adânci ale scoarței, la păsările care cuibăreau printre crengi, la căprioarele care călcau uşor şi prădătorii ce stăteau la pândă, gata să se năpustească asupra lor.

Şi, în mijlocul tuturor, eram eu.

PARTEA ÎNTÂI

1

A venit la mine în pădure după ce au plecat urşii. Ar fi fost o privelişte impunătoare pentru oricine, mai înaltă şi mai puternică decât putea fi orice muritoare – deşi eu nu ştiam asta pe vremea aceea –, cu un arc sclipitor în mână, un licăr îndârjit în ochi şi o haită de câini de vânătoare la picioare. Însă chiar şi aşa micuță cum eram, curiozitatea mi-era mai puternică decât teama. Când a întins mâna spre mine, am acceptat-o.

Îmi amintesc când am zărit prima dată dumbrava în care m-a condus, ieşind din pâlcul de chiparoşi din spatele ei. Am fost orbită pentru o clipă de lumina aurie ce se reflecta din suprafața scânteietoare a iazului din fața noastră. Am strâns din ochi, i-am deschis din nou şi am clipit.

Dincolo de apă, săpată în versantul înclinat al muntelui, era o peşteră largă, presărată cu bolovani mari în fața intrării. Şi, aşezate pe porțiunile netede ale stâncilor, erau nişte femei, nimfe, cum aveam să aflu că se numesc. Aerul fremăta de sporovăielile lor blânde şi râsetele lor delicate. Am ridicat privirea la femeia care mă adusese aici, şi ea a zâmbit.

Mi-au oferit fructe de pădure, coapte şi dulci. Îmi amintesc gustul apei reci şi limpezi din care mi-au dat să beau, cât de neîndemânatică eram cu pocalul pe care l-au ținut la gura izvorului pentru mine. În noaptea aceea, nu am dormit lipită de blana călduroasă a urşilor, cu bătăile grele ale inimilor lor bubuindu-mi în urechi, ci pe un pat din piei de animale, iar a doua zi m-am trezit în zvonul unei femei care cânta.

Aveam să descopăr că Artemis era cea care venise după mine şi mă adusese în dumbrava ei sacră. Artemis, zeița vânătorii, căreia îi aparțineau pădurea şi toate viețuitoarele sale. Cu toții ne aplecam sub privirea ei de argint, cu toții ne înclinam în fața măreției sale, de la râmele care se târau în pământ până la lupii urlători. Pădurea din Arcadia scânteia de puterea ei.

M-a încredințat nimfelor să mă crească. Era îndatorirea lor să mă învețe ceea ce ea găsea prea plicticos; îndatorirea lor să mă îndrume să înțeleg cum vorbesc ele şi să învăț, poticnit la început, cum să răspund; îndatorirea lor să-mi arate cum să țes pânza din care făceau tunicile simple pe care le purtau toate şi cum să-i cinstesc pe ceilalți zei şi pe celelalte zeițe, despre care îmi spuneau cum se numesc, deşi nici unii nu veneau vreodată în pădurea noastră. M-au învățat de unde să adun fructe de pădure, cum să le ocolesc pe cele care m-ar fi îmbolnăvit, m-au avertizat să nu culeg ciupercile aparent inofensive, care mi-ar fi scurs toată viața din mine. Am văzut că îşi dedicau viața lui Artemis; ele vedeau de pădure în locul ei, îi îngrijeau izvoarele, râurile, plantele şi toate viețuitoarele din ea. În schimb, locuiau acolo, iubite şi ocrotite de ea.

La început, vizitele ei mi-au părut sporadice, imprevizibile. Din peştera unde dormeam alături de nimfe, priveam trecerea lunii pe cer, îi urmăream creşterea, dintr-o seceră subțire într-un glob strălucitor. Am învățat că niciodată nu se făcea din nou subțire fără ca ea să vină la noi. Cutreierând prin pădure, eram mereu atentă. Câinii care aşteptaseră răbdători lângă ea când mă găsise prima dată mă urmau acum printre copaci, de parcă şi ei îşi căutau stăpâna. Erau şapte, iar la început mi-a fost mai uşor să stau cu ei decât cu nimfele. Blana lor moale îmi amintea de urşi, şi colții lor ascuțiți nu mă înfiorau niciodată. Fiecare

foşnet de crengi sau pocnet de rămurele îmi atrăgea atenția în timp ce umblam, mă pironea în locul în care mă aflam, căutând printre grămezile de rădăcini noduroase orice semn al întoarcerii ei. Eram nerăbdătoare să se întoarcă şi să vadă cât învățasem de fiecare dată în lipsa ei. Ori de câte ori pleca, surprinzătoare şi neaşteptată ca o ploaie bruscă de primăvară, simțeam cum îmi tresare inima.

Le chema pe nimfe să vină după ea, iar ele mă lăsau în urmă, alergând cu paşi uşori printre copaci şi întorcându-se la asfințit, cu prada legată şi atârnată peste umeri. În serile acelea, dumbrava se umplea de aroma de carne friptă, după care îmi lăsa gura apă. Tânjeam să mă duc şi eu cu ele, tânjeam după ziua în care avea să mă creadă suficient de folositoare, cât să mă lase să vin cu ea.

Au mai trecut cinci ierni până când a venit la mine într-o dimineață, la începutul primăverii, când abia se crăpa de ziuă, şi a şoptit, la gura peşterii: „Atalanta?”, iar eu am sărit în picioare. Obrajii îi erau îmbujorați, ochii îi străluceau, tunica îi era încinsă lejer la mijloc, iar în mână avea arcul neted şi frumos. A salutat câinii, apoi a înclinat din cap, făcându-mi semn să o urmez în adâncurile pădurii, indicându-mi să păşesc la fel de tăcut ca ea şi să mă opresc să privesc în jur, cu mişcări iuți ca săgeata, la intervale frecvente. Am simțit cum creşte presiunea înăuntrul meu, iar bucuria voioasă stârnită de acest nou sport amenința să explodeze în hohote de râs euforic, însă le-am înghițit la loc, încordându-mi bărbia la fel de tare ca ea şi călcând exact pe unde călca şi ea, pe pământul moale. Câinii mergeau în şir înaintea noastră, cu urechile ciulite şi adulmecând cu poftă aerul. Când au prins mirosul pe care-l căutau, ea m-a tras iute la pământ, lângă ea, şi m-am chircit după un buştean căzut, trăgând cu ochiul peste muşchiul catifelat, în timp ce ea şi-a îngustat privirea şi a țintit cu arcul.

Cerbul a ieşit dintre copaci, speriat de câini. Era o făptură maiestuoasă, cu coarnele întinzându-i-se în lung şi-n lat de pe fruntea-i largă, poate cel mai măreț exemplar din câte văzusem până atunci. Săgeata ei i-a străpuns grumazul într-o clipită, înainte ca ochii lui de un cafeniu lichid să surprindă pericolul peste care dăduse, şi animalul s-a prăbuşit la pământ, cu un firicel roşu şiroind de sub săgeata subțire din lemn, slobozită de arcul zeiței.

Ea mi-a surprins privirea plină de admirație şi a zâmbit. Data viitoare, mi-a arătat cum să țin arcul, iar greutatea lui părea să-mi zvâcnească în palme, tremurând de forță.

De atunci încolo, am trăit pentru zilele în care Artemis sosea în dumbravă, când mă chema în liniştea zorilor, cu arcul în mână. Vocea ei, răsunându-mi grav şi insistent în urechi, în timp ce îmi şoptea instrucțiunile: cum să pândesc mişcarea căprioarei ascunse adânc printre ferigi, cum să mă fac nemişcată, nevăzută, cu ochii pironiți asupra țintei, cu arcul încordat în mâini, până nu mai rămânea nimic pe lume, decât eu şi prada mea. Expiram când săgeata zbura drept spre grumazul animalului, exact aşa cum îmi arătase ea. Sub îndrumarea ei, mi-am modelat un arc numai al meu şi nu mergeam nicăieri în pădure fără el. Pentru mine, nu exista nimic mai dulce pe lume decât râsetele ei de încântare când nimeream ținta.

Pe lângă fiorul izbânzii şi satisfacția uciderii, voiam să-i fac pe plac. După cum îmi spuseseră nimfele, sub ocrotirea lui Artemis, aveam şansa să cresc liberă şi voioasă. Ea nu trăia precum ceilalți zei, iar viața mea nu era nici ea ca a altor oameni. Artemis întorcea spatele sălilor de aur de pe Muntele Olimp, mărețul palat dintre nori unde locuiau ceilalți nemuritori. În schimb, ea a ales să-şi ducă viața în pădure, preferând să se scalde în iazuri, la lumina argintie a lunii, iar în timpul zilei, să alerge printre copaci, iute şi

grațioasă, cu o tolbă cu săgeți aruncată peste umăr şi arcul mereu pregătit. Am văzut că îi făcea plăcere să aibă o muritoare care să crească după chipul şi asemănarea ei, şi eu mă bucuram la rându-mi de asta, chiar dacă nu înțelegeam exact cât de multă recunoştință îi datoram cu adevărat.

Nu cunoscusem niciodată un cămin omenesc; nu cuprindeam cu mintea ce lucru rar e să fiu protejata unei zeițe, să-mi petrec copilăria în simplitatea sălbatică şi magia pură a pădurilor.

Poate că Artemis a ales să întoarcă spatele celorlalți olimpieni, însă pădurile din Arcadia erau pline de însoțitoarele ei. Nimfele care mă îngrijeau îi erau devotate şi o urmau peste tot: zeci de fiice fără vârstă ale râurilor, izvoarelor, oceanelor şi vânturilor, tinere care alergau şi vânau şi se scăldau alături de zeiță.

Ele îmi spuneau poveşti. La început, cel mai mult îmi plăcea când mi-o istoriseam pe a mea – cum fusesem părăsită pe munte şi salvată de ursoaica mamă şi apoi de Artemis. Astfel, păstram vii în memorie amintirile de la începutul vieții mele. Nu voiam să uit cine am fost înainte să vin să trăiesc alături de femeile acestea blânde şi care râdeau mereu. Nu voiam să pierd ceea ce simțisem, euforia pe care o cunoscusem când mă agățam de blana ursoaicei, ținându-mă bine în vreme ce goneam prin pădure, iar muşchii ei puternici se mişcau sub mine şi copacii zburau pe lângă noi.

Eram însă plină de curiozitate, pe când îmi priveam noile tovarăşe, din punctul meu de observație, cocoțată pe un bolovan de lângă iaz, la umbra crengilor delicate ale sălciilor. Una era Phiale, care, în lunile de vară, atunci când apa scădea, putea mereu să facă să curgă mai multă din izvoare, chiar dacă din ele nu mai rămăsese decât un firicel

subțire, în timp ce Crocale plutea grațioasă pe pământ, lăsând în urma ei flori ce se deschideau. Când pământul se usca şi se întărea, copt de căldura soarelui, Psekas putea să facă să cadă ploaia din cer, ca să hrănească solul însetat. M-am întrebat cum de învățaseră asemenea trucuri.

— Ați locuit mereu în pădure? le-am întrebat.

— Nu mereu, mi-a zis Phiale. Unele dintre noi suntem fiicele titanului Oceanus, fluviul uriaş care încinge pământul de jur împrejur. Tatăl nostru ne-a trimis la Artemis când eram copile şi de atunci locuim aici.

Asta mi-a stârnit altă întrebare: deşi eu creşteam repede tot timpul şi eram deja aproape la fel de înaltă ca nimfele, ele de ce nu păreau să se schimbe niciodată?

— La fel ca Artemis, am crescut din copilărie şi am căpătat forma asta şi aşa vom rămâne, a explicat Phiale. În vreme ce zeița nu va muri niciodată, noi putem fi vătămate de fiarele sălbatice sau... în alte feluri. S-a oprit o clipă. Nimfele pot fi ucise, la fel ca animalele pe care le vânați în pădure. Dar ravagiile trecerii vremii nu ne vor atinge niciodată.

— Dar eu? am întrebat.

Mi-a cuprins obrazul în palmă şi mi-a netezit şuvițele de păr care îmi ieşiseră din coada împletită.

— Tu eşti muritoare, Atalanta. Nu eşti ca nici un alt muritor care a trăit vreodată, dar vei creşte şi vei îmbătrâni ca orice om.

— Nu o înspăimânta.

Apropiindu-se din partea îndepărtată a dumbrăvii, cu părul desprins din coadă şi fața mânjită cu urme de țărână, Callisto se întorcea de la vânătoare. Şi-a aruncat sulița deoparte, lăsând-o să cadă cu un zăngănit pe o piatră, şi s-a aşezat pe pământ, lângă bolovanul pe care şedeam eu.

— Nu mă înspăimântă, am zis eu, apoi am întins mâna şi am cules o frunză din buclele încurcate ale lui Callisto.

— Fireşte că nu, a spus ea, lăsând capul pe spate şi închizând ochii în fața luminii blânde a soarelui.

— Eşti ostenită? a întrebat-o Phiale.

Callisto a ridicat mâna şi mi-a prins degetele între-ale ei.

— Am vânat cu Artemis, dar a gonit mult prea departe. Nu pot să țin pasul cu ea. Un zâmbet înțepător i-a ridicat colțurile gurii. Nu ca Atalanta noastră, care poate deja să alerge toată ziua pe versanți cu ea şi să se întoarcă înviorată şi gata de şi mai multă alergătură.

Phiale a râs.

— Atalanta e doar tânără, de-asta e aşa de plină de energie.

— Nu crezi că va fi formidabilă când va fi crescut de tot? Eu aşa cred. Callisto mi-a strâns degetele şi apoi a deschis ochii, privind în sus la mine. Ai să-mi iei numaidecât locul de cea mai apropiată însoțitoare, a zis ea.

Nu era nici un strop de amărăciune în glasul ei, nici o urmă de gelozie. A spus-o simplu şi sincer, cu afecțiunea pe care mi-o arăta mereu. Pieptul mi s-a umflat de mândrie şi am întors privirea, neştiind cum să răspund.

Am simțit-o în aceeaşi clipă, furnicătura bruscă din aer, de parcă pădurea însăşi ar fi fost în alertă în aşteptarea sa. Însemna un singur lucru. Artemis era aici.

A intrat în luminiş cu paşi mari, iar nimfele au sărit să o slujească. Ea stătea în mijlocul lor, cu un cap şi jumătate mai înaltă decât toate, şi ținea în mână o lance pătată de sânge. Încă strălucea de fiorul şi efortul vânătorii. Le-a dat sulița, arcul şi tolba cu săgeți unor nimfe care stăteau gata să o ajute, iar ele le-au aşezat cu grijă la marginea peşterii. În timp ce ele se ocupau de arme, Crocale i-a dat jos tunica de pe umeri şi i-a strâns părul în creştet, în timp ce zeița intra goală în apă.

Artemis a oftat de mulțumire când soarele de la amiază a prins-o în strălucirea sa, scoțându-i în evidență chipul întors spre cer, curbele umerilor şi ale sânilor. Era o clipă atât de frumoasă, atât de armonioasă, încât cred că toate am fost suspendate în ea.

— Au fost şi nişte bărbați la vânătoare în dimineața asta, a spus Callisto.

Era ceva semnificativ în tonul ei, un fel de înțeles care a trecut de la ea la Phiale în timp ce se priveau una pe alta şi apoi pe Artemis, care încă se îmbăia fericită.

Eu m-am îndreptat mai tare de spate.

— Cât de aproape au ajuns?

— Nu foarte, a râs Callisto.

— Niciodată nu se apropie, am zis eu.

Bărbați, câini şi cai. Pătrundeau din când în când în pădurea noastră, cu cornii mugind şi zbieretele lor tunătoare speriind păsările din vârfurile copacilor, dar în tot zgomotul şi haosul lor, niciodată n-au ştiut măcar o clipă cât de aproape erau de mine, de vreo nimfă sau chiar de zeiță.

Chipul lui Phiale era neobişnuit de sever.

— Nu fi atât de sigură, a zis ea. Au mai ajuns şi altă dată în adâncurile pădurii.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt suficient de iuți cât să ne întrezărească mai mult decât o clipă.

— Nu trebuie să-i laşi nici măcar să te întrezărească, a zis Phiale, scuturând din cap, iar eu am simțit un licăr de iritare din pricina îngrijorării sale.

— E adevărat, nu trebuie.

Callisto s-a ridicat în picioare, s-a dus în peşteră, a luat de acolo o cupă cu gura largă şi a scufundat-o în izvorul care umplea mereu iazul.

— Un vânător a găsit odată dumbrava asta sacră, a spus Phiale. Callisto stătea pe jumătate în umbrele peşterii, aşa că nu-i zăream faţa, dar privirea lui Phiale era hotărâtă şi serioasă, fixată asupra mea în timp ce vorbea. S-a îndepărtat de tovarăşii lui şi, în timp ce-i căuta, a nimerit drept pe malurile iazului.

— Chiar aşa?

Nu eram sigură dacă să o cred sau nu. Poate că era o glumă sau o poveste pe care o spunea ca să-mi pună la încercare naivitatea.

— Artemis se îmbăia, la fel ca acum, a continuat Phiale.

Nimfele care i se alăturaseră lui Artemis în apă râdeau şi împroşcau totul în jur, şi prin vacarmul acela nu aveau cum să audă povestea ei, dar chiar şi aşa, Phiale a coborât vocea atât de mult, încât a trebuit să mă chinui să o aud.

— Nimfele s-au aruncat în iaz, adunându-se în jurul zeiţei ca s-o ferească de privirea lui, dar el parcă rămăsese împietrit în loc, holbându-se la ea.

Fără să vreau, am simţit un val de nelinişte.

— Ea ce a făcut?

— Bărbatul avea doi câini cu el, a zis Callisto. Artemis era furioasă, aşa cum n-am văzut-o niciodată. Îmi amintesc chipul ei, cum s-a uitat la câini şi apoi iar la bărbat. Era linişte, nimeni nu mişca, iar apoi, dintr-odată, a lovit apa cu palma, împroşcându-l peste faţă. Glasul ei... nu mai era ca glasul lui Artemis, era mai grav, înfiorător. I-a spus să se ducă şi să le spună tovarăşilor lui că a văzut-o goală pe zeiţă.

Phiale a continuat povestea.

— A încercat să scape, a luat-o la fugă spre copaci, dar am văzut că, din păr, de unde îi picura apă, îi creştea ceva pe cap, ceva ce nu avea sens. M-am holbat la el, fiindcă nu-mi puteam crede ochilor, dar în timp ce el urla, am văzut cum

prindeau formă două coarne, care îi ieşeau răsucindu-se din cap.
— Coarne? am exclamat eu. Dar cum...?
— A căzut, iar acum, pe tot corpul, îi creştea blană. Se zgâlţâia, iar şi iar, iar urletele lui au răsunat până la cer, după care s-a rostogolit pe patru picioare; nu mai era om, ci cerb.
— Câinii..., a zis Callisto şi a înghiţit în sec.
— A încercat să fugă, dar picioarele i se împleticeau sub el. Au sărit pe dată la grumazul lui, şi toată dumbrava s-a umplut de mârâielile lor.
— Eu n-am putut să privesc, a spus Callisto.
Eram fascinată şi scârbită în egală măsură de cele auzite.
— Dar nu-i acesta un avertisment ca oamenii să se ţină departe? De ce înseamnă că eu trebuie să mă feresc de ei? Dacă ne urmăresc încoace, o să fie primiţi cu aceeaşi pedeapsă.
— Închipuie-ţi că Artemis n-ar fi fost aici în ziua aceea. Phiale şi-a dat părul de pe faţă, cu un gest nerăbdător. Închipuie-ţi că un bărbat ar fi găsit-o pe vreuna dintre noi aici în lipsa ei, că ar fi dat peste vreo nimfă care se îmbăia singură, dezgolită şi vulnerabilă. Dacă ar şti că suntem aici, ce crezi că ar face?
— Nu ştiu, am zis, dar îmi dădeam seama din tonul ei că era ceva îngrozitor.
Callisto a venit spre noi, ieşind din nou în lumină.
— Sigur că nu ştii, iar asta e datorită felului în care trăim aici, doar noi, femeile, şi Artemis.
— Artemis ne apără aici, a zis Phiale. În schimb, toate am făcut acelaşi jurământ: să nu avem nimic de-a face cu bărbaţii.
— Câinii lui au urlat toată seara, căutându-şi stăpânul, a povestit Callisto. Tânjeau după laudele lui pentru prada pe

care reuşiseră s-o ucidă. I-am auzit pe prietenii lui cum îi strigau numele în depărtare, Acteon, iar şi iar. Abia după multe ore au renunțat.

M-am gândit puțin la asta.

— A venit să vâneze. A găsit ceva mai puternic decât el.

Asta era calea pădurii. Artemis mă învățase acest lucru pe când pândeam prada în pădure, cu arcul în mână. Trebuia să fim în stare să doborâm orice întâlneam în cale, să fim destul de puternice încât să ieşim victorioase de fiecare dată.

— Aşa este, a zis Phiale. Dar Artemis nu e mereu aici şi nu toate suntem la fel de iuți de picior ca tine, Atalanta.

Acum parcă se înveselea; a râs când a spus asta, recăpătându-şi aerul jucăuş dintotdeauna.

— Nici nu suntem la fel de pricepute cu arcul cum eşti tu deja, a adăugat Callisto şi m-a sărutat pe frunte.

Dar eu aveam să fiu acolo, chiar şi când Artemis lipsea. Îi privisem pe vânători doar ca pe o pacoste zgomotoasă, dar acum am hotărât că dacă se va apropia vreunul la fel de mult ca Acteon, voi avea eu grijă să nu aibă deloc parte de o soartă mai bună. Fusesem uneori tentată să țâşnesc în fața lor, să văd dacă vreunul dintre ei ar reuşi vreodată să mă zărească fie şi pentru o clipă. Acum, când o să dea năvală cu caii şi câinii lor, o să întorc spatele sosirii lor nedorite şi zgomotoase şi o să mă afund şi mai adânc în inima pădurii, unde ei nu vor reuşi niciodată să mă urmărească.

Eram hotărâtă să mă fac tot mai puternică şi mai iute. Mă străduiam din răsputeri, exersam în fiecare zi trasul cu arcul şi îmi perfecționam ținta. Când Artemis avea să vină după mine, urma să-i arăt cât de pricepută am ajuns, doborând cerbi şi pume deopotrivă. Aveam să mă iau la întrecere cu ea pe pantele abrupte ale munților, cu picioarele zvâcnind, cu răsuflarea chinuită şi disperată,

întotdeauna doar cu puțin în urma ei. Eram destul de tânără încât să cred că într-o bună zi aş putea s-o înving, că aş putea să fiu mai iute decât o zeiță. Voiam ca ea să aibă încredere că puteam să le apăr pe toate, aşa cum făcea ea: eu, care crescusem cu încăierările urşilor şi care pândeam prin pădure în linişte, cu arcul şi săgețile după mine. Ea îmi era soră, mamă, călăuză şi învățătoare în acelaşi timp, şi îmi doream şi eu să fiu la fel ca ea şi să nu mă tem de nimic.

2

Am dat peste o pajişte plină cu flori, cu capete roşii, gingaşe, plecându-se peste iarba grasă. Mi s-a părut un loc superb unde să ne odihnim, dar Artemis s-a încruntat când a văzut-o, iar nemulțumirea de pe chipul ei n-a făcut decât să se adâncească atunci când adierea ne-a adus un parfum dulce şi puternic şi am văzut ghirlanda uitată acolo. Era o cunună de flori roz, împletite laolaltă şi lăsate printre celelalte flori, de petalele cărora se atingeau. I-am aruncat o privire lui Artemis, uluită de dezgustul care îi schimonosea trăsăturile feței.

— Ce e? am întrebat. Cine a lăsat-o aici?

Nu-mi dădeam seama de ce s-ar fi simțit ofensată. Smocuri moi de nori albi pluteau pe cer, soarele strălucea blând şi auriu peste iarba care se unduia delicat, florile se răspândeau, înflorind viu colorate, un plop îşi întindea ramurile mari, ca să facă umbră.

— Trandafiri, a spus Artemis, atingând ghirlanda cu piciorul şi stârnindu-i parfumul greu şi senzual. Mişcarea a

scuturat câteva petale, care au căzut pe pământ cu un fluturat. Lăsați aici de vreun muritor necugetat, poate de vreun vânător amorezat, drept ofrandă pentru Afrodita, în zadarnica speranță că ea ar îndrăzni vreodată să se întoarcă aici.

Mi-am ținut răsuflarea, fiindcă nu voiam s-o întrerup nici cu cea mai mică mişcare. Artemis vorbea rareori despre ceilalți zei. Nu dăduse niciodată vreun semn că unul dintre ei ar fi fost vreodată în pădurea noastră, pe tărâmul ei, unde puterea îi era nedisputată. Nimfele erau cele care m-au învățat să-i venerez pe ceilalți, astfel încât să evit ca, din greşeală, să-l neglijez sau să-l insult pe vreunul din ei. Ştiam de Dionysos, care învăța muritorii cum să facă vin din struguri, de Zeus, care mânuia fulgerele şi spinteca văzduhul cu mânia lui furtunoasă, de Demetra, care binecuvânta pământul astfel încât să dea roade şi să ne hrănească, de Poseidon, care domnea asupra mărilor pe care nu le văzusem niciodată şi nu puteam decât să mi le închipui. Zeități ale războiului, ale cântecului şi poeziei, ale strategiei, înțelepciunii, căsătoriei, ale atâtor alte lucruri, dintre care unele îmi atingeau viața, iar altele nici măcar nu se apropiau de ea. Afrodita se afla cu siguranță în cea din urmă categorie.

Artemis a întors fața de la trandafiri, privindu-mă în schimb pe mine. A zâmbit, şi orice urmă de enervare i s-a risipit.

— Sunt zece ani de când te-am găsit cutreierând prin pădure, a zis ea. Deja eşti mai înaltă decât toate nimfele şi încă nu eşti femeie în toată firea. Eşti suficient de curajoasă cât să vrei să le aperi, chiar dacă nu ştii mereu care-i amenințarea.

Privirea ei s-a întors brusc la trandafirii de pe jos şi a strâns din buze, de parcă ar fi luat o hotărâre.

— Pădurea asta era sub stăpânirea Rheei, mama zeilor. Ea a condus înaintea tuturor; zeii toți s-au născut din ea şi la fel şi munții aceştia. Lângă tronul ei dormeau lei; când pornea printre copaci, ei îi trăgeau carul, cele mai puternice şi mai fioroase dintre fiare, îmblânzite numai de ea. Pădurea a trecut de la ea la mine, şi nici un alt olimpian nu a îndrăznit să intervină pe pământurile mele.

În jurul nostru, păsările ciripeau vesele în vârfurile copacilor. Parfumul trandafirilor plutea în aer, mai greu şi mai sufocant acum.

— Când a venit Afrodita, îl căuta pe iubitul ei, fireşte. Un muritor pe nume Adonis, căruia îi plăcea să vâneze. O vreme s-a amuzat şi ea cu asta, hăituind iepuri sălbatici şi păsări şi crezându-se vitează. L-a implorat să se țină departe de urşi, lupi şi lei, a stăruit să nu pândească niciodată vreun mistreț şi să rişte măcar o zgârietură pe trupul său frumos. Şi-a răsfrânt buza, apoi a continuat: Obişnuiau să se culce împreună aici, pe pajiştea asta.

Am făcut ochii mari.

— În pădurile mele, Atalanta, locul unde mi-am adus nimfele să trăiască în pace, a spus ea şi a scuturat din cap. Pe pajiştea asta a venit cu rana mortală pe care a căpătat-o când a deranjat o fiară sălbatică în pădure, o creatură mai fioroasă decât el, una din cele pe care ea îl avertizase să le ocolească. I-a murit în brațe, iar sângele lui s-a scurs pe pământ, unde s-a amestecat cu lacrimile ei.

Artemis a făcut un pas hotărât înainte, zdrobind un mănunchi de flori roşii sub călcâiul sandalei.

— Astea au răsărit în locul în care a murit, a zis ea.

Când a ridicat talpa, am văzut tulpinile rupte, petalele împrăştiate.

— Ea nu s-a mai întors niciodată aici.

Am încuviințat din cap, de parcă aş fi înțeles pe deplin. Mereu tânjeam să aflu mai multe, dar când o conversație o plictisea ori spusese destul, în ochii zeiței citeam ceva atât de amenințător, încât nu mă aventuram vreodată să pun întrebări. Abia mai târziu reluam ce spusese, încercând să smulg de acolo orice înțeles care putea să-mi fi scăpat.

Era mereu aspră, imprevizibilă, dispărea într-o clipită şi se întorcea pe neaşteptate. În seara aceea, după ce a plecat din nou, m-am alăturat nimfelor, strânse în jurul focului, de unde urcau fuioare subțiri de fum spre cerul înstelat, iar notele râsetelor şi sporovăielilor lor se împleteau armonios în asfințitul liniştit. Psekas rotea un ulcior în mâini, făcând valuri în lichidul întunecat dinăuntru. Mirosul său, dulce şi amețitor, mi-a amintit de trandafiri. Zâmbind, a ridicat un ulcior cu apă şi a turnat puțină înăuntru, lăsând lichidele să se amestece. Pe când a început să-l dea din mână în mână, m-am surprins că întind mâna după o cupă.

De obicei, preferam să beau apa rece şi proaspătă din izvoare. În seara asta însă, eram fascinată de parfumul vinului. L-am inspirat, privind culoarea intensă şi bogată, şi am luat o înghițitură. Avea un iz acrişor, un gust aspru de fructe şi mirodenii, care mai întâi m-a făcut să strâmb din nas. Dar am simțit cum mă încălzeşte pe dinăuntru şi am mai luat o înghițitură, în vreme ce căldura aceea îmi radia prin corp.

Crocale s-a lăsat pe spate, odihnindu-se pe scoarța noduroasă a stejarului care îşi întindea ramurile deasupra noastră, cu frunzele ce fluturau pe fundalul cerului nocturn, cu stelele scânteind printre crengi. Şi-a trecut leneş degetele printre florile micuțe şi albe care creşteau în jurul ei. Era ceva atât de languros şi relaxat la seara asta. Nu că ar fi fost mai bine când Artemis nu se afla acolo, atâta doar că era altfel. Când era cu noi, totul părea mai viu, mai vibrant. Eu

stăteam mai dreaptă, mai alertă, ascultam mai atent. Cu ea plecată, am lăsat conversația să curgă în jurul meu, până când mi-am amintit de pajiştea pe care o găsiserăm în după-amiaza aceea şi am întrerupt discuția cu o întrebare care dintr-odată mi se părea apăsătoare.

— Când a părăsit Afrodita pădurea?

Psekas s-a uitat pieziş la mine.

— Cum adică?

— Artemis mi-a arătat azi pajiştea unde cresc florile ei. Mă întrebam cât de demult a fost.

Psekas a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, a zis, aruncând o privire iute de jur împrejur şi luând o sorbitură lungă din vin. A venit aici la întâlnire cu iubitul ei. Artemis nu putea să sufere nici că a venit măcar, dar n-am fi ştiut nimic dacă nu ne-ar fi spus; era furioasă, desigur. Dar eu cred că zeița căuta un loc ascuns, departe de ochii lumii.

— Pădurea asta îi aparține lui Artemis însă, a intervenit Callisto, apoi a ridicat ulciorul cu apă, turnând încă puțină în vin şi amestecând.

Crocale s-a aplecat în față şi şi-a întins cupa, să i-o umple din nou.

— Afrodita a aflat asta destul de clar, aş zice.

— Artemis a zis că un animal l-a ucis pe Adonis, am spus eu. Un accident de vânătoare.

Crocale a încuviințat din cap, deşi am văzut cum schimbă o privire cu Psekas, preț de o clipă. A sorbit prelung din vin şi s-a lăsat iar pe spate.

— Artemis n-a iertat-o pe Afrodita că s-a atins de una din favoritele ei. Nu îi tolera prezența aici. Furia ei era constantă şi înnegura fiecare zi.

— Fără îndoială, voia să ne apere pe toate, a spus Callisto.

Tonul ei era blând, dar am simțit o notă de avertizare în glasul ei.

— De ce, ce s-a întâmplat cu favorita ei? Era o nimfă? am întrebat.

Crocale a oftat.

— O fată căreia Artemis îi era devotată. Erau cele mai bune prietene. Numele ei era Persefona.

— Persefona, regina Infernului? am întrebat.

Crocale a dat din cap că da.

— Şi-au petrecut copilăria împreună, şi cel mai îndrăgit loc era insula Siciliei, unde se jucau pe pajişti şi culegeau toporaşi. Amândouă juraseră să ducă o viață fără bărbați, cum am făcut noi toate.

— Dar Afrodita avea alte planuri. Lumina lunii se reflecta în vinul din cupa lui Callisto, când a înclinat-o într-o parte şi apoi în alta, cu ochii trişti în timp ce vorbea. A vrut să-şi dovedească puterea, să arate că nu există colț sau peşteră pe lumea asta unde să nu aibă influență. Chiar şi în Infern.

— L-a trimis pe fiul ei, Eros, după Hades, a zis Crocale. A vrut ca regele cel înghețat al morților să ardă de dorință. Aşa că Eros şi-a slobozit săgeata, iar Hades a fost cuprins de un dor de Persefona căruia nu i-a putut rezista.

— Aşa că Persefona s-a căsătorit cu Hades? am întrebat eu.

— Şi Artemis şi-a pierdut cea mai iubită prietenă, a încheiat Callisto.

— Aşa că, vezi tu, întâmplarea asta a făcut ca ofensa de a-l aduce pe Adonis aici să fie încă şi mai gravă, a spus Psekas. Chiar nu a putut să suporte aşa ceva.

M-am gândit la Artemis, cum a zdrobit florile roşii sub tălpi.

— Înțeleg.

Crocale şi-a întins braţele deasupra capului, lăsându-le să cadă la loc pe lângă trup, cu un tremur uşor.

— Dar la fel cum Artemis nu a iertat ce s-a întâmplat cu Persefona, sunt sigură că Afrodita nu a iertat nici ea pierderea lui Adonis.

— De unde ştii? am întrebat.

— Există o lume dincolo de pădure, a zis Crocale. Noi am venit să locuim aici, cu Artemis. I-a aruncat din nou o privire lui Psekas. Sora noastră, Peitho, s-a dus în schimb să-i fie slujnică Afroditei.

— Sunt nimfe pretutindeni în lume, a întărit şi Psekas spusele ei. Unele care trăiesc ca noi, altele, foarte diferit.

M-am încruntat şi am înghiţit ultimul strop de vin din cupă.

— Sora voastră a avut de ales?

— A avut, a râs Psekas.

— Şi acum vă duşmăniţi, ca Afrodita şi Artemis?

— Nici pe departe. E sora noastră şi o iubim la fel ca întotdeauna.

Am dat să mai zic ceva, dar Callisto s-a ridicat în picioare.

— Cred că e timpul să dormim, a încheiat ea.

Mă simţeam obosită, împovărată de o greutate plăcută. O bufniţă a ţipat încet din vârful unui copac, iar contururile întunecate ale munţilor, înălţându-se după siluetele umbrite ale copacilor, îmi păreau nişte prieteni vechi. „E de neînţeles”, m-am gândit eu în timp ce mă duceam la culcare, „cum ar putea alege cineva un alt cămin decât acesta, un alt protector decât pe Artemis.”

Alte nimfe veniseră să ni se alăture de-a lungul anilor, trimise de taţi nemuritori, care căutau un adăpost pentru numeroasele fiice de care se trezeau că sunt responsabili. La scurt timp după seara aceea, a sosit Arethusa. Tatăl ei era Nereu, un zeu străvechi al mărilor, după am auzit-o cum că

le spunea celorlalte, pe când eu mă strecuram printre copaci cu arcul şi săgeţile, ca să vânez. Am urmărit prada prin pădure, cu pasul uşor şi fără să fac nici un zgomot, până când Helios a început să coboare pe arcul său măreţ de cerc, şi soarele a început să se scufunde din nou. Am ajuns la malul unui râu. Recunoscătoare, mi-am dezbrăcat tunica şi am intrat în apă, spălând praful şi mizeria care mi se lipeau de piele. Am despicat suprafaţa apei şi m-am lăsat să plutesc, în vreme ce curenţii blânzi îmi spălau oboseala şi îmi linişteau muşchii dureroşi. Nu eram singură acolo; sporovăiala unui grup mic de nimfe, aflate pe ţărm, plutea în aer, iar eu am ridicat o mână către ele. Callisto s-a ridicat din grup, şi-a scos şi ea tunica şi a intrat în râu. Înotam deseori împreună şi schimbam poveşti despre vânătoarea din ziua aceea. Aşteptând să ajungă la mine, am închis ochii, cuprinsă de o mulţumire fericită, lăsându-mi părul să se răsfire în jurul meu. Dar în timp ce mă desfătam cu amintirile de peste zi, am simţit cum îmi atinge cineva capul. Am deschis imediat ochii, şi am simţit că mă furnică pielea. Era senzaţia inconfundabilă a unor degete care îmi treceau prin păr.

M-am uitat în jurul meu şi am văzut-o pe Callisto încă aproape de cealaltă margine, în nici un caz lângă mine. Nu vreo nimfă mă trăgea de păr. Era altceva în râu.

M-am răsucit în apă, smulgându-mă din strânsoare, şi am plescăit frenetic spre partea unde era apa mică, apucându-mă de iarba lungă ca să ies pe uscat, unde aş fi fost în siguranţă, trăgându-mi în grabă tunica peste cap şi luându-mi arcul. Am rămas gâfâind pe malul râului, cercetând undele ca să văd ce mă prinsese. Callisto sărise şi ea afară, văzându-mă cuprinsă de panică, iar privirile ni s-au întâlnit. Nimfele de pe cealaltă parte s-au ridicat, nedumerite, dar

precaute, în liniştea spartă a amurgului ce se strângea în jurul nostru.

Iar apoi Arethusa a țipat. Arethusa, care se aplecase prea mult peste râul ce părea dintr-odată alcătuit din zeci de mâini de apă, şi toate îi şerpuiau pe trup. S-a răsucit, s-a desprins din strânsoarea lor şi a ajuns pe noroiul alunecos, țipând din nou, când am auzit vocea lui gâlgâind din adâncuri, un mârâit gros, de apă curgătoare, formând cuvintele:

— Eu sunt Alfeu, zeul acestui râu.

M-a trecut un fior pe şira spinării. Artemis era zeița pădurii noastre, dar aceşti zei minori răsăreau în orice iaz sau gârlă. Cei mai mulți nu îndrăzneau să-şi atragă mânia ei, dar alții erau mai neruşinați şi mai curajoşi.

Arethusa s-a ridicat în picioare şi a fugit, dar în timp ce eu priveam întreaga scenă, o vâltoare de bulbuci a despicat suprafața, şi o siluetă scânteietoare, şiroind de apă, a început să se înalțe. Fără să stau pe gânduri, m-am aruncat la loc în apă, înotând spre celălalt țărm, ieşind pe marginea nămoloasă şi fugind după ea. Dar şi el o urmărea, şi paşii lui lipăiau în urma ei. Dacă aş fi tras cu săgețile, ar fi trecut drept prin ape şi i s-ar fi înfipt ei în carne. În plămâni, răsuflarea îmi era aspră şi dureroasă, dar am strigat-o pe Artemis, chiar când el s-a înălțat deasupra Arethusei ca un val, iar luna ce ieşea din nori s-a reflectat în creasta sa scânteietoare.

Aerul a încremenit. Călcâiele mele au zgâriat pământul când m-am oprit din goană. Simțeam cum furia lui Artemis zvâcneşte în tăcerea din jur. Probabil că era destul de aproape cât să-mi audă țipătul disperat, ori a simțit ea însăşi prezența lui Alfeu. Şi înainte ca Alfeu să poată coborî, Arethusa cea ostenită a dispărut, iar într-o clipită, în locul ei a rămas un nor de aburi. El şi-a întors capul imens dintr-o

parte în alta, căutând-o. Un picur constant de apă răsuna din centrul grămăjoarei de ceață, din locul unde stătuse nimfa. Apoi, dintr-odată, s-a căscat o despicătură în pământul de dedesubt, şi norul s-a prăbuşit, iar un torent de apă a prins a cădea iute în pământ.

Alfeu a mugit de frustrare, lăsând bulbuci fioroşi de spumă în țărână când a sărit după ea în apă, dar eu am auzit-o pe Artemis cum râde încetişor în spatele meu şi am întors repede capul.

— O s-o prindă?

Zeița a scuturat din cap.

— O să încerce. O s-o urmărească departe, cât de departe poate, dar acum ea e un pârâu iute, care curge pe sub pământ, până hăt, tocmai în Infern. Nu poate s-o urmeze atât de adânc; va trebui să se întoarcă la apele lui.

— În Infern? am întrebat. Atunci e moartă?

Cu doar câteva minute în urmă, Arethusa râdea pe malul râului. În spatele lui Artemis, o vedeam pe Callisto, cu părul picurând de apă şi tunica umedă pe piele, cu ochii mari de spaimă. Probabil că a venit după noi şi a văzut ce s-a întâmplat.

— În nici un caz, a spus Artemis. O să curgă înapoi pe pământ, pe o insulă departe de aici. O să fie un izvor sacru, binecuvântat de mine.

Licărul din ochii ei m-a făcut să nu mai întreb nimic altceva. M-am uitat în spatele ei, văzând că lui Callisto i se alăturaseră şi celelalte nimfe. Am văzut-o cum mătură aerul cu brațele, trasând forma norului care fusese o fată, şi am zărit înțelegerea care mijea pe chipurile lor în timp ce ascultau. Nu m-am întors la ele. În schimb, am urmat-o pe Artemis, iar inima ce mi-o luase la galop începea să încetinească. Mersul ei printre copaci era grațios, sigur şi încrezător. Părul ei, ca întotdeauna, era prins în cozi

împletite strâns la ceafă, picioarele îi erau goale sub tivul tunicii până la genunchi, iar arcul îi sclipea auriu la spate. Am trecut pe lângă râul de unde fugisem, cu apele întunecate precum cerul. Foşnetul valurilor ca cerneala, care se topeau pe țărm, era paşnic. Celelalte nimfe nu se întorseseră. Poate că Alfeu stătea bosumflat pe undeva prin adâncuri, neîndrăznind să o provoace pe Artemis. Liniştea se pogorâse din nou peste pădure. Zeița s-a oprit, s-a aşezat pe o piatră ca să-şi lege sandala, iar linia puternică a maxilarului şi pomeților era argintată de lumina lunii.

Nu puteam s-o las baltă. Aveam prea multe întrebări şi, oricât de atentă eram să nu o enervez, trebuia să ştiu mai multe. Am încercat să-mi păstrez tonul calm în timp ce vorbeam.

— Deci Arethusa nu mai e, am zis eu.

Artemis s-a aplecat, sprijinindu-se pe coate şi întorcând fața spre cer.

— Ortigia e o insulă frumoasă, a spus ea.

— N-are cum să fie mai frumos ca aici.

— Păi, dacă voia să rămână, atunci trebuia să alerge mai repede. Tonul vocii îi era blând, în pofida finalității reci a cuvintelor sale. E o indulgență față de ea că nu l-am lăsat pe Alfeu să facă ce voia.

Îi simțeam încă degetele încâlcite prin părul meu, şi m-am cutremurat.

— Ai fost la vânătoare azi, a spus Artemis. Te-am învățat să fii atentă, te-am avertizat să te fereşti de pume şi de lupi, care ar putea să vrea să-ți sfâşie carnea şi să te mănânce de vie. Dar dacă vreunul dintre aceşti zei ai râurilor pune mâna pe tine... e altceva.

Priveam cum săgețile fracturate ale luminii selenare se joacă pe luciul apei. Iarba îmi mângâia călcâiele, aerul era blând şi răcoros pe pielea mea.

— Atunci îi e mai bine cum e acum decât dacă ar fi prins-o?

Artemis a oftat.

— A scăpat de bărbați pentru totdeauna. Aşa că îi e mai bine decât multora.

S-a întors pe piatră, odihnindu-şi bărbia în palme şi privindu-mă drept în față. Putea să fie o tânără oarecare: îmbrăcată simplu, fără să fie împovărată de metale prețioase sau podoabe înzorzonate. Doar neînfricarea ei o făcea să iasă în evidență, hotărârea neclintită din privirea ei, relaxarea şi încrederea ei neabătută.

— Ştii că plec din păduri şi merg în cetăți pentru un singur motiv, a zis.

— Ca să răspunzi rugăciunilor femeilor de acolo, am încuviințat eu.

— Rugăciunilor femeilor aflate în chinurile facerii, a zis ea. Sunt atât de multe, mai multe decât poate să ajute Illythia, zeița durerilor facerii, de una singură. Le ajut când sunt chemată, când sunt disperate. A scuturat din cap, iar ochii i s-au întunecat. Nu e ceva ce ți-ai dori să vezi vreodată, cum e când se ajunge la disperare.

— Cât de rău e?

— Îngrozitor. E primul lucru pe care l-am văzut: pe mama mea, Leto, în chinurile facerii. Era fiică de titan şi fusese siluită de Zeus. Soția lui, Hera, s-a înfuriat; numai asta nu-şi dorea, şi mai mulți bastarzi de-ai lui în calea sa, aşa că a blestemat-o pe mama să nu poată să nască niciodată, nici pe pământ, nici pe apă. A cutreierat lumea în lung şi în lat, cu pruncii captivi în pântec, disperată şi ostenită, până când a găsit o insulă plutitoare unde în sfârşit m-a putut aduce pe lume. Cu fratele meu geamăn, Apollo, a fost însă o problemă. Nu-i de mirare, a râs ea. A mai durat o zi întreagă, în care a gâfâit şi a transpirat şi a urlat că o s-o

sfâşie în două. Din fericire, eu m-am născut cu ochii limpezi şi sigură pe picioare. Am văzut care era problema şi am ajutat-o să-l îndrume afară din pântec, să-l nască în siguranță. El nu a rămas cu noi prea multă vreme, fireşte. Nu îl interesa s-o ajute să se refacă; avea o lume întreagă de explorat şi cucerit. Eu am avut grijă de ea, eu i-am vindecat trupul frânt. Am adunat de mâncare, aşa am învățat să vânez.

— Şi Hera a mai venit vreodată după voi?

Artemis nu îmi povestise niciodată nimic din toate astea. Dacă m-aş fi gândit măcar la asta, aş fi presupus că a apărut pe lume complet formată, ca sora ei Atena, care a ieşit din capul lui Zeus deja îmbrăcată în armură şi gata să lupte.

— Nu, n-a îndrăznit. Zeus era mulțumit să aibă nişte gemeni atât de pricepuți, aşa că a pus piciorul în prag. Pe mine oricum nu m-a interesat niciodată să petrec prea mult timp cu restul, iar Hera nu avea chef să intre în păduri. Am făcut o înțelegere cu el: dacă mă lăsa să am munții şi fetele mele, atunci mă feream din calea Herei. Dar cel mai mult îmi doream să trăiesc neatinsă de bărbați. Nu aveam de gând să mă aflu în poziția mamei mele, dacă puteam să evit acest lucru.

— Şi el ce a spus?

Încă aveam impresia că Artemis îmi spune poveşti. Era o parte atât de integrantă a pădurii, încât nu mi-o puteam imagina într-o sală cu un tron de aur, tocmindu-se cu regele nemuritorilor.

— I s-a părut foarte nostim. O viață de castitate era ceva ce nu putea nici măcar să cuprindă cu mintea, dar a fost de acord şi m-a lăsat în pace să fac ce vreau, a spus ea, zâmbind mulțumită.

Frunzele foşneau pe partea cealaltă a râului. Pe când priveam, frunzişul s-a depărtat, şi o ursoaică a ieşit cu paşi târşâiţi din ascunzătoare, îndreptându-se tacticos spre bolovanii de la marginea apei. Aşezându-se, şi-a înclinat capul mare şi blănos spre noi preţ de o clipă, apoi l-a coborât ca să bea. Am simţit cum liniştea se revarsă din Artemis precum undele apei, o clipă de armonie atât de pură şi de desăvârşită, încât aveam senzaţia că asta era lumea toată: noi, râul şi ursoaica.

— Mi-aş dori s-o fi putut salva, am zis eu. Înainte ca Alfeu să se apropie prea tare.

— Este salvată.

Am încercat să-mi imaginez Ortigia; o insulă îndepărtată, cu izvorul său singuratic. Cum ar fi fost dacă m-aş fi aflat eu în locul ei, dacă aş fi fost o pradă mai uşoară pentru zeul râului, aşa cum fusese Arethusa.

Artemis părea mulţumită. Eu m-am lăsat pe spate, încercând să-mi aşez corpul aşa cum stătea ea, sperând că aveam şi eu aceeaşi destindere graţioasă. Cuvintele ei îmi răsunau în minte – „Trebuia să alerge mai repede” – şi mi-am jurat că eu voi fi mereu suficient de iute. Oricare ar fi fost pericolele ce pândeau în pădure, nu puteam să-l las pe nici unul dintre ele să mă ajungă.

3

Nu am mai vorbit cu Artemis despre Arethusa, dar m-am gândit de multe ori la conversaţia noastră. Mă preocupa când ieşeam singură la vânătoare, la fel şi amintirea a ceea

ce îmi spusese odinioară Phiale, că nimfele nu se schimbă niciodată, nu mor niciodată de bătrânețe. După ce am pierdut-o pe Arethusa, am înțeles puțin mai bine care erau celelalte rele care puteau să li se întâmple. Dar eu eram muritoare, nu nimfă, şi eu mă schimbam. Pe măsură ce creşteam, mă trezeam că tânjesc după altceva; nu să le părăsesc sau să-mi schimb viața cea fericită, ci pur şi simplu tânjeam după ceva. Nu ştiam ce îmi doream cu atâta ardoare până când nu am găsit o peşteră drept în inima pădurii, ascunsă adânc într-o vale, înconjurată pe toate părțile de nişte versanți atât de abrupți, încât eram convinsă că nici un alt muritor nu-i va putea escalada vreodată, nu că ar fi fost prea puțin probabil ca vreunul să ajungă atât de departe în adâncul pădurii. Un cerc de dafini înconjura peştera, cu trunchiurile înțesate de muşchi catifelat. Iarbă moale creştea pe pământ, presărată cu brânduşe portocalii şi zambile de un albastru intens, iar prin fața intrării în peşteră curgea un izvor rece şi limpede.

M-am întors în dumbrava nimfelor şi le-am spus că mi-am găsit un adăpost doar al meu. Am fost la fel de surprinsă precum Callisto de propriile-mi cuvinte.

— Nu vrei să mai locuieşti printre noi? a întrebat.

— Tot în pădure o să fiu, am zis eu.

Nu ştiam cum să explic imboldul pe care-l simțeam, de a avea o parte din pădure doar pentru mine. Împărțisem totul cu nimfele încă din ziua când m-au adoptat. Acum îmi doream ceva care să-mi aparțină doar mie.

Cu toate că nu puteam să explic asta în cuvinte, Callisto a părut să înțeleagă.

— Nu sta departe prea mult timp, a zis ea, iar eu am promis că aşa voi face.

Curând am învățat fiecare punct de sprijin de pe pantele abrupte, cum să mă las uşor să cad printre ramurile

copacilor, punând la încercare rezistența elastică a fiecărei crengi sub greutatea mea, cum să disting trilurile şi ciripitul fiecărei păsări, locul unde izvoarele se întâlneau într-un puhoi zgomotos şi unde curenții se luptau unul cu altul şi trăgeau sub apă orice înotător care nu bănuia pericolul. Mi-am respectat promisiunea făcută lui Callisto şi mă alăturam nimfelor în fiecare zi când se adunau pe malurile pâraielor scânteietoare, ca să se întindă pe pietre, să-şi împletească părul una alteia şi să râdă la soare. Uneori zăream umbra şfichiuitoare a unei driade, zeitățile păzitoare ale pădurii, atât de rar văzute şi niciodată îndeajuns de îndrăznețe cât să se alăture sporovăielii, privind în schimb cu jind dintre copaci, unde erau în siguranță. În fiecare seară, mă bucuram să mă întorc singură în peşteră, desfătându-mă cu liniştea din jurul meu.

Au trecut anotimpurile, mai multe cicluri chiar, şi eu m-am făcut mai puternică şi mai pricepută cu fiecare an.

Nu ne-am mai scăldat niciodată în râul lui Alfeu, însă amintirea a ceea ce i s-a întâmplat Arethusei s-a şters cu timpul. Eram mare de-acum, tot cu un strop mai scundă decât Artemis, dar mai înaltă ca oricine altcineva, şi oricum mă îndoiam că zeul râului ar fi îndrăznit să mă mai apuce acum de păr în apă. Zilele languroase şi nedesluşite ale verii se lungeau; după-amiezi lente în care soarele sfredelea cu razele sale, şi iazurile pe care le vizitam erau ca nişte oglinzi, neclintite şi strălucitoare. Stăteam cu nimfele, mă întindeam pe pietre, mă strecuram în apă când căldura devenea insuportabilă. Artemis părea să fie tot timpul în mijlocul nostru, râzând şi cântând, lipsită de griji ca oricare dintre noi. Numai din când în când observam cum ochii ei lunecă spre linia orizontului, devenind brusc vigilenți, înainte ca lumina să i se întoarcă în priviri şi să ne zâmbească din nou.

Încercam mereu să plec la vânătoare dimineața devreme, înainte să răsară soarele. Dacă pierdeam noțiunea timpului, căldura se întețea pe când eu eram pe versanții înclinați, făcându-mi sudoarea să-mi curgă râuri-râuri pe şira spinării, şi oricât de multe burdufuri cu apă aş fi cărat cu mine, tot n-ar fi fost de ajuns. Într-o astfel de zi, m-am trezit într-o parte deasă a pădurii, cu setea bubuindu-mi în tâmple şi lama ca de cuțit a soarelui spintecând frunzele de deasupra capului meu. Am încercat zadarnic să aud clipocitul apei peste pietre sau plescăitul vreunui pârâu din apropiere. Am înaintat printre copaci şi am găsit un luminiş presărat cu bolovani grei, dar numai pământ uscat şi însetat unde eram convinsă că odinioară fusese un izvor.

M-am uitat urât la sulița grea pe care o căram, cea pe care o cioplisem singură şi care mă împovăra acum cu greutatea ei. Am dezlegat burduful gol de la cingătoare, în care ținusem apă, l-am întors pe dos în speranța că a rămas măcar un strop cu care să-mi umezesc buzele, dar n-am găsit nimic. Mi-am închipuit cum îl umplu din izvorul care curgea la intrarea în peşteră, luând în căuşul palmei apa aceea rece şi proaspătă. Printre dinți îmi şuiera un aer uscat şi, cuprinsă de frustrare, am azvârlit sulița într-unul dintre bolovani.

Vârful ascuțit a lovit piatra cu un pârâit răsunător şi am simțit cum se aprinde mulțumirea în mine. M-am întors în cerc, încercând să mă orientez din nou. Am mijit ochii, privind printre trunchiurile de copaci îmbrăcate în iederă, încercând să-mi amintesc unde s-ar afla cel mai apropiat izvor. Mi-am apăsat fruntea cu degetele mari, simțind cum pulsul îmi zvâcneşte adânc şi greu prin țeastă. Un picur neîndurător îmi distrăgea atenția şi nu mă lăsa să mă concentrez.

Am deschis brusc ochii.

Sulița mea zăcea pe jos, unde ricoşase din stânca tare, şi vedeam cum un firicel de apă şerpuia de-a lungul ei, picurând pe pământ când ajungea la capăt. L-am urmărit până la sursă: crăpătura unde aruncasem sulița, unde vârful ei spintecase piatra în două. Acum, un izvor mititel bolborosea prin crăpătură, iar apa strălucea în lumina soarelui. Mititel, dar suficient.

M-am aruncat în genunchi lângă el şi am lipit burduful gol de piatră. Apa a început să curgă de-a binelea, revărsându-se pe margini şi îmbibând pământul din jur. Am băut cu nesaț, recunoscătoare, şi am umplut din nou burduful. Ceața groasă din creier s-a risipit, lăsând locul limpezimii, iar durerea care îmi strângea tâmplele slăbea cu fiecare înghițitură. În cele din urmă, m-am ridicat, simțind o întindere plăcută în coapse, uşurarea delicioasă a încordării şi furnicăturile efortului. M-am şters la gură cu palma şi am aruncat o privire prin luminiş. Razele soarelui coborau de-acum pieziş, aşa că trebuie să fi fost după-amiază târziu. Legănându-mă pe călcâie, am apucat sulița şi m-am ridicat în picioare. Am simțit un mic val de mândrie când m-am uitat în urmă la izvor; mărturie a forței aruncării mele, a felului în care puteam să scot apă din piatră seacă.

M-am întors la nimfe. Am hotărât că, până la urmă, era prea cald ca să vânez. În schimb, am adunat flori sălbatice şi le-am lăsat pe nimfe să mi le împletească în păr.

Căldura s-a întețit constant vreme de săptămâni întregi, iar povara ei devenea aproape insuportabilă. Nu exista răgaz, nici măcar noaptea; peştera mea parcă era lipsită de aer, nici măcar o adiere nu făcea copacii de afară să foşnească.

Când a venit furtuna, a fost ca o uşurare. O sumedenie de fulgere sfâşiau cerul, tunetele mugeau dinspre răsărit, şi stropi graşi cădeau cu plesnet în iaz, deformând reflexia

stelelor în apă. Am râs în hohote, încântată de ploaie. Am sărit impulsiv din pat, disperată să simt stropii pe piele. Singură şi neînfricată, afară în întuneric, mă învârteam pe loc, cu picioarele goale pe pământul reavăn, cu faţa întoarsă spre cerurile sălbatice, lăsând ploaia să mă ude leoarcă. Apa îmi curgea râuri-râuri prin păr, îmbibându-mi tunica subţire, delicios de rece, scuturându-mi în sfârşit greutatea din mădulare.

N-am auzit-o când s-a apropiat; suspinele ei trebuie să fi fost purtate departe de vânt. Norii care se adunau în faţa lunii îi ascundeau privirii silueta ce cobora împleticindu-se pe pantele abrupte, către mine. Prima dată când i-am perceput prezenţa a fost când s-a izbit de mine şi am apucat-o instinctiv de umeri, înfigându-mi degetele în carnea ei, în timp ce ea încerca să se elibereze. Părul negru îi era lipit de faţă, răsuflarea îi ieşea de pe buze în rafale aspre, panicate, şi o simţeam ca pe o pasăre plăpândă în mâinile mele.

— Callisto? am întrebat, dar ea nu putea rosti cuvintele cu care să-mi răspundă. Tot ce a ieşit a fost un ţipăt ascuţit, sfâşietor. Vino înăuntru, să te adăposteşti de ploaie.

Încă se zvârcolea, încă se lupta să se elibereze, iar eu m-am întrebat dacă mă recunoştea măcar. Chiar în aceeaşi zi înotaserăm împreună în râu, dar părea să-şi fi pierdut toate simţurile în faţa unei spaime oarbe şi disperate.

— Sunt eu, Atalanta, am zis şi am încercat s-o conduc cu blândeţe în peşteră, îndulcindu-mi glasul ca s-o liniştesc.

M-am gândit la Artemis când se rănea vreuna dintre nimfe, la compasiunea calmă din glasul ei, în timp ce lega nişte tălpi retezate de pietre nevăzute, glezne muşcate de şerpi treziţi brusc, antebraţe zgâriate de laba unui urs care căuta şi el fructe de pădure. Am încercat să am acelaşi ton ca ea, ferm şi blând în acelaşi timp.

A ajutat, oarecum. Callisto a încetat să mă mai împingă şi, deşi umerii încă îi erau încordați, şi pieptul, agitat, m-a lăsat să o aduc înăuntru. Am adunat pieile de animale pe care le aruncasem înainte de furtună şi am înfăşurat-o în ele, storcându-i apa din păr. Treptat, tremurul i s-a domolit, iar suspinele îngrozitoare s-au liniştit şi ele.

M-am aşezat lângă ea în întuneric, neştiind ce să fac mai departe.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Ea a şovăit. Nu-i puteam distinge expresia.

— Furtuna, a zis, cu o voce subțire şi hârâită. Furtuna a fost.

— Te-a prins şi n-ai mai ştiut să te întorci acasă?

A lăsat capul în jos. În spatele ei, la intrarea în peşteră, auzeam cum ploaia încetinea, prefăcându-se într-un pleoscăit uşor. Vântul se potolea, crengile se legănau acum cu blândețe şi norii se risipeau, pe când lumina lunii arunca raze spectrale în undele întunecate ale iazului.

— M-am rătăcit, a zis, după care a tăcut îndelung. Credeam că era Artemis acolo, dar nu era. Nu era ea.

Simțeam întrebarea nerostită care plutea între noi – „Atunci cine era?” –, dar felul în care îşi chircea trupul, strângându-şi brațele la piept, cu capul pe jumătate întors dinspre mine, m-a redus la tăcere.

— Aici eşti în siguranță, am zis în schimb.

— Mulțumesc, a spus şi m-a luat de mână.

— Dormi aici la noapte, i-am spus.

Callisto a rămas tăcută, în timp ce eu aşterneam pieile, dar apoi s-a culcuşit în ele, scoțând încă un suspin micuț când le-a tras mai strâns în jurul corpului. Am mângâiat-o pe păr, întrebându-mă ce altceva puteam să spun. Nu ştiam cum să dau glas bănuielii ce mi se înfiripa în minte, legată

de ce întâlnise în furtună, sau măcar dacă ar fi trebuit s-o fac.

Am aruncat o privire către arcul meu, sprijinit de peretele peşterii, gata de luptă. Cu sulița lungă alături şi cuțitul pe care-l ascuțeam zi de zi pe pietre. Apoi m-am uitat din nou la intrarea în peşteră. Nu se vedea nimic afară; furtuna se stinsese, şi acum reveneau pacea şi liniştea obişnuite.

Niciodată nu-mi mai fusese teamă să dorm singură. De când găsisem peştera, nu o împărțisem niciodată cu nimeni. Am fost surprinsă să descopăr că mă liniştea sunetul respirației lui Callisto, sacadată la început, dar care s-a domolit treptat.

M-am înfăşurat şi eu în blănuri şi m-am întins lângă ea, urmărind lumina zorilor cum se furişează încet prin întuneric, până când pleoapele mi-au devenit prea grele şi am adormit.

M-a trezit lumina soarelui, vie şi amețitoare. M-am ridicat în capul oaselor, mijind ochii la strălucirea aceea aspră, mult mai sus pe cer decât era când mă trezeam de obicei.

— Atalanta.

Am întors iute capul. O siluetă se profila în semiîntunericul peşterii.

— Callisto, te simți mai bine?

— Mult mai bine, mulțumesc, a zis ea, pe un ton pompos.

În lumina zilei, evenimentele din noaptea trecută păreau ireale, pătate de îndoială. M-am întrebat dacă nu cumva îi fusese pur şi simplu ruşine de frica ei în noapte, de nerozia de a se rătăci pe timp de furtună. Preț de o clipă, m-am desfătat cu gândul acela, liniştitor în simplitatea sa.

Am căscat. Încercam să-mi concentrez privirea, să-mi readaptez ochii la lumină. Am privit-o cu atenție. Scurta clipă de speranță caldă se scurgea odată cu ultimele rămăşițe ale somnului.

— Tunica ta, am zis. E aşa de sfâşiată.
— S-o fi prins în crengi când am alergat încoace, a spus ea.
M-am uitat mai atentă la Callisto, la rupturile lungi din pânza tunicii ei şi la vânătăile care îi înfloreau pe antebrațe.
— Artemis trebuie să aibă o cataplasmă, ceva vindecător.
Inconfundabilă a fost spaima care i-a înflăcărat privirea în timp ce scutura vehement din cap.
— Nu-mi trebuie nimic. Nu-i nevoie să-i spui lui Artemis.
Am dat să mai zic ceva, însă privirea rugătoare pe care mi-a aruncat-o m-a oprit îndată. A trecut o clipă lungă.
— Ți-e foame? am întrebat în schimb.
A scuturat din cap.
— Mă duc. Mulțumesc... că mi-ai oferit adăpost.
Era ceva dincolo de cuvintele ei, o umbră în priviri sau ceva în postura ei, care-i dădea un aer atât de diferit de cel al fetei lipsite de griji pe care mă obişnuisem s-o văd alergând prin pădure. Dar nu ştiam cum s-o întreb. Am urmărit-o cum pleacă, urcând cu băgare de seamă dealul, de parcă şi-ar fi ferit o rană, grijulie să nu se lovească mai rău.
Am căutat-o pe lângă iazuri, prin luminişuri, departe, în locurile liniştite din pădure. Câteva zile, nu s-a arătat deloc, dar când s-a alăturat din nou celorlalte nimfe, a făcut-o cu acelaşi zâmbet dintotdeauna. Doar rareori o vedeam că şovăie, buzele îi tremură o clipă sau ochii i se împăienjenesc, privind spre ceva ce eu nu vedeam. Era întotdeauna un lucru atât de efemer, încât mă întrebam uneori dacă nu mi-am închipuit totul.
N-au mai fost furtuni. Frunzele au prins a căpăta nuanțe aurii şi arămii, s-au scuturat din copaci şi s-au adunat în mormane de culori vii, strălucitoare. Adieri răcoroase au început să şuiere printre crengile dezgolite, şi în fiecare

dimineață mă trezeam cu fuioare de ceață în fața peșterii, răsfirându-se și prefăcându-se în burniță în razele tot mai vlăguite ale soarelui. După-amiaza, înainte să se ducă lumina, coseam laolaltă piei de căprioară și mi le aruncam pe umeri, ca să-mi țină de cald. Pădurea s-a liniștit; corul de insecte bâzâitoare și greieri țârâitori, vestind lunile mai calde, a lăsat loc liniștii, urșii s-au retras în grotele lor din munți, iar piscurile cele mai înalte erau pudrate cu zăpadă. Când ne adunam, eram toate înfofolite în mantii de blană, iar frigul ne înflorea bujori în obraji. Îmi plăceau mult de tot aerul pișcător, scânteierea chiciurii, scheletele dezgolite ale copacilor, profilându-se negre pe fundalul cerului alb și moale.

Artemis era deseori gânditoare când se apropia iarna.

— Își plânge prietena, mi-a spus Callisto, în timp ce ne plimbam împreună. Tovarășa ei din copilărie, Persefona.

— Mi-ai povestit odată despre ea, am zis.

Callisto a încuviințat din cap.

— Lui Artemis încă îi e dor de timpul pe care l-au petrecut împreună, înainte de ziua în care Hades a despicat pământul în două, a prins-o pe Persefona și a târât-o în adâncuri, în lumea lui.

Vocea i s-a spart, iar eu i-am aruncat o privire uimită.

— Nu știam că așa a fost luată.

Îmi spuseseră că Hades se îndrăgostise. Am simțit un ghimpe de milă pentru fata veselă, care culegea flori sălbatice cu prietenele ei, înainte ca pământul să i se desfacă sub picioare.

— Ai auzit despre Persefona de la nimfe, mi-a spus Callisto. Nu de la Artemis. Acum nu mai vorbește despre ea, dar dacă ar vorbi, ți-ar spune altceva.

— Ce mi-ar spune?

Callisto privea gânditoare în depărtare.

— Ar spune că Persefonei îi plăcea să fie în lumina soarelui. Că zilele pe care le-au petrecut împreună printre flori au fost cele mai fericite pe care le-a cunoscut vreodată. Că a lăsat acele zile de libertate să i se strecoare printre degete ca mărgelele de sticlă dintr-un colier scăpat neglijent pe jos, fără să ştii în ce hal se vor sparge.

Am rămas impasibilă, nici nu îndrăzneam să respir, de teamă să n-o întrerup. Era prima dată când îmi vorbea aşa după noaptea furtunii.

— Când a aflat ce s-a întâmplat cu fiica ei, Demetra a scufundat lumea în prima sa iarnă, cea mai brutală. A jurat că niciodată nu va mai îngădui pământului să dea grâne sau roade sau flori, că totul se va ofili şi va muri şi fiecare făptură vie va suferi de dor împreună cu ea. Ceilalți zei l-au silit pe Hades ca, pentru o parte din an, s-o dea înapoi pe Persefona, s-o lase să se întoarcă, astfel încât mama ei să aducă lumea la viață în fiecare primăvară. O pustieşte numai când Persefona coboară din nou în Infern.

— Atunci Persefona nu e pierdută pentru totdeauna, m-am hazardat eu.

— Zilele acelea ale inocenței, din Sicilia, au luat sfârşit. Pustietatea din tonul lui Callisto îmi interzicea orice alt răspuns. Jurământul Persefonei a fost încălcat. Totul s-a schimbat odată cu asta.

Am înțeles mai bine ce voia să spună când brânduşele au prins a scoate capul din nou în fața peşterii mele, când mugurii au mijit şi s-au umflat pe ramurile copacilor, când trilurile păsărilor întâmpinau zorii, şi întunericul dezolant al iernii a fost înghițit de belşugul de viață care însoțea înălțarea anuală a Persefonei. Nimfele şi-au scuturat blănurile grele de pe umeri şi s-au întors la iazurile unde se scăldau. Numai Callisto se ținea departe, şovăitoare,

înveşmântată încă într-o rochie groasă, până când Artemis şi-a pierdut răbdarea şi i-a ordonat să ni se alăture.

Pe chipul lui Callisto am văzut resemnarea, înfrângerea, în clipa în care şi-a dat la o parte materialul drapat ce îi ascundea formele. Tăcerea uluită din dumbravă, în timp ce ea stătea în fața noastră, şi noi am văzut în cele din urmă rotunjimea pântecului său. M-am uitat de jur împrejur, la cercul de nimfe, şi apoi din nou la Callisto, țintuită în mijlocul privirilor lor îngrozite. Nu îndrăzneam să mă uit la Artemis.

Zeița a pornit spre ea, cu sulița lucindu-i lângă corp.

— Ce înseamnă asta? a întrebat, cu o voce rece.

Callisto a ridicat bărbia. Am simțit un ghimpe de compasiune pentru ea, dar mai puternică era groaza învolburată de ce avea să se întâmple mai departe.

— Furtuna, vara trecută, a zis ea, şi atunci am pus cap la cap ultimele lucruri. Zeus, mânuitorul fulgerelor. Nu l-ai auzit când s-a apropiat, n-ai ştiut că a venit aici, ascuns în vijelie.

— Şi tu l-ai primit aici, în pădurea noastră? a pufnit Artemis.

— Am crezut că eşti tu. A luat forma ta. Cu glasul tău, m-a chemat, m-a îndemnat să-l urmez, să mă adăpostesc de ploaie. M-am gândit că eşti tu, aşa că m-am dus unde mi-a spus, iar când m-a prins şi am văzut cine era de fapt, n-am mai avut cale de scăpare.

Am înghițit în sec şi mi-am amintit de fata buimacă şi cuprinsă de spaimă care coborâse cu greu până la peştera mea. Vânătăile de pe brațele ei, rochia sfâşiată, ochii goi.

— Toate cele care mă urmează trebuie să respecte o singură condiție, a spus Artemis.

— N-am avut de ales.

Dar toate ştiam că nu aveai ce să câştigi implorând. Callisto ştia asta la fel de bine ca oricare dintre noi. Au podidit-o lacrimile şi, cuprinzându-şi cu brațele trupul umflat, a căzut în genunchi, plângând amar.

Artemis a pus o mână pe capul fetei. Expresia ei era dură, neclintită, şi a rămas acolo preț de o clipă sfâşietoare, după care s-a îndepărtat.

Şi, în fața ochilor noştri, umerii tremurânzi ai lui Callisto au părut să se prăbuşească, iar trupul i s-a contorsionat. Am văzut cum mâinile îi țâşnesc spre față, dar unghiile i se lungeau în nişte gheare curbate. Pe brațe i-a crescut blană închisă la culoare, şi suspinele ei s-au preschimbat în mârâieli, iar orice cuvinte de care s-ar fi putut agăța ca să se apere îi erau de-acum pierdute pentru totdeauna. Fata deznădăjduită de odinioară era acum un animal, o fiară a pădurii, o ursoaică precum cea căreia i se făcuse milă de mine când eram nou-născută, dar zeița noastră nu a avut nici un dram de milă față de Callisto. Doar o hotărâre aspră, în timp ce privea cum făptura disperată îşi înțelege transformarea, se uită la noi toate, rând pe rând, apoi se întoarce şi fuge din dumbravă.

4

Toate am plâns-o pe Callisto, până şi Artemis. Am remarcat că uneori se uita în depărtare, rătăcită pentru o clipă în sinea sa, şi eram convinsă că se gândeşte la Callisto. Şi la Persefona, poate şi la Arethusa şi celelalte. Deşi

Artemis avea chipul unei femei tinere, cine ştie câte prietene o fi pierdut în toți anii ei de nemuritoare?

Uneori, noaptea, mă uitam la peticul de cer vizibil prin arcada peşterii mele şi încercam să trasez silueta lui Callisto printre stele. Îmi doream să fi fost afară în noaptea furtunii, să fi fost cu ea, să fi putut s-o ajut să fugă.

Tristețea a rămas în mine şi nu puteam să mă scutur de ea. M-a necăjit toată primăvara aceea, în timp ce florile se deschideau în jurul meu într-o frenezie de culori, în timp ce pădurea se trezea la o viață glorioasă. Când ieşeam la vânătoare, țінteam şovăielnic sau prada mă întrecea cu totul; mai rău, nici măcar nu-mi păsa. Zilele îmi păreau terne, iar după-amiezile, lungi şi plicticoase, deşi cumva toate îmi scăpau printre degete şi nu reuşeam să fac nimic.

Într-o astfel de după-amiază, m-am trezit departe de peşteră, în timp ce lumina se scurgea de tot din ziua aceea. Blestemând, am mijit ochii printre copaci şi m-am silit să mă concentrez din nou. Să ascult cu atenție, să simt de unde adie vântul, să observ semnele după care mă ghidam: un copac căzut, învelit în muşchi, un pârâu gâlgâitor, un mănunchi de toporaşi. Am tras adânc aer în piept, prelung, şi am lăsat totul să mă inunde, toate instinctele impregnate în mine, amintirile imprimate în muşchi, pe care mă bazam şi care nu mă dezamăgiseră niciodată până atunci. Am pornit cu încredere, convinsă că voi ajunge acasă. Am aruncat o privire spre cer, observând cum peticele indigo se înmuiau în trandafiriu, şi am grăbit pasul, simțind acea senzație familiară cum freamătă înăuntrul meu, ritmul liniştitor al celei care fusesem întotdeauna.

După cum prevestisem, am găsit iazul, mărginit de bolovani şi înconjurat de ferigi, cu adâncimile verzi şi catifelate, care reflectau trunchiuri de copaci contorsionate şi un cer scânteietor. Pe suprafața apei şopteau foşnete, iar

o umbră mai întunecată se apleca pe malul celălalt, şi i-am simțit privirea asupra mea înainte să o văd. Ursoaica avea capul plecat ca să bea, dar atenția îi era captată de apariția mea. Puiul îşi freca nasul de burta ei. Ochii ei pironiți într-ai mei, întunecați, adânci şi neclintiți.

M-am oprit, suspendată în privirea ei. M-am uitat şi eu la ea, căutând în acele pupile mari şi negre altceva, ceva mai mult. Am simțit cum disperarea se cască înăuntrul meu, dar ea s-a scuturat şi s-a întors cu spatele, după care a pornit spre hățişuri, cu puiul ocrotit lângă ea.

Nu m-am mişcat din loc, nu aveam încredere în picioare că m-ar fi putut purta de acolo. Umbrele s-au lungit, cerul se învinețea deasupra capului meu, iar vălvătaia soarelui scăpăta dincolo de copaci, înghițită de iazul întunecat.

Se lăsase seara şi eram încă foarte departe de casă. Mi-am înăbuşit singurătatea şi dorul, mi-am reaşezat tolba cu săgeți şi mi-am prins arcul la spate, apoi m-am îndepărtat de apă. Cunoşteam pădurea asta chiar şi pe întuneric.

Deasupra, în spațiile dintre frunze, stelele începeau să sclipească. Secera subțire a lunii atârna sidefie pe cer şi am auzit țipătul prelung şi îndurerat al unei bufnițe. Siluete întunecate fluturau printre crengi, broaştele orăcăiau şi licuricii sclipeau ici şi colo.

Apoi, preț de o clipă îngrozitoare, am crezut că bubuitul tunetelor umple din nou văzduhul, dar tumultul brusc pe care l-am auzit venea din pădure, nu din cer. O învălmăşeală de trupuri greoaie, crenguțe frânte, huruitul unor voci adânci şi al hohotelor de râs. Şi foc, un val brusc de flăcări ce se înălțau tot mai sus, cu fum fierbinte, gros şi înecăcios. Cu ochii plini de lacrimi, m-am lipit cu spatele de trunchiul lat al unui stejar, cu mâna apăsată peste nas şi gură, în timp ce căutam cu privirea sursa nenorocirii.

La început, n-am înțeles trupurile lor, parcă n-ar fi avut nici un sens. Auzisem de centauri, dar nu îi văzusem niciodată. Erau doi, împleticindu-se printre copaci, răsucind şi frângând crengi mari, în timp ce îşi făceau loc cu forța printre ele. Țineau în mâini torțe din lemn de pin, ramuri uriaşe smulse din arbori falnici şi cărora le dăduseră foc. Unul dintre ei ținea şi o suliță, confecționată rudimentar, dar suficient de ascuțită.

Am simțit mirosul vinului înainte să văd burdufurile pe care le cărau, cu lichidul întunecat curgând din gâturile neastupate. Mă uimea că nu şi-au dat foc singuri, deşi în urma lor vedeam copaci arzând acolo unde îşi fluturaseră torțele.

Erau mai înalți decât orice bărbat pe care-l văzusem vreodată, la fel de înalți ca însăşi Artemis. Trunchiurile lor erau late şi musculoase, bărbile le curgeau încâlcite pe piept, iar la brâu vedeai îmbinarea aceea inexplicabilă, acolo unde omul devenea cal. Însă tot ceea ce poate că aş fi privit cu uimire şi curiozitate în lumina zilei era mult mai amenințător în bezna fumegândă.

Am văzut cum răsare recunoaşterea în ochii sticloşi ai centaurului care se afla mai aproape de mine şi care i-a făcut semn tovarăşului său, lovindu-l neîndemânatic cu pumnul în piept.

— Hylaios, a zis el, cu o voce tunătoare. Ia uite aici.

Cel de-al doilea, Hylaios, a aruncat o privire către mine şi am văzut cum îl cuprinde entuziasmul.

— O fată, Rhoikos, singură cuc în pădure.

A luat o înghițitură lungă de vin şi m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare.

Am încleştat pumnii. Înfruntasem lei cu colții rânjiți şi lupi flămânzi şi, cu toate că aceste două bestii aveau, poate,

aceeaşi scânteie hulpavă în ochi, vedeam cum vinul le făcea picioarele să se clatine şi să se legene sub greutatea lor.

Aşa cherchelit cum era, Rhoikos părea să-mi simtă dispreţul.

— N-ai zice că-i prea bucuroasă să ne vadă, a zis el.

Se opriseră la câţiva paşi de mine, dar acum el venea mai aproape de locul unde stăteam eu. Se mişca mai lin decât mă aşteptam, crupele de cal i se unduiau în lumina lunii, puternice şi fermecătoare. Am simţit pentru prima dată un fior de teamă, un crâmpei de înţelegere, în timp ce-l măsuram şi eu din priviri. Degetele mi-au zvâcnit când m-am gândit să întind mâna după arcul şi săgeţile legate la spinare. Ar fi şters spaţiul dintre noi înainte să apuc s-o fac. Torţa îi pârâia, aruncând umbre pe chipul lui aspru, iar eu am rămas complet nemişcată, fără să tresar de duhoarea răsuflării lui.

— Părăsiţi pădurea asta, am zis eu, cu vocea gravă şi neabătută. Îi aparţine lui Artemis.

Centaurul a zâmbit.

Hylaios a fost cel care m-a prins. Cât timp eu eram concentrată asupra lui Rhoikos, Hylaios a sărit înainte, şi-a aruncat burduful cu vin odată cu torţa din mână şi m-a cuprins în braţele lui cărnoase, smulgându-mă de lângă copac. Şocul gestului mi-a tăiat respiraţia; preţ de o clipă am fost imobilizată, lipită de căldura trupului său, în timp ce amândoi râdeau. Focul de la torţa pe care a aruncat-o a prins o ramură ce atârna dintr-un copac, iar în spatele lor, flăcările ţâşneau înspre cer.

— Daţi-i drumul!

Capetele li s-au întors la auzul altei voci. Chiar şi în haosul acela, am ştiut că nu e Artemis şi nici măcar o nimfă. Era o voce de bărbat. Am profitat de neatenţia centaurilor, mi-am smuls braţul din strânsoare şi am izbit

tare cu cotul în pieptul lui Hylaios. El s-a dat în spate, clătinându-se, iar eu am văzut, într-o străfulgerare, chipul bărbatului – groaza din ochii lui, gura căscată în timp ce îi privea –, tocmai când Rhoikos a lovit cu pumnul drept în capul intrusului, şi acesta s-a clătinat, prăbuşindu-se la pământ. Rhoikos s-a întors spre mine, cu o expresie triumfătoare, dar acum eram pregătită. M-am ferit, strecurându-mă pe sub braţul lui, astfel încât n-a apucat în palmă decât aer, şi am ţâşnit de acolo, sărind peste trupul întins al pretinsului meu salvator şi apoi fugind de-a lungul malului. Tălpile îmi zburau pe deasupra solului, ocolind fiecare rădăcină şi bolovan, dar centaurii s-au luat după mine, terfelind totul în cale, în vreme ce torţa lui Rhoikos aprindea copacii din urma lor.

Zgomotul şi tumultul ar fi putut atrage atenţia celorlalte, ale însoţitoarelor mele nevinovate, şi în timp ce fugeam pe pantele înclinate ale muntelui, gândul acela m-a încetinit. Nu era de ajuns să-i depăşesc pe urmăritorii mei; nu ar fi făcut decât să găsească o pradă mai puţin iute de picior. Nu aveam de gând să-i las să găsească pe altcineva.

M-am întors brusc, smulgând o săgeată din tolba de la spate şi dezlegându-mi arcul, dintr-o singură mişcare lină. Fără să şovăi nici măcar o clipă, am întins coarda şi am lăsat săgeata să zboare, drept în gâtul lui Rhoikos.

S-a prăvălit în faţa lui Hylaios, care s-a dat înapoi şi s-a prăbuşit la pământ, lângă prietenul lui lovit. Îmi simţeam răsuflarea aspră în gâtlej, pieptul mi se zbătea, dar degetele îmi erau sigure, când am întins mâna după a doua săgeată.

— Te rog, a spus Hylaios, ridicându-se în coate, uitându-se când la mine, când la tovarăşul lui, la sângele care îi gâlgâia în jurul săgeţii înfipte adânc în gât.

Eu am mijit ochii şi am ţintit.

— Te rog, nu..., a reuşit să spună, dar săgeata mea a plutit prin aer înainte ca el să-şi termine rugămintea. A privit în jos, de parcă ar fi fost uluit la vederea ei, ieşind din pieptul său, după care ochii i s-au dus în fundul capului şi ţeasta i-a căzut la pământ.

I-am urmărit câteva momente, până când am fost sigură că răsuflarea li s-a oprit. Apoi am inspirat adânc, simţind aerul rece şi proaspăt în plămâni. Pe versanţii muntelui, se înălţa fum din focurile pe care le aprinseseră, flăcările dansau din loc în loc, însemnându-le calea pe care veniseră. Spumegam de furie din pricina distrugerii fără noimă, a neglijenţei şi a brutalităţii lor.

Dar bărbatul, mi-am amintit, cel care încercase să intervină? Fusese doborât la pământ; poate că încă zăcea acolo, inconştient. Am urmărit cu privirea calea înapoi, marcată de buzunarele de foc. Poate că a tras deja prea mult fum în piept; poate că n-a fost în stare să se ferească. Poate că era deja mort. Am strâns din dinţi.

Săgeţile mele nu erau de nici un folos împotriva focului, iar dacă fumul m-ar fi copleşit, viteza şi forţa mea n-ar mai fi însemnat nimic. N-ar fi fost vina mea dacă murea, asta dacă nu era deja mort; ar fi fost vina lui, fiindcă şi-a băgat nasul unde nu trebuia. Ghimpele conştiinţei mi-a spus că nu e adevărat, înainte să apuc măcar să încerc să mă conving de contrariu. Încercase să mă salveze; nu puteam să plec fără să încerc şi eu să-l salvez.

Am smuls de partea de jos a tunicii mele, sfâşiind o bucată pe care am înmuiat-o în râu. Mai jos, apa strălucea în portocaliu, reflectând infernul. Mi-am astupat gura şi nasul cu cârpa umedă şi, fără să-mi acord mai mult timp de gândire, am fugit înapoi pe unde venisem. Ochii îmi lăcrimau din plin în fumul gros şi negru, ramuri se prăvăleau în jurul meu, iar eu nu ştiam dacă voi putea

măcar să-mi refac traseul până în luminiş. Panica ameninţa să mă copleşească şi am silit-o să se stingă. Am rămas cu râul lângă mine, urmărindu-l pe pantă în jos, şi, fără să-mi dau seama că mă apropiasem de el, am năvălit în spaţiul gol dintre stejari. Bărbatul zăcea în locul unde căzuse, dar când m-am lăsat în genunchi lângă el, am văzut că pieptul i se înălţa, iar pleoapele i s-au deschis cu un fluturat. Şi-a concentrat privirea asupra mea, înceţoşată de nedumerire, şi a gemut.

— Trebuie să te ridici, am zis.

Probabil că atunci a văzut flăcările, fiindcă a ţâşnit în sus, cu chipul cuprins de groază.

— Acum. Nu e timp.

M-am uitat la faţa lui mânjită de sânge, unde îl lovise pumnul centaurului. Sângele era gros şi închegat, nu-i curgea din rană.

A făcut o grimasă când s-a răsucit ca să se ridice pe vine. I-am întins mâna, ridicându-l în picioare. El s-a clătinat un pic, dar stătea drept, iar eu am simţit un val de uşurare. Prea curând, căci s-a încovoiat, sprijinindu-se de mine.

— Umărul..., a suspinat el.

Şi-a dus mâna la umărul opus, strâmbându-se de durere. Îi curgea sânge printre degete.

— ... suliţa..., a reuşit să zică.

Suliţa lui Rhoikos. Trebuie că i-a înfipt-o în carne, înainte să mă fugărească pe mine. M-am pregătit sufleteşte.

— Noroc că nu ţi-a nimerit inima sau gâtul, am zis. Sprijină-te de mine, te ajut eu să mergi.

I-am luat celălalt braţ, trecându-mi-l peste umeri, ca să-l pot ţine bine. Flăcările se înălţau în toate părţile, şi eu m-am întors, dintr-odată nesigură de mine. Căldura era ca un zid solid, care venea spre noi, iar trosnetele neabătute acopereau orice alt sunet. Nu puteam să trag destul aer,

pieptul mă strângea, iar frica mi se strecura din nou în suflet, zvâcnind, înşelătoare.

Am căutat disperată o deschizătură, un spațiu întunecat printre copacii care ardeau.

— Pe aici, i-am spus şi m-am năpustit înainte.

Focul se dezlănțuia în jurul nostru. La fiecare pas împleticit, la fiecare avânt clătinat înainte, eram convinsă că acela era momentul în care vom pieri în fața pârjolului sufocant. Nu vedeam nimic în fața noastră, focul ştergea tot, dar l-am târât pe bărbat după mine mai departe. Nu aveam de gând să mor acolo şi nu aveam de gând să-l las nici pe el să moară.

Am înaintat împleticindu-ne printr-un luminiş şi am văzut ce speram să văd: un pârâu lat, care gâlgâia peste pietre. Salvarea noastră.

L-am traversat plescăind şi am ajuns pe partea cealaltă. Fumul încă se înălța în nori groşi din focul pe care-l lăsaserăm în urmă, dar deocamdată, apa îl ținea la distanță. Am adunat puțină în căuşul palmelor, l-am stropit pe față şi apoi m-am stropit şi pe mine. El a tuşit violent, parcă îi venea să verse, apoi s-a prăbuşit în genunchi şi a luat nişte apă în palme, înghițind-o pe nerăsuflate. În cele din urmă, s-a lăsat înapoi pe călcâie şi s-a uitat în sus la mine, cu ochii mai puțin împăienjeniți.

— Poți să mergi? l-am întrebat.

El a încuviințat din cap.

— Atunci vino acum, cât de repede poți.

L-am condus spre întunericul tăcut, departe de zgomot şi de focul răvăşitor, căutând din priviri repere cunoscute. Eram atentă la traseu, la fumul care se risipea, la mirosul proaspăt şi curat al copacilor. În timp ce se pogora pacea, şi cărarea se lumina sub razele blânde ale lunii în locul strălucirii livide a focului, am văzut că nu ne aflam departe

de panta abruptă care ducea spre peştera mea. Am rămas pe loc, iar el s-a oprit stângaci lângă mine.

— Nu pot să te însoțesc mai departe, am zis. Poți să te duci singur?

Gâfâia, ostenit, cu chipul livid. Deşi se ținea încă strâns de umăr, sângele nu îi mai curgea. Asta însemna, speram eu, că rana nu era prea adâncă.

— Unde să mă duc? a întrebat.

— De unde ai venit.

Părea nedumerit şi atât de tânăr. M-am întrebat ce l-o fi apucat să înfrunte un centaur.

Timid, şi-a retras mâna de la umăr, tresărind când şi-a dezgolit rana. S-a cutremurat, uitându-se la marginile roşii ale pielii sfâşiate şi la pata întunecată de pe tunica ruptă. Dar s-a ridicat în picioare, fără să mai aibă nevoie de sprijinul meu.

Acum se uita la mine pentru prima dată, măsurându-mă din priviri; tunica mea scurtă, zdrențuită şi pătată de funingine, mădularele zgâriate şi murdare, şi arcul cu tolba legate la spate.

— Totuşi, ce făceai în pădure? l-am întrebat.

— M-am rătăcit de tovarăşii mei, a spus. S-a întunecat, eu mergeam în cerc, iar apoi am văzut torțele. Când m-am apropiat şi am văzut ce erau şi că unul dintre ei te prinsese...

Cu un gest reflex, şi-a atins rana de la tâmplă şi a tresărit.

— Nu aveam nevoie de ajutorul tău.

— E limpede că nu.

— Trebuie să mergi mai departe, să urci pe culmea de acolo. Poți să urmăreşti versantul până jos de tot. Sunt nişte aşezări în vale, acolo stau nişte vânători.

Am aruncat o privire în jurul nostru. Acum, că trecuse pericolul imediat al focului, mă furnica un alt fel de

nelinişte. Flăcările nu aveau cum să-i scape lui Artemis prea mult timp; urma să se întoarcă, iar atunci, avea să fie furioasă. Voiam ca bărbatul acesta să dispară înainte de sosirea ei.

— Acolo stai tu? a întrebat.

Eu am scuturat din cap.

A încuviințat, de parcă i-aş fi confirmat un răspuns la o întrebare pe care n-o adresase.

— Pot să întreb cum te numeşti?

— Atalanta.

— Eu sunt Hipomene, a zis el.

— Mult noroc, Hipomene. Ieşi din pădurea asta cât mai iute. Nu zăbovi.

Copacii ne încercuiau, umbre impunătoare, tivite cu argint selenar, se înălțau cu mult deasupra capetelor noastre. Cerul care se întrezărea printre frunze era limpede şi luminat de stele. Aici, aveai impresia că focul era doar un coşmar îndepărtat. M-am întrebat dacă, de dimineață, se va îndoi că toate acestea s-au întâmplat vreodată. Doar umărul său străpuns avea să confirme că totul a fost aievea.

A tras adânc aer în piept.

— Rămas-bun, Atalanta. Şi... îți mulțumesc.

Am rămas pe loc, nevrând să pornesc spre peşteră, în caz că s-ar fi întors. Nu aş fi vrut ca el sau oricine altcineva să ştie unde se află. Asta mi-am spus. De-asta l-am privit cum urcă, încă nesigur pe picioare, dar cu o agilitate sprintenă, care m-a surprins. M-am retras printre ramurile întinse ale stejarului din spatele meu, dar am rămas cu ochii la el cât a urcat pe culmea înaltă, în timp ce o rază de lună cădea pe trupul lui. A privit dintr-o parte în alta, după care a coborât în direcția pe care i-am indicat-o, înghițit iute de desişul copacilor.

Am mai rămas o vreme, doar ca să mă asigur că a dispărut cu adevărat.

— Atalanta.

Mi s-au tăiat picioarele.

Era înaltă, aprigă şi impunătoare. Chipul ei desăvârşit, mai incandescent ca strălucirea infernului, mânia ei, arzând mai fierbinte ca o mie de focuri.

Am încercat să vorbesc, să-i spun ce s-a întâmplat, dar ea a fluturat din braț să mă reducă la tăcere.

— Am văzut trupurile centaurilor, a zis ea. Foarte bine, Atalanta. Nici un muritor nu ar fi în stare să ucidă doi.

— Focul..., am spus eu.

Ea a clătinat din cap.

— Pădurea îmi aparține. N-aş lăsa-o să ardă.

Am văzut în spatele ei că pădurea nu mai era aprinsă; nu se mai vedea nici un halou stacojiu deasupra copacilor, doar întunericul liniştit al nopții. Îl văzuse oare pe Hipomene? Ştia că l-am ajutat? Dacă da, nu dădea nici un semn că aşa ar fi fost.

— Poți pleca, a zis. Dormi acum, ți-ai câştigat dreptul.

M-au cuprins uşurarea şi recunoştința.

— Îți mulțumesc, am spus.

Ea a zâmbit, apoi a țâşnit înapoi în adâncurile pădurii.

Însă eu nu am părăsit adăpostul stejarului, nu imediat.

M-am întrebat dacă Hipomene va ajunge în siguranță la colibele vânătorilor. Dacă aceştia îl vor întâmpina când va sosi, îndurerat şi obosit şi plin de poveşti de necrezut. Dacă îl vor primi în casă, îi vor da supă fierbinte şi-l vor înfăşura în piei de animale, îi vor spăla rănile şi îi vor oferi alifii tămăduitoare pentru vânătăi. Acolo, departe, la liziera pădurii, unde copacii făceau loc câmpiilor întinse şi apoi cătunelor, fermelor, satelor şi oraşelor, toate dincolo de întinderea lumii pe care o cunoşteam eu, locuri în care nu

fusesem niciodată. Tot ce ştiam venea din descrierile lui Artemis, din frânturile de poveşti pe care le împărtăşea despre călătoriile ei.

Am cules o frunză de pe o creangă joasă şi am frecat-o între degete, ca să-i eliberez parfumul proaspăt şi înțepător. Prezența stejarului lângă mine era ceva solid, familiar şi statornic. Putea să se afle aici încă de la naşterea lumii, neclintit în vremea bătăliilor dintre titani şi zei, martor la începutul tuturor lucrurilor. Am rămas acolo, în îmbrățişarea sa, şi abia cu mult după ce Hipomene şi Artemis au dispărut, am pornit şi eu spre peştera mea, în lumina cețoasă şi trandafirie a zorilor.

5

Visele mi-au fost pline de fum şi foc, frânturi amestecate de haos şi zbierete, râsete batjocoritoare şi şuieratul săgeților mele. M-am trezit brusc, cu gâtul iritat şi inima bubuindu-mi în piept.

Peştera mea era la fel cum fusese întotdeauna, tăcută şi liniştită. Am tras adânc aer în piept, scuturându-mă de vestigiile panicii care mă trezise. Centaurii erau morți, şi eu îi ucisesem. Am lăsat gândul acesta să se aşeze. Pericolul trecuse, şi asta datorită mie.

Voiam s-o văd pe Artemis şi speram că era încă prin preajmă şi nu plecată la vânătoare, la marginea cea mai îndepărtată a pădurii, sau dusă prin cetăți, să răspundă rugăminților mamelor deznădăjduite. Am pornit cât de iute am putut spre malul râului unde mă găsiseră centaurii. Era

uşor să urmez traseul; cercuri pârjolite pe pământul gol însemnau locurile pe unde trecuseră, iar fulgi de cenuşă încă se roteau prin aer. Nu mai conta distrugerea pe care o provocaseră, mi-am reamintit. Nu vor mai avea şansa să se dezlănțuie şi altă dată. Preț de o clipă îngrozită, m-am întrebat dacă nu cumva voi da peste trupurile lor neînsuflețite, dar unde îi lăsasem să zacă nu erau acum decât flori zdrobite şi tulpini îndoite. Am remarcat cărarea bătătorită pe unde trebuie că-i târâse Artemis şi parcă o şi vedeam cu trupul ei zvelt, cum cară greutatea extraordinară de parcă n-ar fi însemnat nimic. Un morman de pământ proaspăt întors, aflat la mică distanță, sugera că acolo i-a îngropat. M-am uitat o clipă la el şi apoi m-am întors să plec. Nu-mi păsa unde se află centaurii, doar ea.

Am cutreierat, cu mintea aiurea, bucuroasă să mă îndepărtez de porțiunile golaşe şi arse ale pădurii, intrând în luminişurile înfrunzite. I-am auzit mai întâi câinii, lătratul lor entuziasmat, şi apoi doi dintre ei au țâşnit pe cărarea din fața mea. Am zâmbit la vederea lor, i-am mângâiat pe capetele mari şi le-am scărpinat urechile. „Unde e stăpâna voastră?”, i-am întrebat, dar ochii lor erau închişi, într-o stare de încântare, şi eu am râs până când primul s-a desprins de mine şi a fugit, înclinând capul spre mine ca să vadă dacă îl urmez. Eu şi celălalt câine ne-am luat după el până în dumbrava unde o surprinsese cândva acel tânăr vânător nefericit. Astăzi nu se scălda; stătea atentă şi calmă pe un bolovan la malul apei, înconjurată de nimfe.

Când m-am apropiat, privirea îi era țintuită asupra mea. Mi-era greu să ridic ochii să-i întâlnesc pe ai ei, mă măcina un fel de vinovăție, neabătută şi inexplicabilă. Dar când a vorbit, în tonul ei nu era nici o dezaprobare, doar o căldură care m-a surprins.

— Atalanta, vino mai aproape. Aşază-te aici, m-a îndemnat.

Umerii mi s-au relaxat, iar tensiunea din corp s-a descătuşat, când m-am căţărat pe suprafaţa netedă a bolovanului, lângă ea.

— Aseară..., am început eu.

— Aseară ai ucis doi centauri, a zis ea. Tu, o muritoare, împotriva unor creaturi mai puternice decât orice bărbat.

A râs. Obrajii i s-au colorat în trandafiriu, iar ochii îi sclipeau; părul îi era dat de pe faţă şi ţinea genunchii la piept, înconjurându-i cu braţele. Era imaginea vie a tinereţii şi strălucirii. Nu mai avea nimic din furia clocotindă pe care o văzusem la ea în timp ce-şi cerceta pădurea în flăcări, nici urmă de puterea străveche şi mânia nemuritoare pe care le deţinea.

— I-ai oprit înainte să-ţi poată face rău sau înainte să provoace şi mai multe distrugeri căminului nostru. Dacă ar mai fi înaintat, dacă le-ar fi găsit pe nimfele mele... A lăsat tăcerea să zugrăvească o imagine vie. Însă, Atalanta, cu tine nu s-au putut măsura.

Am lăsat capul în jos, în piept mi se răspândea o căldură plăcută şi nu ştiam ce să spun.

A dat din cap, mulţumită.

— Ţi-ai dovedit curajul, a zis ea. Măiestria ta e dovada a ceea ce te-am învăţat, a tuturor lucrurilor de care eşti în stare, crescând aici, sub îndrumarea mea, în pădurea mea.

Am simţit strălucirea aprobării ei ca pe lumina soarelui pe piele. Cumva, crezusem că mă va mustra, că poate am greşit lăsându-i să provoace asemenea pagube sau pentru că am fost miloasă cu Hipomene, dacă a văzut şi asta.

— A fost foarte impresionant, a adăugat Psekas, de pe malul râului, unde stătea cu picioarele atârnând în apă, şi a întors capul să-mi zâmbească.

— Ştiam că eşti puternică, dar..., a zis Phiale, venind într-o clipită lângă mine şi oferindu-mi o cupă cu apă.

— Asta depăşeşte tot ceea ce ne-am închipuit, a continuat Crocale.

Eu am tăcut pentru un moment. Mi-am dat seama acum că toate nimfele se uitau la mine şi că era ceva diferit în expresia lor; mai mult decât amabilitatea călduroasă cu care eram obişnuită, o nouă admirație. Era o seriozitate în aer, o recunoaştere tacită a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dacă eu n-aş fi înlăturat din cale primejdia.

M-am înălțat puțin, cu spatele drept şi capul ridicat, pe măsură ce alte şi alte voci interveneau, iar tonurile lor vesele se amestecau într-un şuvoi de felicitări entuziaste, care îmi lăudau curajul, precizia, instinctele neînfricate şi acțiunile altruiste.

Îmi doream atât de mult să fie şi Callisto acolo, ca să ia parte la bucuria noastră. O singură consolare îmi însenina tristețea pe care o simțeam când mă gândeam la ea; seara trecută, făcusem în aşa fel încât nici o altă nimfă să nu mai sufere cum suferise ea.

Le-am lăsat să scoată povestea de la mine, bucurându-mă de exclamațiile şi încântarea lor, în timp ce descriam cele întâmplate. Nu am pomenit nimic de Hipomene. Am simțit că povestea se preface în altceva, în timp ce stăteam acolo, în mijlocul grupului scăldat în lumina soarelui, modelând-o într-o istorisire plină de suspans şi emoție, una care le captiva pe nimfe şi chiar şi pe Artemis. În timp ce povesteam cum a căzut al doilea centaur, doborât de săgeata mea, am simțit cum se destramă şi ultimele rămăşițe ale groazei şi repulsiei trăite când îmi aminteam senzația mâinilor lor pe trupul meu. Acum era povestea mea şi avea să dăinuie în legendele pădurii, o istorisire pe care nimfele aveau s-o spună iar şi iar. Însă aceasta nu avea să fie transmisă în

şoaptă, printre priviri cu subînțeles şi avertismente grele. Era o victorie, clară şi plină de bucurie, una care avea să mă definească. „Aşa a fost Atalanta”, îmi închipuiam că vor spune în anii ce aveau să vină, „ucigaşa centaurilor”, iar cei ce ascultau aveau să fie la fel de captivați cum erau nimfele acum.

Cred că a fost cel mai plăcut moment din toată viața mea de până atunci.

*

Eram tot timpul în alertă când pândeam prin păduri, căutând mereu urme pe pământ şi ciulind urechea şi la cel mai mic foşnet de frunze care putea să-mi spună că prada e aproape sau că vreun leu de munte înfometat dă târcoale prin apropiere, hotărât să atace aceeaşi pradă ca mine. Însă în vara aceea era altfel. Când vedeam cu coada ochiului că se mişcă ceva, când întorceam capul să privesc, ştiam ce speram să fie forma trecătoare pe care o zăream.

Căutam ursoaice şi pui. Dintre toate făpturile pădurii, nimeni nu ştia mai bine ca mine să-i lase în pace. În primele luni, nu exista creatură mai fioroasă în codru decât o ursoaică protectoare. Chiar şi aşa, zăboveam pe fiecare mal de râu, cercetând cu privirea ferigile de pe malul celălalt, aşteptând să văd dacă va mai ieşi la iveală. Dacă aş putea să privesc din nou în ochii ei şi să fiu sigură... sigură de ce? Nu ştiam ce aş fi făcut, dar asta nu mă împiedica să o caut în continuare.

Mă uitam şi după Hipomene. Cu siguranță şi-a învățat lecția, să nu mai hoinărească nesăbuit prin părțile astea. Sigur va rămâne pe lângă colibele vânătorilor, în satele şi aşezările îndepărtate, pe care oamenii şi le-au ridicat la marginile lumii noastre, şi nu va risca să treacă încoace.

Cercurile pe care le făceam în mers se lărgeau. Mereu rămăsesem aproape de inima sălbatică a pădurii, hotărâtă

să păstrez secretele care îi aparţineau lui Artemis şi nouă, însoţitoarele ei. Acum mă trezeam că mă apropii de hotarele nemarcate, de marginile îndepărtate şi crestele înalte unde puteam să înalţ gâtul şi să arunc o privire spre locurile unde vedeam uneori spirale subţiri de fum sau auzeam gălăgia îndepărtată a unui corn de vânătoare. Poate că nu făceam decât să patrulez prin teritoriul nostru; poate că era alegerea raţională, după o tulburare atât de violentă a liniştii noastre.

Asta i-aş fi spus lui Artemis, dacă m-ar fi întrebat.

Vara îşi intrase de tot în drepturi, dar eu mă gândeam deja la iarnă. Glasul lui Callisto îmi revenea în minte; Persefona cobora în cavernele umbroase de sub pământ. Lumea de deasupra rezista cuprinsă de durerea aceea rece şi tăcută.

Când Callisto îmi spusese povestea, auzisem în ea speranţă, confirmarea lucrurilor pe care le ştiusem dintotdeauna. Pădurea trăia în cicluri, se întorcea reînnoită şi hrănită, mereu statornică şi mereu aceeaşi. Eu nu voiam să se schimbe nimic niciodată.

M-am gândit la o altă primăvară, la o altă vară. O foame măruntă se deschisese înăuntrul meu, o senzaţie muşcătoare de nemulţumire.

Am continuat cu îndârjire, vânam plină de zel, le aduceam nimfelor carcase de animale şi apoi porneam din nou la drum. Adunam lemne pentru foc, îmi ascuţeam pumnalul, ciopleam săgeţi şi priveam pădurea tăcută când se lăsa înserarea, căutând cu privirea torţe aprinse, ascultând după vreun tunet.

Artemis mi-a remarcat hărnicia, care mă ţinea ocupată. Sus, pe versanţi, pe teritoriul leilor de munte, mi-a spus să mă aşez.

— Dar soarele încă-i sus, am zis eu surprinsă, arătând spre cer.

— Aşază-te, a repetat, urcându-se pe o stâncă. Uite, Atalanta, până şi câinii sunt osteniţi.

În jurul ei, câinii se aruncaseră pe jos în peticul de umbră oferit de stânca ridicată, cu piepturile urcând şi coborând şi limbile scoase. M-a străbătut o nerăbdare neliniştită, dar am făcut cum mi-a spus zeiţa. De aici, vedeam pădurea întinsă la picioarele noastre, deasă şi verde şi aparent nesfârşită.

— Se întâmplă ceva în lumea de dincolo de hotarele noastre, a zis ea, iar bruscheţea ei m-a luat prin surprindere. Zeii vorbesc despre asta, o călătorie ca nici o alta, o nouă expediţie. Le-a atras atenţia pe Muntele Olimp. Regele unei cetăţi pe nume Iolcos i-a dat nepotului său o sarcină: să-i adune pe cei mai viteji eroi din toată Grecia, cu care să pornească pe mare pe corabia lui, *Argo*, din golful Pagasae, în căutarea Lânii de Aur.

Am simţit cum lumea se opreşte-n loc. Lui Artemis nu-i păsa niciodată de preocupările celorlalţi zei sau de ce se petrecea în lumea muritorilor. Înăuntrul meu a prins viaţă scânteia unei presimţiri.

— Tu ai putere şi curaj, o viteză şi o pricepere ce depăşesc cu mult ceea ce-ţi trebuie în pădurea asta, a zis ea. Şi eşti deja mai pricepută decât orice războinic. Eşti mai grozavă decât orice bărbat care ar îndrăzni să se numească erou. Lumea ar trebui să cunoască numele Atalanta. Ar trebui să vadă de ce eşti în stare.

Artemis şi-a aşezat o mână peste mâna mea şi, cu cealaltă, mi-a ridicat bărbia astfel încât s-o privesc direct în ochi. Aşa uşoară cum era atingerea ei, era imposibil să întorc capul fie şi un milimetru.

— Nepotul, un bărbat pe nume Iason, o să aducă Lâna, a continuat ea. Vrea să se dovedească vrednic, să devină o legendă. E sprijinit de Hera, care îşi doreşte ca un erou să-i cinstească numele, nu încă unul care să fie băiatul lui Zeus

sau al lui Poseidon, ci unul care îi datorează credință ei, a mai spus Artemis. Toți cei care pornesc împreună cu el vor câştiga faimă şi glorie pe parcursul călătoriei, a zis, privindu-mă drept în ochi şi zâmbind.

— Vreau şi eu partea mea.

— Cum?

— Te duci tu, în numele meu. Eşti mai puternică decât ei, eşti neînfricată şi tot ce fac ei poți face şi tu. Vreau să le arăți tuturor cine eşti, ce ai devenit.

Am şovăit.

— N-am fost niciodată pe mare. N-am fost niciodată în afara pădurii. Nu ştiu unde e Iolcos, nici Pagasae.

Era plăcut să rostesc numele acelea necunoscute.

— Nu contează, a zis ea. Nimeni nu învață mai repede ca tine.

Am simțit cum se înfiripă în mine o reacție la provocarea lansată de ea. Mi-am îndreptat brusc şira spinării, iar un val de energie m-a cuprins.

— Du-te, Atalanta. Privirea ei mă pârjolea. Urcă pe *Argo* şi fii campioana mea. Fii cea mai bună dintre toți.

Am lăsat promisiunea seducătoare a victoriei să-mi umple mintea, să măture orice urmă de îndoială sau nesiguranță. Artemis dăduse un nume micii scânteieri de dor pe care o mai simțisem şi înainte, care acum se căsca şi se prefăcea într-o dorință mai aprigă decât orice cunoscusem vreodată.

— Am să fac cum îmi porunceşti, am răspuns.

Ochii i-au strălucit de mulțumire.

Dacă aş fi putut să sar de pe stânca aceea şi să fug pe *Argo*, aş fi făcut-o. Ar fi fost mai bine să profit de fiorul impetuos şi să mă arunc cu capul înainte, fără să ezit. Însă Artemis spunea că mai am de aşteptat, că mai întâi de toate trebuiau făcute nişte pregătiri. A fost plecată mai multe zile, căutând îndrumare la oracolul din Delfi, iar nerăbdarea mea

a crescut. Nu înțelegeam ce era de făcut. Mă fâțâiam de colo până colo prin pădure, exersând trasul la țintă, îndoind arcul şi lăsând săgețile să zboare, iar acțiunea instinctivă mă ajuta să țin la distanță gândurile sâcâitoare pe care le aveam: cum mă voi descurca pe un teren necunoscut, cum va fi să mă aflu într-un grup de bărbați, ce terori vom înfrunta pe drum. Fără Artemis care să-mi întărească încrederea, trebuia să-mi spun singură că voi reuşi, că nu va exista nimic căruia să nu-i fac față, nici un duşman care să poată alerga mai iute sau trage cu arcul mai precis ca mine.

Chiar şi aşa, m-am bucurat când a apărut în luminişul meu tocmai când amurgul se stingea într-un violet blând, iar ea păşea atât de încet peste florile aprinse din fața intrării în peşteră, încât abia dacă a tulburat măcar unul dintre capetele lor plecate.

— Eşti gata? m-a întrebat.

Mi-am lipit palma de arcada din piatră de la gura peşterii, ca să-mi țin echilibrul.

— Acum?

— Vei pleca în zori, a spus.

Am încuviințat din cap.

— Ce mai trebuie să ştiu înainte să plec? am întrebat eu.

Aerul din jurul ei mirosea a pământ şi a lăstari verzi, proaspeți; o linişte încărcată de energie, de parcă zeița ar fi fost pe poziții, ca în clipa dinainte să înceapă vânătoarea, când lumea freamătă, alertă, plină de viață şi concentrată asupra prăzii.

— O profeție, a zis ea.

— Despre mine? Ce spune?

Şi-a prins la loc un cârlionț rebel care i se desprinsese din cozile împletite în jurul capului.

— Oracolul din Delfi vorbeşte cu cuvintele fratelui meu, Apollo. El vede până în inima tuturor lucrurilor; ceea ce va veni e deschis în fața lui, iar el alege ce să împărtăşească. Trebuie să asculți cu atenție avertismentul lui şi să-l respecți, altfel ai să suferi consecințele.

Auzeam un străvechi ecou răsunând înăuntrul ei, în vocea ei mijea fiorul cunoaşterii atemporale.

— Adeptele mele depun acelaşi jurământ ca mine, a continuat ea. Toate am jurat să trăim o viață în feciorie. Suntem în siguranță şi libere să trăim nestingherite, să vânăm şi să ne gospodărim singure, departe de restul lumii. Însă tu nu ai ales să mi te alături, Atalanta; tu ai fost lăsată în pădurea mea când erai un prunc abia născut.

— Trăiesc la fel ca voi însă, am zis eu.

Nu pusesem niciodată la îndoială condiția care venea la pachet cu viața de adeptă a lui Artemis.

— Tu nu ai fost niciodată printre bărbați, a spus, şi buza i s-a răsfrânt puțin. Niciodată nu ți-a fost pusă la încercare hotărârea.

— Am văzut destui bărbați, chiar şi aici, în pădure, am intervenit eu.

— Ține minte ce ai văzut, a spus zeița, pe un ton grav şi pătimaş. Nu le uita pe surorile tale, ce s-a întâmplat cu ele. Când urci pe *Argo*, rămâi mereu cu gândul la ele. Nu uita că după ce se sfârşeşte aventura, căminul tău e aici, cu mine.

— Aşa am să fac.

Eram tulburată de îndoiala sugerată de vorbele ei. De ce nu avea încredere în mine să mă țin de regula fundamentală pe care mă învățase mereu s-o respect?

— Bine, a zis ea. Fiindcă nu e doar porunca mea, Atalanta. Profeția care vine de la oracol este că măritişul va fi pieirea ta. Dacă îți vei lua bărbat, te vei pierde.

Am scuturat din cap.

— Oricum nu mi-aş lua niciodată unul. Nici n-am visat măcar la asta.

— Eşti mult mai norocoasă decât îţi dai seama, a spus Artemis. În lipsa protecţiei mele, alte fete nu au deloc de ales. Libertatea ta e încă unul dintre darurile tale, Atalanta. Unul la care nu trebuie niciodată să renunţi sau pe care să-l arunci nepăsătoare.

Am simţit cum mi se îmbujorau obrajii. M-am îndreptat de spate şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Am să urc la bordul corabiei *Argo* şi am să-ţi fiu campioană. Am să te cinstesc în tot ce fac. Iar apoi am să mă întorc acasă.

Am privit în jurul micii mele peşteri, la dumbrava liniştită, la cerul spuzit de stele şi la contururile negre, liniştitoare ale copacilor din jur. Aveam să păstrez amintirea tuturor acestor lucruri aproape de inima mea.

— Bine, acum du-te la culcare.

Artemis s-a uitat în spatele ei şi a fluierat. I-am auzit câinii foşnind prin ferigile de pe creastă şi i-am văzut cum apar, siluete luminate de lună, cu urechile ciulite, gata să răspundă stăpânei lor. Ea s-a întors uşor, a ţâşnit de pe călcâie ca să alerge spre ei, aruncându-mi o privire peste umăr şi strigând:

— Am să mă întorc în zori!

Formele trecătoare ale zeiţei şi câinilor s-au mai văzut o clipă, după care au dispărut în pâlcul de copaci.

Am lăsat adierea să-mi răcorească fierbinţeala usturătoare a obrajilor, valul de indignare pe care-l simţisem când zeiţa a sugerat că m-aş duce vreodată să-mi caut un bărbat. Aveam o mulţime de speranţe de la călătoria asta, mai multe decât aş fi putut exprima în cuvinte, poate doar în nişte vise alcătuite vag. Dar cu siguranţă nu aveam nevoie de un

oracol care să-mi spună că măritişul nu face parte dintre ele şi nici nu va face parte vreodată.

Am pornit spre dumbrava nimfelor. Artemis le spusese deja despre călătorie, dar eu amânasem să-mi iau rămas-bun. Cu toate că vara asta mă îndepărtasem de compania lor mai mult ca oricând, îmi părea rău să le părăsesc de tot.

— Te vei întoarce curând, cu o mulțime de poveşti pentru noi, mi-a spus Psekas şi m-a tras într-o îmbrățişare.

Îi simțeam părul mătăsos pe obrazul meu. Mirosea a stejar, a pământ şi a acasă.

— Aşa am să fac, am făgăduit eu.

Cuvintele lor călduroase de rămas-bun şi încurajare m-au urmat până în peştera mea cufundată în tăcere.

M-am trezit înainte de răsăritul soarelui. Erau atât de puține lucruri de făcut. Peştera fusese căminul meu ani de zile, dar singura urmă pe care o lăsam era un morman de piei de animale împăturite într-un colț, şi un cerc de cenuşă, unde îmi făcusem focurile. Aveam pe mine o tunică, la fel cum purtam în fiecare zi; exact la fel cum purta şi Artemis, prinsă cu o centură la mijloc şi scurtă până la genunchi, ca să pot alerga liberă şi nestânjenită. Mi-am împletit părul şi mi-am prins la spate arcul şi tolba cu săgeți. Nu aveam nevoie de nimic altceva. Am ieşit în lumina de un gri perlat şi am auzit ropotul unor copite. În vârful versantului, Artemis stătea în carul ei. M-a cuprins un val de entuziasm.

În fața carului erau legate două căprioare, iar răsuflarea le ieşea pufăind din boturile catifelate, în vreme ce ochii negri le erau atenți. Am întins o mână ca să o mângâi pe cea mai apropiată, dezmierdându-i gâtul moale şi simțind fluturarea pulsului sub palmă. Erau mai înalte şi mai puternice decât orice căprioare mai văzusem alergând iute prin pădure, şi blana lor avea un luciu auriu mai luminos şi mai orbitor.

Aveau însă aceeaşi graţie delicată, membrele lor erau zvelte şi elegante, şi postura, mândră, de parcă ştiau pe cine slujesc şi erau bucuroase să o facă.

Cerul din spate se lumina, încununat de irizaţii trandafirii şi chihlimbarii, iar lumina caldă se răsfrângea pe corpul aurit al carului, făcând să strălucească vârtejurile ornamentale şi modelele elaborate. M-am apropiat de Artemis, şi ea a scuturat hăţurile. Căprioarele au răspuns de îndată, pornind elegant pe cărarea şerpuitoare. Am rămas cu ochii la peşteră cât de mult am putut. Aşa plină de entuziasm cum eram, am simţit un dor de casă chiar de când căprioarele au prins să ne tragă departe de ea. Pădurea era tot ce cunoscusem vreodată şi habar nu aveam când o voi mai vedea din nou.

Drumul a fost lin şi uşor. Căprioarele lui Artemis nu se împiedicau de pietre sau rădăcini, doar mergeau la trap întins, de parcă ar fi alergat pe pajişti. Soarele se înălţa neabătut în faţa noastră şi aprindea cerul, iar trilurile păsărilor se auzeau din fiecare copac pe lângă care zburau, un cor triumfător în urma noastră. Nu mai călătorisem niciodată aşa. Dacă navigarea pe corabie avea să fie la fel de plăcută ca drumul acesta, nu aveam a mă teme de nimic de la călătoria ce mă aştepta.

— Când vom sosi la Pagasae, la ce mă pot aştepta de la Iason şi eroii lui? am întrebat.

— O să fie şocaţi la vederea ta, a zis ea, gânditoare. Nu vor fi obişnuiţi cu o femeie care să aibă îndemânarea ta; nu vor fi cunoscut niciodată o femeie la fel. Acolo unde trăiesc ei, femeile nu vânează, nu aleargă şi nu trăiesc singure.

— Sunt recunoscătoare că ai mei m-au lăsat în seama urşilor, am zis eu.

Nu puteam să-mi închipui ce viaţă aş fi dus dacă aş fi crescut dincolo de zidurile palatului, ocrotită şi ascunsă sub

văluri, fără să primesc vreodată un arc sau mijloacele de a mă ocupa singură de propria supraviețuire.

Artemis a râs.

— Acesta e spiritul pe care trebuie să li-l arăți.

— Şi Iason, conducătorul expediției?

— La fel ca tine, nu a fost crescut de părinții săi. A fost fiul regelui şi al reginei din Iolcos, dar ei au fost alungați de fratele regelui, iar Iason a fost încredințat centaurului Chiron ca să-l crească.

— Un centaur? Eram îngrozită.

— Nu e ca aceia pe care i-ai ucis în pădure, a zis Artemis. Chiron e un centaur fără seamăn. E înțelept, învățat şi blând. Oamenii îi trimit pe fiii lor ca să-i antreneze pentru luptă. Nu ştiu ce fel de bărbat a devenit Iason, dar a avut un profesor bun. Unchiul său se teme de el suficient cât să-l trimită în expediția asta, crezând că e imposibil să izbândească. Regele Pelias crede că Iason n-o să aducă niciodată Lâna de Aur, aşa că n-o să se dovedească niciodată vrednic să-şi recapete regatul.

— Până la urmă, de ce vrea Pelias Lâna de Aur?

— Mă îndoiesc că o vrea. Vrea să-l vadă pe nepotul său mort sau înfrânt, ca să poată să rămână la putere. Însă Lâna e un lucru de preț; mulți bărbați ar vrea s-o fure. Nici măcar pentru că ar vrea s-o posede, ci fiindcă e atât de greu de căpătat. E păstrată de Aeetes, fiul puternic al lui Helios, în ținutul Colchida, şi e păzită de un şarpe uriaş, iar drumul până acolo e presărat cu multe primejdii pentru oricine o caută.

Nu aveam de gând să las vreo emoție să mi se întrezărească pe chip.

— De unde vine Lâna?

— E o poveste tristă, a spus Artemis, țuguindu-şi buzele. A început cu un rege, Athamas din Orchomenus, o cetate

departe de aici. Era căsătorit cu o zeiță, Nephele, sculptată din nori. Era frumoasă, eterică şi blândă, şi i-a născut un băiat şi o fată, pe Phrixus şi Helle. Însă Athamas s-a plictisit de Nephele şi a părăsit-o, şi în schimb s-a însurat cu o femeie pe nume Ino. Cuprinsă de tristețe, Nephele a părăsit cetatea, iar acum, că nu mai chema norii, ținutul lor era împresurat de o secetă îngrozitoare. Recoltele s-au uscat, iar fermierii s-au rugat şi i-au implorat pe zei să le dea ploaie. Ino nu-i suferea pe copiii soțului ei şi voia să dispară pentru ca ai ei să moştenească tronul. Aşa că l-a convins pe Athamas că oracolul a cerut sacrificarea copiilor lui în schimbul ploii.

— Şi el a crezut-o?

— Era un netot, a zis Artemis scurt. Nephele a descoperit ce primejdie îi păştea pe copiii ei iubiți şi a trimis un berbec de aur înaripat să-i salveze. Copiii au sărit în spinarea lui şi au zburat de lângă tatăl lor cel slab şi mama lor vitregă cea invidioasă. Însă fetița, Helle, a căzut de pe berbec. Strâmtoarea unde s-a înecat se numeşte Hellespont, în memoria ei. Phrixus a ajuns în siguranță în Colchida, unde a fost primit de Aeetes, şi a sacrificat berbecul în semn de recunoştință. I-a oferit Lâna lui Aeetes, care a atârnat-o de un copac din pădurea sacră a lui Ares şi o apără de hoți cu ajutorul magiei şi al monştrilor, iar Aeetes i-a oferit lui Phrixus mâna fiicei sale, Chalciope.

Priveam cum copacii zboară pe lângă noi şi vedeam străfulgerări de soare şi cer albastru limpede printre frunzele încurcate.

— Aeetes crede că nimeni n-o va putea fura vreodată, a spus Artemis.

— Dar tu crezi că se poate?

— Dovedeşte-mi că am dreptate. Întoarce-te victorioasă, încununată de glorie, ca oricare dintre ei. Hera se laudă că

ea e nemuritoarea care-l are în pază pe Iason, atât de încrezută cu ce va realiza tânărul în numele ei. Arată-i ce poate face campioana mea, o femeie care luptă în numele lui Artemis.

Copacii au început să se rărească neverosimil de repede şi am ajuns la marginea de la răsărit a pădurii mai iute decât ne-ar fi putut aduce carul oricărui muritor. M-am îndreptat de spate, iar pielea mă furnica atunci când căprioarele au ieşit din ultimul pâlc de trunchiuri. Am privit în jur, nerăbdătoare să văd un peisaj nou, cerul ca un bol albastru, larg, ce se sfârşea la linia îndepărtată a orizontului, nemărginit de coronamentul pădurii sau îngrădit de munți. Căprioarele s-au avântat înainte, purtate de un nou val de energie, şi aproape că m-au răsturnat, în timp ce Artemis râdea, cuprinsă de o încântare sinceră.

Am strâns atât de tare marginea de lemn a carului, încât mi s-au albit încheieturile degetelor, dar eram hotărâtă să nu-mi trădez îngrijorarea. Şi, în cele din urmă, în lumina aurie blândă a după-amiezii târzii, am încetinit şi ne-am oprit pe creasta unui munte înalt. Mi-am îngăduit să mă obişnuiesc cu nemişcarea şi m-am întrebat dacă m-ar ține picioarele în caz că aş încerca să cobor.

Pe pantă în jos, pădurea se întindea verde şi familiară. Dar dincolo de ea, vedeam câmpuri presărate cu animale lente şi clădiri care, până şi de aici, păreau mai uniforme şi mai stabile decât colibele prăpădite unde locuiau vânătorii, la liziera pădurii din Arcadia. Şi mai departe se întindea curba largă a unui golf, unde am zărit prima dată marea. Am rămas acolo, fermecată. Apele albastre, strălucitoare păreau nesfârşite, iar lumina se juca deasupra valurilor. Ici şi colo, forma întunecată a unei corăbii luneca pe apă, şi m-a luat amețeala la gândul că voi urca la bordul uneia dintre ele, că marea mă va purta departe de adăpostul sigur al uscatului.

— Ce părere ai? a întrebat încet Artemis.

Sunetul vocii ei m-a făcut să tresar; uitasem cu desăvârşire că se află lângă mine.

— E magnific, am spus eu pe nerăsuflate.

— Cetatea aceea e Iolcos, a zis ea. Iason şi eroii lui se adună la golful Pagasae din apropiere. Mulți vor călători să se prezinte şi să-şi revendice locul. Eu nu vin cu tine mai departe; vei face restul călătoriei singură.

Am încuviințat din cap.

— Odihneşte-te în pădure la căderea nopții. Intră în cetate ziua, pe lumină. Nu-i lăsa să te trimită înapoi sau să-ți refuze locul care ți se cuvine. Nu uita avertismentul oracolului şi ține minte că porneşti în numele meu.

— Fireşte.

— Atunci, rămas-bun, până te întorci, a zis ea.

Ardea de o nerăbdare pe care nu puteam să n-o simt şi eu, un curent ce îmi gonea prin vene.

— O să fac tot ce îmi stă în putință, am promis.

— Iar asta va fi mai bine decât eforturile tuturor celorlalți eroi la un loc.

S-a urcat înapoi în car, iar căprioarele erau cumva la fel de alerte şi de vioaie ca la început. Încadrată de cerul albastru, cu arcul auriu strălucitor, era atât de sălbatică şi de aprigă, iar eu m-am înfiorat de plăcere la gândul că mă alesese pe mine ca să-i aduc gloria. Privirea ei a întâlnit-o pe a mea. Între noi s-a aprins o înțelegere reciprocă. Nu era nevoie de alte cuvinte.

Căprioarele s-au întors de îndată şi au dispărut într-o clipită. Eu nu am zăbovit, am mai aruncat o privire la cetatea de jos, după care am început să alerg. După o zi de călătorit, chiar şi în confortul carului lui Artemis, era atât de plăcut să-mi întind mădularele şi să simt energia cum sfârâie prin mine. Nu după mult timp avea să se facă prea

întuneric ca să mă mai orientez, aşa că m-am năpustit în pădure, urmărind cu atenție poziția soarelui pe cer.

Nu era pădurea mea, dar nu mă reținea nici o frică. Am fugit până când am văzut că se apropie amurgul, iar atunci m-am uitat în jur, ca să găsesc un loc potrivit unde să-mi petrec noaptea. Un stejar cu ramuri întinse mi-a amintit de casă, aşa că am poposit la adăpostul frunzelor sale. Printre crengile care se legănau uşor, am întrezărit stelele răsfirate pe cer, aceleaşi stele care străluceau peste Arcadia, păzitori neclintiți ai nopții. M-am gândit cum sclipeau deasupra peşterii mele goale, căminul care aştepta să mă întorc, cine ştie când, şi, întinsă comod pe pământul moale din această pădure stranie, am închis ochii şi m-am lăsat purtată pe aripile somnului.

6

M-am trezit hămesită, cu gâtul uscat şi, pentru o clipă, buimacă. Nici nu se iviseră zorii, dar am devenit brusc vigilentă şi m-a cuprins o energie debordantă. Simțeam venirea zilei de parcă lumina ar fi trosnit la marginile câmpului meu vizual, punându-mi simțurile pe jar.

Am sărit în picioare şi am împins din calea mea ramurile coborâte, ca să pot ajunge la pârâu. M-am stropit pe față cu apă rece, am adunat-o în palmele făcute căuş şi am băut cu poftă. Stropi de apă mi-au împroşcat tunica şi mi s-a făcut pielea de găină. Am simțit încă un val de energie şi am zâmbit.

Tremurând doar un pic, am avut grijă să leg bine la spate arcul cu săgețile şi am pornit printre copaci, cu paşi moi şi tăcuți. Pădurea dormea şi liniştea ei era netulburată.

Ştiam bine cum să găsesc fructe de pădure; aici era la fel ca acasă. Pe când lumina dimineții se strecura pe cer, filtrată printre tufe, am dat de nişte fructe şi m-am oprit să culeg câțiva pumni. Mi-am amăgit puțin foamea, însă nu destul. Am încercat să calculez cât de departe ajunsesem şi cât mai era până la Pagasae din locul unde mă aflam.

Am mers mai departe, urmărind cărarea şerpuită de pe versant. Era un sprint lin şi uşor şi eram încrezătoare că voi ajunge în cetate până la căderea nopții. Ce urma să fac mai departe, habar nu aveam. Nu ştiam la ce să mă aştept, iar Artemis nu-mi dăduse cine ştie ce îndrumări. Trebuia să mă descurc singură când aveam să ajung acolo, să mă port aşa cum credeam că se aşteaptă de la mine, într-un fel demn de campioana ei.

Toată ziua nu auzisem decât ciripit de păsări, din când în când zvâcnitura unui şarpe care îmi simțea vibrațiile paşilor şi se ferea, foşnetul frunzelor în bătaia vântului şi sunetul propriilor mei paşi lovind pământul. Eram absorbită de acest ritm, cu privirea fixată asupra cărării din față, când o căprioară a țâşnit dintr-un pâlc des de ferigi drept în fața mea, cu urechile lipite de cap, în semn de panică. Gonea cu picioarele lungi cuprinse de frenezia mişcării şi până să iau o decizie conştientă, m-am apucat să fug după ea. Era ceva instinctiv, o schimbare de direcție pe care o hotărâseră picioarele înainte ca mintea mea să țină pasul cu ele. În timp ce alergam, am dus mâna la spate după armă, am țintit şi am întins firul arcului, cu o singură mişcare fluidă.

Căprioara s-a prăbuşit la pământ. Săgeata tremura în grumazul ei.

M-am oprit, simțind cum inima îmi bubuie în piept. Nu doar goana sângelui o auzeam, ori sunetul respirației mele. Ceva fugărise căprioara aceea, ceva o înspăimântase şi o trimisese în calea mea, şi orice ar fi fost, câştiga teren în urma mea. M-am întors să văd ce era, lup, leu, urs, cine ştie ce fiară sălbatică mai pândea prin pădurea asta. Aveam altă săgeată pregătită şi gata s-o eliberez.

A venit în viteză dintre ramuri, cu o suliță ținută sus în pumnul strâns, căutându-şi prada. L-am văzut cum priveşte scena, căprioara lovită şi pe mine, şi s-a oprit brusc. A făcut un pas în spate, lăsând sulița să cadă lângă el, iar cealaltă mână a ridicat-o de parcă voia să spună că nu are de gând să-mi facă nici un rău.

Tăcerea dintre noi era precum un cristal luminos pe care amândoi ne temeam că l-am putea sparge.

El a lăsat primul privirea în jos, plecând capul. Fără să mă privească, a vorbit.

— Eşti... o zeiță?

— Nu, am răspuns eu, mijind ochii.

— O clipă am crezut..., a zis el, răsuflând uşurat.

— Ce?

Şi-a dres glasul, ridicând din nou fața spre mine.

— M-am întrebat dacă nu cumva am intrat din greşeală în calea lui Artemis.

M-am uitat la tunica mea simplă, la petele de praf şi mizerie şi la zgârieturile de pe picioare, de la tulpinile cu spini printre care alergasem mai devreme. Nu o văzusem niciodată pe Artemis altfel decât imaculată şi fără nici cea mai mică pată pe veşminte.

— Artemis e mai înaltă, am zis în cele din urmă.

Am văzut cum privirea îi țâşneşte spre creştetul capului meu, egal în înălțime cu al lui.

— Fireşte.

L-am privit cu ochi reci.
— Prada ta, am zis eu, arătând spre căprioară. Nu mi-am dat seama că am dat peste o vânătoare, am crezut că o fugăreşte vreun animal.
El a ridicat o sprânceană.
— Ai intrat în calea unui... ce, a unui leu, poate? De bunăvoie? a zis, iar eu am ridicat din umeri. Păi, e prada ta, a spus el. E o ofrandă pentru tine, cu toate că de fapt e premiul tău de drept.
Cu toate că nu mai fusesem niciodată în situația asta – doar Hipomene ce se mai apropiase întrucâtva –, ştiam destul de bine cum ar fi vrut Artemis să mă comport. Ar fi vrut să-mi iau prada şi să plec, nu să fac conversație. Aşa că vorbele care mi-au ieşit pe gură m-au surprins, au fost un impuls nesăbuit.
— De ce să-mi aduci o ofrandă? Ți-am spus că nu sunt zeiță. Nu sunt vreun spirit al pădurii, nici vreo nimfă sau alt fel de zeitate, am zis eu. Sunt o simplă muritoare.
— Singură în pădure?
— Vânez singură în pădure în fiecare zi de când m-am făcut destul de mare cât să țin un arc în mână. Îmi dădeam seama cât de ciudată trebuie că îi păream. Nu în pădurea asta, am călătorit de departe ca să ajung aici. Mă îndrept spre Pagasae.
— În dimineața asta am venit din Pagasae, a spus el. De ce călătoreşti într-acolo?
Am simțit o furnicătură pe şira spinării, un presentiment a ceea ce dintr-odată eram convinsă că va spune.
— Dar tu ce treabă ai acolo? am întrebat, prea prudentă ca să dezvălui mai întâi motivele mele.
Şi el era încă vigilent, dar îmi dădeam seama că îl copleşea curiozitatea. Acum, că ştia că sunt muritoare, era mai degrabă intrigat decât speriat.

— Fac parte dintr-un echipaj, a spus el. Navigăm pe o corabie numită *Argo*, în căutarea unei comori.

Eu am devenit brusc încordată.

— Atunci eşti exact omul pe care-l căutam.

— De ce?

— Am venit să mă alătur vouă, am spus. Am venit aici să-l găsesc pe Iason, să-mi ocup locul printre voi.

Fusese luat prin surprindere şi înainte, însă asta l-a năucit de-a binelea. S-a uitat lung la mine ceva timp.

— Vrei să te alături celor care vor călători pe *Argo*?

— Da.

— Ei bine..., a dat să vorbească, apoi s-a oprit. Vedeam că i se luptă atât de multe întrebări în priviri, în schimb a spus doar: Numele meu e Meleagru.

— Atalanta.

A încuviinţat din cap.

— Vrei să vii cu mine? Până în port?

Era împotriva oricărui instinct pe care mi-l insuflase Artemis. Dar, pe de altă parte, zeiţa mă trimitea să mă alătur unui întreg echipaj de bărbaţi, aşadar, de ce m-aş codi să petrec timp cu unul acum? Poate că avea să-mi fie de ajutor să sosesc cu un actual membru al grupului, decât să-mi pledez singură cauza.

— Îmi cer scuze dacă te-am jignit – poate că nu doreşti să mergi însoţită de mine.

— Nu am pe altcineva care să mă însoţească.

Eram obişnuită cu felul în care nimfele şi cu mine umblam libere pe domeniul lui Artemis, deşi ştiam din ce povestise despre sate şi cetăţi că o astfel de libertate era lucru rar. Vedeam că pe bărbatul acesta îl nelinştea, dar dacă mă gândeam la convenţiile după care trăia restul Greciei, nu aş fi făcut niciodată măcar un pas în călătoria asta de la bun început.

— Particip în numele lui Artemis, am zis eu. Mă aflu sub ocrotirea ei.

El a dat din cap aprobator.

— Atunci pot să-ți arăt unde s-au adunat. Poți să-ți pledezi cauza în fața lui Iason.

M-am întrebat ce se ascundea dincolo de cuvintele acestea. Nu părea convins.

— Încotro?

A început să-mi dea indicații, mult mai degajat, acum, că se afla pe un teritoriu cunoscut în privința conversației. Eu îl ascultam cu atenție. Schițasem deja un traseu în minte, care respecta în linii mari ceea ce îmi descria, dar am ținut pentru mine toate detaliile despre punctele unde pâraiele curgeau în torenți de netrecut, unde pământul era stâncos şi înşelător, pe unde să ocolesc şi să o iau pe calea mai uşoară, şi pe unde să merg drept înainte.

— Şi căprioara? am întrebat.

El a zâmbit.

— În seara asta ne vom ospăta pe plajă şi vom aduce ofrande zeilor, de-asta am venit să vânez. *Argo* porneşte pe mare mâine-dimineață în zori. S-ar putea să ne întâlnim şi cu alții prin pădure.

M-am întrebat dacă prefera să vâneze singur, ca mine.

— O car eu înapoi, a zis el, făcând semn din cap spre căprioară, iar eu m-am dat la o parte, ca să-l las să treacă.

L-am privit cum ridică animalul pe umeri, cu capul atârnând bleg la spate, cu ochii de sticlă goi şi ficşi, cu picioarele din față prinse cu uşurință în pumnul său.

— Crezi că am şanse să-l fac pe Iason să mă asculte? am întrebat.

— Cred că... n-o să ştie ce să creadă, a răspuns Meleagru, pe un ton ironic. Ceilalți – argonauții, aşa ne spunem –, ce

să zic, sigur nu te aşteaptă, asta-i clar. A râs. Abia aştept să le văd reacția când soseşti.

Era ceva în tonul lui care nu-mi plăcea.

— Atunci presupun că va trebui să le arăt de ce sunt în stare.

Mi-am aranjat arcul la spate, m-am ghemuit îndată şi am simțit cum coapsele mi se întind prelung când am țâşnit înainte.

L-am auzit exclamând; apoi, fără să şovăie, i-am auzit paşii avântându-se după mine. L-am lăsat să mă prindă din urmă, am înclinat capul spre el, apoi am mărit viteza, iar pământul mi-a dispărut de sub picioare. Îmi recitam indicațiile lui în minte, în timp ce fugeam, atentă să aud sunetul îndepărtat pe care-l făcea alergând în urma mea. Mi-a plăcut întotdeauna să alerg, dar acum era altfel. Faptul că ştiam că Meleagru e în spatele meu insufla fugii mele un nou elan, un fior nu prea diferit de cel al vânătorii, dar mai jucăuş. Asta nu avea să se sfârşească în vărsare de sânge; era doar o întrecere pentru plăcerea alergării şi bucuria triumfului.

M-am oprit pe creasta ultimului deal. Cetatea se întindea la picioarele mele. Atât de aproape, încât vederea ei mi-a răpit şi ultima suflare. Erau mai multe clădiri decât mi-aş fi închipuit vreodată, unele atât de întinse şi de mari, încât nu le înțelegeam. Cum ar fi fost să mă plimb printr-una din piețele acelea vaste, împresurată din toate părțile, înghiontită de oameni în toate direcțiile? Mi-am lăsat pulsul să revină la normal, cu privirea atrasă dincolo de cetate, de arcul golfului şi de mare, presărată ici şi colo cu corăbii.

Am rămas acolo, transfigurată, până când în cele din urmă l-am auzit pe Meleagru că ajunge în vârf, gâfâind greoi. M-am întors să-l văd tocmai când a aruncat de pe umeri leşul căprioarei şi s-a aruncat şi el pe jos, odihnindu-

se pe iarbă lângă ea. Şi-a şters cu braţul pelicula de sudoare de pe faţă, apoi s-a întors pe spate.

— Am uitat că aveai căprioara.

M-am simţit puţin vinovată, iar bucuria victoriei mi s-a risipit. El s-a ridicat în coate.

— N-ar fi schimbat nimic, a spus.

Şi-a dat capul pe spate, a închis ochii în faţa soarelui, iar părul îi atârna în bucle dese, întunecate. Părea atât de moale şi îmi evoca o amintire, sau mai degrabă fiorul unei senzaţii, cea a blănii de urs între degetele mele. Apoi s-a ridicat puţin în capul oaselor, a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— N-am văzut în viaţa mea pe nimeni care să alerge atât de repede.

— Mi-aş dori să fi luat eu căprioara.

El a râs.

— M-ai fi depăşit şi dacă ai fi cărat două căprioare.

Nu mă aşteptasem la o asemenea bună dispoziţie. Vrusesem să-i arăt priceperea mea, să-l impresionez cu abilităţile mele, ca să poată să garanteze pentru mine în faţa argonauţilor. Însă crezusem că va fi jignit, că nu-mi va fi uşor să scot de la el nişte laude. În schimb, părea să o ia ca pe o glumă amuzantă.

— Şi tu eşti mai iute decât oricine altcineva pe care l-am văzut, i-am spus.

„Orice muritor”, nu am mai adăugat.

— Mulţumesc. A bâjbâit după un sac de pânză înnodat, pe care şi-l legase la centură, a scos un butoiaş cu apă şi a luat o înghiţitură lungă. M-am oprit să-l umplu pe drum, a spus el. La izvorul de la poalele dealului. Nu păreai să ai nevoie de nimic, dar poate că acum ţi-e sete?

Îmi simţeam gâtul de parcă se încleşta doar când mă uitam la stropii de apă ce curgeau pe marginea butoiaşului.

Nu-mi băgasem de seamă setea, şi nici măcar izvorul, în dorinţa mea de a merge mai departe, dar acum numai la asta mă puteam gândi.

— Te rog, am zis eu, înflăcărată, întinzând mâna după el.

Am dat pe gât tot ce mai rămăsese, înainte să-mi treacă măcar prin minte ce intimitate stranie era asta, să pun gura acolo unde fusese şi a lui.

A scos un coltuc zdravăn de pâine şi l-a rupt în două, oferindu-mi jumătate. Fructele pe care le găsisem în dimineaţa aceea păreau să se fi dus de multă vreme. Cu toate că pâinea era uscată şi fără gust şi nu se compara cu fructele coapte şi zemoase, orice hrană părea acum un deliciu pentru stomacul care-mi chiorăia deja.

M-am întrebat deodată ce părere ar avea Artemis despre asta. Aveam o senzaţie de nelinişte la gândul că aş fi putut să fac ceva greşit. Dar pe de altă parte, găsisem un argonaut, o cale de a ajunge pe corabie. Şi Meleagru părea să accepte situaţia noastră ciudată fără nici o întrebare, ceea ce mă făcea să sper că poate nu va fi singurul care să mă creadă pe cuvânt.

— Povesteşte-mi despre ceilalţi, i-am zis. Restul echipajului, cum e fiecare. Vreau să fiu pregătită.

Părea căzut pe gânduri.

— Am sosit abia acum două zile, din Calydon. Vestitorii au adus vorbă că Iason cheamă eroi din toată Grecia, iar bărbaţii au călătorit de departe ca să i se alăture. Au venit mai bine de patruzeci.

— Atât de mulţi?

Nu mă aşteptasem la asta.

— Barzii vor cânta expediţia asta ani la rândul, a spus Meleagru. Aşa ne-a făgăduit Iason. Bărbaţii care merg alături de el vor fi vestiţi, numele lor vor fi cunoscute în toate colţurile lumii. Sau în unele dintre ele, măcar. Lâna de

Aur nu se poate fura, toată lumea o ştie. Să fii unul dintre cei care o iau, care reuşesc un lucru de neînchipuit...

— Şi cine s-a remarcat până acum?

— Deja Heracle este cel mai cunoscut, a zis el şi a tras de iarbă, rulând tulpinile rupte între degete. Este întocmai cum spun legendele, un fiu al lui Zeus care a înfăptuit deja mult mai multe decât orice alt om care a trăit vreodată. Forța lui e fără egal, e un bărbat cât un munte. Toată lumea se uită la el înaintea lui Iason, de parcă el ar fi conducătorul. Cu toate că e expediția lui Iason, unii dintre bărbați au spus că Heracle ar trebui să preia conducerea. Se putea ajunge la o încăierare dacă voia Heracle, dar n-a vrut.

— De ce nu?

— Vrea să lupte şi să bea, nu să ia decizii, a râs Meleagru. A preferat ca Iason să-şi asume răspunderea.

— Şi Iason cum e?

— N-a dovedit nimic încă. A ridicat ochii, şi privirile ni s-au întâlnit. E foarte hotărât, dar nu are deloc experiență.

— Cine mai e?

— Păi, mai e Argus, care a construit corabia, de aici şi numele ei, deşi mâinile i-au fost călăuzite de Atena. Tiphys, cârmaciul. Orfeu, un muzician.

— Un muzician? l-am întrerupt.

— Nu seamănă cu nici unul din câți vei fi auzit până acum, m-a asigurat Meleagru. Mai sunt nişte fii de zei, Zetes şi Calais, al căror tată e Boreas, Vântul de Miazănoapte. Eufem şi Periclymenos, fiii lui Poseidon, şi Echion şi Erytus, fiii lui Hermes. Mai sunt Castor şi Polux, războinici vestiți din Sparta şi fiii lui Zeus, şi mai mulți regi şi prinți, de asemenea; mai multe nume decât am apucat să rețin până acum.

— Şi tu?

— Şi eu. N-a întors privirea şi am avut senzaţia că se bucură de curiozitatea mea despre cum se încadrează el în această listă impresionantă. Mama mea e regina cetăţii Calydon, a zis el.

— Şi tatăl tău?

— Eneu, regele, m-a crescut ca pe copilul său, a zis el încet. Dar sunt şi voci care spun că tatăl meu bun e Ares.

Am făcut ochii mari. Ares nu apărea niciodată în poveştile nimfelor, dar ele îmi povestiseră despre toţi olimpienii, aşadar, ştiam că era zeul războiului, al cărui strigăt de luptă băga groaza în sufletele celor mai curajoşi războinici. Cel mai sălbatic dintre zei, cu o poftă nesfârşită de vărsare de sânge şi carnagiu. Lui Artemis îi plăcea hăituiala prăzii, puritatea curată a vânătorii, dar Ares iubea sudoarea şi ţărâna câmpului de luptă, violenţa disperată a luptei pentru supravieţuire. Asta m-a făcut să mă uit din nou la Meleagru. Îi remarcasem deja forţa, iar acum mă uitam la pielea lui netedă, la vitalitatea chipeşă, fiindcă totul la el era atât de diferit de vânătorii neciopliţi pe care-i zărisem în pădure. Nimic la el nu era aşa cum m-aş fi aşteptat; nimic din întâlnirea noastră de până acum nu se potrivea cu ce auzisem despre bărbaţi şi nici cu ce văzusem, dar nu ştiam dacă asta însemna că era fiul unui zeu. Îşi acceptase cu graţie înfrângerea în cursa la care-l provocasem; reacţia lui era lipsită de furie sau de orgoliu rănit, iar în ochii lui întunecaţi era un licăr de căldură. Nu erau iazurile goale pe care mi le imaginam exultând deasupra unor armate încleştate în luptă.

— Dar acum iată-te şi pe tine, a zis el, întrerupându-mi gândurile. Atalanta, aleasă de Artemis, singura femeie printre argonauţi.

Am simţit cum vorbele lui trezesc ceva înlăuntrul meu, deschid o viziune cu mine inclusă în catalogul de semizei şi

eroi. M-am văzut de parcă mă priveam din afară. Un prunc ce deschidea ochii şi vedea ursoaica sălbatică, o copilă care alerga liberă prin pădure, o tânără slobozind săgeți spre monştri care călcau totul în picioare. Mă simțeam de parcă fiecare clipă a vieții mele clădise, piatră cu piatră, tocmai asta: destinul meu.

Orice urmă de îndoială pe care aş fi putut-o avea s-a evaporat atunci. Ceilalți argonauți poate că aveau să fie mai greu de convins decât Meleagru, mai puțin dispuşi să accepte o femeie printre ei, dar nu-mi păsa de ce aveau să creadă sau de cum aveau să protesteze. Eram la fel de vrednică precum oricare dintre ei. Aveam să urc la bordul acelei corăbii, aşa mi-am jurat. Aveam să-mi ocup locul de drept, nu doar în numele zeiței, ci şi de dragul numelui meu. Atalanta, o argonaută.

PARTEA A DOUA

7

Am coborât împreună versantul. Numele eroilor îmi răsunau în cap pe când ne apropiam de cetate, iar

nerăbdarea mea creştea. Intrarea era flancată de gărzi, dar când l-au văzut pe Meleagru, s-au dat la o parte, deschizând porțile grele de stejar ca să ne lase să trecem. Eram conştientă de privirile lor ce lunecau pe trupul meu, curioase, dar cu un aer leneş, oprindu-se asupra arcului de la spatele meu, zăbovind asupra pulpelor mele goale. Eram pregătită să fiu pusă la încercare, dar n-a venit nimeni.

Dincolo de porți, erau mai mulți oameni decât văzusem vreodată. Pământul era prăfos, noroi copt de razele soarelui, întărit până căpătase o nuanță ternă de maro. Fără flori, fără verdeață, fără copaci unduitori, răspândiți la orizont. Aerul fremăta de strigăte şi râsete, un val de zgomote amețitoare. Şi mirosurile ce se amestecau în adierea caldă – sare şi carne şi duhoarea acră a atâtor trupuri laolaltă – mi-au făcut ochii să lăcrimeze şi răsuflarea să mi se oprească în gât, şi m-a copleşit o senzație de dezorientare.

— Trebuie să traversăm piețele, să coborâm în golf, a zis Meleagru. Pe aici.

Am inspirat încet, cu grijă.

— Cât de departe?

— Nu e mare distanța, a zis el. De ce? Doar n-oi fi obosită?

Am scuturat din cap.

— Sigur că nu.

— Atunci ce e? a întrebat, privindu-mă mai atent.

— N-am mai fost într-o cetate ca asta până acum.

Mi-am ales cu grijă cuvintele, nevrând să-mi trădez nedumerirea. El a încuviințat, de parcă îi confirmam ceva ce bănuia deja, iar eu am tresărit. Preferam să-mi admire viteza; nu voiam să se simtă superior acum, conducându-mă prin locul acesta necunoscut. M-am îndreptat de spate şi am privit în jur. Era o mulțime numeroasă, ce-i drept, dar puteam să văd peste aproape toate capetele. Atmosfera sufocantă era un asalt asupra simțurilor mele, dar nu

vedeam nicăieri vreun pericol. Eram convinsă că în gloata aceea zbuciumată erau destui cu intenții rele, dar eu doborâsem doi centauri într-o pădure răvășită de flăcări. O piață aglomerată dintr-un oraș, pe timp de zi, nu ar fi trebuit să fie mare lucru pentru mine.

— Deschide tu calea, i-am zis lui Meleagru și am mers mai departe.

Cele mai multe chipuri pe care le vedeam erau de bărbați, deși câteva femei se mai iveau ici și colo, mai ales pe la margini, cumpărând de la tarabe, cercetând cu privirea măslinele verzi lucioase, smochinele mov coapte, bucățile sfărâmicioase de brânză sărată și borcanele cu miere aurie. Îmi lăsa gura apă când treceam pe lângă ele, iar privirea îmi era atrasă de alte lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată. Însă pe când captam detaliile din jurul meu, am simțit arsura ochilor care mă sfredeleau, la fel cum făcuseră gărzile de la poartă. Femeile pe care le vedeam purtau rochii care le acopereau trupul, prinse lejer la mijloc și căzând până la pământul prăfos, în timp ce tunica mea se sfârșea la genunchi. Printre Artemis și nimfe, care se îmbrăcau la fel, era ceva firesc, dar fără îndoială că aici stârnea agitație în rândul celor care priveau. Am mijit ochii la oricine se uita cu prea multă neobrăzare, dar asta nu i-a prea împiedicat pe nici unii dintre ei. Așa cum cetatea era o revelație pentru mine, îmi dădeam seama că și eu eram o imagine stranie pentru locuitorii săi.

M-am simțit ușurată când am ajuns pe străzi mai liniștite. Am tras adânc aer în piept, deși aerul de aici era încă fetid, mânjit de o duhoare de animale atât de diferită de aromele proaspete ale frunzișurilor de acasă. Aici nu erau clădiri înalte și grandioase; cărarea prăfuită se lățea și era destul spațiu între colibe și tavernele părăginite. Străinii care treceau pe lângă noi se tot întorceau să se uite lung, iar

între noi plutea o suspiciune rece, dar fie că o fi fost arcul legat la spatele meu, sulița lui Meleagru, ori pasul nostru hotărât, îndoielile lor au rămas nerostite.

Am cotit, am trecut de un zid de chiparoşi şi, dintr-odată, marea a apărut în fața noastră. Golful era o semilună lată, cu o margine zimțată de munți împăduriți în spate, care mi-a făcut inima să-mi tresară de dor preț de o clipă. M-am uitat la valurile ce lingeau țărmul, cu crestele înspumate. Fusesem atât de nerăbdătoare să ajung aici, să încep sarcina pe care mi-o stabilise Artemis, însă acum, că sosisem, găseam că până la urmă nu mă grăbeam deloc. Poate că un fior de nelinişte din pântec mă ținea pe loc, deşi am ales să-i spun entuziasm. Însă nu-mi venea deloc să-mi arunc privirea şi mai jos, unde o corabie imensă plutea la marginea țărmului, cu catargul străpungând cerul, cu pânza lată umflându-se maiestuos în adierea vântului. Şi adunați pe plajă în fața ei, un grup de bărbați, unii dintre ei ocupați să facă un foc mare, alții tăind lemne, spintecând carcase de animale ca să le înfigă carnea în țepuşe, bătându-se cu pumnii sau cu săbiile, deşi țipetele lor vesele arătau limpede că era doar un antrenament.

Am observat că erau şi femei. Unele cu ochii plecați, ducând ulcioare cu vin grupurilor de bărbați, altele purtând încărcături pe care le duceau pe corabie, mormane de țesături împăturite şi lăzi cu provizii pentru călătorie.

— Asta-i *Argo*, a spus Meleagru.

Am înghițit în sec şi am încuviințat din cap, păstrându-mi o expresie de calm studiat.

— E cea mai mare corabie care s-a construit vreodată, a continuat el. E nevoie de cincizeci de bărbați la vâsle.

Nu ştiam de câți bărbați ar fi nevoie în mod obişnuit ca să vâslească la o corabie. M-am întrebat o clipă dacă nu cumva Artemis ar fi trebuit să-mi spună mai multe, să mă

pregătească mai bine. Eram sigură că sunt pe potriva oricăruia dintre membrii echipajului, dar nu voiam să-mi trădez necunoaşterea atâtor lucruri pe care ei le luau de-a gata.

— Spune-mi care e Iason, am zis eu, ca să mă pot prezenta în fața sa.

Meleagru a încuviințat.

— Vino cu mine.

La fel ca în oraş, am simțit povara privirilor ațintite asupra mea, pe măsură ce bărbații mă remarcau, unul câte unul. Nu am lăsat ochii în jos şi nici n-am privit altundeva. Voiam să văd cine sunt eroii aceştia, ce fel de bărbați erau cei cărora venisem să mă alătur.

Am căutat trăsături distinctive la fiecare, un fel de a-i separa de grămada omogenă de muşchi, bărbi şi ochi insolenți. Cel care stătea acolo pe un bolovan, cu degetele mângâind corzile unei lire, o melodie emoționantă care mi-a înfiorat pielea pe brațe, trebuie că era Orfeu, muzicianul de care pomenise Meleagru. Numai el nu mă privea; expresia lui era visătoare şi blândă, pierdută în muzica ce se revărsa din instrumentul său.

Mai departe pe plajă, inconfundabil chiar şi din scurta descriere făcută de Meleagru, un ditamai muntele de om se întindea pe nisip, cu o blană de leu aruncată pe umeri. Heracle, spusese. Fiu al lui Zeus, deja faimos. Era aproape absurd de mare, mai degrabă ca un urs decât ca un om. M-a privit fără jenă, luând înghițituri lungi de vin din plosca pe care o strângea în pumnul cărnos. Era ceva în privirea lui, ceva ca o provocare în felul în care se uita la mine, o chemare căreia nu puteam să nu-i răspund. I-am susținut privirea, hotărâtă să nu fiu prima care se va uita în altă parte. După o clipă îndelungată, a râs batjocoritor şi şi-a dat capul pe spate ca să scurgă plosca, desprinzându-şi privirea

de a mea. Lasă-l să râdă, am gândit. Însă simțeam un val de exaltare: prima mea victorie în rândul argonauților.

Lângă Heracle, un tânăr extraordinar de chipeş turna mai mult vin. Meleagru spusese că aici se aflau fii de zei şi eram convinsă că el e unul dintre ei.

Doi bărbați care se luptau, cu fâşii din piele de bou înfăşurate în jurul încheieturilor degetelor, s-au întors scurt să mă privească şi apoi s-au întors la ce făceau. Mi-am înăbuşit un icnet. Se fereau atât de lin, cu nişte mişcări iuți şi grațioase, încât avusesem nevoie de o clipă să văd micile aripi aurii care le fluturau la glezne, în timp ce tălpile le pluteau puțin deasupra pământului acoperit cu pietricele.

Un alt bărbat, înfăşurat într-o blană grea de urs, deşi soarele ce scăpăta încălzea încă aerul, ținea în mână o secure enormă cu două tăişuri, cu lama scânteind în lumină. Alți bărbați erau aşezați în jurul focului, cu un morman de mantii bogate de purpură strânse în spatele lor. Alții învârteau țepuşele cu carne friptă, mirosind de-ți lăsa gura apă şi din care zburau scântei în cer.

Şi în sfârşit, în fața noastră, un bărbat cu o expresie şovăitoare pe chip. Părea mai tânăr decât majoritatea celorlalți, mai puțin călit şi nu atât de puternic, fără vreo altă caracteristică menită să-l scoată în evidență. Trăsăturile lui erau frumoase, chiar dacă destul de neremarcabile, iar părul negru îi era des şi ondulat. Era puțin mai scund decât mine.

— Ea ce face aici? l-a întrebat brusc pe Meleagru. Femeile vin mai târziu, când ne vom ospăta.

— Iason, a zis Meleagru, iar eu am tresărit de mirare că bărbatul acesta era Iason, conducătorul expediției, şi mi s-a părut că-i văd gura cum se strânge puțin la reacția mea. Permite-mi să ți-o prezint pe Atalanta, campioana aleasă de Artemis să se alăture argonauților.

— Să ni se alăture? O femeie?

S-a uitat dintr-o parte în alta, de parcă aştepta ca cineva să-i spună că e o glumă. În mine a început să se umfle mânia.

— Am intrat peste vânătoarea lui Meleagru. I-am săgetat prada chiar sub nasul lui şi l-am învins la goană peste munți.

Un râset a străbătut cercul de spectatori care se apropiau şi ne urmăreau discuția.

Meleagru a ridicat din umeri.

— E adevărat. E la fel de iute şi de pricepută ca orice bărbat pe care l-am văzut.

Am simțit cum îmi ard obrajii sub căldura privirilor lor pătrunzătoare. Iason s-a uitat la Meleagru de parcă nu-i venea să creadă.

— Recunoşti că te-a învins?

— N-are rost să mint, a spus el.

— Vreți Lâna de Aur, am spus. De ce să întoarceți spatele oricui vă poate ajuta s-o căpătați?

Iason a început să scuture din cap încă dinainte să-mi termin propoziția.

— O femeie nu se poate alătura argonauților, a spus el.

— De ce nu? am întrebat, cu maxilarele încleştate.

— Are dreptate, a intervenit o voce nouă, adâncă şi tunătoare. Între noi nu-i loc pentru o femeie. Heracle era cel care a vorbit, după ce şi-a ridicat corpul voinic de unde stătuse întins. Era mai înalt ca noi toți. E periculos.

— Cum e periculos?

L-am privit cu precauție. Barba îi ajungea în dreptul feței mele şi vedeam stropii de vin din ea.

— O femeie singură printre bărbați e mereu în pericol.

Privirea lui mi-a măsurat trupul din cap până-n picioare şi a deschis braţele larg în faţa celorlalţi, stârnind murmure de aprobare.

— Nu ai ales bărbaţi de onoare care să lupte alături de tine?

L-am ignorat pe Heracle, îndreptându-mi, în schimb, întrebarea către Iason. Am văzut că s-a înfipt unde trebuie, la fel de sigură ca una dintre săgeţile mele.

— Ba sigur că da, a răspuns Iason şi s-a încruntat la Heracle. Argonauţii mei sunt cei mai grozavi bărbaţi pe care îi au de oferit toate tărâmurile Greciei.

— O să ne distragă atenţia.

Heracle a mai luat o înghiţitură prelungă şi s-a încruntat, întorcând pocalul cu susul în jos. Ultimii stropi rămaşi s-au împrăştiat pe pământ.

— Hilas, a zis el, iar tânărul a sărit în picioare, gata să-l umple la loc.

Eu m-am zbârlit toată la auzul cuvintelor lui.

— Cum te poţi baza pe oamenii tăi să lupte în bătăliile ce-i aşteaptă dacă nu poţi avea încredere în ei? Artemis însăşi m-a trimis aici. Vin în numele ei. Nu mă interesează nimeni de aici, şi nimic în afara expediţiei. Vreau să lupt alături de voi. Şi sunt la fel de bună ca oricare dintre bărbaţii pe care i-ai adunat aici.

— Nu fi nesăbuit, Iason, l-a avertizat Heracle.

Ochii lui Iason s-au întunecat.

— Ai zis că nu vrei să iei tu deciziile. Că te învoieşti ca eu să fiu conducătorul expediţiei, iar tu să mă urmezi.

Heracle a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat, atât de zgomotos, că i-am văzut pe unii cum tresar. Eu am rămas fermă pe poziţii.

— Doar nu te gândeşti s-o primeşti.

Glasul lui Heracle era gros şi nedesluşit, dar batjocoritor, provocarea era inconfundabilă. Iason m-a măsurat din nou cu privirea. Se trăgea de păr, cu faţa schimonosită de nehotărâre.

— Călătoria noastră e binecuvântată de Hera şi Atena, a zis el. Avem printre noi fii ai lui Zeus şi Poseidon, ai lui Hermes ori Ares, a mai spus, şi privirea i s-a întors către Meleagru.

— Atunci de ce să rişti mânia lui Artemis? am întrebat. Când ai putea avea parte şi de forţa ei?

— Şi eşti o adeptă devotată a zeiţei? a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap.

— Este alegerea mea, a zis Iason. Eu hotărăsc cine ni se alătură, nimeni altcineva.

M-am întrebat, dacă era într-adevăr aşa, de ce simţea nevoia s-o spună cu voce tare.

— N-am s-o insult pe zeiţă. N-am să-i insult campioana aleasă, a spus Iason, iar Meleagru mi-a aruncat o privire, zâmbind. Dacă ni te alături, nimeni de aici nu te poate apăra, a continuat Iason.

— N-am nevoie să fiu apărată. Pot să mă apăr singură. Am ucis doi centauri care au încercat să mă atace. Nu mă tem de nici un bărbat de aici.

I-am privit sfidătoare pe argonauţi, ca să văd cum îmi primesc cuvintele. Nici unul nu părea impresionat.

Iason a răsuflat prelung. Vedeam că nu e convins, dar s-a uitat din nou la Heracle şi am văzut că în el se dădea o luptă, între hotărârea încăpăţânată şi îndoielile sale.

— Atunci, pentru gloria lui Artemis, poţi să ni te alături.

— Noi nu plecăm pe mare cu ea. Unul dintre ceilalţi vorbise acum, un bărbat cu trăsăturile împovărate şi sumbre. Dacă vrei o femeie, o să fie o mulţime pe drum. N-o să luăm una cu noi ca să ne facem de râs.

Am simțit un nou val de căldură, o furnicătură în muşchi, în timp ce pumnii mi s-au strâns pe lângă corp.

— Am venit aici să lupt, la fel ca voi toți.

Mi-am păstrat vocea joasă şi calmă, chiar şi în vreme ce înăuntrul meu se întețea infernul. Nu puteam să-mi las instinctele să preia controlul aici.

— Ori e țicnită, ori e mincinoasă, a rânjit bărbatul. Nici măcar nu mi s-a adresat, discutând doar cu Iason, de parcă eu nici n-aş fi vorbit. Doar ştii ce sunt centaurii. Chiar ai de gând să crezi că se poate măsura cu vreunul?

— Eu sunt conducătorul, Peleu!

Cuvintele lui Iason erau pline de forță, dar vedeam că e tulburat. Se pusese singur la zid acum; ori bătea în retragere după ceea ce declarase în fața tuturor, ori nu-i lua în seamă deloc. Era nerăbdător să-şi afirme autoritatea, dar nu voise să mă primească de la bun început, iar acum se vedea nevoit să apere o alegere pe care o regreta deja.

— Rămâi aici dacă te temi să pleci pe mare cu ea; pierde-ți şansa să vii în cea mai măreață expediție care a existat vreodată. Urmează-mă şi fă-ți un nume sau arată-le tuturor că eşti prea laş ca să vii cu noi.

Lui Peleu parcă nu-i venea să creadă, dar când a deschis gura să se mai certe puțin, Heracle l-a bătut pe umăr.

— Dacă minte cu privire la ce poate să facă, n-o să reziste prea mult aici, a zis el. A scos un râset mugit, iar eu am tresărit. Fusesem gata să lupt, eram deja încordată. O femeie argonaut! a râs din nou. Ce părere ar avea nevastă-ta, Meleagru? O roabă e una, dar asta...

Voioşia lascivă din glasul lui mi-a întors stomacul pe dos.

Lui Iason i-a tresărit un muşchi de pe față.

— Nimeni nu se atinge de ea, a zis el. Şi nimeni n-o ajută. Dacă nu poate să țină pasul, nu e problema noastră.

Meleagru a dat jos căprioara pe care o purta pe umeri.

— Contribuția Atalantei la ospăț, a spus. O duc pe foc.

Bărbații au început să se răsfire, iar Heracle şi Hilas au plecat împreună. Tremuram de furie. Singurul lucru care mă făcea să mă abțin era că reuşisem cumva să câştig. Eram argonaută, porneam pe calea pe care mi-o pregătise Artemis, împotriva voinței fiecăruia dintre ei, mai puțin a lui Meleagru. Aşa plăcut cum ar fi fost să-mi descarc furia, aşa întunecată cum mi-era mintea de imagini cu mine ciomăgindu-i pe Heracle şi Peleu până ar fi renunțat la aroganța lor, urma să am şansa să arăt ce pot face după ce porneam pe mare. Dacă aş fi sărit acum la bătaie, aş fi pus în pericol totul, şi în plus, nu eram atât de oarbă de furie încât să nu văd cât de redutabil era trupul masiv al lui Heracle. „O să aştept”, mi-am spus. „O să vadă el curând cât de tare greşeşte.”

Nu s-a apropiat nimeni de mine. Fireşte, nu primeam nici urări de bun-venit. Am rămas alături de Iason, cu o expresie ursuză şi preocupată pe față. M-am uitat la corabia spectaculoasă, ținută în loc de funii groase, şi la marea întinsă în spatele ei. Ultimele vorbe ale lui Heracle îmi puneau la grea încercare stăpânirea de sine. Aveam impresia că îi atribuia lui Meleagru un alt motiv pentru care m-ar fi adus aici. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să vin încoace singură, dacă n-ar fi fost mai bine să refuz propunerea lui Meleagru de a mă însoți.

— S-au întors veghetorii! s-a înălțat un strigăt, şi Iason s-a întors.

Mai mulți văcari veneau pe plajă spre noi, mânând doi boi în fața lor.

— Să ridicăm altarul! a strigat Iason, grăbindu-se să plece de lângă mine.

Argonauții au intrat iute în acțiune, mai mulți au prins a căra prundiş de pe plajă ca să ridice altarul, alții adunau

lemn pentru un foc mai mare decât toate cele care ardeau în jurul nostru. Le-am urmărit mişcările line şi coordonate în timp ce munceau. În cele din urmă, Iason i-a chemat pe toţi în faţă. Eu am rămas în spate, privindu-i.

Iason stătea profilat în faţa asfinţitului, cu silueta corabiei mărețe în urma lui. Cu toate că înainte nu mi se păruse impresionant, nu puteam să nu mă las atrasă de forţa momentului când şi-a început rugăciunile adresate lui Apollo, implorând zeul să-i ofere un vânt prielnic şi o călătorie lipsită de peripeții, în timp ce presăra orz la altar. Boii stăteau alături, cufundaţi în tăcere, dacă n-ar fi fost pufăitul blând al nărilor lor. Când rugăciunea lui Iason s-a încheiat, Heracle a făcut un pas în faţă, alături de bărbatul pe care-l văzusem mai devreme şi care avea securea cu două tăişuri. Cu o singură mişcare iute, Heracle a lovit primul bou cu ciomagul, iar animalul puternic s-a clătinat şi s-a prăbuşit la pământ. Celălalt bărbat l-a răpus pe al doilea bou cu securea, iar apoi ceilalţi au dat fuga să taie gâtul animalelor, să le scoată oasele de la pulpă şi să le înfăşoare în grăsime ca să le ardă pe altar, astfel încât fumul şi savoarea să ajungă până pe Muntele Olimp.

Un fior ameţitor de sărbătoare s-a pogorât peste noi după încheierea sacrificiului, şi boii au fost împărțiți ca să fie fripţi alături de alte cărnuri. Era mâncare din belşug, grăsimea sfârâia în flăcări şi aroma intensă se înălța spre cerurile la asfinţit. Deşi pe fiecare chip era un zâmbet larg, eu nu mă puteam relaxa. Eram pregătită să fiu întâmpinată cu şi mai multă ostilitate de către Heracle, dar el nu mă privea deloc. Cei mai mulţi argonauţi îi urmau exemplul. Peleu se uita urât la mine peste nisip, cu chipul livid în umbre. M-am uitat şi eu fix la el, ridicând bărbia sfidător, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată face un pas în faţă ori să spună vreun cuvânt, Orfeu şi-a scos din nou lira

şi a prins a cânta, de data asta o melodie veselă. Era în picioare, cu capul dat pe spate când a început să cânte, iar glasul lui era la fel de captivant precum lira. Mânia dintre noi s-a dizolvat în vraja țesută de muzica lui.

Acasă, o auzisem chiar pe Artemis cântând pe malul râului, din gură şi la instrumente. Dar niciodată nu mai auzisem aşa ceva.

— Poftim.

Meleagru a venit din nou lângă mine şi mi-a întins o țepuşă cu carne.

Mi se părea uşor să fiu în preajma lui. Carnea aburindă mirosea prea bine ca să-i rezist, cu toate că-mi ardea gura. Un alt argonaut mi-a oferit vin, fără să-mi întâlnească privirea când mi-a întins ulciorul. Am băut cu poftă. Era dulce şi amețitor şi delicios, mai tare decât cel pe care-l amestecau nimfele acasă. Seara asta era atât de diferită de cele din pădure, cu aerul îmbibat de fum şi voci grave şi râsete de bărbați, cântecul nepământean al lui Orfeu, mirosul înțepător de sare şi plescăitul valurilor pe prundiş.

Femeile despre care vorbise Iason au început să sosească, cu un licăr în ochii vopsiți, cu brațele golaşe în lumina flăcărilor, cu rochiile lunecându-le pe sâni. Am întors privirea. Auzisem de la Artemis despre ce fel de viață duc femeile în oraşe, cele care o chemau în ajutor. Am simțit brusc un dor de pădure şi de sporovăiala lejeră a nimfelor.

— O să-ți fie dor de casă? l-am întrebat pe Meleagru. Cât o să fim pe mare, crezi că o să te cuprindă nostalgia?

— S-ar putea să-mi fie dor de confort, a zis el sec. Când o să fim biciuiți de furtuni sau o să dormim pe pământul tare. Dar ție?

M-am gândit puțin.

— Nu am după ce fast să tânjesc.

Mi-am evocat în minte peştera, mormanul de piei de animale, suprafața ca oglinda a iazului din fața ei, orăcăitul broaştelor şi trilurile păsărilor.

— Dar după familie? a întrebat.

–Tatăl meu m-a lăsat să mor pe un deal când m-am născut.

Nu voiam să vorbesc despre nimfe sau despre Artemis. Nici despre urşi, cu siguranță. Nu ştiam cum să încep să explic toate astea. Începeam să văd ce prăpastie zăcea între mine şi ceilalți. Prinți, eroi, semizei. N-aveau cum să ştie nimic despre cum reuşeşte o fată să supraviețuiască în pădure.

— Dar ai trăit, a zis el. Şi când ai crescut, te-ai făcut spaima centaurilor.

Am râs. Mi-am golit cupa şi i-am lăsat să mi-o umple din nou, iar amețeala plăcută a vinului îmi încețoşa capul şi-mi spăla incertitudinile. Cu toții ne eram străini unii altora, cei mai mulți veniți din locuri îndepărtate, strânşi laolaltă pentru acelaşi scop. Nu încăpea îndoială că nu aveau încredere în mine; nici eu nu mă încredeam în ei. Nu încă. Dar aveau să vadă destul de curând. La lumina focului, era uşor să-mi alung îndoielile.

Când s-a terminat ospățul şi din focuri n-a mai rămas decât jarul pâlpâind, bărbații s-au desprins de centru, unii şi-au găsit locuri unde să se odihnească, întinzând pe jos mantii groase sau piei de animale ca să le țină de cald, iar alții au dispărut cu femeile. Eu m-am strecurat în întuneric, astfel încât să nu vadă nimeni unde mă duc. Aveam grijă să țin garda sus.

Am mers până în punctul unde copacii mărgineau capătul plajei. În bezna totală a acoperământului lor, am găsit pe pipăite rădăcinile întinse ale unui stejar măreț. Mi-am făcut un culcuş unde să mă odihnesc, cu mişcări iuți şi exersate,

şi am rămas cu mâna strânsă pe arc în timp ce mi-am îngăduit să mă cufund în somn.

Urma să ridicăm pânzele în zori.

8

Când m-am întors în dimineața următoare, cei mai mulți dintre membrii echipajului abia se foiau prin somn. Aveam o bună dispoziție în piept, un fior de entuziasm care mi se răspândea prin tot corpul. Razele soarelui ce răsărea sclipeau pe valuri, iar crestele lor înspumate se izbeau uşor de corpul din lemn al corabiei *Argo*. M-a cuprins o dorință bruscă de a urca la bord, de a afla unde avea să ne ducă.

Pe când ceilalți mateloți se urneau care de pe unde dormise, am aruncat o privire spre oraş, ca să-mi fixez în minte imaginea acelor meleaguri, înainte să le părăsesc. Spre surprinderea mea, am văzut o adunare de localnici, o mică mulțime care ne făcea cu mâna din vârful plajei. Susținători, am bănuit, sosiți să ne petreacă. După rochiile lungi ce fluturau în vânt, am văzut că erau mai multe femei, soții, poate, ale argonauților, venite să-şi ia rămas-bun de la bărbații lor, sau mame îngrijorate care jeleau plecarea fiilor lor, cine ştie pentru câtă vreme, ca să înfrunte cine ştie ce pericole.

Şi ceilalți argonauți au observat mulțimea şi au strigat mulțumiri şi urări de rămas-bun, făcând cu mâna pâlcului de femei. L-am zărit pe Meleagru, cu zâmbetul lui larg şi lipsit de griji, când a ridicat mâna spre ele. M-am întrebat o clipă cum fusese despărțirea de soția lui, dacă ea s-a trezit

în dimineața asta, în patul ei îndepărtat din Calydon, ca să-i ureze toate cele bune, dacă a plâns şi s-a rugat să se întoarcă iute. M-am întrebat dacă şi nimfele pădurii îmi simțeau lipsa ori dacă ritmul vieții mergea mai departe nestingherit şi în lipsa mea.

Instrucțiuni strigate răsunau pe plajă. Tiphys, cârmaciul, ne-a îndrumat spre corabie, înaintând prin apă, fixând o scândură lată pe care să urcăm la bord. L-am urmat, cu inima plină de un sentiment de importanță, când am păşit pe punte întâia oară, cu apa albastră dedesubt, cu mişcarea legănată şi senzația de nesiguranță că nu mai aveam pământ solid sub tălpi. De parcă aş fi fost un mânz fără astâmpăr, dintr-odată incapabilă să mai am încredere în propriul echilibru. Am strâns din dinți şi mi-am silit picioarele să se mişte. N-aveam de gând să las pe nimeni să vadă asta.

Argo arătase atât de impunătoare de pe plajă, dar acum, că eram la bord, mi se părea că mă îngrădeşte. Corpul principal al corabiei era mărginit de bănci late, cu vâsle lungi din lemn, legate de o parte şi de alta. La fiecare capăt era câte o punte mică înălțată, iar în mijloc, catargul înalt. Echipajul îşi ocupa locurile pe bănci şi m-am grăbit şi eu să mă aşez. Mi s-a întors stomacul pe dos când m-am uitat peste balustradă, spre apele adânci. În grabă, am privit în urma mea, unde Iason îşi ocupa locul în față – la proră, cum îl auzisem pe Meleagru că îi spune. În fața mea, când ultimii argonauți şi-au ocupat locurile pe băncile rămase, Tiphys s-a aşezat la vâslele de direcție de la pupă.

Frânghiile au fost trase înăuntru, corabia eliberată din cheu, şi am urmărit cum s-au turnat libații în mare şi s-au înălțat rugăciuni către ceruri, când *Argo* s-a pus în mişcare. M-am simțit de parcă eram țintuită pe bancă, strângând vâsla în mâini, pe când corabia tăia o linie printre valuri. Pe

plajă, mulțimea fugise jos, pe țărm, şi am zărit o femeie care ridica în brațe un prunc, cu fața udă de lacrimi şi înflăcărată de mândrie, după care am prins un ritm bun, ca o bătaie grea de tobe ce ținea măsura, în timp ce trăgeam de vâsle. Meleagru s-a întors o clipă de pe banca din fața mea, zâmbind a încurajare când corabia a început să se întoarcă lin spre orizont, condusă de Tiphys, pusă în mişcare de forța noastră, a tuturor. În centrul corabiei, Orfeu a început să cânte la liră, iar frumusețea melodiei sale era stranie şi eterică. Am scos o exclamație ce era pe jumătate râs, pe jumătate suspin, pierdută în vânt, şi am tras mai tare de vâslă. Uscatul se îndepărta, iar noi vâsleam mai departe.

Era o muncă grea şi repetitivă. Eram obişnuită cu efortul, dar nu să stau locului. Acțiunea nefamiliară îmi făcea umerii să mă doară, şi m-am bucurat când s-au desfăşurat pânzele, iar vântul ne-a purtat înainte. Acum puteam să privesc în jur; acum puteam să văd spinările cenuşii ale delfinilor ce săreau printre valurile din jurul nostru. Pe bănci se râdea şi se sporovăia, era un sentiment de entuziasm şi hotărâre. Mişcarea constantă a corabiei îmi provoca greață, dar eram la fel de copleşită de sentimentul aventurii ca toți ceilalți. Poate chiar mai mult. Pentru mine, era prima aventură pe mare, prima mea expediție eroică. Pentru cineva ca Heracle, aşezat pe banca din mijloc, pentru ca greutatea lui uriaşă să nu încline vasul, probabil că o astfel de călătorie nu aducea nimic nou.

Am fost atentă la tot ce se întâmpla în primele zile. Priveam în linişte şi învățam repede. În fiecare seară, găseam uscat şi ne ridicam tabăra pe țărm. M-am obişnuit cu felul în care Tiphys cârmea corabia cea mare direct pe plajă, cum scrâşnea şi pârâia chila când luneca din apa mică pe pământul solid. Apoi prindeam corabia cu frânghii şi găseam de-ale gurii, poate capre sau oi sălbatice pe care

le frigeam, şi mai mâncam din butoaiele pe care le aveam la bord, cu grâne şi măsline, nuci şi struguri, ori peşti prinşi din mare, cu pielea care se făcea crocantă şi se rumenea, şi carnea albă, fermă, întărindu-se deasupra flăcărilor. La răsărit, împingeam din nou corabia în mare pe butuci, Heracle îşi lipea umărul de proră, şi părea că întrece în forță peste zece bărbați laolaltă. Am dormit bine în nopțile acelea, sub stele, cu corpul plăcut ostenit după truda fiecărei zile.

Am început să fiu în stare să-i disting pe colegii mei de echipaj. Era Peleu, fireşte. Pruncul ridicat în brațe când am pornit pe mare era fiul lui. Pruncul acela, Ahile, era subiectul unor profeții divine, un erou menit să ajungă mai măreț ca tatăl lui. Îl auzisem pe Peleu cum vorbeşte cu mândrie despre copil şi cu dispreț despre mama care i-a părăsit pe amândoi. Nu ştiam cine era femeia care ridicase copilul, doar că atunci când Peleu pomenea de nevasta lui fugară, chipul i se întuneca şi scuipa batjocoritor pe jos. Am ținut aproape acea informație, conştientă că erau mulți la bord care nu-l iertaseră pe Iason fiindcă îmi acordase trecere. Am reținut-o, aşa cum catalogasem întotdeauna în pădure care plante erau otrăvitoare, care fructe trebuiau evitate, unde se aflau culcuşurile leilor de munte şi care erau ascunzătorile preferate ale şerpilor.

Eram hotărâtă să strâng cât mai multe cunoştințe despre ceilalți argonauți, iar Meleagru părea bucuros să-mi răspundă la întrebări. Navigam de numai două zile, dar tot timpul ni-l petreceam unul în tovărăşia celuilalt, şi am văzut cum la bord se formau iute prietenii, o intimitate născută din intensitatea aventurii. Eram atât de obişnuită să petrec mult timp de una singură, încât mi se părea straniu şi preferam să stau departe de grupurile mai mari, să ocolesc haosul gălăgios care se stârnea când vorbeau atâția bărbați

în acelaşi timp, fiecare dornic să povestească ce izbânzi avusese înainte de călătoria asta.

Cei doi frați pe care îi văzusem cum se bat plutind în aer, cu aripi fluturându-le la glezne, erau Zetes şi Calais, fiii Vântului de Miazănoapte. Frații spartani, Castor şi Polux, erau într-o asemenea armonie unul cu altul, încât păreau două jumătăți ale aceluiaşi întreg binevoitor, mereu nerăbdători şi gata de muncă. Prințul Acast, mi-a spus Meleagru în şoaptă, era fiul lui Pelias şi vărul lui Iason. El ne însoțea la ordinul tatălui său, ca să fie martor la clipa în care Iason avea să îndeplinească sarcina trasată de Pelias... sau nu. Mai era Anceu, cel care mânuia securea, şi Eufem cel iute de picior, vestit pentru viteaza sa în alergare, din câte spunea Meleagru.

— Poate că el ar fi în stare să țină pasul cu tine.

Avea un ton degajat, dar simțeam cum îmi studiază chipul când a spus-o şi am avut grijă să nu trădez nici o reacție. În sinea mea, am jurat să profit de prima ocazie ivită pentru a dovedi cum stăteau lucrurile de fapt.

Desigur, mai era Heracle, a cărui personalitate o depăşea pe a tuturor celorlalți şi care părea mult mai prezent decât conducătorul nostru, Iason. Mereu alături de Heracle, era Hilas cel neverosimil de chipeş, tânărul despre care bănuisem la prima vedere că era fiu de zeu.

— Tatăl lui a fost rege, nu zeu, mi-a spus Meleagru când am întrebat în a doua seară, în timp ce ridicam tabăra. A fost ucis în luptă de Heracle. De atunci, Hilas e însoțitorul lui Heracle.

— Heracle l-a ucis pe tatăl lui? am zis eu, cu ochii cât cepele.

Nu avea nici un sens. Devotamentul dintre Heracle şi Hilas era limpede. Cei doi nu erau niciodată departe unul de altul, şi singura dată când am auzit vocea tunătoare a lui Heracle

cum se înmoaie şi capătă un ton catifelat a fost când cei doi erau adânciți în discuție, de parcă ar fi fost singurii oameni de pe pământ.

— Într-adevăr. Şi apoi l-a luat pe Hilas cu el. În loc să-şi plănuiască răzbunarea, se pare că Hilas s-a îndrăgostit de el.

— S-a îndrăgostit de el? De ucigaşul tatălui său?

— Poate că tatăl lui era un om crud.

Meleagru s-a scuturat de un maldăr de blănuri groase şi le-a întins pe prundiş, după care mi-a făcut semn să mă aşez. Ceilalți făceau focul puțin mai departe, iar eu m-am bucurat că s-a aşezat lângă mine, în loc să li se alăture.

— Poate că Hilas s-a bucurat să scape. Nu ştiu.

Eu m-am încruntat. Aveam impresia că încep să-i înțeleg pe ceilalți, puțin câte puțin, dar Heracle nu făcea decât să-mi stârnească şi mai multe întrebări în minte.

— De ce crezi că Heracle n-a vrut să conducă expediția? am întrebat. Pare conducătorul neîndoielnic al grupului. Chiar crezi că nu şi-a dorit responsabilitatea asta?

— Are alte sarcini, a zis Meleagru. Are nişte munci de făcut pentru vărul lui, regele din Tirint. Cred că poate n-a fost în stare să refuze şansa să pornească pe mare alături de argonauți, dar energia şi-o păstrează pentru ele.

— Despre ce munci e vorba?

O umbră a trecut peste chipul lui Meleagru. Apa mării bolborosea înspumată în jurul pietricelelor de pe țărmul lipsit de nisip. Uneori, mă fura priveliştea; nețărmurirea orizontului era deopotrivă tulburătoare şi ispititoare.

— Are de îndeplinit muncile drept pedeapsă pentru câte o fărădelege pe care a săvârşit-o. Meleagru a oftat, iar buna lui dispoziție s-a stins puțin. Într-o criză de nebunie, de furie, habar n-am ce, şi-a ucis nevasta şi copiii. Sarcinile pe

care i le stabileşte regele Euristeu sunt pedeapsa lui, ca să-şi ispăşească vina.

Am făcut ochii mari. *Argo* răsuna zi de zi de râsul tunător al lui Heracle, de convivialitatea lui zgomotoasă faţă de toţi ceilalţi în afară de mine. Ştiam că e puternic, că are o forţă formidabilă, dar nu-mi închipuisem că şi-ar folosi-o împotriva unor victime atât de neajutorate.

— E detestat de Hera...

— Hera, care a binecuvântat călătoria asta? I-am întrerupt. Hera, care îl iubeşte pe Iason?

Meleagru a ridicat din umeri.

— Păi, aşa umblă vorba. E un fiu al lui Zeus. El spune că Hera i-a trimis nebunia, că nu ştia ce face.

Era cel mai mare erou dintre noi, cu siguranţă cel mai vestit din toată Grecia. Nu aveam nici o îndoială că preţul acelei glorii era sângele. Nici unul dintre noi nu-şi permitea scrupule în privinţa uciderii duşmanului. Meleagru poate că avea dreptate când bănuia că tatăl lui Hilas fusese un tiran. Însă moartea unei femei nevinovate şi a copiilor ei, a copiilor lui, chiar şi cu scuza mâniei Herei, era mai greu de înţeles.

— Cu muncile astea însă, doar o să ajungă şi mai vestit, am zis eu, gândind că fiecare dintre ele avea să-i sape numele şi mai adânc în istorie. Cum se numea soţia lui? am întrebat. Îşi aminteşte cineva de ea?

Meleagru mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Nu ştiu.

Eu n-am mai spus nimic. Aveam o expediţie înaintea noastră, iar Heracle era un avantaj: voinic, capabil fără să depună mari eforturi şi mereu jovial. Întreţinea buna dispoziţie a celorlalţi bărbaţi, în timp ce Iason era mai rezervat. Ştiam că Iason îşi făcea încă griji în privinţa hotărârii de a mă include şi pe mine în echipajul său; de

fapt, părea îngrijorat din orice motiv. Era mereu distras, privind în gol spre mare, nesigur la fiecare pas.

Nu aveam nici o îndoială că unii încă îi purtau pică pentru decizia luată. „Lasă-i să se umfle în pene şi să pretindă că nici nu sunt aici”, m-am gândit. Nu voiam să fiu printre ei când părăseam corabia, să beau pe țărm, să cânt zgomotos şi fals. Erau eroi, îmi tot aminteam asta, porniți în aceeaşi expediție ca şi mine, dar dacă nu mi-aş fi amintit lucrul acesta, m-aş fi gândit că nu sunt cu nimic diferiți de vânătorii de care eu şi nimfele ne apăram teritoriul.

În a cincea seară de navigat, am intrat pe țărmul stâncos şi aspru al unei insule despre care Tiphys ne-a spus că se numeşte Lemnos. Se lăsa înserarea, şi noi am coborât pe mal, vrând să ridicăm tabăra înainte de căderea nopții. În serile precedente, găsiserăm plaje pustii, fără picior de om. Însă când am coborât de pe *Argo*, un licăr de lumină a străfulgerat în depărtare, apoi altul şi altul. Lumina joasă şi piezişă a soarelui se reflecta în metal: o armată de războinici îmbrăcați în bronz venea şuvoi spre noi.

Mi-am tras arcul în față, am înfipt în pământ piciorul din spate şi mi-am pregătit prima săgeată, îndreptând-o spre atac. Lângă mine, am remarcat schimbarea lui Heracle, care a tăcut dintr-odată, s-a ridicat cât era de înalt, cu buza răsfrântă într-un rânjet ce-l făcea să pară mai fioros decât leul a cărui blană o purta în jurul gâtului. A fost prima dată când l-am văzut aşa, prima dată când am început să înțeleg numeroasele legende despre acest bărbat.

Cu toții eram pe poziții, pregătiți cu arcuri, sulițe, securi, ciomege şi săbii. Se apropia o bătălie, aşa cum anticipasem de zile întregi. Asta era şansa mea. I-am privit cum vin, îndemnându-i să se apropie, gata să-mi las săgețile să zboare.

Iason a ridicat braţul. Am simţit o clipă de iritare, dar am văzut că atacul se oprise şi că luptătorii stăteau în formaţie, la o oarecare distanţă de noi. Stăteau ei şi stăteam şi noi, cu toţii precauţi. Din şirul lor s-a desprins o siluetă, care a venit în faţă, iar coiful său de bronz prindea razele muribunde ale soarelui. Iason a făcut un pas înainte, apoi s-a răzgândit şi i-a făcut semn lui Aethalides, crainicul nostru, să iasă la înaintare şi să întâlnească duşmanul. Cei doi s-au întâlnit la mijlocul rândurilor noastre adverse.

Am aşteptat, ţinându-mi răsuflarea, în timp ce ţineam arcul încordat, însă ostilităţile nu au izbucnit. În schimb, celălalt războinic a ridicat mâna să-şi scoată coiful strălucitor şi, spre uimirea mea, de sub el s-a revărsat o cascadă de păr lung. Unul câte unul, ceilalţi războinici din spatele ei au făcut la fel. Erau numai femei.

M-am străduit să aud ce-şi spun Aethalides şi femeia aceea, dar n-am reuşit să le disting cuvintele. În formaţia noastră, i-am văzut pe bărbaţi cum se relaxează. M-am mirat că surpriza nu i-a făcut şi mai neliniştiţi. La urma urmei, ce fel de loc era apărat de o armată de femei? Un loc precum pădurea de unde venisem eu, dar poate condus de Atena în locul lui Artemis? Asta ar fi explicat înfăţişarea militară a femeilor, dar nu ar fi fost cu nimic un semn mai bun pentru argonauţi decât fusese pentru oricare dintre nefericiţii care pătrunseseră în Arcadia.

După o vreme, Aethalides s-a tras înapoi şi i-a făcut semn lui Iason să se apropie. Femeile în armură s-au întors cu spatele şi s-au retras în interiorul insulei. Eram dezamăgită să le văd că pleacă şi dornică să fi auzit conversaţia care avusese loc. Iason a încuviinţat din cap cu un gest tăios către Aethalides, apoi ne-a făcut semn tuturor să ne apropiem.

— Femeia care a vorbit este regina acestei insule, a anunțat Iason. Lemnos e apărată de femei, de când toată populația masculină le-a părăsit. Bărbații și-au adus sclave din Tracia și le-au preferat atât de mult nevestelor pe care le aveau acasă, încât au părăsit Lemnos și s-au dus să trăiască în schimb printre femeile trace. Femeile pe care tocmai le-ați văzut se temeau ca foștii lor soți să nu se fi întors, cu gând să-și revendice insula pentru ei și noile lor neveste și să le alunge pe cele pe care le-au părăsit deja. Din acest motiv au dat buzna pe plajă, gata să lupte dacă ar fi fost nevoie. Însă de vreme ce Aethalides le-a explicat că suntem aici doar ca să găsim hrană și adăpost, regina Hypsipyle ne-a primit cu drag pe țărmurile lor. Ne invită să ne desfătăm în seara aceasta cu ospitalitatea lor.

M-am uitat fix la el. În timp ce mulți dintre bărbați chiuiau de plăcere la auzul unei vești atât de binevenite, anticipând cu înflăcărare luxul unui banchet, eu eram sceptică în privința propunerii.

Lângă mine, Meleagru se foia de pe un picior pe altul. Eram bucuroasă că nu se alătura zarvei celor care voiau să le urmeze pe femei în cetate.

— Ce părere ai? l-am întrebat în șoaptă.

— Pare... ciudat, a zis el, scuturând din cap.

Am observat că Heracle ne asculta.

— Crezi că e înțelept să mergem? i-a strigat lui Iason, care a ripostat imediat.

— Mă îndoiesc că o cetate plină de femei are cu ce să ne amenințe, a spus el. Ne-au oferit ospitalitatea lor; n-o să îndrăznească să încalce tradiția sacră și să ne atace. Sunt convins că nu vor să ne facă nici un rău, și chiar dacă ar vrea, suntem mai puternici decât ele. Dar poți să stai și să păzești corabia dacă îți faci griji.

Am fost luată prin surprindere de asprimea tonului său. Înainte să plecăm, în Pagasae, asistasem la conflictul dintre Heracle şi Iason. Dar cu toate că Iason spumega de mânie, ranchiunos pe respectul pe care Heracle îl impunea cu atâta uşurinţă, nu-l auzisem să-i zică nimic care să se apropie de o provocare făţişă, aşa cum era asta, şi nu ştiam cum o să răspundă Heracle. Eram destul de convinsă că nu era un bărbat obişnuit să-şi controleze temperamentul. Însă el n-a făcut decât să râdă scurt, ca un lătrat, un răspuns care l-a făcut pe Iason să se enerveze şi mai rău.

— Eu am să rămân aici, a spus el. Vouă vă spun noroc bun.

Iason s-a întors pe călcâie şi a plecat. Deşi unii dintre mateloţi s-au uitat de la el la noi şi înapoi, vizibil sfâşiaţi între încrederea firească pe care o aveau în Heracle şi dorinţa de a căpăta vin, mâncare bună şi compania femeilor, cea din urmă a învins pentru toată lumea, în afară de mine, de Heracle, Hilas şi Meleagru.

Toţi patru am schimbat priviri. A lui Heracle era rece şi, nu după mult timp, a întors capul, de parcă nu-l interesa nimic.

— Chiar crezi că e un şiretlic? am întrebat.

Heracle a ridicat din umeri şi a scuipat pe jos.

— Poate că e, poate că nu. Oricum, ne distrage atenţia. Ar trebui să ridicăm pânzele în zori, nu să zăbovim aici. A scos un oftat prelung şi huruitor. Vino, Hilas, hai să găsim nişte lemn de foc.

A pornit spre un crâng, cu Hilas alături.

— Tu de ce nu te-ai dus cu restul echipajului? l-am întrebat pe Meleagru.

— S-ar putea să fie ceva suspect, a răspuns el. E mai bine să stăm aici, să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

— Poate o să se întoarcă iute, am zis eu. Iason o să vrea să mergem mai departe. E expediția lui, el trebuie să găsească Lâna. Cu siguranță nu-şi doreşte să piardă vremea.

— Aşa sper. Hai, vino să vedem ce găsim de mâncare în pădurea asta.

L-am urmat printre copaci. Măcar aveam să-mi folosesc arcul la ceva.

S-a lăsat noaptea şi, deşi era straniu să stăm cu Heracle şi Hilas, am reuşit toți patru să mâncăm în bună tovărăşie în jurul focului. Heracle îşi spunea poveştile ca de obicei, golind cupe de vin mult mai iute decât oricare dintre noi. Am lăsat ca anecdotele lui să treacă peste capul meu fără să mă tulbure şi mi-am concentrat atenția altundeva. Luna lucea peste creasta dealului, iar razele ei aruncau o lumină slabă peste cărarea unde dispăruseră femeile şi echipajul nostru mai devreme.

— La ce te gândeşti?

Am întors iute capul. Privirea lui Meleagru era ațintită asupra mea.

— Te întrebi dacă ar trebui să te duci după ei? Să vezi ce se întâmplă?

Văzuse exact ce era în mintea mea.

— Tu nu vrei să ştii? am întrebat.

Se sprijinea pe coate. Ulciorul de vin de lângă el era aproape gol, şi o picătură trasa o cărăruie stacojie, strălucitoare, pe latura sa. De cealaltă parte a focului, Heracle stătea cu un braț odihnit pe genunchii traşi la piept şi cu celălalt înconjurând lejer umerii lui Hilas. Atmosfera era somnoroasă şi tulbure. Eu însă nu mă simțeam aşa. Degetele mele băteau darabana pe pământ, iar tălpile mă mâncau să alerg.

Meleagru a căscat.

— Sunt convins că o să ne spună totul de dimineață.

Părea spăsit, dar nu suficient cât să vrea să mă însoţească.

— N-o să-ţi găseşti astâmpărul până nu-i vezi, a spus Hilas, privindu-mă şiret printre flăcări.

Ce-i drept, aşa era.

— Mă duc.

— Stai, vin şi eu cu tine.

Meleagru a dat să se ridice cu greu în picioare, însă eu am clătinat din cap.

— N-o să faci decât să mă încetineşti. Mă întorc cât ai zice peşte.

Am zâmbit ca să înmoi înţepătura pe care ar fi putut-o sugera refuzul meu, dar el nu părea jignit. Asta l-a amuzat pe Heracle.

— Deci întreaga armată de pe Lemnos nu se poate măsura cu tine, Atalanta.

I-am întâlnit privirea fără să clipesc.

— N-am de gând să dobor o armată, am zis eu. Vreau doar să văd ce fac.

9

Cărarea şerpuia printre două vârfuri de munţi, ale căror forme întunecate se înălţau în stânga şi-n dreapta mea, pe când înaintam în pas vioi. Sunetele blânde ale nopţii şuşoteau în jurul meu: răsuflarea foşnitoare a vântului printre frunze, fuga repezită a unei creaturi micuţe şi pasul greoi al unui animal mai mare, care pândea în linişte, ascuns printre umbre. Mă simţeam ca acasă.

Calea îmi era luminată de razele lunii, până când, la un moment dat, am cotit şi, dintr-odată, în fața mea, am văzut luminile cetății. Torțele ardeau în jurul zidurilor exterioare şi era o vâlvătaie mai mare acolo unde lumina de la o duzină de flăcări se îmbina într-un singur halou incandescent, în jurul a ceea ce trebuie că era palatul. Acolo trebuiau să fie, m-am gândit, mijind ochii în timp ce-l cercetam de departe, căutând o cale să pătrund înăuntru.

Când m-am apropiat însă, am văzut că porțile înalte din lemn ale cetății nu erau păzite. Pârâiau în adierea vântului, legănându-se uşor în balamale, cu zăvoarele ridicate. În pofida frontului de apărare pe care-l arătaseră femeile când am sosit, era limpede că acum nu le preocupa posibilitatea vreunui atac. Asta arăta că era o minciună ce ne spuseseră mai devreme, că se temeau de întoarcerea bărbaților din Lemnos, că erau gata să lupte ca să se apere.

M-am apropiat mai mult, ținându-mă departe de bălțile de lumină aruncate de torțele de pe pereți. Auzeam muzică revărsându-se prin porțile largi şi arcuite ce dădeau în palat. Străzile erau goale; toată lumea trebuie că era acolo, înăuntru, toate femeile din Lemnos şi toți bărbații de pe *Argo*.

Am trecut printr-o colonadă mare de la intrarea principală în edificiul regal. Nuanțele vii ale vopselei şi lustrul marmurei păreau orbitoare pentru ochii mei, neobişnuiți cu artificiile. Şi undeva, adânc în inima palatului, tovarăşii mei de expediție se ospătau. Mirosul de carne friptă se amesteca cu râsetele lor. Era limpede că nu se ducea nici o luptă aici. Am şovăit, tentată să mă întorc, ştiind acum că nu izbucniseră ostilități. Însă eram curioasă să văd mai mult, intrigată de grandoarea nefamiliară. Voiam să întind mâna, să-mi trec degetele peste nestematele incrustate printre plăcile de faianță, să inspir parfumul intens al petalelor

zdrobite ce pluteau în boluri late şi puţin adânci, înmiresmând aerul.

— Atalanta?

Am tresărit. Cum de mi-am îngăduit să mă las atât de distrasă, încât să mă ia cineva prin surprindere? M-am întors brusc pe călcâie.

Era ea, femeia care vorbise cu crainicul nostru. Am recunoscut-o după coama de păr des, cu toate că acum era împodobit cu o coroană, în locul coifului de război. Purta o rochie lungă, de un albastru-închis, cusută cu fir de aur, ca nişte stele ce sclipeau pe cerul nopţii. Înainte, fusese ascunsă în spatele armurii; acum, era delicată şi graţioasă. Era însă o anumită duritate în expresia ei; ceva impunător în ţinuta ei.

— De unde ştii cum mă numesc? am întrebat.

— Am auzit despre tine, de la ceilalţi. N-a fost greu să te recunosc din descriere; eşti singura femeie din rândurile lor.

— Şi tu eşti regina acestei cetăţi?

Ea a încuviinţat din cap.

— Hypsipyle. Ai venit să ni te alături?

— Nu.

— Atunci de ce?

I-am aruncat o privire rece şi lungă. Am observat că ochii ei mă măsurau, îmi evaluau pe ascuns înălţimea, postura, arcul legat la spate.

— Credeai că am complotat împotriva bărbaţilor voştri? a întrebat. Că i-am ademenit aici, într-un fel de ambuscadă?

N-am zis nimic. Chipul ei a rămas neted şi calm.

— Aici respectăm legile ospitalităţii, a zis ea. Şi nu am avea nimic de câştigat dacă le-am face rău.

— Atunci ce vreţi de la ei? am întrebat.

O rafală de note ciupite, din ceea ce nu putea fi decât lira lui Orfeu, s-a rostogolit prin aer, ca nişte monede strălucitoare. Regina a oftat.

— Vrei să faci o plimbare cu mine, Atalanta? Prin cetate?

Eu am şovăit.

— Nu fi bănuitoare, a zis ea. Pot să-ți jur acum, în fața oricărui nemuritor de pe Muntele Olimp, că nu vom face rău nici unuia dintre argonauți.

— Am să vin.

Eram intrigată. Nu aveam încredere în ea, dar mă ațâța ideea de a afla mai multe. Presupun că regina asta războinică, cu sângele ei rece şi siguranța de sine şi forța afişată la sosirea noastră, îmi amintea de Artemis.

Afară, sunetele banchetului se risipeau. Pe când ne îndepărtam, tot ce mai auzeam era trosnetul paşilor noştri pe cărările pietruite şi cântecul greierilor, punctat, când şi când, de câte un țipăt de bufniță.

— Ştii că bărbații noştri nu ne-au părăsit, a zis ea. Am văzut-o pe chipul tău din clipa în care ai auzit ce i-am spus lui Iason.

— Unde să se ducă? Să-şi lase cetatea în urmă, să plece într-un loc străin, pe tărâmul femeilor pe care le-au răpit să le fie sclave?

Acum, că rosteam toate astea cu voce tare, nu-mi venea să cred că Iason acceptase totul cu atâta uşurință.

— Nici unul dintre membrii echipajului vostru n-a căutat motive să nu aibă încredere în mine. Poate că îşi doreau să fie adevărat. O cetate plină de femei, întâmpinându-i pe țărmurile noastre.

— Atunci ce-ați făcut cu bărbații? Ce s-a întâmplat aici?

— Am întrebat despre tine, a zis ea. De unde vii, cum de ai ajuns să te alături unei astfel de călătorii. Mi-au spus că ai

trăit într-o pădure, unde ți-ai închinat viața lui Artemis. Bănuiesc că nu ştii mare lucru despre cum sunt bărbații.

— Veneau bărbați în pădure. Ca să vâneze. Ca să caute nimfele despre care auziseră poveşti.

— Atunci îți poți face o idee, a spus ea şi a tras adânc aer în piept. Bărbații noştri erau oameni ai mărilor şi plecau mereu în călătorii lungi. Eram obişnuite să ne descurcăm singure, să conducem insula Lemnos în lipsa lor, când era nevoie. Iar ei se întorceau mereu. Era o viață armonioasă. Însă lucrurile s-au schimbat dintr-odată. Aici s-a oprit din mers, apoi şi-a continuat istorisirea. Poate că am neglijat s-o cinstim pe Afrodita, cine ştie. Poate că pur şi simplu stilul nostru de viață a ofensat-o. Însă zeița ne-a lovit cu o boală îngrozitoare.

— O ciumă? am întrebat eu.

— Nu. Ceva mult mai simplu, mult mai umilitor şi mai mârşav. A înghițit în sec şi am văzut că îi e greu să vorbească despre asta. Am aşteptat să continue. La început, n-am ştiut ce a provocat-o. Întâi am crezut că se înălța din pământ; o duhoare umedă, ca de putregai, atât de scârboasă, încât putea să vină tocmai din peşterile lui Hades. Am zdrobit flori să facem ulei cu care să parfumăm aerul, apoi, pe măsură ce putoarea se întețea, înmuiam cârpe în lichidul parfumat şi ni le lipeam de nas, ca să avem parte de un răgaz. Bărbații erau plecați, inspirând briza proaspătă şi sărată ce suflă peste mare. Aici, noi ne-am pus mintea să învingem duhoarea asta îngrozitoare. Dar, pe măsură ce trecea timpul, am găsit că ne era tot mai greu să ne privim una pe alta în ochi. Am găsit că e imposibil să rostim cu voce tare adevărul pe care nu-l puteam tăgădui.

— Care anume?

— Mirosul care ne aducea pe fiecare dintre noi în pragul nebuniei nu venea din adâncurile stătute ale vreunui iaz

infect sau de la vreun hoit de animal nedescoperit, ce putrezea în soarele fierbinte. Venea de la noi, femeile, atinse de mizeria asta.

— Şi Afrodita v-a trimis boala? am întrebat. Drept pedeapsă?

— Aşa se pare. S-a întors într-o parte, luându-şi faţa de la mine pe când se lupta să rostească următoarele cuvinte. Am fost opărite de ruşine, ne rugam la Afrodita şi ardeam ofrande la altarele ei, implorând-o să fim iertate pentru greşeala săvârşită fără ştire. Dar când s-au întors bărbaţii, ei nu erau afectaţi deloc. Doar noi eram blestemate.

— Atunci, v-au părăsit din cauza asta?

Dar am bănuit că nu aşa s-a întâmplat. Din felul în care şi-a înfăşurat braţele în jurul corpului, din tremurul uşor al glasului ei, am înţeles că urma o mărturisire mult mai rea.

— Unul câte unul, s-au retras de lângă noi. Cei mai devotaţi dintre soţii noştri au făcut tot posibilul, întorcându-şi feţele de la noi, găsind orice scuză să iasă din case, să cutreiere prin colţurile cele mai îndepărtate ale insulei. Însă nici unul nu a fost în stare să tolereze miasma înfiorătoare ce se pogorâse asupra noastră. Au urcat la bordul corăbiilor şi au pornit din nou pe mare.

— Dar s-au întors?

— Am crezut că ne părăsesc. Singurul bărbat care a rămas a fost tatăl meu, regele. El n-a vrut să plece; a vrut să facă tot ce-i stătea în putere ca să ne ajute. Însă şi el era la fel de nedumerit ca şi noi. Şi apoi – părea să-şi adune toate forţele ca să poată continua –, apoi s-au întors, dar nu singuri.

— Sclavele?

Mi-am închipuit scena, înţelegerea dezgustătorului adevăr.

— Am avut încredere în ei. Erau soţii, taţii, fraţii, ba chiar şi fiii noştri. Ne-au părăsit, neputând suporta să se afle în

preajma noastră. Iar cât timp au fost plecați, au hotărât să aducă înapoi pe insulă alte femei în locul nostru.

Îmi fierbea sângele în vene doar când mă gândeam. Nu doar pentru femeile respinse care îi priveau de pe țărm, ci şi pentru femeile capturate, smulse de lângă familiile lor, din casele lor, luate pentru capriciile egoiste ale unor bărbați.

— Ce le-ați făcut?

— Tu ce-ai fi făcut, Atalanta?

— Când au venit centaurii în pădurea mea, căutând să facă ravagii, i-am ucis pe amândoi cu săgețile mele.

Am văzut-o cum a zâmbit în lumina slabă.

— Ei bine, noi nu ne-am întors împotriva lor în clipa aceea. Am fost şocate de ceea ce făcuseră. Erau bărbați pe care credeam că-i cunoaştem. În loc să ne ajute să reintrăm în grațiile Afroditei sau să suportăm povara, suferind şi ei alături de noi, ei s-au dus să găsească alte femei care să le satisfacă nevoile. Dacă au sperat la început să găsească nişte consoarte care să-i ia de bunăvoie, asta nu ştiu, dar a devenit limpede că s-au îndreptat spre Tracia şi au pornit un război, după care au răpit femeile, luându-le ca sclave. Acum stăteau neclintiți în fața suspinelor şi rugăminților noastre, fără urmă de milă în inimi pentru vreuna dintre noi. Doar euforie pentru ceea ce cuceriseră. A tăcut multă vreme. Apoi parcă s-a scuturat din reveria îndepărtată care o cuprinsese. Ne-am adunat toate în seara în care s-au întors, am ieşit pe peninsulă. Acolo vânturile erau viguroase şi ne biciuiau din toate părțile. Aveau să ne învăluie cuvintele şi să le ascundă de oricine ar fi încercat să ne asculte, dar şi să poarte mare parte din miros.

— Nu se mai simte deloc, am zis eu, nevrând s-o întrerup, totuşi incapabilă să-mi înăbuş curiozitatea. Ați găsit o cale de a o împăca pe Afrodita?

— Mai târziu, după aceea, furia i s-a domolit, a zis Hypsipyle. De îndată ce ne-a lovit boala, am început să-i construim mai multe altare, i-am adus mai multe jertfe şi i-am cântat şi mai multe laude. Dacă bărbaţii noştri ar fi putut să aştepte cu noi, să mai suporte o vreme, atunci poate că n-am fi fost nevoite să facem ce am făcut. Dar n-au putut. N-au aşteptat să vadă dacă zeiţa se înduplecă. Nu ne-au dat nici o şansă.

„După aceea”, aşa spusese. Afrodita şi-a ridicat pedeapsa prea târziu, după cine ştie ce le-au făcut bărbaţilor. Am rămas tăcută, aşteptând să continue.

— Eu am fost cea care a propus, a zis regina, cu o voce gravă. Eu le-am întrebat pe femei cum am mai putea să ne întoarcem vreodată la vieţile noastre, alături de bărbaţii aceia, ştiind de ce sunt în stare. Nu puteam să ne împărţim pâinea cu ei, să-i primim în paturile noastre, să le facem copii, nu când ştiam ce monştri sălăşluiau dincolo de chipurile lor omeneşti.

Îndârjirea care mocnea în ea chiar şi acum era impresionantă. Mi-o imaginam cu uşurinţă stând în mijlocul femeilor, stârnindu-le furia.

— Ştiam că se vor îmbăta, că în curând vor fi năuciţi de festivităţile cu care se trataseră în cinstea victoriei. Credeau că am fost zdrobite şi învinse, că am plecat cu coada între picioare. Ştiam că dacă e să lovim, trebuie să fie în clipa aceea, când ei ne credeau înfrânte. Ne-am împietrit inimile împotriva lor. Ne-am furişat în toiul nopţii înapoi în casele lor, unde zăceau beţi şi sforăiau în paturi. Paturi pe care le pângăriseră. Vocea îi tremura de furia amintirii. Le-am adunat armele. Cuţite, săbii, pumnale, orice lame pe care le-am găsit. Oale grele din bucătărie. Când femeile trace au înţeles ce făceam, au fost dornice să ni se alăture.

Deci acesta era secretul.

— Chiar i-ați ucis pe toți?

Ea a făcut o pauză.

— Tatăl meu era nevinovat. El nu luase parte la treaba asta; nu ar fi fost cinstit să plătească şi el prețul. Însă ştiam că nu poate să rămână; femeile nu ar fi acceptat niciodată una ca asta. O cruzime ne-a cuprins în noaptea aceea, o ferocitate înăbuşită care se adunase înăuntrul nostru încă din clipa în care ne-am dat seama că suntem blestemate. Toată groaza care ne copleşise era acum ca un val zdrobitor, o furtună de mânie îndreptățită.

Artemis îmi povestise odată despre riturile lui Dionysos. Menadele lui, care se adunau sub clar de lună şi dezlănțuiau tot ce ținuseră în ele. Sfâşiau carne, îşi mânjeau fețele cu sânge. O patimă străveche, o frenezie împărtăşită. Acum, povestea lui Hypsipyle îmi aducea aminte de ele.

— M-am îndepărtat pe furiş de celelalte femei. M-am strecurat singură în palat, luând-o în fugă pe coridoarele întunecate, ca să-l găsesc pe tatăl meu. Stătea în capul oaselor printre perne, nedumerit de ceea ce auzise. Confuzia lui s-a prefăcut iute în frică atunci când m-a văzut, cu părul despletit şi rochia mânjită de sânge. Ştiam că trebuie să-l ascund; am încercat să-l conving să intre într-un cufăr din lemn de stejar. Dar era posibil ca femeile să devasteze palatul şi nu puteam suporta gândul că îl vor descoperi cum se ascunde ca un laş înăuntru.

— L-ai salvat? am întrebat.

— Ceva din sălbăticia nopții mi-a insuflat mai multă forță decât ştiam că am, a zis ea. Cu tata pe urmele mele, am târât cufărul pe podelele din gresie, până afară, în aer liber. Auzeam femeile cum urlă la porți, gata să scape insula de ultimul bărbat. Cu toate că muşchii îmi țipau de agonie, am tras cufărul pe pământul stâncos, l-am târât până pe țărm. Tata n-a vrut să intre în el, se întreba dacă n-ar fi mai bine

să moară ca rege al insulei Lemnos, în propriul său palat, însă eu l-am convins. A avut încredere în mine. Când am sigilat capacul, mă simțeam de parcă l-aş fi închis în mormânt. Auzeam paşii femeilor care ieşeau în goană din palat, în căutarea lui. Nu aveam timp. Am împins cufărul în apă, şi din gâtlej mi-a scăpat un țipăt când l-am văzut cum se scufundă sub apă şi apoi iese din nou la suprafață. A plutit purtat de curenți, departe de mal. L-am privit cât de mult am putut, până când a fost înghițit de beznă. M-am rugat cu înflăcărare la orice zei care ascultau să aibă milă de sufletul blând al tatălui meu şi să-l cruțe, să-l ducă undeva departe, unde să-şi găsească adăpost. I s-a înmuiat glasul. M-au găsit pe țărm, femeile din Lemnos şi femeile din Tracia. N-au bănuit nici o clipă ce am făcut. Frenezia violenței s-a risipit din rândurile noastre la ivirea zorilor. Ne-am strâns în brațe, ne-am spălat rănile unele altora şi, când s-a înălțat soarele pe cer, ne-am clătit sângele din păr.

— Locuiți singure aici din ziua aceea? am întrebat.

Ea a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea.

— De când a fugit tatăl meu, nici un bărbat nu a călcat pe insula Lemnos. Până la sosirea argonauților.

10

Ştiam eu că era ceva mai întunecat în istoria insulei Lemnos, ceva ce Hypsipyle nu povestise. Chiar şi aşa, un măcel generalizat îmi întrecea cu mult orice închipuire. Acum, palatul părea foarte departe de noi, cum stăteam împreună la marginile cetății. Palatul unde camarazii mei

argonauți beau și se ospătau, la fel ca bărbații blestemați ai acestei insule în noaptea masacrului. Oare mă ademenise aici cu un motiv, distrăgându-mi atenția cu povestea ei ca să ajung prea departe de membrii echipajului ca să-i pot apăra?

— Nu suntem ucigașe de dragul de a ucide, a spus ea. Crede-mă, Atalanta, că nici una dintre noi nu-și dorește să retrăiască noaptea aceea.

— Atunci ce vreți de la noi?

M-am îndepărtat de ea, apoi m-am întors la loc. Să fug la palat sau pe țărm ca să-i chem pe Heracle și pe Meleagru?

— Nu e limpede? a întrebat ea, cu un zvon de amuzament în glas.

— De ce aș întreba dacă ar fi?

Eram enervată de eschivările ei neîncetate.

— Atalanta, acum suntem o insulă de femei. Nici un bărbat sau băiat nu a supraviețuit răzbunării noastre.

— Și?

— Și... la început totul a fost bine. După cum spuneam, eram obișnuite să ne descurcăm singure. Dar acum...

— Acum ce?

— Acum bătrânele noastre îmbătrânesc și mai mult. Fiicele noastre sunt femei fără prunci pe care să-i iubească. Dacă rămânem așa cum suntem, o să treacă anii, fetele o să îmbătrânească la rândul lor, și atunci cine o să mai aibă grijă de ele? Cine o să are pământurile și o să vâneze când n-o să mai fie nici una tânără și plină de vlagă, care să preia conducerea? O să murim, și cetatea noastră o să moară odată cu noi.

— Dar noi ce putem să facem în privința asta?

Hypsipyle a întins o mână spre mine, și eu am sărit înapoi, gata să contracarez orice lovitură. Însă ea nu voia decât să mă ia de mână. Fără să gândesc, m-am scuturat să mă

eliberez din strânsoare. Gestul meu nu a ofensat-o câtuşi de puţin.

— Puteţi să rămâneţi cu noi, Atalanta. Toţi.

— Nu eşti în toate minţile?

— Ştim de expediţia voastră, pe mulţi dintre cei care navighează alături de voi îi precedă reputaţia. I-am invitat pe bărbaţii voştri să se ospăteze alături de noi în seara asta şi am fost impresionate de politeţea, de veselia lor...

— Am ajuns pe ţărmul vostru abia în seara asta. Şi vreţi... ce? Ca argonauţii să-şi părăsească expediţia, să se alăture cetăţii voastre, să rămână aici în locul bărbaţilor pe care i-aţi ucis?

Vedeam cum i se îmbujorează obrajii.

— Sunteţi o ceată de eroi cum nu s-au mai văzut pe lume. Deja circulă nenumărate poveşti despre voi. Însă Lâna pe care o căutaţi e o păcăleală. Nimeni nu poate s-o fure; e păzită de nişte forţe pe potriva cărora nu este nici măcar echipajul vostru. Am înţeles destul de clar când mi-a explicat Iason în seara asta. E o încercare sortită eşecului, de ce să irosiţi asemenea bărbaţi pe ea?

— Bărbaţii ăştia s-ar irosi şi mai tare dacă şi-ar petrece vieţile aici!

— Cerem doar un anotimp, poate, nu tot restul vieţii. Timp pe care să-l petreacă aici, să ne antrenăm împreună, să ne gândim cum ar putea fi îndeplinită o asemenea sarcină imposibilă, în loc să plece mai departe fără nici o strategie, fără nici cea mai mică idee despre cum ar putea izbândi. Am putea să vă ajutăm. Şi apoi, dacă găsiţi cumva o cale să furaţi Lâna, poate că unii dintre voi se vor întoarce aici după aceea, la copiii care s-ar putea să se nască în urma şederii voastre, la nevestele şi căminele de aici. Şi tu ai un loc aici, Atalanta. Cred că te-ai simţi foarte bine la noi. Nu există nici

o altă cetate ca asta, nu ştim de nici un alt loc unde femeile trăiesc aşa cum trăim noi.

— Asta e altă ţicneală colectivă? Cum aţi putut hotărî să faceţi soţi şi taţi din bărbaţii aceştia? De unde ştiţi că vor fi altfel decât cei pe care i-aţi avut înainte?

— Pentru noi nu va mai exista o astfel de şansă vreodată, a spus ea. Ce altceva să facem? Să aşteptăm vreun pescar adus de valuri pe plajele noastre, să adăpostim supravieţuitorii prăpădiţi ai unor naufragii din apropiere? Noi nu ne vom părăsi căminul, şi chiar dacă am face-o, unde să mergem? Cine ne-ar primi, dacă ar afla ce am făcut?

Clătinam din cap la spusele ei.

— Nu e treaba noastră să reparăm ce aţi făcut voi. Noi avem expediţia noastră şi nu ne vom lăsa întârziaţi. Îi avem pe zei în spate. Nu avem nevoie de timp să urzim un plan.

— Dar de unde atâta grabă? Vino să vezi ospăţul, să vezi cum se bucură camarazii tăi de confortul unui palat bogat. E mai bine decât să porniţi din nou pe o mare imprevizibilă, să înduraţi ploaia şfichiuitoare şi vânturile îngheţate, să dormiţi pe pământ tare şi să vă căutaţi singuri hrana. Puteţi sta aici, alături de noi, câteva săptămâni, să vă adunaţi forţele înainte să porniţi din nou la drum.

— Avem toată forţa care ne trebuie, am ripostat eu.

— Bine. Am sperat să te conving, Atalanta. Când te-am văzut printre ei, am crezut că văd o femeie ca noi. Dar cred că bărbaţii tăi te privesc oricum altfel.

— Poate că se bucură de tovărăşia voastră în seara asta, am zis eu scurt. Dar mâine vom ridica pânzele.

Ea a înclinat uşor din cap.

— Vom vedea.

N-am muşcat momeala vorbelor ei, cu toate că eram mai stârnită decât aş fi vrut să recunosc.

— Nu vrei să vii cu mine la palat, măcar? a întrebat. Chiar nu-i nevoie ca tu şi ceilalţi tovarăşi ai tăi să dormiţi pe plajă în noaptea asta. Putem să vă oferim un pat cald şi adăpost.

— Nu ne interesează aşa ceva.

— Fireşte. Cum doriţi. Privirea lui Hypsipyle era impenetrabilă în întuneric. Somn uşor, Atalanta. Poate că îmi vei accepta invitaţia mâine... sau în altă zi.

Am scrâşnit din dinţi.

— O să fim plecaţi deja.

M-a atins pe braţ, iar de data asta nu m-am retras. Am rămas pe poziţii, sigură şi neclintită.

— Noapte bună.

Când s-a întors, fustele i se unduiau în adierea vântului, iar materialul fin flutura în urma ei. Acum nu mă lăsam păcălită de feminitatea delicată a înfăţişării sale.

Avea dreptate să creadă că a recunoscut ceva în mine. Şi eu am simţit-o, o chemare fioroasă şi neîmblânzită. Dar ceva din ea m-a şi dezgustat. Mai ucisesem şi eu înainte şi nu simţisem nici un regret. Nu plânsesem deasupra cadavrelor centaurilor care încercaseră să mă atace. Dar eu, una, mă purtasem astfel ca să mă apăr. Era altceva să te furişezi lângă un bărbat adormit, altceva să ucizi bărbaţii dintr-o cetate întreagă. Femeile acestea nu-şi uciseseră doar soţii necredincioşi; împreună îşi omorâseră fraţii şi copiii. Oare chiar era cu putinţă ca fiecare dintre ei să fi fost cu adevărat atât de hain cum spunea ea?

Am privit-o cum se îndepărtează, păşind uşor pe pământul prăfuit, cu părul unduios, ca o nestemată întunecată şi lustruită, şi totul la ea era atât de bogat şi de graţios. Cel puţin aveam încredere că nu le pusese gând rău argonauţilor. Ei puteau să îi ofere ceva, o mică speranţă pentru cetatea pe care o conducea. Eram convinsă că în seara asta aveau să fie în siguranţă în Lemnos.

Dar mâine, am hotărât, mâine vom pleca din locul acesta.
Am aşteptat până când n-am mai văzut-o şi apoi am luat-o la goană până departe, în tabăra noastră.

S-a crăpat de ziuă peste golf, iar zorii au adus ceață şi umezeală. Meleagru era deja treaz când m-am sculat, dar Heracle şi Hilas dormeau încă. Îşi făcuseră culcuşul mai departe, însă aerul purta sunetul slab al sforăielilor lui Heracle.
Eu rămăsesem lângă Meleagru, adăpostită de vânt după un şir de bolovani, dar într-un loc de unde vedeam bine corabia *Argo*. Nu părea să fie nevoie să găsesc un loc tainic ca să mă ascund, de vreme ce eram doar noi doi. Însă când am deschis ochii, mi s-a părut straniu să-i văd chipul. Stătea pe plajă, cu genunchii la piept şi ochii ațintiți spre mare. L-am privit o clipă, după care m-am ridicat în capul oaselor. Părea căzut pe gânduri şi m-am întrebat ce îl preocupa într-atât. Poate că ducea grija echipajului nostru rătăcitor şi se întreba cât de bine va rezista farmecelor femeilor din Lemnos. Seara, când mă întorsesem, le împărtăşisem tot ce îmi spusese Hypsipyle. Heracle nu păruse deloc surprins, nici măcar de detaliile înfiorătoare ale masacrului. Presupun că nu era uşor să şochezi un bărbat care văzuse şi făcuse atâtea. Era sceptic că vom porni din nou la drum astăzi. Poate că la asta se gândea şi Meleagru, tânjind să fie înapoi la bord, mânuind vâslele şi spintecând din nou valurile. Sau poate că se uita la orizont şi nu se gândea la locul încotro ne îndreptam, ci la ce lăsase în urmă. Se gândea oare la familia lui, îşi dorea să fie înapoi în Calydon?
M-am ridicat, şi el s-a uitat la mine.
— Te-ai trezit, a spus.
A zâmbit la fel ca de obicei, însă ochii îi erau serioşi.

— Nici urmă de ceilalți? am întrebat, fără să sper că s-au întors.

El a scuturat din cap. Părul începea să mi se desprindă din coada împletită strâns în jurul capului, iar pe față îmi fluturau şuvițe care îmi intrau în ochi. Iritată, l-am desfăcut pe tot, trecându-mi degetele prin el ca să-l descurc, cu gesturi iuți. Meleagru a întors privirea.

— Ce e acolo, în depărtare? am întrebat.

Ceva se mişca iute pe cărarea de pe munte, prinzând tot mai clar contur, pe măsură ce se apropia de noi.

— Eufem!

Vocea lui Heracle s-a auzit ca un tunet. Am fost surprinsă că nu l-am auzit cum se apropie cu paşii lui grei, însă eram distrasă de paşii iuți ai lui Eufem, care se repezea spre noi. În câteva secunde, a ajuns în fața noastră.

— Heracle, a zis el, apoi a făcut un semn din cap către noi, ceilalți. Am observat că nu avea deloc răsuflarea tăiată. Regina vă invită pe toți să veniți alături de noi la un ospăț în seara asta.

— În seara asta? am zis, zgâindu-mă la el. Credeam că vii să ne spui să pregătim corabia de plecare.

Eufem a ridicat din umeri.

— Acesta e mesajul pe care mi-a spus Iason să-l trimit. Ce răspuns să-i duc înapoi?

Heracle a pufnit dispreţuitor.

— Cum doriți, a încuviințat Eufem. A țâşnit de pe loc, luând-o la goană pe cărare până să apucăm să mai spunem ceva.

Mă mâncau tălpile să mă iau după el. Aşteptam şansa să-l văd pe acest alergător legendar şi eram convinsă că pot să-l întrec dacă vreau. Însă poate că Hypsipyle îl aştepta să se întoarcă. Nu voiam să mai dau ochii cu ea.

— Ar fi trebuit să se întoarcă cu toții, am spus. Iason ar trebui să-i adune şi să-i aducă aici.

Am început să-mi împletesc părul din nou, răsucind abil şuvițele ca să-l aranjez la loc, să nu-mi mai vină în față.

Meleagru părea contemplativ.

— Poate nu strică o odihnă mai lungă, a zis el. O zi sau două, poate, ca să-şi refacă starea de spirit, să-şi reînnoiască hotărârea.

— Dar abia am pornit! am protestat eu. Doar nu li se clatină deja hotărârea.

— Meleagru are dreptate, a zis Heracle. Mai dă-le o zi, o noapte aici. Sigur nu vor să plece încă, iar din ce ne-ai spus, Atalanta, femeile de aici vor face tot ce le stă în putință ca să-i convingă să rămână. Dar îşi vor aminti de ce sunt aici, ce avem de făcut. Acum, la început, nu e vremea să ne ținem de fleacuri, nu când încă suntem dornici să vedem ce urmează. Încă nu e nimeni sătul, nimeni n-a obosit de lupte şi de expediții.

Mi-am împletit coada şi mi-am înfăşurat-o în jurul creştetului, prinzând-o bine de data asta.

— Deci trebuie să aşteptăm şi gata?

N-aş fi zis că Heracle ar fi fost cel răbdător.

— Lasă-i în seara asta, a zis el. Dar mâine, dacă nu-şi aduc aminte singuri, o să le reamintim noi.

Am devenit brusc încordată. Mâine nu era suficient de devreme pentru mine.

Nu aveam nici un plan pentru ziua aceea. Am tras săgeți într-un copac strâmb şi noduros ca să mă antrenez, până ce m-a obosit plictiseala şi m-am aruncat pe jos, lângă rămăşițele pârlite ale focului din seara trecută.

— Nu ştiam că eşti atât de înverşunată să ajungi la Lână, a remarcat Meleagru.

— De ce nu? m-am încruntat. E singurul motiv pentru care suntem aici.

— Poate.

— Păi, ce altceva ar mai fi?

Părea perfect mulțumit, întins sub soarele cald, privind valurile scânteietoare.

— Aventură. Entuziasm. Să descoperim meleaguri noi şi să ne facem un nume.

— N-am vrut niciodată să găsesc alt loc decât pădurea mea. Am întors fața spre cer şi am închis ochii. Pe de altă parte, n-am trăit nici o zi care să treacă atât de lent ca asta.

Am simțit un fior de îngrijorare. Meleagru părea atât de convins că va fi simplu să-şi facă un nume în urma expediției, dar pentru mine oare cât de greu avea să fie să rămân în amintirea oamenilor? Numele celorlalți argonauți erau deja cunoscute. Al meu încă nu fusese scris în paginile istoriei.

— Nu pot să mai aştept încă o noapte, am zis eu. Trebuie să-i reamintim lui Iason de datoria lui, ca să le ordone să se întoarcă.

Nerăbdarea din tonul meu a ajuns până la el şi s-a ridicat într-un cot, cu o privire mai serioasă acum.

— De data asta putem să mergem împreună, a zis el. Vin şi eu cu tine în cetate. Vreau s-o văd.

L-am privit cu suspiciune.

— Doar nu vrei să li te alături, nu-i aşa?

— În nici un caz. Şi eu vreau să plec de aici. Mă aşteptam la bătălii; am crezut că o să ne luptăm şi aici când le-am văzut armata. În schimb, am fost întâmpinați de regina lor. A făcut o pauză şi m-am întrebat dacă îşi amintea clipa în care şi-a scos coiful şi i-am văzut chipul pentru prima dată. O femeie care a ordonat moartea tuturor bărbaților... asta chiar nu mi-aş fi închipuit niciodată.

— Te intrigă? am întrebat eu, ezitând.

— Nu, nu asta voiam să spun. Mai degrabă... aş vrea să văd cu ochii mei că nici unul dintre membrii echipajului nostru nu e în pericol.

— Credeam că ai încredere că sunt în stare să-şi poarte singuri de grijă.

— Sunt. Dar dacă regina complotează ceva, mai bine să ştim. În plus, pot să stau de vorbă cu Iason.

— Nu crezi că pe mine o să mă asculte.

— Putem să-i aducem argumente împreună, a spus el, cu un zâmbet dezarmant.

Am şovăit, dar poate că Meleagru avea dreptate. Cuvintele lui aveau să cântărească mai greu în fața lui Iason. Deşi mă sâcâia treaba asta, era mai bine să vină şi el cu mine. Cu cât plecam mai iute de pe Lemnos, cu atât mai bine.

— Povesteşte-mi despre Calydon, l-am rugat pe Meleagru, când am pornit la drum.

Mi-am dat seama că mă interesează să ştiu cum arată locul unde s-a născut şi şi-a trăit viața. Acum, că ştiam o bucățică din lumea de dincolo de marginile pădurii mele, voiam să fiu în stare să-mi închipui mai mult din ea.

— Cetatea e condusă de tatăl meu, regele Eneu, a spus el. E bogată în viță-de-vie, căreia îi prieşte pământul nostru. Tatăl meu spune că e un dar din partea lui Dionysos, că zeul a venit în Calydon şi, drept răsplată pentru ospitalitatea tatălui meu, ne-a oferit vrejurile, ca să avem întotdeauna vin din belşug.

— Dionysos a stat în palatul tatălui tău?

— Într-adevăr.

— Şi?

Mi-am dat seama că povestea nu se sfârşea aici. El a oftat.

— Mama mea e foarte frumoasă. I-a oferit tatălui meu mulți copii... dar când Dionysos l-a cinstit pe tatăl meu cu

prezența sa, era limpede că l-a fermecat frumusețea mamei mele. Când tatăl meu a înțeles acest lucru, a plecat o noapte, zicând că trebuie să îndeplinească nişte rituri sacre, şi l-a lăsat pe zeu cu soția lui.

Eu am ridicat dintr-o sprânceană.

— Sora mea, Deianira, s-a născut nouă luni mai târziu.

Astfel se explica, aşadar, darul viței-de-vie. Mi-am amintit că Meleagru spunea că unii cred că tatăl lui adevărat e Ares şi mi-am dorit să văd cât de frumoasă era, de fapt, mama lui, astfel încât să atragă atâta atenție din partea zeilor. M-am gândit la Callisto, la ruşinea şi condamnarea la care a fost supusă după ce Zeus a siluit-o în pădure. Iar acum Meleagru îmi spunea că Eneu n-a învinovățit-o pe soția lui, ci i-a primit pe copiii pe care i-a adus pe lume. Am simțit o împunsătură în inimă.

— Pe lângă vinul pe care-l facem, mergem şi la vânătoare, a continuat Meleagru. Pădurile noastre sunt pline de mistreți. Ies cu ogarii mei de când mă ştiu, a zis el, râzând. Nu cred că mi-a scăpat nici o pradă până să apari tu.

— Şi părinții tăi nu şi-au făcut griji când ai plecat să te alături echipajului de pe *Argo*? am întrebat.

— Nu e nevoie să-şi facă griji din pricina mea.

— E o aventură periculoasă. Până şi marea în sine e plină de primejdii.

Gândul la adâncurile sărate şi sufocante ale mării îmi trimitea fiori reci pe şira spinării, aşa cum nici un monstru n-ar fi putut s-o facă.

— Să ştii că ei chiar sunt de părere că nu-i nevoie să se teamă pentru viața mea, a spus el.

— De ce nu?

— După ce m-am născut, mama a avut un vis, a răspuns el. Le-a auzit pe Moire vorbind, cele trei Parce care torc şi taie firul fiecărei vieți omeneşti. Au spus că pruncul ei va

trăi doar până când un butuc din foc avea să se prefacă în cenuşă. Mama s-a trezit îngrozită şi a văzut cum butucul din vis arde în vatră. L-a scos din flăcări, fără să-i pese de arsurile şi de băşicile de pe mâinile ei. A aruncat o pătură de lână peste el, ca să înăbuşe flăcările, şi a păstrat ce a rămas din butuc încuiat într-o casetă. Crede că n-o să mor până când butucul n-o să fie pus din nou pe foc.

— Şi tu crezi la fel?

— E ispititor. Mi-aş dori să cred, dar n-am cum să nu mă gândesc că poate a fost doar visul unei mame neliniştite.

— Aşadar, nu tânjeşti să pui credința asta la încercare?

El a râs din nou.

— Nu chiar, nu. Dar tu ai fost aleasă de Artemis să te alături acestei călătorii; te simți în siguranță ştiind că veghează asupra ta?

— Nu e aşa – nu în totalitate, oricum, am zis eu, dar am înțeles ce vrea să spună, că nici el nu avea garanția siguranței, aşa cum nici eu nu o aveam. Artemis m-a salvat când eram doar un prunc. Am fost lăsată pe muntele Parthenion să mor. I-am aruncat o privire ca să văd cum reacționează, iar ochii lui erau plini de o înțelegere caldă, invitându-mă să continui. Are animale sacre în pădure, care fac voia ei. Iar ea şi-a dorit să mă găsească o ursoaică şi să mă crească o vreme alături de puii ei. Când am mai crescut puțin, nimfele ei au început să se ocupe de educația mea. Urşii nu mi-au făcut niciodată rău, iar când m-au lăsat în pădure, Artemis s-a asigurat că nimfele mă vor lua în grija lor. Însă eu am învățat să mă apăr singură. În pădure, asta e singura cale să supraviețuieşti. M-am gândit la Arethusa şi la Callisto. Acolo, dacă faci o greşeală, suporți consecințele. Asta e ordinea firească a lucrurilor.

„Chiar dacă greşeala aceea e pur şi simplu să-ți plimbi degetele printr-un râu sau să rămâi în pădure după căderea întunericului”, m-am gândit, însă asta nu am mai adăugat.

El a încuviințat din cap.

— Văd asta în tine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu există vreo altă femeie care s-ar fi alăturat expediției, a zis el. Asta i-a surprins atât de tare pe ceilalți. Cei mai mulți dintre ei nu ştiu deloc ce să gândească despre tine.

— Sunt aici pentru că sunt suficient de bună.

— Asta îi nedumereşte cel mai tare.

Ne-am plimbat o vreme în tăcere. Voiam să-l întreb mai multe despre casa lui şi despre soția lui. Întrebările îmi pluteau pe buze, însă de fiecare dată când deschideam gura să întreb, descopeream că nu pot să spun nimic.

Norii au fost duşi de vânt în dreptul lunii, aruncându-ne într-o beznă şi mai adâncă. Sus în față, luminile cetății străluceau.

— Cred că vine ploaia, a zis Meleagru, uitându-se la cerul apăsător.

Eu am grăbit pasul, iar el s-a ținut după mine. Simțeam şi eu în aer neclintirea dinaintea unei furtuni. Însă, până am dat noi ultima cotitură şi am ajuns la cărarea înclinată ce ducea la porțile cetății, ploaia încă întârzia.

Din nou, erau lăsate neapărate, iar noi ne-am strecurat înăuntru, pornind-o pe străzile pustii.

— Pe aici intrăm în palat, am şoptit eu.

Am țâşnit printre umbrele dintre cercurile de lumină aruncate de torțele arzând. Focul ardea în boluri uriaşe la baza unei statui, cu flori proaspete adunate morman la picioarele sale. Am ridicat privirea la contururile netede din piatră ale trupului ei, la chipul frumos şi lipsit de orice

expresie. Afrodita, zeița dragostei. Am remarcat ofrandele recente; era limpede că femeile din Lemnos o cinsteau cu entuziasm acum. Oare o chemau în ajutor să-i rețină pe bărbații noştri, să-i împiedice să-şi continue expediția? Am simțit cum mi se răsfrânge buza, aproape într-un rânjet animalic.

— Pe aici? a întrebat Meleagru. Era în fața mea, lângă coloanele ce se înălțau la intrarea în palat. A făcut un pas înapoi, admirând priveliştea. Hai să încercăm pe aici. A arătat spre latura fațadei impunătoare. O să vedem unde se află, cum putem să-l luăm pe Iason deoparte, ca să-i vorbim între patru ochi.

M-am gândit la vânătoare, la felul în care îmi urmăream prada şi rămâneam ascunsă cât timp îmi evaluam cea mai bună strategie. Înainte, mă lăsasem prinsă pe picior greşit de împrejurimi, de aurul şi nestematele care nu-mi erau familiare, de gătelile orbitoare şi de labirintul de coridoare. Însă n-aveam de ce să mă las intimidată. La urma urmei, în pădure nu era nimeni pe potriva mea; de ce ar fi fost altfel aici? Plus că acum aveam pe cineva alături. Gândul că nu pândeam tăcută şi singură, aşa cum obişnuiam să o fac, îmi dădea un mic fior de încântare.

Ne-am furişat pe o latură a palatului, iar zgomotul se auzea tot mai puternic, pe măsură ce înaintam. Lira, limpede şi melodioasă ca întotdeauna, alături de o bătaie neglijentă în tobe. Glasuri înălțate laolaltă, în cântece zgomotoase. Era clar că argonauții se distrau. Meleagru s-a oprit, cu o expresie hotărâtă, ascultând atent. Apoi parcă s-a relaxat.

— Hai să intrăm şi gata, a spus el. Nu cred că trebuie să fim prea atenți să nu ne vadă nimeni. E un aer atât de festiv aici, încât mă îndoiesc că o să ne observe cineva.

Atât timp cât nu dădeam din nou peste Hypsipyle dând târcoale, m-am gândit eu.

— În regulă, am spus.

Ne-am uitat prin uşa mare cu arcadă, într-o sală plină de mese lungi. Camarazii noştri erau tolăniți pe bănci, înconjurați de ulcele pline ochi cu vin şi platouri cu munți de mâncare – hălci de carne friptă, măsline, brânză, pâine şi fructe. Femeile din Lemnos stăteau printre ei, cu buclele lor lucioase şi ochii scânteietori, pline de vioiciune şi bună dispoziție. Am simțit cum mă descurajez puțin la vederea acelei imagini şi am văzut că şi chipul lui Meleagru îl oglindea pe al meu.

— Uite, acolo e Iason, a zis el, arătând spre cea mai îndepărtată bancă, una aşezată mai sus decât toate celelalte, în capătul sălii.

În timp ce restul băncilor erau grupate laolaltă, cu câte un ciorchine de argonauți şi femei la fiecare masă, Iason stătea singur, cu Hypsipyle. Regina stătea aplecată aproape de el, cu părul căzându-i peste față, pe care nu i-o zăream de unde stăteam eu, în schimb chipul lui îl vedeam. O privea fermecat, cu desăvârşire captivat de ceea ce îi spunea. Părea mai mulțumit şi mai în largul său decât îl văzusem vreodată. Până acum nu mi se păruse deloc remarcabil, însă acum, zâmbetul său lejer şi purtarea relaxată îl făceau să pară mai chipeş, mai plăcut ochiului decât îl considerasem înainte. Am oftat, cuprinsă de un sentiment de frustrare.

— Eu intru, a zis Meleagru.

— Poftim?

Groaza pe care am simțit-o trebuie că mi se citea limpede în glas, fiindcă s-a grăbit să mă liniştească.

— Nu ca să mă alătur lor, deşi de-asta vor crede că am venit. Mă duc să-l chem pe Iason, să-l aduc aici ca să putem să discutăm cu el.

Avea sens. Dacă aş fi intrat eu, eram convinsă că asta i-ar fi trezit bănuieli lui Hypsipyle, dar Meleagru putea trece cu uşurinţă drept unul dintre ei. L-am urmărit cum intră sigur pe el şi încrezător când şi-a salutat colegii, ignorându-le răgetele de bun-venit şi strigătele de beţie, îndreptându-se direct spre conducător. La auzul zgomotului înteţit, Iason s-a desprins de lângă regină şi s-a uitat de jur împrejur, ca să vadă ce se întâmplă. L-am privit pe Meleagru cum se apleacă lângă el, pe Iason ascultându-l şi pe Hypsipyle întorcând privirea, vizibil nemulţumită de întrerupere. M-am întrebat dacă va încerca să-l ţină lângă ea, dar a fluturat scurt din mână, şi el s-a ridicat, cu o expresie uşor nesigură, însă a pornit pe urmele lui Meleagru.

Meleagru l-a condus iute pe Iason prin sala aglomerată şi apoi pe coridor, unde aşteptam eu.

— Ce-i asta? a întrebat Iason.

— Am venit să aflăm ce e cu întârzierea asta, am zis eu. De ce pierdem timpul aici, în cetatea asta, în timp ce *Argo* lâncezeşte pe ţărm.

Iason şi-a împreunat sprâncenele într-o încruntătură.

— Voiam să ştim ce se petrece, a spus Meleagru. Dacă echipajul a devenit îndărătnic, dacă ai nevoie de ajutorul nostru ca să le reaminteşti ce am pornit să facem.

— Regina ne-a oferit ospitalitatea sa atât timp cât vrem să rămânem.

Privirea lui Iason era dură. Am bănuit că nu-i place să fie rugat să explice.

— Ne-am odihnit de-acum, am zis eu. De ce să mai rămânem?

A aruncat o privire înapoi în sala de ospeţe, unde aroma dulce a vinului se amesteca în aer cu cea a cărnii fripte, cu muzica şi prezenţa femeilor; braţe goale, subţiri, rochii prinse cu o singură cataramă sclipitoare pe umăr.

— Îşi caută nişte soţi noi, a zis el. Un viitor pentru cetatea lor.

— Dar noi nu ne căutăm mirese, a zis Meleagru. Nu pentru asta am pornit la drum.

— Mi-a oferit sceptrul regal al tatălui ei, a continuat Iason, de parcă Meleagru nici n-ar fi vorbit. Regina, Hypsipyle, a zis că mă face rege dacă rămânem. Dacă o iau de nevastă.

„Chiar aşa?”, m-am gândit eu. Femeia pe care o cunoscusem, atât de plină de înflăcărare şi de hotărâre, o femeie care urzise moartea fiecărui bărbat care îi greşise, ei şi surorilor sale, ea s-ar mulţumi să-l ia de bărbat pe *Iason*?

— Dar nu vrei să fii rege peste Lemnos, am zis eu. Nu vrei să conduci o cetate aflată pe o insulă departe de casă. Nu te-ai îmbarcat în cea mai măreaţă expediţie pe care a văzut-o lumea vreodată ca să te stabileşti aici şi să supraveghezi agricultura şi să rezolvi dispute şi să ai sub control un meleag neimportant ca acesta. Oare asta le va aduce glorie zeiţelor Hera şi Atena, care ţi-au binecuvântat călătoria? I-am urmărit cu atenţie chipul, în timp ce vorbeam. N-ai venit aici ca să câştigi mâna unei regine străine. Ai pornit la drum ca să îndeplineşti imposibilul, să culegi Lâna de Aur, pentru ca barzii să-ţi cânte numele pe vecie. Cum se vor întâmpla toate astea dacă rămâi aici?

— Fireşte, nu am de gând să rămân, s-a lăudat el. N-am renunţat la expediţia noastră. N-aş face niciodată aşa ceva.

— Atunci de ce să mai stăm? Pe zi ce trece, nu facem decât să ne îndepărtăm de scopul nostru.

— Am rămas doar ca să ne odihnim, să ne reînsufleţim, a răspuns el, în vreme ce un hohot de râs zgomotos a izbucnit în sală, răsunând pe coridor. Şi ca să ne arătăm recunoştinţa faţă de regină, că ne-a primit aici. Dar mi-am propus să plecăm mâine; aşa m-am gândit să fac de la bun început.

Nu mi s-a clintit nici un muşchi de pe faţă, hotărâtă fiind să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mă bucur că aţi venit amândoi însă, ca să vă asiguraţi că aşa stau lucrurile. Loialitatea voastră faţă de expediţie este admirabilă. Îşi umfla pieptul în timp ce vorbea, convingându-se pe sine, cel puţin, de adevărul vorbelor sale. Acum, nu vreţi să intraţi, să beţi nişte vin cu noi înainte să ne luăm rămas-bun?

— Mulţumim, a zis Meleagru repede, dar ne întoarcem să pregătim corabia şi să avem grijă ca totul să fie gata pentru mâine-dimineaţă, când ridicăm pânzele.

— O să-i spunem şi lui Heracle să se pregătească, am spus eu, cu un oftat.

— El de ce n-a venit? a întrebat Iason, şi ochii i s-au întunecat puţin.

— Preferă să stea în aer liber. Să-şi păstreze concentrarea, a spus Meleagru, cu glasul calm. Ştii cum poate să fie, cât poate să bea. Dacă ar veni încoace, poate n-am mai reuşi să-l convingem să plece. Mai bine să stea deoparte, cu Hilas.

Iason a ridicat din umeri, cu un gest smucit.

— Pregătiţi totul să plecăm în zori, a zis el. Vom fi acolo.

S-a întors pe călcâie şi a intrat înapoi în sală, iar eu am văzut-o pe Hypsipyle cum ridică faţa spre el, ca o floare ce se deschide la soare. Însă, în timp ce zâmbea, ochii ei i-au întâlnit pe ai mei. Am văzut răceala din ei şi am sperat că am făcut destul ca să-l convingem pe Iason.

Ploaia a început să cadă când ne întorceam în tabără; stropi mari şi graşi, un şoc după căldura palatului. A devenit iute torenţială, o cascadă curgând din ceruri, şi, fără să fie nevoie să ne vorbim, Meleagru şi cu mine ne-am năpustit împreună sub ramurile unui stejar întins de pe marginea cărării, ca să ne punem la adăpost.

— Ți-ai dori să fi acceptat invitația lui Iason de a rămâne? am întrebat eu, storcându-mi apa din părul împletit.

— Nici pe departe, a răspuns. Prefer să fiu aici.

S-a oprit, o suspendare bruscă a lucrurilor pe care era gata să le spună.

Îi simțeam căldura corpului, vedeam cum mă mut instinctiv mai aproape de el, simțeam mirosul proaspăt al ploii pe frunze, sentimentul năucitor de eliberare. În cetate, argonauții şi femeile din Lemnos ştiau că îşi petrec ultima noapte împreună, că răsăritul soarelui le va vesti despărțirea. În tabără, Heracle şi Hilas s-au furişat, probabil, împreună de pe plajă, cu blana de leu a lui Heracle întinsă între ramuri ca să-i ferească de ploaie, cu capul fioros al animalului împietrit într-un rânjet de avertizare, care să-i țină departe pe intruşi. Chipul lui Meleagru era la acelaşi nivel cu al meu; crengile răsucite ale copacului erau peste tot în jurul nostru, ascunzându-ne de restul lumii, chiar şi de ochii lui Artemis, eram convinsă.

Un fulger a spulberat întunericul, iar după o clipă s-a auzit huruitul mocnit al unui tunet.

— Haide, ar trebui să fugim, am spus eu, iar el m-a apucat de mână fără ezitare şi am țâşnit înapoi în ploaie.

Am scos un țipăt scurt când m-a cuprins ploaia cea rece, iar vântul ne biciuia, şi tunetele se revărsau iar şi iar. Am privit în urmă şi am văzut cum fulgerul a lovit din nou, iar limba sa bifurcată s-a înfipt în pădurea unde tocmai stătuserăm noi. Copacul pe care l-a trăsnit parcă strălucea, iar din el zburau scântei ce formau un halou în jurul său.

Inima mi-o luase la galop. Mi-am smuls mâna dintr-a lui Meleagru şi am fugit până când am ajuns pe plajă.

Spre marea mea uşurare, dar şi surprindere, dârele trandafirii ale zorilor au luminat priveliştea cea mai binevenită, un şir de argonauți întorcându-se dintre dealuri.

Păreau obosiți, posomorâți şi fără tragere de inimă, cu totul alți bărbați decât în seara trecută.

Iason se afla în fața procesiunii, şi mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama cine merge lângă el. Coroana ei sclipea în lumina blândă, reflectând ghirlandele de nori roz şi chihlimbarii. Când au ajuns lângă noi, mi-a aruncat o privire scurtă, indiferentă.

— Nu ne uitați, i-a spus lui Iason. Fie ca zeii să vă grăbească trecerea pe mare şi să vă aducă înapoi cu Lâna pe care o căutați.

Iason i-a luat mâinile într-ale lui.

— Când voi avea Lâna, am să mă întorc, a zis el. Promit că am să mă întorc la tine.

Ea a zâmbit. M-am întrebat dacă îl crede sau dacă îi pasă măcar. Am sperat că a obținut ce şi-a dorit de la el, că femeile vor aduce pe lume copii după vizita argonauților, dar eram convinsă că nu-i va fi dor de el după ce vom pleca.

— Regatul Lemnos îți va aparține dacă te întorci, a spus ea.

Şi alte femei îi însoțiseră pe bărbați şi îşi luau rămas-bun de la ei, în timp ce noi adunam lucrurile de care aveam nevoie. Am văzut-o pe una dintre ele, înaltă şi frumoasă, cum împinge o mantie în brațele lui Polux. Părul îi flutura în urma ei, lung şi des şi negru, când el a luat-o în brațe şi a sărutat-o apăsat. Eu am întors privirea. Heracle şi ceilalți lansau corabia înapoi în apă. Eram aproape copleşită de senzația de uşurare că urcam la loc la bord.

Hypsipyle ne-a privit cum ne îndepărtăm, iar silueta i se micşora pe măsură ce vâsleam. Oricare ar fi fost ultimele ei cuvinte, ştiam că atât timp cât era în viață, Lemnos avea să-i aparțină numai ei.

11

Atmosfera la bord în ziua aceea a fost sumbră. Iason stătea la cârmă, privind încruntat spre orizont, în timp ce ne îndepărtam de Lemnos. Nu ne-a adresat nici o vorbă de încurajare ca să ne îndemne să mergem mai departe, în timp ce trudeam la vâsle, iar tăcerea s-a pogorât asupra noastră ca un nor. De obicei, te puteai baza pe Heracle să strige pe punte, să mugească vreo replică grosolană, care să stârnească râsul şi gălăgia înflăcărată a celorlalţi. Însă acum, abia dacă le arunca o privire plină de dispreţ colegilor de echipaj, în timp ce vâslea fără efort, iar mişcările lui puternice învolburau apa şi o prefăceau într-o spumă albă, furioasă.

Simţeam cum zeci de ochi îmi sfredeleau arzător spinarea, în timp ce vâsleam. Peleu a păşit peste bănci, apropiindu-se de Iason, care i-a făcut semn să plece, arţăgos. Când s-a întors la locul lui, Peleu mi-a aruncat făţiş o privire ucigătoare, cu ochii întunecaţi de ranchiună.

Nedreptatea gestului m-a înfuriat. Ochii lui au lunecat drept peste Meleagru, care stătea lângă mine – Meleagru, care insistase să plecăm din Lemnos la fel de mult ca şi mine – şi s-au fixat doar asupra mea. Heracle nu voise nici el să mai rămânem, dar nimeni nu îndrăznea să-şi îndrepte mânia nici asupra lui.

Mormăielile echipajului pluteau peste galeră. „Mă dor umerii… n-am avut timp să ne odihnim… ne înţeapă sarea din stropii ăştia, vântul e rece, valurile astea ne tot zgâlţâie.” Glasul adânc al lui Peleu se suprapunea cu celelalte nemulţumiri. „La ce vă aşteptaţi cu o femeie la bord?… o insultă la adresa ospitalităţii lor, dispreţ faţă de Afrodita… o batjocură a expediţiei noastre.” Am strâns tare de vâslă, cu încheieturile degetelor albite şi subţiate de efort. Eram gata

să mă ridic în picioare, să le cer să-mi explice de ce era o batjocură să insist ca expediția să continue, să insist că nesăbuința venea de la aceia care tânjeau atât de amar după alinarea femeilor din Lemnos. Ce fel de eroi erau ei, să se plângă de vreme şi de efortul de a vâsli? Dar înainte să apuc să o fac, Orfeu şi doi dintre ceilalți s-au ridicat în picioare şi au început să tragă de frânghiile care țineau pânza la locul ei, scuturând-o până ce s-a întins cu totul şi flutura în vânt, ascunzându-l pe Peleu de ochii mei şi dând un imbold binevenit corabiei şi puțin răgaz umerilor noştri.

Idas şi Idmon, doi dintre cei mai tineri argonauți, erau cei care l-au ajutat pe Orfeu, îmi dădeam seama acum, iar Idas striga către ceilalți.

— Haideți, a declarat el, pe un ton jovial, ce contrasta cu dispoziția argonauților. Ochii lui erau mult prea luminoşi şi flutura din brațe cu mişcări largi. M-am întrebat dacă încă îl anima vinul pe care-l băuse în seara precedentă. Uitați de paturile femeilor din Lemnos, cine ştie ce ne mai aşteaptă în călătoria asta? Expediția ne e binecuvântată; poate găsim lucruri mai bune decât ce am găsit deja. Niciodată n-a mai existat o corabie ca asta sau un echipaj ca al nostru. Nimic nu ne poate opri: nici femeile frumoase, nici vreun obstacol sau dezastru, nici măcar zeii înşişi.

L-am auzit pe Idmon icnind, după care l-a apucat brutal de braț pe Idas.

— Nu fi aşa nesăbuit!

Pe bănci, argonauții s-au îndreptat din spate, urmărind atenți ce se întâmplă. Tensiunea zilei părea gata să izbucnească. Iason privea alarmat de la cârmă, iar Heracle a dat să-şi ridice trupul masiv de pe bancă. În timp ce priveam de la un chip furios la altul, am surprins privirea lui Orfeu. Preț de o clipă, am simțit că mă aflu din nou pe plaja din Pagasae, privind chipul disprețuitor al lui Peleu,

dincolo de foc, şi mi-am amintit ce s-a întâmplat după aceea. La fel ca şi atunci, dinspre Orfeu s-a răspândit un val de seninătate. Şi-a luat lira, şi privirea lui meditativă s-a oprit asupra fiecărui argonaut, pe rând, în timp ce începea să cânte.

Melodia era totul. Era cu neputinţă să te gândeşti la altceva sau să-ţi aminteşti animozitatea din urmă cu doar o clipă. Orfeu-omul nu mai exista; el era canalul prin care se revărsa muzica, de parcă ar fi curs din rădăcinile îngropate adânc în pământ, prin lira lui, şi s-ar fi înălţat spre ceruri, luându-ne şi pe noi odată cu ea. Cânta despre facerea lumii, despre cum cerul şi pământul au devenit tărâmuri separate, cum s-au format munţii şi oceanele, cum s-au născut stelele şi cum a apărut lumea, şi cum Zeus şi-a luat fulgerul şi i-a condus pe fraţii şi surorile sale din Olimp în victoria împotriva titanilor, astfel încât ei să devină conducătorii lumii. Când a ajuns la sfârşit, i-am văzut pe camarazii mei cum clatină din cap, surprinşi, cu chipurile fermecate, trezindu-ne că suntem tot pe corabie, încă plutind peste valuri, iar lumea parcă se oprise cu desăvârşire-n loc pentru cântecul lui Orfeu.

Ameninţarea gâlcevii se destrămase cu ultimele note smulse de Orfeu din liră. Idas şi Idmon s-au aşezat din nou la locurile lor şi am început cu toţii să vâslim, în timp ce Tiphys trăgea şi el de vâsla lui la pupă, ca să ne menţină direcţia.

Primii stropi grei de ploaie au risipit ultimele rămăşiţe ale stării de visare pe care ne-o dăruise cântecul lui Orfeu. I-am simţit cum îmi izbesc faţa, plesnituri răsfirate de apă rece, care prindeau iute viteză. Am ridicat privirea şi am văzut zidul greu de nori întunecaţi ce se adunau deasupra noastră. În acelaşi timp, Meleagru a întors capul, iar privirile ni s-au întâlnit într-o clipă de panică împărtăşită.

— Vine furtuna, a zis el, iar eu am avut o senzație năucitoare, de parcă aş fi căzut prin aer.

Cerul s-a înnegrit, soarele s-a stins ca o torță scufundată în apă, şi vântul a prins a bate cu putere, o notă goală de jale ce m-a făcut să mă înfior.

Până la ce i s-a întâmplat lui Callisto, o furtună fusese ceva de care să mă bucur din siguranța peşterii mele, un haos exaltant care îmi încânta inima. Pe mare, era cu totul altceva. Valurile se înălțau în jurul corabiei, izbindu-se de lemn. Măreața *Argo* era zbuciumată între ele, iar în mine se umfla greața, cu fiecare izbitură şi hurducătură. Heracle zbiera ordine, dar vocea lui răsunătoare aproape că se pierdea în urletul vântului şi în răgetele tunetelor.

— Ajutor, Atalanta! striga Meleagru.

M-a apucat de braț, m-a tras de pe bancă şi am văzut că arată spre pânza din mijloc. Vânturile o izbeau nemilos, amenințând s-o sfâşie. Puntea era udă şi alunecoasă sub tălpile mele în timp ce o străbăteam cu paşi împleticiți, iar alte brațe se întindeau să tragă de frânghii ca să strângă pânza la loc. Îl vedeam pe Heracle cum se schimonosea, în vreme ce muşchii brațelor şi spinării i se mişcau unduitor pe sub piele, cum venele i se umflau ca nişte funii în timp ce vâslea contra furtunii, iar când m-am răsucit să privesc în urmă, Orfeu era alături de Tiphys. Îi arăta valurile, ajutându-l pe Tiphys să apese cu putere pe vâsla de cârmit, ca să întoarcă vasul.

Încet, implacabil, *Argo* s-a înclinat, iar pentru o clipă am crezut că o să mă copleşească greața. Însă, pe măsură ce corabia înainta mai departe, valurile au început să se domolească, şi furtuna s-a stins în urma noastră. Aveam fruntea umedă, părul fleaşcă de la stropii valurilor, dar când m-am uitat la argonauții uzi leoarcă şi cutremurați din jurul meu, am văzut că împărtăşim acelaşi sentiment de uşurare.

— Am scăpat, a anunțat Iason, parcă amețit.

Peleu l-a bătut pe Heracle pe spinare.

— Mulțumită forței tale, a zis el.

Heracle a ridicat din umeri.

— Ce uscat e acela din față? a întrebat, mijind ochii la țărmurile stâncoase ale unei insule ce se făcea tot mai mare sub privirile noastre.

Orfeu a făcut un pas înainte. Deasupra noastră, norii se risipeau şi soarele strălucea drept în spatele lui, făcându-i să strălucească vârfurile părului într-un halou straniu şi umbrindu-i ochii, în timp ce vorbea.

— Aceea, a zis el, este insula Samothraki.

Orfeu a fost cel care ne-a îndrumat, oferindu-i indicații şoptite lui Tiphys pe când ne apropiam de insula muntoasă. De obicei, eu mă grăbeam să fiu printre primii care coborau, să-i ajut să tragă corabia pe plajă şi să cuprind cu privirea noile împrejurimi. De data asta, am rămas în urmă, aşteptându-l pe Orfeu.

— Ce ai făcut, înainte de furtună... am zis eu.

— Da?

Era prima dată când îi vorbeam. De aproape, am văzut cât de tânăr era, cât de catifelată şi netedă arăta pielea lui. Nu-l auzisem niciodată să se alăture lăudăroşeniei sau batjocurii celorlalți bărbați. Părea foarte diferit de noi toți, un muzician printre luptători, ceea ce îl făcea mai uşor de abordat.

— Cum reuşeşti? Cum de cânți aşa, de linişteşti pe toată lumea?

— Nu ştiu. Aşa îmi vine, de parcă aşa trebuie să fie.

Cerul în spatele lui era tivit cu violet, iar deasupra strălucea o singură stea luminoasă pe când se lăsa amurgul. Şi-a luat lira şi a început să coboare pe puntea ce se golea repede. Se mişca cu o grație fluidă, parcă în paşi mlădioşi de dans.

— Ei bine, am zis eu. Dacă Peleu începe iar, data viitoare să nu mai intervii. Aş vrea să am şansa să-l reduc singură la tăcere.

Orfeu a râs. Cu toate că vorbisem serios, pe buze mi se înfiripase un zâmbet. Când am sărit pe plajă, un grup de mateloți eficienți dădeau deja din mână în mână buştenii rotunzi şi netezi pe care-i foloseam ca să tragem corabia pe uscat. Meleagru era printre ei, şi l-am văzut că ne-a observat pe mine şi Orfeu împreună. Nu zâmbea. M-am întrebat dacă era enervat că nu ajut la fel ca de obicei sau dacă era altceva în neregulă.

M-am alăturat celorlalți ca să tragem corabia şi, după ce am fixat-o bine, Orfeu a mângâiat corzile lirei cu degetele. Toată lumea a privit în jur, iar strigătele lor s-au stins.

— V-am adus pe Samothraki, a zis el, o insulă sacră. Glasul lui era şoptit, dar plutea fără efort peste nisipuri. A ridicat ochii către munte, iar eu i-am urmărit privirea. Pe o cărare şerpuitoare, vedeam o mică procesiune ce se îndrepta spre noi, preoți pe care-i recunoşteam după robele lungi şi vaporoase. Am mai fost aici şi sunt inițiat în ritualurile pe care le practică, a continuat Orfeu. Putem să-i cinstim pe zeii care ocrotesc insula asta şi să-i implorăm să ne arate bunăvoință şi să ne țină în pază pe mare.

Am observat că Idas părea ruşinat şi se uita în pământ. Greutatea privirilor fixe ale argonauților căzuse asupra lui, cu toate că Idmon i-a pus o mână în jurul umărului, uitând de propria-i mânie.

Procesiunea a ajuns la noi, şi primul dintre bărbați a deschis larg brațele la vederea lui Orfeu. S-au salutat ca nişte prieteni, şi Orfeu ne-a făcut semn tuturor să-l urmăm.

— Thyotes va deschide calea, a zis el.

Nimeni nu avea de gând să protesteze. După întâlnirea cu furtuna, nimeni nu voia să rişte mânia zeilor. Poate că Hera

ne binecuvântase călătoria, dar dacă un alt nemuritor ar fi vrut să ne distrugă corabia, ar fi putut să o facă. În plus, era posibil şi ca graţia Herei să se întindă doar asupra lui Iason. Ştiam că nu trebuie să sper că Artemis mă va salva dacă ar fi cazul. Eu eram aici ca să-mi dovedesc forţa.

Ne-am luat după el. Se lăsa noaptea, şi cărarea ne ducea spre mijlocul insulei. În centru, un munte mare se înălţa cu un pisc semeţ, care domina peisajul din jurul său. Preoţii în robe ne-au condus spre munte. Atmosfera din rândul argonauţilor era neobişnuit de solemnă, în timp ce mergeam. Era ceva greu în aer, o anticipare liniştită, stârnită de vorbele lui Orfeu, sau poate de sinceritatea tonului cu care le rostise. Poate că erau calmul şi siguranţa lui.

Pe măsură ce cărarea înconjura muntele, vedeam că începea să coboare în pantă spre o vale. Sunetul îndepărtat al muzicii, bătăile ritmice în tobe şi zumzetul melodios al cântecelor pluteau dinspre ea şi le distingeam mai clar pe măsură ce ne apropiam. Cărarea era mărginită de torţe şi cobora mai abrupt. Am simţit cum pulsul mi se iuţea, bătând în ritmul tobelor, pe măsură ce acestea se auzeau tot mai tare, şi noi ne apropiam tot mai mult.

Ne-am oprit când am ajuns într-o curte, un cerc mare de piatră, cufundat în pământ. Era mărginit de statui, iar lumina torţelor se reflecta de pe fiecare chip de bronz, aruncând umbre stranii. Cineva mi-a oferit un pocal cu gura largă, împodobit şi sculptat, care dădea pe dinafară de vin. Parfumul dulce mi-a stârnit chiorăituri în stomac, amintindu-mi cât timp trecuse de la ultima noastră masă. Am luat o înghiţitură lungă, savurând gustul intens al licorii, şi am ridicat privirea spre muntele întunecat ce se profila pe cer. Undeva în apropiere, gâlgâit de apă. O altă înghiţitură de vin. Acum muzica răsuna mai tare, iar bătăile

şerpuitoare ale tobelor ne atrăgeau. Mai mult vin, şi stelele au prins a se roti deasupra capului meu.

— Mergeți mai departe, a spus cineva, şi erau nişte trepte ce coborau din curte, care ne duceau mai aproape de muzică şi de cântări.

Acum pocalul meu era gol şi simțeam că mi se învârte capul.

Mai târziu, aveam să încerc să-mi amintesc cum arăta sanctuarul. Era o amestecătură de torțe ce se întindeau în arcuri lungi, înflăcărate, şi trupuri care dansau în fața flăcărilor. Ispita hipnotică a tobelor – zgomotul acela îmi estompa toate celelalte simțuri. Şi apoi întuneric, negru şi absolut, o legătură moale înfăşurată în jurul capului meu. Cântările înghițeau sunetul tobelor, cuvintele erau bubuitoare şi insistente, preamărirea pe care o ofeream zeilor întunecați din Samothraki. Iar când legătura mi-a fost ridicată de pe ochi, soarele se înălța deasupra mării. Eram pe plajă, unde corabia ne aştepta, iar zorii erau proaspeți şi încântători, în timp ce eu priveam de la un chip la altul şi vedeam aceeaşi expresie nedumerită pe fiecare dintre ele, până când privirea mea s-a oprit asupra lui Orfeu. Chipul lui era mulțumit, înălțat spre briza mării, în timp ce vorbea.

— De aici vom naviga mai departe purificați, a zis el, cu forțe proaspete şi gata să dăm piept cu ceea ce ne aşteaptă.

Nu ştiam dacă datorită ritualurilor în sine sau sentimentului că împărtăşiserăm cu toții ceva inexplicabil, ceva ce nimeni altcineva nu ar fi înțeles vreodată, ceva ce ne unea într-o experiență trăită numai de noi, dar dispoziția proastă se risipise, şi ranchiuna care amenințase să erupă după plecarea de pe insula Lemnos părea dată uitării. Mateloții au urcat pe *Argo* binedispuşi şi am plecat din Samothraki într-o armonie pe care Orfeu nu a trebuit s-o invoce cu lira lui.

Am mers mai departe timp de mai multe zile, uneori străbătând canale periculoase, apoi în ape deschise. Am găsit din nou ospitalitate, de data aceasta la dolioni, al căror rege ne-a invitat la ospățul prilejuit de nunta sa. Aici nu ne-am separat, ca pe Lemnos. Meleagru şi cu mine, dar şi Heracle şi Hilas, ne-am ospătat alături de camarazii noştri şi ne-am bucurat de confortul oferit de un pat cald, de mâncare gustoasă şi vin bun, fără ca nimic să ne amenințe restul aventurii.

Nu doar cu Meleagru puteam sta de vorbă acum. Mă simțeam în largul meu şi când stăteam lângă Orfeu, şi deşi încă simțeam ostilitatea unora dintre mateloți, erau şi alți argonauți care se arătau mai împăciuitori față de mine. Am început să-i cunosc puțin mai bine pe Idas şi Idmon, primul, impulsiv şi nesăbuit în spusele sale, în timp ce prietenul lui era mai rezervat şi mai atent.

La mesele lungi de la ospățul de nuntă, am fost cu toții înghesuiți laolaltă, lipiți unii de alții pe băncile înguste, iar între noi au fost aşezate, din loc în loc, ulcioare mari cu vin. În fața mea, Peleu lua înghițituri mari, iar fața i se înroşea în timp ce sporovăia cu Anceu şi Acast. Auzeam frânturi de conversație pe măsură ce vocea îi devenea tot mai zgomotoasă, până ce n-am mai putut s-o ignor deloc. Vorbea despre nunta lui cu Thetis, nimfa mării, care îi fusese oferită în dar.

— A luat toate formele la care s-a putut gândi ca să încerce să se elibereze, spunea el, cu limba împleticită. A mai luat o înghițitură şi vinul i s-a scurs pe barbă. Acum o pasăre ce fâlfâie din aripi, apoi un tigru, apoi un foc... eu nu i-am dat drumul nici măcar o clipă. A ridicat pocalul înspre Acast. Tu ştii că sunt campion la lupte, nimeni nu mă poate învinge. Chiar şi în timp ce ghearele ei îmi sfâşiau pielea şi flăcările ei mă ardeau, eu tot nu i-am dat drumul.

Mă holbam la el, cuprinsă de stupoare, în timp ce el continua.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Anceu, iar Acast a râs.

Era ceva urât în râsul lui, care mi-a dat fiori.

— A cedat, în cele din urmă. S-a luptat bine, dar n-a putut să scape.

Buzele îi erau umede şi lucioase. Ceilalți se aplecau mai aproape, ca să asculte mai bine.

— După aceea, toți zeii au venit la nuntă. A fost o profeție, ceva legat de băiat. Oricum, ea nu i-a fost niciodată mamă. Am prins-o când încerca să-l arunce în foc. Pe urmă a fugit, s-a întors în mare. Însă eu aveam deja un fiu; la ce să mai am nevoie de ea?

Unghiile mi se înfigeau adânc în lemnul mesei.

— Hai până afară, Atalanta, mi-a şoptit la ureche Meleagru, şi mâna lui era fermă pe umărul meu.

Voiam să scap de înghesuiala trupurilor, de căldura înăbuşitoare din sală. L-am lăsat să mă conducă afară, în curte.

— Eşti bine? a întrebat.

Simțeam în gât un acid fierbinte.

— Ce vrei?

— Mă gândeam că ar fi bine să nu-l ucizi pe Peleu la masă, chiar în fața tuturor.

— Ți se pare amuzant? am zis, săgetându-l cu privirea. De ce avem pe cineva ca el la bord? Tu vrei să stai alături de el, să lupți alături de el? Nu merită gloria de a câştiga Lâna împreună cu noi.

Meleagru a ridicat din umeri.

— E puternic. S-ar putea să avem nevoie de el la un moment dat.

Eu am clătinat din cap, scârbită.

— Suntem oaspeți la o nuntă. Nu putem să-l ofensăm pe rege luptându-ne între noi, a zis el. Şi oricum, multora le place de Peleu.
— Şi ție?
— Nu-i nevoie să-mi placă, a zis Meleagru. Dar nu vreau necazuri între noi. Tonul i s-a mai relaxat, pe măsură ce a continuat. Oricum, dacă te iei de Peleu, unde te vei opri? Cine urmează, Heracle?
Eu am oftat.
— Mai bine să-i învingi altfel, a zis el. Toată lumea e aici pentru acelaşi lucru. Cu toții îşi doresc şansa să se dovedească cei mai puternici, mai iuți sau mai curajoşi. Aşteaptă până vine şansa ta.
— Şi când va fi asta? am mormăit eu. Am plecat de săptămâni întregi, şi cea mai mare amenințare pe care am întâlnit-o a fost în Lemnos.
— Se pare că există nişte uriaşi cu şase brațe care trăiesc în munții de pe aici, a zis Meleagru. Dacă văd invadatori, atacă. L-am auzit mai devreme pe rege cum îl avertiza pe Iason în privința lor.
— Chiar aşa?
— Pari încântată.
Nu doar perspectiva unei bătălii mă încânta. Dacă era adevărat ce spunea, însemna că înaintam, că ne îndepărtam tot mai mult de lumea pe care o cunoşteau argonauții şi pătrundeam pe tărâmurile monştrilor. Asta însemna că eram mai aproape de Lână.
— O să mă țin departe de Peleu, i-am spus lui Meleagru. Vreau să ajung la Lână, iar dacă asta înseamnă să-l tolerez deocamdată, atunci aşa am să fac. Dar în seara asta eu nu mă mai întorc acolo. Mă duc la culcare. Am făcut o pauză şi i-am zâmbit. La urma urmei, mâine s-ar putea să dăm piept cu nişte uriaşi.

Ne-am întors pe *Argo* în dimineața următoare, fără să întâlnim nici un uriaş. Însă de undeva de sus, de pe dealuri, trebuie să ne fi zărit, fiindcă în timp ce trăgeam la vâsle ca să ne îndepărtăm, ne-a lovit primul dintre bolovani. A zdrobit una dintre băncile de lemn din mijlocul punții, iar impactul a fost brusc şi violent, făcându-ne pe toți să sărim în picioare.

La început, nici nu i-am văzut. Arătau ca nişte bucăți din munte, ca nişte copaci uriaşi cu crengi întinse, care țâşneau din versantul stâncos. O ploaie de bolovani s-a pogorât asupra noastră, cei mai mulți prăvălindu-se în mare şi trimițând peste noi valuri uriaşe de apă înspumată. Apa sărată m-a orbit, mă usturau ochii, şi corabia se clătina. Cuvintele adresate lui Meleagru păreau acum nesăbuite, dar am întors arcul în față şi, clipind cu furie, am țintit.

Prima mea săgeată l-a nimerit pe unul dintre ei chiar în piept. S-a clătinat şi s-a prăvălit, iar bubuitura care s-a auzit când a aterizat a reverberat prin pământ şi a trimis rostogol un val de pietre mai mici după el. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Heracle azvârlind o suliță şi am tras săgeată după săgeată. Argonauții s-au conformat, şi cleveteala din urmă cu câteva minute a fost dată uitării, fiindcă împreună ne concentram să-i doborâm pe uriaşi. Când ne loveau bolovanii, corabia se înclina şi vedeam adâncurile verzi şi clocotinde ale mării. Am țintit mai bine. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Zetes cum se înalță în aer, cu aripioarele de la glezne bătând frenetic în timp ce plutea şi îşi arunca sulița cu o precizie de necrezut. M-am convins să mă uit în altă parte, să nu las priveliştea incredibilă a tânărului suspendat în aer să-mi distragă atenția. Meleagru striga în timp ce ploaia noastră de proiectile îi copleşea pe uriaşi, iar aceştia cădeau, şi trupurile lor greoaie se prăvăleau pe pante şi se rostogoleau în mare. Când a fost

doborât şi ultimul dintre ei, am tras adânc aer în piept. Părul îmi atârna în şuvițe umede în jurul feței, iar camarazii mei erau la fel de asudați. Atacul ne luase prin surprindere, însă acum o undă de entuziasm trecea de la unul la altul. Mai simțisem felul acesta de bucurie victorioasă, dar întotdeauna singură. Era o senzație diferită să mă uit în jur şi să-mi văd propriile sentimente oglindite, să ştiu că am învins împreună un duşman.

— Atalanta! a strigat Meleagru. Tu l-ai doborât pe primul, şi asta cu o singură lovitură!

Idas a râs, exaltat, dându-şi părul ud de pe față.

— Şi încă jumătate de duzină după el!

Idmon încuviința din cap, privirea lui Orfeu era caldă şi aprobatoare, şi, pentru o clipă, m-am aflat în centrul unui cerc al aprecierii din partea argonauților.

Pe margine, am văzut chipul schimonosit de mânie al lui Peleu.

Discuția s-a îndreptat către isprăvile fiecăruia: forța neîmblânzită a lui Heracle, care aruncase suliță după suliță; cât de uşor se ferise Zetes de fiecare bolovan şi trăsese asupra uriaşilor fără să şovăie; puterea neobosită a lui Castor şi Polux; strigătul însuflețit al lui Meleagru care le dăduse tuturor un imbold spre victoria glorioasă. Am regăsit jumătate din plăcere în retrăirea faptelor, în împărtăşirea fiecărui fior şi şoc al bătăliei.

Am readus corabia pe țărm ca să facem inventarul, să ne strângem armele împrăştiate şi să reparăm băncile zdrobite. Din pricina asta, soarele era sus pe cer când am putut să ridicăm din nou pânza. Poate ar fi trebuit să mai aşteptăm o noapte, dar triumfători cum eram după prima noastră bătălie, am lăsat în urmă trupurile neînsuflețite ale uriaşilor şi am pornit mai departe.

12

Simțeam încă efectele persistente ale ritualurilor din Samothraki. Dacă închideam ochii, mă simțeam revigorată de răsăritul acela, scăldată în lumina unei noi zile. Bătălia cu uriaşii reafirmase sentimentul scopului care ne ținea grupul laolaltă, în ciuda ciocnirilor de personalitate şi de orgolii.

Lupta părea să fi avut un efect energizant asupra lui Heracle. Era la fel de gălăgios ca întotdeauna, iar corabia se clătina când bătea din picioare şi li se adresa celorlalți.

— Un concurs! striga el. Să facem un concurs de vâslit, să vedem dacă vreunul dintre voi rezistă la fel de mult ca mine.

Vântul se domolise, şi marea era netedă în toate direcțiile. Heracle îşi flutura vâsla, cu un licăr în ochi care îi contrazicea rânjetul înflăcărat.

— Haideți, a ordonat el, vâsliți cât de tare puteți şi o să vedem dacă vreun bărbat de aici poate ține pasul cu mine.

Eu am izbit vâsla în apă, făcând-o să zdrăngănească zgomotos între şipcile de pe bordul corabiei. Heracle a rânjit.

— Iat-o pe Atalanta, a strigat. Care dintre voi o să fie primul învins de o femeie?

Argonauții au început cu toții să tragă la rame cât de tare puteau, iar vâslele învolburau spuma de o parte şi de alta a corabiei.

Aşa hotărâți cum erau cu toții, se schimbau totuşi insulte, în mare parte binevoitoare, peste punte, în timp ce vâsleam. Orfeu a prins a cânta o melodie vioaie, şi *Argo* înainta cu viteză pe mare, de parcă am fi fost în zbor.

Era cu neputință să ții pasul cu Heracle, dar am ignorat durerea ascuțită din umeri şi sudoarea care îmi picura în ochi, străduindu-mă să trag din ce în ce mai tare de vâsle. Curând, tachinările între argonauți au încetat, şi o tăcere

morocănoasă s-a instalat în rândul vâslaşilor, cu excepţia lui Heracle, care devenea tot mai zgomotos şi mai nesuferit. Râdea, fredonând în ritmul melodiei lui Orfeu şi luându-i pe ceilalţi în zeflemea, pe măsură ce, unul câte unul, mateloţii au început să se dea bătuţi. Vântul se înteţea acum, şi noi mergeam contra lui. Cei care încă mai vâsleam ne chinuiam rău de tot. Când m-am uitat la Meleagru, i-am văzut grimasa; venele de pe fruntea lui Peleu se umflau, iar Anceu gemea de fiecare dată când se lăsa pe spate. Heracle mugea de încântare. Nu dădea nici un semn că ar încetini, energia îi era neştirbită. Plămânii mei zbierau după aer, braţele mă implorau să le ofer un răgaz, iar Heracle nu avea cum să se dea bătut. Bărbaţii care renunţaseră strigau încurajări pentru Meleagru, Peleu şi Anceu, iar asta îl îmboldea şi mai tare pe Heracle.

Tocmai pe când credeam că va trebui să mă opresc, Heracle a tras atât de violent de vâslă, încât bucata groasă de lemn s-a izbit de bordul corabiei şi, spre neîncrederea spectatorilor, s-a rupt în două. Heracle se uita cu gura căscată şi nu-i venea să creadă, în timp ce lemnul s-a îndepărtat plutind pe apele line.

Nişte urale aprige s-au înălţat pe punte, în timp ce Heracle se uita lung. Eu m-am oprit din vâslit, spre uşurarea muşchilor mei epuizaţi, şi parcă nici nu-mi venea a crede într-o asemenea întorsătură de situaţie.

Echipajul era plin de viaţă, cu excepţia lui Heracle. Furios că îşi pierduse vâsla, incapabil să-şi canalizeze energia în vâslit şi refuzându-i-se dulceaţa victoriei, se fâţâia de colo-colo pe punte, cercetând orizontul în căutarea vreunui ţărm. Când ne-am oprit pe coasta Misiei, după cum ne-a spus Tiphys că se numea, Heracle a sărit de pe corabie, pornind pe nisip spre copacii pe care îi zărea în depărtare. Ştiam că îşi caută unul din care să-şi făurească o nouă vâslă.

Hilas l-a privit cum se îndepărtează şi a oftat.
— Mă duc după apă, a zis el, cărând un ulcior mare.
Mai târziu, Heracle s-a întors din pădure cu un pin semeț pe umăr. A început să-l cioplească pentru a face din el o vâslă, foarte concentrat asupra muncii sale. Pe când lumina lunii strălucea peste valurile ce se spărgeau la țărm, a ridicat în cele din urmă privirea.
— Unde e Hilas? a întrebat.
— S-a dus după apă, am zis eu.
Meleagru s-a încruntat.
— N-ar fi trebuit să se fi întors deja?
Heracle şi-a întors capul mare şi ciufulit dintr-o parte în alta, scrutând întreaga lungime a plajei.
— Polifem! a strigat el, văzându-l pe tânăr ieşind dintr-un crâng din apropiere. L-ai văzut pe Hilas pe undeva?
Polifem a scuturat din cap.
— Acast? Peleu? Heracle a aruncat vâsla deoparte şi s-a ridicat. Voi ați explorat insula asta, ştiți unde s-a dus Hilas?
Cei doi i-au răspuns cu priviri goale, iar întrebarea i-a fost repetată fiecăruia dintre noi, însă nimeni nu ştia unde se dusese Hilas.
— Hai să-l căutăm, am propus eu.
Eram sigură că nu i se întâmplase nimic rău, dar am simțit un fior de nelinişte că lipsea de atâta vreme. Eram tulburată de cât de agitat părea Heracle, cu pumnii masivi încleştați şi îngrijorarea săpată pe chipul de obicei jovial. Nu-l văzusem niciodată tulburat de nimic.
— Eu rămân aici, a anunțat Iason. Orfeu, Tiphys, Echion, rămâneți cu mine. Ne ocupăm de focuri şi gătim carnea, ca să mâncăm cu toții când vă întoarceți.
Heracle i-a alungat, parcă, vorbele cu un gest.
— Haide.

Toţi cei pe care nu i-a numit Iason am pornit şi ne-am răsfirat pe linia lungă a ţărmului, strigând numele lui Hilas.

— Cred că a pornit încoace, i-am spus lui Meleagru şi am luat-o la pas împreună.

Pe când înaintam prin pâlcul des de copaci, am ascultat cu atenţie după sunetul apei, vreun şuvoi gâlgâitor sau vreo cascadă blândă, unde domoale care să fi clipocit la trecerea peste vreo piatră sau lipăitul pământului moale care ar fi anunţat că e un izvor pe aproape. Mi-am spus că nu avem de ce să ne temem, că Hilas trebuie să se fi îndepărtat pur şi simplu de la cărare şi să se fi rătăcit. I-am auzit numele ricoşând din trunchiurile solide, de pe coastele stâncoase, răsunând până în cerurile întunecate de pretutindeni de pe insulă, pe măsură ce argonauţii căutau mai departe. Nu avea cum să nu audă şi el, oriunde s-ar fi aflat, oricât de departe s-ar fi dus.

Am văzut mai întâi ulciorul. Ochii mei n-au înţeles imediat ce văd, cum zăcea acolo la marginea unui iaz întins, într-un luminiş din faţa noastră. Părea ceva banal, de parcă ar fi fost scăpat din întâmplare acolo, de parcă Hilas ar fi fost gata să iasă din clipă în clipă din apa întunecată, să-şi scuture stropii din păr şi să ne zâmbească.

— Heracle! a strigat Meleagru, iar glasul i-a răsunat printre copaci.

Am auzit tropăitul tălpilor lui Heracle, înainte ca el să dea buzna în locul unde stăteam noi. S-a uitat lung la ulciorul căzut.

— Trebuie că e aproape, a zis în cele din urmă.

Meleagru şi cu mine am sărit în acţiune.

— O să cercetăm împrejurimile, o să-l găsim, a spus Meleagru, iar eu am dat viguros din cap, lăsând cuvintele cruciale nerostite.

Ce anume, mai exact, aveam să găsim?

Într-un fel, a fost mai rău. Nu am găsit absolut nimic. Nici un semn că ar fi fost acolo, în afara ulciorului abandonat. Nici urmă de vreo încăierare, de urşi ori de lei de munte. Era ca şi cum pădurea l-ar fi înghițit şi ar fi dispărut cu totul.

Noaptea trecea, şi noi tot căutam. Nu suportam să rostesc cu voce tare cât de neproductiv era să ne poticnim pe acolo în cerc, abia reuşind să distingem ceva în întuneric. M-am gândit la chipul dulce al lui Hilas, la cât de blând era, cât de diferit de Heracle în toate privințele. Am mers mai departe.

Când ne-am întors pe țărm, cerul se stingea într-un gri cenuşiu. Restul echipajului îşi strângea lucrurile, încărcând totul la loc pe *Argo*.

— Ce faceți?

Heracle se cufundase în tăcere cu câteva ore în urmă. Acum, sunetul vocii lui m-a făcut să tresar.

Iason l-a privit de la prora corabiei, unde stătea de vorbă cu Tiphys. Avea o expresie sumbră când a sărit uşor pe nisip şi a venit înspre noi.

— Ați găsit vreo urmă?

— Doar ulciorul, am recunoscut eu.

Iason a clătinat din cap şi a oftat.

— E o mare pierdere pentru echipajul nostru.

Chipul lui Heracle s-a albit de furie.

— Nu putem să-l lăsăm baltă după o singură noapte! Putea să se fi rătăcit, dar acum, că s-a crăpat de ziuă, o să se întoarcă.

Iason părea neîncrezător.

— Ulciorul lui era departe de aici?

Şovăind, am clătinat din cap.

— Era lângă un iaz, nu prea adânc în pădure.

— De ce să-l fi lăsat şi să se fi dus mai departe? a întrebat Iason.

Noi tăceam. I-am aruncat o privire lui Meleagru. Părea sleit de puteri, cu fața încremenită într-o grimasă de nepătruns.

— Cu siguranță l-a scăpat din mână când i-a ieşit ceva în cale, poate vreun animal, a continuat Iason.

Heracle clătina din cap batjocoritor.

— O idee absurdă.

Iason a ridicat din umeri.

— S-ar fi întors dacă ar fi putut; niciodată nu s-a îndepărtat prea mult. Ceva i s-a întâmplat acolo. Îl vom cinsti, vom aduce ofrande pentru trecerea lui în siguranță în Infern. Dar trebuie să pornim în dimineața asta; nu avem timp de pierdut.

În ochii lui Heracle ardea un foc nepământean.

— Nu i-am găsit trupul. Nu e mort, şi dacă ar fi, nu putem să plecăm fără să-l găsim. Dacă a murit şi nu i-am oferit ritualurile cuvenite... dacă plecăm şi gata..., a zis, apoi s-a oprit brusc.

Pe chipul lui Iason era o hotărâre pe care nu i-o mai văzusem până atunci. M-am întrebat de ce acum nu era timp de pierdut, căci, dacă ar fi fost după voia lui, ar fi rămas mult mai mult cu regina lui din Lemnos.

— Pornim acum, a zis Iason. Nu mai aşteptăm.

Heracle îl săgeta cu privirea. Dacă aş fi fost în locul lui Iason, m-aş fi temut de represalii, dar Heracle nu l-a lovit.

— N-o să-l las aici, a zis el.

— Atunci rămâi.

Eu am icnit. Meleagru a rămas cu gura căscată.

Însă Heracle s-a întors pur şi simplu pe călcâie şi a luat-o înapoi spre copaci. Într-o clipă, silueta lui masivă a fost înghițită de pădure şi a dispărut.

— Să rămânem? am întrebat, apucându-l pe Meleagru de braț şi smucindu-l cu fața spre mine.

Echipajul împingea corabia spre apă, pe butucii rotunzi. Fără Heracle care s-o împingă cu umărul lui uriaş, se poticneau şi asudau, dar vasul tot se mişca. Iason îşi luase din nou poziția la proră, cu fața întoarsă spre mare, aşa că nu-i ghiceam expresia.

— Să-l ajutăm pe Heracle să-l găsească pe Hilas? am continuat.

Meleagru a oftat.

— Dacă îi lăsăm să plece fără noi, partea noastră în expediția asta s-a sfârşit.

Am privit cum Zetes şi Calais urcau cu pas uşor înapoi pe punte. Doar o mână de oameni mai erau pe țărm, strigând ordine unii la alții, un roi de vrednicie gata de plecare.

— Sigur ceilalți nu vor să plece fără doi dintre ai noştri, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Nu ştiu dacă îşi dau seama că Iason are de gând să facă asta.

— Hai să-i întrebăm. Am pornit spre corabie, apoi mi-am dat seama că Meleagru nu e lângă mine. Ce s-a întâmplat?

— Dacă îi rugăm să rămână, îl sfidăm pe Iason, a zis el. A luat o decizie şi noi i-o vom contesta. Iarăşi.

— Mai bine decât să-l părăsim aici pe unul dintre noi.

N-a răspuns.

— Ar trebui să ştie ce are de gând Iason, am stăruit eu. Hotărâtă, am pornit spre corabie şi am urcat pe rampa de lemn, sărind apoi peste balustrada din vârf. Mi-am dres glasul şi am vorbit înainte să mă cuprindă îndoiala. Heracle n-o să plece fără Hilas, mi-am făcut vocea auzită pe punte. Dacă plecăm acum, îl lăsăm aici.

De îndată, oamenii au prins a vocifera.

— Nu vine?

— Credeam că se întoarce!

— Nu putem să plecăm fără Heracle!

— Iason nu-şi dă seama?

Meleagru a sărit uşor peste balustradă, aterizând lângă mine.

— Hilas s-a pierdut! a spintecat glasul lui Iason gălăgia. S-a îndepărtat şi şi-a întâlnit soarta. E o tragedie, dar n-avem nimic de câştigat dacă rămânem aici să-l jelim.

Zarva s-a stins. Toate privirile erau pironite asupra lui Iason.

— Heracle a ales, a continuat el. A hotărât să ne părăsească.

— Jeleşte, am zis eu. Nu e în toate minţile. Dacă rămânem...

— Atunci ne pierdem timpul, timp pe care trebuie să-l petrecem în căutarea Lânii. În glasul lui Iason era o nouă notă autoritară, una pe care eram convinsă că n-am fi auzit-o în prezenţa lui Heracle. Oricine doreşte să rămână poate să o facă, a continuat el. Dar asta înseamnă să renunţaţi la expediţie.

S-a lăsat o linişte deplină. Singurul zgomot era ţipătul îndepărtat al pescăruşilor şi lipăitul delicat al valurilor.

— Hera a consfinţit călătoria asta. Acum, tonul lui Iason s-a îmblânzit puţin, a devenit mai linguşitor şi mai persuasiv. I-a oferit binecuvântarea ei. Mi s-a înfăţişat mie, numai mie, sub forma unei bătrâne care mi-a cerut ajutorul să treacă râul Anaurus. Când am trecut-o apa în spinare, s-a făcut grea cât doi centauri, şi eu tot am ţinut-o deasupra apei învolburate, chiar şi când am crezut că efortul mă va îneca. Atunci mi s-a arătat cu adevărat şi mi-a făgăduit victoria. A jurat că voi avea Lâna şi voi obţine gloria pentru noi toţi, a zis, trecând cu privirea de la un chip posomorât la altul. Dar cu toţii ştim că Heracle e dispreţuit de Hera, că l-a trimis la muncile lui ca să-i poată câştiga iertarea. El trebuie să se întoarcă la muncile acelea, nu să trândăvească aici cu noi.

Nu vrem să pierdem bunăvoința zeiței fiindcă îl împiedicăm să îndeplinească ceea ce îi datorează.

Argumentul acesta parcă a mai domolit hotărârea colegilor mei de echipaj. Nimeni nu voia să rişte mânia Herei, şi mai cu seamă pe întinderea periculoasă a mărilor.

— Heracle a ales, a reluat Iason. Loialitatea lui nu e față de noi, față de expediția noastră. E față de propriile lui interese, întotdeauna. Niciodată n-a vrut să vă conducă. Acum nu-i pasă destul cât să rămână.

I-am aruncat o privire lui Meleagru şi am văzut cum nesiguranța lui o reflectă pe a mea. Mă revolta să mă gândesc că îl vom lăsa în urmă pe unul dintre noi. Dar Iason spusese totul foarte clar: puteam să mergem cu argonauții sau puteam să rămânem aici.

— Putem să-l lăsăm în urmă pe cel mai puternic dintre noi toți?

Acast a fost cel care a vorbit.

Iason a făcut un gest spre şirurile de bărbați de pe bănci.

— Uitați-vă la noi. Cei mai puternici bărbați pe care îi are Grecia de oferit, a zis, privind drept prin mine. Aici sunt şi alți fii ai lui Zeus în afară de Heracle, mai mulți dintre voi care se pot lăuda cu alți tați din Olimp. Nu meritați să fiți şi voi cunoscuți, cum e Heracle? Aici sunt şi alți luptători; de ce să vină Heracle şi să câştige el toată gloria? E nesăbuit şi distrugător; ne-a costat o vâslă, iar acum amenință să ne coste întreaga călătorie. Fără el, voi toți aveți şansa să vă faceți numele cunoscute.

Am aruncat o privire înapoi pe țărm, întrebându-mă dacă Heracle l-a auzit. Mă aşteptam să-l văd cum se năpusteşte afară din pădure, mugind ca un taur. Însă plaja rămânea goală, copacii, netulburați, iar vântul nu ne aducea nimic altceva decât tăcere.

Ultimul argument al lui Iason fusese convingător. Unul câte unul, argonauții şi-au luat vâslele în mână. Meleagru s-a aşezat printre ei, dar eu am rămas neclintită în mijlocul corabiei, lângă banca unde stătuse mereu Heracle, unde forța lui măreață îi zdrobise, abia cu o zi în urmă, vâsla.

Frânghiile au fost trase la loc la bord, corabia eliberată din cheu, iar vâslele au prins a lovi apa la unison. Orfeu a început să cânte o melodie atât de tristă şi de dulce, încât mi-a adus lacrimi arzătoare în ochi. Numai vederea lui Iason aplecat la proră, cu un zâmbet mulțumit pe buze, m-a făcut să clipesc ca să le sting.

13

Soarele nu a reuşit să se ivească în ziua aceea printre nori, care s-au adunat pe cer, deşi, plumburii şi nesfârşiți. Cu o zi în urmă, puntea răsuna de strigăte şi râsete, în timpul concursului de vâslit, dar acum, în rândul echipajului domnea o tăcere obosită.

Tânjeam să sosim pe orice petic de uscat am fi găsit, ca să pot să mănânc şi apoi să mă furişez să dorm. Oboseala nopții nedormite se simțea deja. De data asta însă, de cum am tras corabia pe țărm în Bithynia, meleagul bebricilor, potrivit spuselor lui Tiphys, luptătorii au şi dat năvală peste noi.

— Veți lupta! a strigat primul dintre ei. Vă provoc chiar acum!

Iason a făcut un pas înainte.

— Nu venim cu gânduri rele.

— Nimeni nu păşeşte pe insula mea fără această provocare, a continuat bărbatul.

Bărbații din spatele lui erau dispuşi în semicerc şi ne pironeau cu privirile.

— Am ucis toți bărbații care au acceptat provocarea asta.

Polux a fost cel care a făcut un pas în față, alăturându-se lui Iason.

— Accept eu.

Deja îşi scutura mantia de pe umeri, darul de rămas-bun pe care am văzut că l-a primit în Lemnos. În lumina de un galben livid care se strecura printre nori, muşchii îi străluceau. Probabil că era cel mai puternic dintre argonauți, după Heracle.

Unul dintre bărbații din spatele celui care a rostit provocarea a înaintat şi el.

— Nu eşti pe potriva regelui Amycus, a zis el, aşezând fâşii lungi de piele netăbăcită pe pământ, în fața amândurora.

Amycus şi-a înfăşurat palmele în fâşiile aspre, şi Polux a făcut la fel, legându-le în jurul pumnilor. Am aşteptat un semnal de începere a luptei, dar n-a venit nici unul. În schimb, Amycus a coborât capul şi s-a năpustit în viteză drept spre Polux.

A fost o bătălie violentă. Nu încăpea îndoială că Amycus lupta ca să ucidă, iar Polux făcea la fel. Polux era mai agil şi se ferea de multe dintre loviturile lui Amycus, dar forța şi sălbăticia regelui făceau ca de fiecare dată când cei doi se ciocneau, împreunarea aprigă a cărnii şi oaselor să răsune în sală cu o bufnitură respingătoare. Spectatorii din spatele lui Amycus au început să strige batjocuri, zbierând în cinstea regelui lor, urlând de fiecare dată când îl lovea pe Polux. Mi-am trecut privirea asupra tuturor, calculând câți sunt pe lângă noi. Am văzut că unii dintre argonauți făceau acelaşi lucru.

Însă Polux a rezistat la fiecare lovitură, cabrându-se şi izbindu-şi pumnul cu putere în stomacul lui Amycus. L-am văzut pe rege că nu-i vine să creadă, am simţit cum avântul luptei se schimbă, iar Polux a profitat de moment, nemilos şi de neoprit. L-a forţat pe Amycus să îngenuncheze, i-a cerut să se dea bătut, iar regele a clătinat din cap, nu. A încercat să se ridice în picioare, împleticindu-se, cu braţele fluturând, iar Polux l-a lovit din nou. Amycus a mugit, ridicându-se cu greu, şi s-a năpustit asupra lui Polux.

Polux însă era un fiu al lui Zeus, ca Heracle, iar sângele ce-i curgea din tâmplă nu-l descuraja; pumnii lui Amycus, ca nişte ciocane, nu-l puteau doborî. Iar şi iar, i-a cerut să se dea bătut, i-a oferit îndurarea sa, şi de fiecare dată regele a refuzat, scuipându-şi dinţii, cu spume rozalii la gură, insistând mereu că va lupta până la moarte.

În gând, l-am îndemnat pe Polux să isprăvească odată. În pădure, vânătoarea era curată. O săgeată înfiptă în grumazul prăzii mele sfârşea totul într-o clipă. Aşa îi omorâsem şi pe centauri, o moarte rapidă, nu bătaia asta prelungită, violenţa asta odioasă. Continua şi nu se mai sfârşea, vântul ne biciuia, iar cerurile erau pustii când din Amycus n-a mai rămas decât un morman de carne stâlcită. Polux a făcut un pas în spate, a tras adânc aer în piept şi apoi, cu o precizie aproape miloasă, i-a aplicat regelui lovitura finală în cap.

Pârâitul craniului zdrobit al lui Amycus parcă a reverberat, un sunet pe care am ştiut atunci că nu voi putea vreodată să mi-l spăl din minte. Dar se isprăvise.

Nu şi pentru oamenii lui. Cu un urlet scandalizat, s-au năpustit asupra noastră, cu pumnii în aer, fluturând ciomege şi săbii şi suliţe. Nu am avut răgaz să ne pregătim; au sărit asupra noastră chiar din clipa în care le-a murit regele.

Nu era ca lupta cu uriaşii de pe munte. Asta era de aproape, mâini cărnoase ce mi se încleştau în jurul braţelor, chipuri bărboase care îmi rânjeau în faţă. M-am smucit şi m-am eliberat, lovindu-i la rândul meu, smulgând ciomagul unuia care s-a ridicat deasupra mea şi izbindu-l în umăr cu el. Erau furioşi, înnebuniţi de pierderea regelui, dar îmi dădeam seama că argonauţii erau în avantaj, la fel cum Polux îl învinsese pe Amycus. I-am văzut cum se prăvălesc sub atacul nostru. Peleu, cu braţul înfăşurat în jurul gâtului unui luptător, strângea fără milă, până ce ochii bărbatului i s-au dat peste cap şi trupul i s-a încovoiat, moale şi lipsit de viaţă. Anceu îşi învârtea securea deasupra capului, Polux şi fratele lui, Castor, erau un duo formidabil ce lupta cot la cot, Zetes şi Calais ţâşneau pe câmpul de luptă, luându-şi zborul şi plonjând apoi asupra adversarilor lor îngroziţi. În miezul luptei, am văzut un bărbat care l-a atacat pe Meleagru cu sabia şi apoi s-a uitat în jos, uluit, şi a văzut suliţa lui Meleagru înfiptă în burta sa. Bărbatul a făcut ochii mari şi s-a legănat, prăvălindu-se cu capul înainte, ca un copac doborât de furtună. Meleagru şi-a smuls suliţa din el şi s-a retras, respirând greoi.

Cei care puteau se târau de pe terenul de luptă, nevrând să moară ca regele lor. Cei care n-au fost la fel de norocoşi zăceau împrăştiaţi pe plajă în jurul lui.

— Târâţi-i de aici, a spus Iason.

Era cu răsuflarea tăiată, sângele îi înflorea dintr-o rană de la tâmplă, dar în ochi îi strălucea lumina victoriei. Am făcut cum ne-a spus, câte doi la fiecare cadavru, rostogolindu-le peste stâncile înalte de la ambele capete ale golfului, lăsându-le să se prăvălească în vâltoarea valurilor de jos. Am privit cum i-a înghiţit pe toţi apa.

Şi apoi, sarcinile noastre obişnuite: să găsim hrană şi apă, să aprindem focurile şi să ne aşezăm tabăra. Acum nimeni

nu mai părea obosit. Orfeu conducea cântecul, focurile străluceau şi vinul curgea. Argumentul lui Iason fusese demonstrat mai repede decât ar fi putut anticipa: Heracle nu mai era, dar am câştigat o luptă şi nu ne-a lipsit forța lui.

Pentru mine, fiorul triumfului în luptă se contopea cu vinovăția. În timp ce beam, mă gândeam la Heracle, singur acolo unde îl lăsaserăm. Nu mi-era dor de sunetul vocii sale tunătoare sau de lăudăroşenia lui neobosită, dar prezența lui fusese atât de grozavă printre noi, încât absența lui era răscolitoare, golul pe care-l lăsase era aproape cu neputință de ignorat, aşa cum fusese el însuşi când era alături de noi.

A început să plouă, iar asta a dat glas unor strigăte de protest binevoitoare. Am profitat de moment ca să mă strecor de lângă ei. Înainte de căderea nopții, văzusem nişte peşteri scobite în pereții de stâncă. Poate aveam să mă ghemuiesc sub tavanul boltit de piatră şi să-mi închipui, fie şi doar pentru o noapte, că eram înapoi de unde venisem, că eram din nou acasă.

Am traversat golful întunecat, cu o pătură groasă de lână peste braț. Eram nedormită de atâta timp, încât aproape simțeam că delirez. Mi se părea că umblu printr-un vis, lent şi încețoşat, unde nimic nu era adevărat. Mintea mi-era plină de imagini din ziua respectivă; de fiecare dată când alungam una, alta îi lua locul: Heracle dispărând în pădure, întinderea lungă a mării pe când ne îndepărtam tot mai mult pe corabie, Amycus sângerând pe pământ. Ochii înroşiți ai unuia dintre luptătorii săi, când mi-am înfipt cu putere ciomagul în stomacul lui.

Ajunsesem la peşteri. Umezeala rece era atât de primitoare şi de familiară şi mă făcea să mă simt în siguranță. Am pus mâna pe peretele dinăuntru, am intrat pe pipăite, lăsându-mi ochii să se obişnuiască. Nu se vedea nici o stea, iar luna

era ascunsă aproape în întregime după nori, dar lumina slabă care îi străpungea îmi arăta că peştera e goală şi netulburată. Mi-am desfăcut coada împletită, umezită de ploaie, lăsându-mi părul să cadă în jurul meu, şi am întins pătura pe podeaua tare.

Apoi, simțind ceva în spatele meu, am făcut, fără zgomot, un pas înapoi spre intrarea în peşteră.

— M-ai urmărit? am întrebat.

Nu-i distingeam expresia în întuneric.

— Scuze.

— De ce?

— Am vrut să văd cum te simți după ziua de azi.

— Nu sta afară în ploaie, am zis, dar el nu s-a mişcat. N-ai de gând să intri? am întrebat.

— Nu ştiu.

Nu l-am întrebat de ce. Nu era nevoie. Eram încă amețită de amintirile ce mi se desfăşurau în minte, dar acum ajungeau şi mai departe: admirația curioasă din ochii lui când i-am săgetat căprioara, sinceritatea cu care mă prezentase argonauților, cum luptase alături de mine, cum râdea împreună cu mine, în timp ce vâsleam. Am văzut copacul despicat de fulger, măcinat de flăcări.

— Vreau să intri, am zis şi am întins mâna după el.

Departe, în Arcadia, Artemis stătea în fruntea nimfelor. Chipurile lor vor fi fost întoarse către al ei, către perfecțiunea tăioasă a profilului ei, cu fruntea înaltă şi ochii limpezi ca lumina lunii. Mi-l aminteam atât de viu, o imagine luminoasă şi nepătată precum cristalul. Crezusem că nu-mi voi mai dori niciodată altceva decât viața pe care mi-o oferise. Luna abia crescuse şi descrescuse de două ori de când porniserăm la drum, dar parcă toate astea erau din altă viață.

Iar în îndepărtatul Calydon, un loc pe care nici măcar nu ştiam cum să mi-l imaginez, nevasta lui Meleagru îşi aştepta bărbatul să se întoarcă.

Aici, în peştera asta, unde parfumul ploii se contopea cu mirosul lui, amândouă locurile păreau imposibil de îndepărtate, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Nu era nimic adevărat în afară de noi doi, acum, ascunşi chiar în inima muntelui. Ameţeala vinului şi ceaţa oboselii se risipiseră, iar eu mă simţeam mai sigură pe mine ca oricând, gândurile îmi erau limpezi şi sincere şi de netăgăduit.

L-am tras chipul spre al meu şi l-am sărutat. Era ceva ce nu mai cunoscusem niciodată, ceva ce nu mi se îngăduise să cunosc. O coroană de raze solare colorate, mâinile lui încurcate în părul meu. O căldură ce mă străbătea de sus până jos, trupul lui lipit de al meu. Mă mai gândisem la asta până atunci, imaginea îmi străfulgerase în minte înainte s-o pot opri, dar nu ştiam că mă voi simţi aşa.

Şocul acelui lucru necunoscut m-a năucit, mi-a dat senzaţia că mă agăţ de o margine de stâncă, gata să cad. L-am sărutat mai apăsat. Avea gust de sare şi mirosea a primăvară. Nesiguranţa şi frica au făcut loc altei emoţii, o insistenţă şi o poftă. M-am gândit la gheaţa care crăpa peste un râu în căldura soarelui nou, la apele ce se eliberau după o iarnă lungă, glacială. O lumină radioasă îmi ţâşnea în spatele pleoapelor, o exaltare extraordinară, când am uitat de orice lucru din lumea asta în afară de noi, când am lăsat totul să dispară.

Lumina blândă a soarelui se strecura în peşteră. M-am mişcat, nevrând să mă trezesc. Voiam să stau acolo, plutind în pragul somnului, suspendată între vise şi realitate.

Imaginea lui Artemis mi-a apărut limpede în minte şi, cu un țipăt scurt, am deschis ochii, iar pielea mă furnica în aşteptarea vreunei pedepse.

Adormiserăm unul în brațele celuilalt, dar, la un moment dat pe parcursul nopții, Meleagru se întorsese pe partea cealaltă. M-am uitat la spinarea lui netedă şi lungă, la pielea lui smălțată cu aur în lumina delicată. Ținându-mi răsuflarea, am întins mâna şi mi-am trecut uşor degetul peste şira spinării lui.

Peştera rămânea neclintită şi cufundată în tăcere, dar aproape dintr-odată, imaginea nedorită a argonauților care ne-ar fi căutat mi-a venit în minte şi m-am ridicat brusc. Meleagru s-a întors spre mine, fluturând din pleoape şi apoi țintuindu-mă cu privirea.

— Trebuie să ne întoarcem la corabie, am zis eu. Până nu ne simte cineva lipsa.

A zâmbit, acelaşi zâmbet larg şi sincer care îmi devenise atât de cunoscut, nestânjenit de vreo urmă de regret sau de nelinişte. Când i-am văzut chipul, o parte din grijile care mă împungeau s-au risipit. Am evocat amintirea clipei în care mi-am luat rămas-bun de la Artemis. Jurasem să nu mă mărit niciodată, aşa m-am gândit. Şi nu era nici un pericol să mă mărit cu Meleagru.

Am redus la tăcere glasul care protesta față de acest lucru. Nu-mi stătea în fire să închid ochii la argumente, să răstălmăcesc adevărul. Dar pe de altă parte, Meleagru nu era ca bărbații de care mă avertizase Artemis să mă feresc. Şi adevărul era că ea nu se afla acolo. Argonauții deveniseră atât de repede realitatea mea, şi viața mea era legată de a lor. Era mai important pentru mine ca Iason să nu afle despre noi.

— Mă duc eu primul, a zis el, şi m-am simțit uşurată că nu era nevoie să-mi rostesc gândurile cu voce tare.

S-a ridicat, şi-a tras tunica pe el şi, aruncându-mi o ultimă privire, a dispărut afară din peşteră.

Şovăiam să ies din nou în lume. Însă aerul luminos al dimineții parcă strălucea, ziua era proaspătă şi nouă şi frumoasă, spălată de ploaia din ajun. Golful care păruse atât de dezolant şi de aspru când am tras corabia la țărm era acum splendid, iar marea era o nestemată scânteietoare.

Artemis nu mi-a făcut nimic. Mi-am închipuit-o în pădure, alergând cu câinii ei. Nu mă urmărea. Aştepta doar să mă întorc cu gloria dobândită în numele ei. Dacă aveam să câştigăm Lâna, ar fi fost de ajuns.

Nu trebuia să afle niciodată restul poveştii.

PARTEA A TREIA

14

Argonauții erau plini de viață, încă euforici după câştigarea bătăliei din seara trecută. Nimeni nu mi-a acordat vreo atenție deosebită când m-am aşezat pe banca mea obişnuită, în spatele lui Meleagru. Am aruncat o privire

în jur, îngrijorată că o să văd ochi ațintiți asupra mea, fiindcă nici nu-mi venea să cred că strălucirea caldă ce radia prin mine nu se vedea în vreun fel, dar nimeni nu părea să observe nimic diferit. Mi-am ținut ochii întorşi către mare, către orizont, unde nimeni nu putea să-mi surprindă privirea şi să ghicească cumva ce fior de căldură furnicătoare mă străbătea încă, un impuls neliniştit, de dorință, care era atât de nou. Pentru mine era o revelație că acest corp pe care credeam că îl cunosc atât de bine putea să-mi pară dintr-odată atât de diferit, de necunoscut.

Aveam să navigăm spre țărmul cel mai de la răsărit din Propontis, a anunțat Tiphys, şi cu un vânt prielnic şi binecuvântările zeilor, aveam să ajungem în Bosfor, poarta noastră către Marea Neagră. Colchida se afla de cealaltă parte a mării, tocmai la capătul lumii. Lâna era încă la multe zile de navigat şi ne mai aşteptau multe pericole, dar după ce aveam să ajungem în Marea Neagră, ni se va părea, în sfârşit, mai uşor de atins. Ne propuneam să ajungem în Salmydessus, ne-a spus el, unde locuia un profet pe nume Fineu, căruia aveam să-i cerem sfatul, înainte să pornim mai departe.

Vânturile ne erau, într-adevăr, prielnice, iar cântecele lui Orfeu țineau pasul cu înaintarea noastră iute.

— Ai mai auzit de Fineu până acum? m-a întrebat Meleagru, iar eu am clătinat din cap. Se zice că-i un om bun. Cred că ne putem aştepta la o primire mai călduroasă acolo decât am găsit la regele luptător şi armata lui.

Eram gata să răspund, dar am observat că Peleu a întors uşor capul, să asculte. Am închis gura şi mi-am întors, hotărâtă, ochii către mare. Eram sigură că îl simt pe Peleu cum mă priveşte.

Dacă Meleagru a fost surprins de reacția mea bruscă, n-a trădat acest lucru. După o vreme, a început o discuție lejeră

cu Eufem. Eu vâsleam mai departe, lăsându-mi gândurile să plutească, descoperind că oricât de tare aş fi încercat să-mi distrag atenția, ele se tot întorceau la peşteră şi la noaptea precedentă.

Tocmai când începea să se lase seara, am ajuns la Salmydessus. Meleagru era binedispus şi a sărit să descarce corabia. Părea cu desăvârşire netulburat.

Când am început să mergem pe țărm, am rămas în spatele grupului, urmându-i de una singură. Aveam grijă să evit să merg pe lângă Orfeu. Era atât de ager când venea vorba de dispoziția altuia, atât de isteț când apărea orice schimbare de atmosferă, încât nu îndrăzneam să-i atrag atenția.

În fața noastră, vedeam o clădire mare ce se înălța singură pe coastă. Avea un aspect plăcut, chiar dacă era puțin neîngrijită şi cam şubredă. Am văzut că Meleagru încetinea pasul, rămânând tot mai în urmă, până când a ajuns în dreptul meu. Mi-a zâmbit şi n-am putut să nu-i zâmbesc şi eu.

— Fineu! a răsunat glasul lui Iason, printre coloanele îndesate de la intrarea în edificiu. Sunt Iason din Iolcos, fiul lui Aeson, am venit aici cu argonauții, să-ți cerem sfatul înțelept.

Nu s-a auzit nici un răspuns. Iason a mers mai departe, iar noi l-am urmat înăuntru.

În câte o rază palidă de lumină, se învârtejea, strălucind, praful. Am strâmbat din nas când am simțit un damf acru, care se întețea pe măsură ce înaintam. Pe pereți erau tapiserii atârnate de o parte şi de alta, dar erau roase, iar marginile zdrențuite se căscau de parcă ar fi fost sfâşiate cu ghearele. Am schimbat cu Meleagru o privire plină de îndoială şi am simțit cum dispoziția tuturor se schimbă, devenind, din festivă, precaută.

Coridorul era lung şi îngust, mărginit din loc în loc de statui, punctat de uşi zăvorâte. Aş fi preferat o bătălie afară, sub cerul liber, decât o ambuscadă în locul acesta mohorât şi claustrofob. Iason îl tot striga pe rege, dar glasul îi era înghițit de tăcere, şi nici un strigăt nu se întorcea drept răspuns.

Am cotit şi m-am bucurat să văd lumina zilei, o arcadă largă, care dădea într-o curte pătrată. În mijloc era o masă lungă, iar la capătul ei, pe un scaun înalt, stătea un bărbat mărunțel şi zbârcit, sprijinindu-se de spătarul din lemn ornamentat.

— Fineu? a întrebat Iason, iar noi l-am urmat, intrând în curte, înşiruiți.

Aici, în pofida aerului proaspăt, duhoarea era şi mai aprigă.

Bărbatul a întors fața spre noi. Pielea îi atârna în pliuri încrețite, veştejindu-i-se pe oasele descărnate. Cu toate că razele fierbinți ale soarelui dogoreau din cerul senin, omul era înfăşurat într-o mantie. Iar ochii... ochii îi erau lăptoşi şi înnorați, nevăzători.

— Deci ai ajuns aici, Iason, tu şi cu argonauții tăi. De ani întregi aştept ziua asta.

Vocea i-a tremurat, spărgându-se la sfârşit. Am auzit cât de uscat şi de iritat îi era gâtul.

— Ai profețit asta? a întrebat Iason.

Părea nesigur şi se încrunta pe când se uita de jur împrejur prin curtea pustie. Nu la asta ne aşteptaserăm, nici pe departe.

— A fost singura mea speranță, a spus bătrânul. Mi s-a părut că văd lacrimi adunându-i-se în colțurile ochilor săi nevăzători. În tot acest timp, m-am agățat de speranța asta.

Mi se rupea inima de milă pentru el. Eu nu cunoscusem niciodată foamea în pădure; nu-i văzusem niciodată

cruzimea. El era atât de jalnic, atât de dărâmat şi de singur. Disperarea sumbră a acestui loc a atins ceva în mine, şi un val de tristeţe m-a copleşit când m-am gândit cum s-a agăţat el de speranţa sosirii noastre, zi după zi.

— Am venit să-ţi cerem ajutorul, a spus Iason. Nu ne aşteptam să ai dumneata nevoie de sprijinul nostru. Cum te putem ajuta?

— Aveţi nevoie de mine să vă spun ce vă aşteaptă în călătoria voastră, a zis Fineu. Eu pot să vă îndrum, fiindcă am primit darul profeţiei de la însuşi Apollo. Însă l-am jignit pe Zeus, care m-a blestemat să-mi duc viaţa astfel; cu toate că pot vedea întregul viitor, nu văd nimic altceva. M-a orbit şi m-a condamnat să mor de foame la bătrâneţe.

— Avem de mâncare, am adus provizii cu noi, a zis Iason, cu înflăcărare. Şi putem să vânăm pe meleagurile dumitale şi să-ţi aducem carne. Asta dacă nu..., a zis, şi chipul i s-a întunecat puţin. Asta dacă nu ne-o interzice Zeus. Nu vrem să abatem pedeapsa lui asupra capetelor noastre pentru că ne-am amestecat.

Fineu a clătinat din cap.

— Vă jur, pe marele Apollo, că nu vor exista represiuni împotriva voastră dacă mă ajutaţi. Dar nu va fi de nici un folos să-mi aduceţi de mâncare.

— De ce nu?

Bătrânul şi-a lăsat capul în palme.

— Va trebui să vedeţi ca să înţelegeţi. A ridicat puţin faţa, apăsând cu degetele în găvanele lui obosite. Aduceţi ceva de mâncare la masa asta şi veţi vedea cu ochii voştri ce se întâmplă.

Iason ne-a aruncat o privire.

— Meleagru, Atalanta, mergeţi pe *Argo* şi aduceţi de mâncare.

Eram bucuroasă să scap din aerul acela fetid, să mă întorc la țărm şi la briza sărată a mării. Meleagru şi cu mine am cărat un butoi cu vin, împreună cu pâine, măsline şi struguri culeşi din vița găsită pe altă insulă, unde le-am savurat din belşug dulceața şi am luat cu noi cât să ne ajungă câteva zile.

— Ce crezi că o să se întâmple? a întrebat el.

— Ceva îngrozitor. Trebuie să fie aşa, n-ai văzut ce sfrijit era? Şi ce neobişnuit era locul acela..., am zis şi m-am cutremurat.

Cu toate că m-am pregătit dinainte, duhoarea acră m-a lovit şi mai tare de data asta. Îi simțeam gustul în gât şi am înghițit în sec, ca să nu-mi vină să vărs.

În curte s-a stârnit un adevărat furnicar în jurul mesei, când Iason, Orfeu şi Polifem au aşezat mâncarea pe care am adus-o noi. Meleagru a ridicat butoiul cu vin şi l-a pus pe masă, şi s-a lăsat linişte câtva timp. Apoi, când Fineu a întins mâna spre o bucată mare de pâine, tresărind în acelaşi timp, un văl de întuneric a astupat lumina soarelui într-o clipită, şi aerul s-a umplut de un țipăt monstruos. Două păsări uriaşe s-au năpustit în jos, iar aripile lor mari făceau umbră asupra noastră, în timp ce miasma lor grea şi putredă mi-a adus lacrimi în ochi. Peste tot în jurul meu, bărbații tuşeau şi îşi țineau tunicile peste față, îndoiți de mijloc. Peleu îşi flutura sabia prin aer, încercând să le alunge, însă a cedat, bolborosind şi gâfâind ca noi toți. Cu ochii înlăcrimați, am văzut cum chipul lui Fineu se întunecă resemnat atunci când ghearele uriaşe şi solzoase apucă mâncarea ce tocmai fusese întinsă pe masă. Le-am întrezărit fețele, fețe subțiri şi ascuțite de om, schimonosite de cruzime. Păsări cu chip de femeie, care se hrăneau cu hoituri, cârâind şi înşfăcând, luând tot ce puteau căra şi lăsând dâre de mizerie putredă în urma lor.

Când s-au înălțat înapoi pe cer, Fineu stătea cu mâna tot întinsă, cu degetele tremurând, în timp ce se întindea după hrana care-i fusese luată din față.

Zetes şi Calais au fost cei care au reacționat. Restul eram prea uluiți. Însă aceia doi, cu gleznele lor înaripate, au prins a le fugări pe femeile-păsări, înălțându-se la cer după ele. S-au avântat mai sus decât i-am văzut vreodată, rotindu-se într-un cerc larg, care le-a făcut pe creaturi să zburătăcească în direcții diferite. Preț de o clipă, femeile-păsări s-au adunat, năpustindu-se înapoi spre noi, iar una a venit atât de aproape, încât i-am simțit adierea aripilor pe creştet şi i-am văzut ochii larg deschişi, privind fix într-ai mei, după care amândouă s-au înălțat din nou. Am auzit un țipăt de panică răsunând de deasupra noastră, când Zetes şi Calais le-au urmărit spre orizont, unduindu-se prin aer până când n-au mai rămas decât nişte puncte mititele în depărtare.

— De fiecare dată când încerc să mănânc, a zis Fineu în tăcerea uluită, vin peste mine. Harpiile. De fiecare dată, îmi fură mâncarea şi strică tot ce mai rămâne. Oriunde m-aş duce, chiar şi dacă mă ascund în cele mai adânci pivnițe ale palatului, ele tot mă urmăresc.

Mi-am amintit de tapiseriile zdrențuite, mi-am imaginat cum au zgâriat pereții din piatră cu ghearele lor încovoiate.

— Băieții lui Boreas le-au alungat, a spus Iason, cu o voce subțire. Monştrii dumitale au dispărut de-acum.

Fineu s-a schimbat brusc la față.

— E adevărat?

În toată curtea s-au auzit murmure de aprobare.

— Hai să încercăm din nou, am zis eu, iar de data asta, Meleagru şi cu mine am alergat până la corabie şi am adus înapoi tot ce am putut căra.

Ne-am întors şi am descoperit că ceilalți argonauți târâseră masa cea veche deoparte. Aveam s-o facem bucăți, s-o folosim pentru a înteți focul. Aduseseră scaune şi alte mese din sălile nefolosite ale palatului şi le-au aşezat în fața intrării cu colonadă, departe de curtea împuțită. De data asta, când am pus mâncarea pe masă, Fineu a mâncat pe săturate, iar lumina extazului i-a transfigurat chipul bătrân.

— Nu-mi mai rămâneau decât nişte resturi mărunte, a explicat el, lăsându-se pe spate cu un pocal cu vin, învăluit într-un aer de mulțumire. Atâția ani, doar câte o bucățică ici şi colo. Dar ştiam că atunci când vor sosi Boreazii, ei le vor învinge pe harpii. Ştiam că oricât de nesfârşită ar fi părut tortura asta, nu avea să fie pentru totdeauna.

— Unde sunt toți ceilalți? a întrebat Meleagru, aplecându-se în față.

Şi el avea un pocal cu vin, unul de aur incrustat cu nestemate. Palatul trebuie să fi fost plin odinioară, cu oameni care se ospătau din farfurii fine şi beau vin din cupele acestea scânteietoare.

— De ce trăieşti singur aici?

— Eu le-am spus să plece, a răspuns Fineu. Blestemul era numai al meu. Nu puteam să fac pe nimeni altcineva să sufere din pricina asta. Toți vecinii mei au fugit în oraşele şi satele din împrejurimi. Vin oameni în fiecare zi. Îmi cer sfatul, îmi cer să-i ajut cu problemele şi dilemele lor. Eu le transmit cuvintele lui Apollo, le spun viitorul pe care pot să-l văd, iar ei îmi aduc fiecare ce poate. Mi-au rămas loiali şi au încercat mereu să mă ajute, dar nimeni n-a putut să doboare harpiile.

Pe măsură ce umbrele se lungeau odată cu căderea serii, au început să sosească unii dintre sătenii despre care vorbea. Temători şi tremurând la început, s-au apropiat cu castroane şi ulcioare, aruncând câte o privire neliniştită

spre ceruri. Am privit cum fețele li s-au relaxat şi nu le-a venit să creadă când au văzut banchetul ce se desfăşura deja, aroma cărnii fripte ce înlocuise miasma îngrozitoare, fumul de la focuri ce se înălța în spirală spre cerurile calde, spuzite de stele. Când au înțeles că harpiile au fost alungate de pe meleagurile acelea, s-au alăturat şi ei festivităților, cântând şi turnând vin din belşug, lăudând zeii pentru mila lor.

Noi, argonauții, stăteam în mijlocul tuturor. Sătenii ne tot ofereau mai multă mâncare, mai mult vin, sinceri în recunoştința lor. Eram înconjurată de chipuri zâmbitoare, prinsă în mrejele fericirii lor. Am simțit un val de mândrie în timp ce mă uitam în jurul mesei la camarazii mei. Până şi Peleu, care trăncănea despre cum a încercat el singur să se lupte cu harpiile, nu mă enerva prea tare. Îl ignoram şi refuzam să-i întorc orice privire plină de ură pe care o arunca în direcția mea. Îmi aminteam cum am stat printre nimfe după ce i-am ucis pe centauri. Făcuserăm un bine aici; intervenția noastră îi ajutase pe aceşti oameni, şi admirația lor era ca o lumină caldă.

În cele din urmă, Zetes şi Calais s-au întors, coborând grațios înapoi pe pământ. Le fugăriseră pe harpii până la capătul lumii, au spus, unde zeița Iris i-a îndemnat să le cruțe viața. În schimbul acestei milostiviri, zeița le-a promis că harpiile nu-l vor mai chinui niciodată pe Fineu.

Uralele cu care a fost întâmpinată vestea au fost lungi şi zgomotoase, iar în cupe s-a turnat şi mai mult vin. Camarazii mei erau ocupați să petreacă, să cânte şi să bea. Nimeni nu mă privea, nimeni în afară de Meleagru. M-am uitat peste flăcări în ochii lui şi, fără un cuvânt, amândoi ne-am îndreptat spre marginile mulțimii. Mâna lui mi-a atins în treacăt brațul când am dat capul pe spate să-mi termin vinul, cel mai fin dintre soiurile din pivnița lui Fineu,

închis la culoare, bogat şi amețitor. Am simțit atingerea lui Meleagru pe pielea goală a gâtului, sub vârtejul de cozi ordonat împletite, iar degetele lui mi-au trimis un lujer de căldură pe şira spinării. M-am întors cu fața spre el, nesăbuit şi liber, cu luna strălucind în spatele lui, şi l-am condus departe de ei, ieşind din haloul auriu al luminii focului, în întunericul răcoros al pădurii din apropiere, unde puteam să fim singuri.

A doua zi, profetul orb era pe țărm, ca să ne ureze rămas-bun.

— Nu mai aveți mult de mers până să ajungeți la Colchida, ne-a spus el. Dar să ştiți că mai sunt ape înşelătoare între meleagurile astea şi regatul lui Aeetes, precum şi alte şi alte pericole. A întins mâna în care avea o casetă de lemn, pe care Iason a luat-o ascultător. Am văzut că avea găuri mici la suprafață şi m-am întrebat ce o fi înăuntru. Prima amenințare cu care vă veți confrunta sunt stâncile Simplegade, spunea Fineu. Deschideți cutia şi lăsați-o să zboare printre ele prima; dacă reuşeşte să ajungă pe partea cealaltă, urmați-o de îndată; nu şovăiți sau veți fi zdrobiți şi voi între stânci, a zis, în vreme ce Iason încuviința din cap, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva ratasem vreo altă explicație seara trecută. Fineu ne-a mai dat câteva indicații, iar când a terminat, şi-a întors ochii tulburi către mine. Ați pierdut deja doi camarazi şi veți mai pierde şi alții. Văd un tânăr de o frumusețe neasemuită, care căuta apă într-un iaz iubit de nimfe. Ele au fost fermecate de chipul lui frumos şi au întins brațele afară, trăgându-l sub apă, ca să poată fi al lor.

Mi-am amintit de ulciorul care zăcea lângă apa neclintită. Nici urmă de luptă. Trebuie să fi fost ceva săvârşit în tăcere şi iute.

— El nu se mai poate întoarce niciodată, a zis Fineu, cu glas blând. Dar iubitul lui, cel care nu l-a putut părăsi acolo, el mai are munci de înfăptuit. Expediția asta n-a fost niciodată pentru el.

Era o alinare să ştim ce s-a întâmplat cu Hilas, chiar dacă nu-mi puteam închipui ce fel de nimfe trebuie să fi fost, atât de prădătoare, atât de diferite de cele pe care le lăsasem eu în urmă, în Arcadia. Lumea din afara pădurii mele era un loc atât de straniu; învățam în fiecare zi cât de diferită era.

Şi poate că nici eu nu mai eram la fel. Am sărit uşor la bordul corabiei *Argo*, care acum îmi era casă; mie, care nu mersesem niciodată dincolo de cei mai îndepărtați copaci din pădure. În zile precum aceasta, nu mi-era deloc dor de casă, zile când lumina soarelui era aurie, şi marea scânteietoare, când lumea se întindea în fața ochilor noştri, ca un festin. Mă simțeam de neatins, de parcă totul mi-ar fi aparținut, şi nimic nu m-ar fi putut atinge.

15

Le-am auzit pe Simplegade cu mult înainte să le vedem.

Când ne-au apărut în cele din urmă în față, a fost mai rău decât mi-am închipuit. Marea tumultuoasă se îngusta într-un canal abia puțin mai lat decât *Argo*, iar apele sale furioase şi înspumate protestau şi se învolburau în nori de stropi şi spumă. Înălțându-se deasupra lor, impunătoare de o parte şi de alta, erau două ziduri de stâncă, desprinse de fundul mării, împinse încoace şi încolo de frenezia apelor. Izbiturile pe care le auziserăm erau sunetul stâncilor care se

ciocneau, lovindu-se una de alta cu o forță teribilă și reverberantă. Apoi se desfăceau la loc, iar în urma lor erupeau torente de apă sărată.

Prin canalul acesta trebuia cumva să conducem corabia, iar pe măsură ce ne apropiam tot mai mult, și *Argo* se înclina printre valuri, a început să ne cuprindă pe toți panica. Stâncile se izbeau și se depărtau la intervale neregulate; nu puteam să le prezicem mișcările, la fel cum nu puteam să ghicim nici de unde avea să țâșnească următorul șuvoi de apă sărată care să ne facă fleașcă puntea. Canalul era învăluit în ceață și stropi, și ne era imposibil să întrezărim ceva în față.

— Turturica! striga Tiphys de la cârmă, iar eu am văzut cum mușchii spatelui i se încordează, în timp ce încerca disperat să controleze corabia zdruncinată.

Și apoi Iason a înaintat și a deschis cutia pe care a luat-o de la Fineu. S-a auzit un fluturat de aripi, și o turturică de un alb imaculat și-a luat zborul din ea. Am strâns cu putere de vâslă și, cu toate că ochii mă usturau de la sare, încercam cu disperare să întind gâtul ca să văd pe unde o ia pasărea.

A zburat drept către stânci; am crezut că o să se izbească drept în zidul lor de nepătruns, dar tocmai când a ajuns la ele, stâncile s-au depărtat. Pasărea a luat-o printre ele în zigzag, într-un arc grațios și larg, apoi stâncile s-au izbit la loc, dar când s-au deschis din nou, am văzut turturica înălțându-se pe cer, în siguranță, iar în fălcile de piatră nu rămăseseră decât niște pene risipite.

— Acum, luați-vă după ea acum! striga Iason, și am tras de rame la unison.

Umerii îmi zbierau de efort, chipul mi se schimonosise într-o grimasă de agonie, pe măsură ce corabia era purtată înainte, între fețele brutale ale stâncilor. Îmi tot evocam în

minte forma turturelei care dispăruse printre ele, închipuindu-mi-o de-acum departe, în cețurile grele ce pluteau la orizont, eliberată de acest coşmar. M-am concentrat cu putere asupra acelei imagini şi nu mi-am îngăduit să mă gândesc la stâncile care s-au ciocnit după aceea, la teama că ar fi putut să ne zdrobească din clipă în clipă, să ne facă fărâme corabia de parcă ar fi fost o jucărie fragilă. *Argo* s-a clătinat, azvârlită dintr-o parte-n alta de curenți, şi am ştiut că nu putem scăpa, că lumea avea să se întunece – apoi, dintr-odată, cerul s-a lărgit, şi stâncile s-au izbit una de alta, dar noi trecuserăm de ele, eram dincolo, iar apa s-a liniştit deodată. Supraviețuiserăm.

*

După aceea, Tiphys ne-a condus spre uscat; un țărm liniştit, unde ne puteam odihni muşchii dureroşi. Teroarea mi se scursese din corp şi mă simțeam atât de epuizată, încât abia mai puteam să țin ochii deschişi atunci când am trecut obosită cu picioarele peste marginea înaltă a corabiei, ca să cobor. Ne-am împrăştiat pe întinderea lungă de nisip. Eu m-am dus spre centrul insulei, cât de departe m-au ținut picioarele, şi am găsit un loc umbrit pe malul şerpuitor al unui râu. După şocul Simplegadelor, îmi doream să fiu singură. În pofida căldurii după-amiezii, frigul îmi pătrunsese în oase şi eram atât de slăbită, încât eram absurd de aproape să izbucnesc în lacrimi. Mi-am cuprins trupul cu brațele, recunoscătoare că nu mă vede nimeni în clipa asta de vulnerabilitate. Poate că Meleagru mă căuta, dar eram suficient de încrezătoare că am fost destul de iute cât să nu fiu urmărită. Nu i-aş fi permis nici unuia dintre argonauți, nici măcar lui, să mă vadă altfel decât neînfricată.

Am dormit somnul acela greu şi lipsit de vise, care te face să te trezeşti năucit. Soarele era mai jos pe cer când am

deschis din nou ochii, şi lumina plutea la hotarul dintre zi şi noapte. Mă trezise ceva, un răcnet din adâncurile pădurii, iar primul meu gând a fost că sunt lupi. Dar apoi l-am auzit din nou, un urlet gutural de durere, despre care am fost sigură că e omenesc. Am sărit în picioare şi am rupt-o la fugă în direcția sunetului, înainte să-mi dau seama ce fac.

Copacii erau mai aproape unii de alții, mi se arcuiau deasupra capului, parfumul muşchiului era dens şi greu, iar pământul, un terci moale, înghițindu-mi tălpile, în timp ce alergam spre urletele care îmi răsunau în urechi. Oriunde s-ar fi aflat restul argonauților, nu-l auziseră; eram singură şi nu se auzeau alți paşi grăbiți în urmă, care să-mi vină în ajutor.

Mistrețul s-a năpustit drept în calea mea, grohăind în timp ce trecea ca vijelia. Apoi s-a oprit brusc şi a întors capul spre mine, fixându-mă cu ochii lui mici şi negri, iar colții uriaşi şi curbați îi erau galbeni şi ascuțiți. Urletele se opriseră, însă din spatele copacilor, de unde a ieşit mistrețul, am auzit suspine şi scâncete bolborosite.

Panica era ca un cuțit îndreptat spre pieptul meu. De ce nu l-am aşteptat pe Meleagru, în loc s-o iau singură la goană pe țărmul acesta necunoscut? Mistrețul scurma cu copitele în pământ, ridicând noroiul în aer, iar când a coborât capul să atace, perii aspri îi tremurau pe coaste.

Lumea a înmărmurit. Un şuvoi mi-a răsunat în urechi, ştergând orice alt sunet. M-am mişcat cu gesturi fluide, iute şi sinuos, cu arcul întins, înainte să conştientizez măcar că l-am tras de la spate. Săgeata mi-a şuierat prin aer şi s-a înfipt drept în grumazul bestiei, şi chiar în clipa în care mistrețul a guițat şi s-a clătinat, altcineva a țâşnit dintre tufişuri, iar mistrețul s-a prăbuşit cu o suliță înfiptă în piept.

— Idas, am zis, cu răsuflarea întretăiată, când mi-am dat seama cine a aruncat sulița.

Mi-am şters sudoarea de pe fruntea udă. Nu puteam răsufla încă uşurată; eram încă şocată de întâlnirea aceea fioroasă şi bruscă.

— Idmon, a zis el, l-a atacat pe Idmon.

Atunci m-a străpuns adevărul. Urletele, scâncetele: Idmon a fost cel care a dat primul piept cu mistrețul.

— Unde e?

Idas se întorcea deja cu paşi împleticiți, dând crengile la o parte, parcă fără să observe spinii ce îi zgâriau carnea. M-am luat după el, înghițind în sec, pentru a-mi alunga greața rău-prevestitoare care îmi urca în gâtlej.

Idmon era în pragul morții; ne-am dat seama pe loc de asta. O vedeam în paloarea chipului său, în şuierul respirației agonice. Îşi ținea strâns lipită de burtă ceea ce probabil că fusese mantia lui, dar care acum era plină de un sânge întunecat şi mirosea a sare şi fier. Idas plângea şi îi ținea capul lui Idmon când acesta şi-a dat ochii peste cap şi a scos un icnet, după care s-a cutremurat o ultimă dată şi a rămas nemişcat.

M-am apropiat şi am pus o mână pe umărul lui Idas.

— Îmi pare rău că n-am ajuns aici mai repede, am spus.

El a scuturat din cap.

— S-a întâmplat aşa de brusc. Căutam apă, iar mistrețul a năvălit peste noi înainte să ne dăm seama că e acolo.

A încercat să-şi alunge lacrimile, strângând din pleoape, dar ele tot îi curgeau pe obraji. Acum auzeam mai mulți paşi şi voci de bărbați care strigau.

— Aici suntem! am țipat şi eu, iar după o clipă, l-am auzit pe unul dintre ei că strigă înapoi.

L-am mângâiat pe Idas pe umăr, neştiind ce altceva să fac. Nu puteam să spun că vreunul dintre ei mi-era prieten, dar

ajunsesem să-i cunosc întrucâtva. Erau tineri, însetați de aventură, plăcuți şi înflăcărați. M-am întrebat cine îl aştepta acasă pe Idmon, dacă mama lui se ruga să se întoarcă teafăr şi nevătămat din expediție, dacă avea surori care îi țesuseră mantia aceea.

— Atalanta!

Meleagru era cel care strigase.

— Aici, după copaci, am strigat şi eu, iar el a sosit într-o clipită, cu Orfeu şi Eufem alături.

Scena îngrozitoare din fața lor i-a amuțit.

— Un mistreț, am spus eu, iar ei au dat din cap aprobator.

Probabil îi văzuseră leşul acolo unde l-am lăsat.

— A fost un luptător curajos, a zis Eufem, când a îngenuncheat lângă Idmon.

— Un om bun, a încuviințat Orfeu.

Împreună, l-au ridicat cu blândețe de pe pământ. Idas s-a ridicat odată cu ei.

— Îi vom oferi cele mai frumoase rituri funerare de care suntem în stare, a zis cu glas sugrumat, şi au pornit-o toți trei din loc, purtându-l pe Idmon cu o tandrețe care m-a făcut să întorc privirea.

De îndată ce au plecat, Meleagru m-a cuprins cu brațele şi m-a tras aproape de el, lipindu-şi fața de părul meu. Ştiam că simte exact ce simțeam şi eu, aceeaşi uşurare ruşinoasă când a văzut că trupul stâlcit şi zdrobit de pe pământ era al altcuiva. Că nu ne-am pierdut unul pe altul.

L-am înconjurat cu brațele, i-am găsit gura cu buzele mele, vinovat de bucuroasă că era în siguranță. Că nu el umbla prin pădure, căutându-mă pe mine şi intrând în calea mistrețului.

Şi-a lipit fruntea de a mea; preț de o clipă, am rămas astfel suspendați, nemişcați împreună, înainte ca el să vorbească din nou.

— Unde te-ai dus?

Am şovăit.

— Păi… dincolo de stânci, eram…

Nu ştiam sigur cum să termin propoziția. De ce avusesem nevoie? De linişte. De singurătate. Acestea mi-erau cunoscute. Niciodată nu mai fusesem atât de înspăimântată ca în timp ce eram azvârliți de colo-colo de apele acelea învolburate, iar stâncile necruțătoare amenințau să ne zdrobească oasele. Căutasem un adăpost, întorcându-mă la ceea ce ştiam. La pacea liniştită a pădurii pustii, în care numai eu singură îmi puteam ține de urât.

— Te-am căutat, a zis el, şi am simțit o senzație fulgerătoare, de parcă m-aş fi rostogolit de pe marginea unei prăpastii.

Am făcut un pas în spate.

— Am face bine să ne întoarcem. Trebuie să fim acolo, să-l îngropăm pe Idmon.

— Nu-i doar atât, a spus Meleagru. Credeam că avea chipul atât de grav din cauza morții lui Idmon, dar mai avea ceva de spus. E vorba de Tiphys. Are febră.

Pe tot drumul înapoi, am încercat să mă gândesc la ierburile pe care le adunau nimfele pentru boală, din ce plante făceau pastă şi unguent. Am cercetat ierburile şi ferigile care creşteau aici; nimic nu arăta cunoscut sau folositor.

Tiphys era într-o stare mai rea decât spusese Meleagru. Era cenuşiu la față, gemea şi aiura. Iason îi era alături, cu chipul brăzdat de frustrare.

— Nu avem ce să facem decât să ne rugăm zeilor, a murmurat Orfeu lângă mine, când ne-am apropiat.

Am văzut chipul lui Idas, scobit de durere, când a îngenuncheat lângă trupul neînsuflețit al lui Idmon. Zeii

fuseseră departe de pădure astăzi. Am ridicat privirea spre nori, căutând stelele.

Ne-am strâns ciorchine pe plaja aceea singuratică şi am aşteptat să treacă orele nopții.

Viața lui Tiphys s-a scurs înaintea zorilor. I-am îngropat pe amândoi la răsărit.

Ce ne-a lovit atât de tare n-a fost doar pierderea a doi camarazi. Tiphys era cârmaciul nostru, el conducea corabia. Cred că ne-am temut cu toții că vom fi pierduți fără încrederea neclintită şi îndrumarea lui calmă. Iason îşi frângea mâinile, îngrijorat. Cine putea să-l înlocuiască pe Tiphys? A trecut ziua şi a trecut şi noaptea, iar neliniştea lui nu făcea decât să crească.

— Nimeni n-a mers vreodată atât de departe pe mare, spunea Iason. N-a mai fost niciodată vreo călătorie ca aceasta. Fără priceperea lui Tiphys la cârmă, fără cunoaşterea lui despre corăbii, fără felul în care naviga şi înțelegea marea, cum o să ajungem la Colchida?

A întors privirea către valuri, de parcă ele ar fi putut să-i dea un răspuns.

Noi, restul, turnam libații pe pământ şi cântam cântece pentru morți. Meleagru şi cu mine am adunat nişte oi de pe dealurile din apropiere, iar Orfeu le-a liniştit cu muzica lui, astfel că animalele erau placide când le-am jertfit, la umbra unui măslin cu ramurile întinse. Neliniştea lui Iason plutea ca un nor întunecat deasupra noastră, a tuturor; teama şi îngrijorarea lui sădeau îndoiala pe fiecare chip la care mă uitam.

— Oare chiar nu putem să mergem mai departe? i-am murmurat eu lui Meleagru.

— Cine să-l înlocuiască pe Tiphys? Seriozitatea lui m-a tulburat şi mai tare. Printre noi sunt bărbați destul de

puternici cât să cârmească, unii sunt navigatori cu experiență, dar nimeni nu are știința lui.

Am început să vorbesc și m-am oprit. Mi-am amintit de stâncile zdrobitoare și m-am cutremurat. Tiphys a fost cel care ne-a călăuzit cu bine prin acel pericol. Iason avea dreptate, nici o călătorie ca aceasta nu mai fusese întreprinsă vreodată.

— Ar fi periculos să mergem mai departe fără Tiphys, am zis eu în cele din urmă. Dar ar fi mai rău să rămânem aici.

— Atunci poți tu să ne duci la Colchida? Acum ești și navigatoare de corăbii, nu-ți ajung talentele?

Ar fi putut să fie o glumă binevoitoare. Ar fi putut să fie genul de admirație voioasă și glumeață cu care eram obișnuită din partea lui Meleagru. Însă tonul lui era tăios.

Probabil că a observat surprinderea mea.

— Nici eu n-aș putea, a zis, pe un ton ce părea defensiv de data asta.

— Șocul încă e proaspăt, am spus eu.

Îmi simțeam fața rigidă, și dintr-odată eram foarte conștientă de spațiul dintre noi. Tensiunea din ultimele zile ne afectase pe toți.

— Poate că într-o zi-două, drumul din fața noastră va fi mai limpede.

— Poate, a oftat el.

Acast a fost cel care a sugerat ca ziua următoare să organizăm jocuri funerare. M-am ridicat, intrigată de propunerea lui. Nu mai întâlnisem niciodată o astfel de idee.

— Cum să ținem jocuri funerare? Vocea lui Peleu era marcată de nemulțumire. Aici, pe fâșia asta de pământ? Nu avem pistă pentru întrecere, nu avem nici un car. Unde sunt trofeele? Caii, femeile?

— Putem să-i cinstim pe Idmon și pe Tiphys și fără astfel de lucruri, a zis Acast.

Vocea lui avea un ton împăciuitor, o notă de slăbiciune care îmi spunea că deja a pierdut. Dispreţul lui Peleu scursese scânteia de entuziasm din el, iar restul argonauţilor îşi pierduseră deja interesul, cufundându-se la loc în gândurile lor negre.

— De ce nu? a zis Meleagru şi a sărit în picioare ca să stea alături de Acast, pe care l-a bătut pe umăr. Nu avem nevoie de pistă, putem să alergăm şi fără. Putem să ne batem cu săbiile. Putem să ne luptăm corp la corp, a zis, iar aici a arătat cu capul spre Peleu, şi eu mi-am amintit cu scârbă de povestea despre cum a câştigat-o ca mireasă pe Thetis, nimfa mării, după ce a ţintuit-o la pământ până ce ea a încetat să mai lupte. Premiul poate să fie gloria victoriei.

M-am scuturat de imaginea lui Peleu şi a nimfei. Mă săturasem să stau degeaba cu ceilalţi, nefericită şi lipsită de viaţă. Poate că jocurile funerare aveau să ne revigoreze pe toţi. Dar dacă aş fi vorbit în favoarea lor, probabil că asta i-ar fi făcut pe ceilalţi să se opună şi mai abitir; cel puţin pe unii dintre ei.

Nu am fost singura care s-a însufleţit la auzul încurajării înflăcărate a lui Meleagru. Ici şi colo, bărbaţii se uitau unii la alţii şi cântăreau propunerea. Eufem s-a ridicat în picioare, iar Idas şi ceilalţi au început să-l urmeze.

— O idee excelentă, a strigat Anceu.

S-au înălţat strigăte de încurajare, o hărmălaie de voci în favoarea jocurilor, multe dintre ele linguşindu-l pe Peleu, îndemnându-l să lupte şi să-şi demonstreze forţa. Meleagru rânjea şi îi striga pe cei care nu se ridicaseră, încercând să-i convingă. Am privit cât de relaxat era cu ei, cum îl ascultau fără ranchiună. M-am întrebat cum o fi să ai parte de respectul lor, neamestecat cu resentimente sau bănuieli.

Aşteptarea şi nesiguranţa ne întinseseră tuturor nervii, dar acum aveam un scop, aveam ceva de făcut, în loc să

jelim şi să ne frământăm. Sub îndrumarea lui Meleagru, am marcat zone pentru fiecare probă, trasând linii pe nisip şi folosind pietre pe post de borne. După disperarea ca o lespede ce zăcuse asupra noastră de la moartea camarazilor noştri, am simţit o uşurare în paşi, un entuziasm năvalnic care se înălţa în mine. Perspectiva unei curse de alergări era ceva ce aşteptam în mod deosebit de când Meleagru îmi povestise despre Eufem, în primele zile după plecarea din Pagasae. Şi el era la fel de dornic de întrecere ca şi mine, îmi dădeam seama, şi toată lumea a înţeles că între noi doi avea să se dea, de fapt, lupta. Ceilalţi care s-au aliniat vitejeşte la start au rămas în urmă aproape imediat, iar eu şi Eufem goneam de-a lungul promontoriului. Sub noi, pe o parte, valurile se spărgeau, înspumate, de o platformă lungă de stâncă, lustruită de apele învolburate. Alergam la deal, spre platanii care creşteau sus, pe vârf, şi făceam o curbă largă, periculos de aproape de marginea stâncii. Mă simţeam năucită de libertate, sentimentul pe care-l cunoscusem în pădure toată copilăria mea, doar că acum oftatul mării se întrepătrundea cu foşnetul frunzelor şi nu mai existau limite care să mă ţină în loc.

De pe promontoriu, ne năpusteam ameţitor în jos, spre canion, unde argonauţii aşteptau pe celălalt mal al râului care şerpuia şi se contopea cu marea. Aici, eu eram în avantaj, fiindcă mă descurcam cu agilitate pe pantele abrupte. Nu erau atât de înclinate precum cele care duceau spre peştera mea din Arcadia, iar Eufem a rămas în urmă, în timp ce eu înaintam cu viteză. Abia când am ajuns la râu, am încetinit şi l-am scrutat, pentru a găsi cea mai uşoară cale să-l traversez. Era puţin adânc şi plin de pietre, iar când m-am oprit să caut punctul în care bolovanii din apă erau cei mai înalţi, Eufem a venit în goană din urma mea şi, fără să şovăie măcar o clipă, s-a năpustit înainte. Am sărit

şi eu după el, cu apa îngheţată în jurul gleznelor, plescăind prin ea, dar spre uimirea mea, el părea să calce apa, şi tălpile lui abia dacă atingeau undele, în timp ce traversa. Argonauţii de pe malul celălalt ovaţionau când a ajuns la ei. Eu mergeam cu greu prin apă în urma lui, furioasă.

Cuvintele mele pline de mânie s-au evaporat când Eufem s-a întors către mine, râzând fără urmă de dispreţ sau triumf, doar cu o încântare pură.

— Atalanta, a strigat el. Cursa îţi aparţine. Ce am făcut eu a fost un truc, m-am folosit de un dar pe care mi l-a oferit tatăl meu, Poseidon, care stăpâneşte valurile. Pe uscat ai fost mai iute decât mine.

Eram enervată, dar sinceritatea lui nu mă lăsa să-i port pică.

— Să trecem la luptele corp la corp! striga Meleagru.

Când am pornit pe malul plin de pietricele, spre întinderea de nisip unde fusese însemnat terenul de lupte, în timp ce alergătorii rămaşi în urmă încă nu ajunseseră la canion, Meleagru a dat din cap spre mine.

— Ai fost mult mai iute, a murmurat.

— Ştiu.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am simţit dintr-odată un fior în ceafă. Am întors capul.

Peleu era în spatele nostru, privindu-ne apropierea. Avea gura schimonosită într-un zâmbet îngâmfat.

Am grăbit pasul, lăsându-l pe Meleagru în urmă şi apropiindu-mă, în schimb, de Eufem, fără să iau în seamă scuza pe care încerca să o formuleze. Peleu a trecut pe lângă noi, îmbrâncindu-mă cu umărul, ca să ajungă la terenul de lupte. El şi Anceu urmau să lupte primii. Au făcut un pas înainte ca să-şi ungă pielea cu ulei, iar muşchii le sclipeau în lumina soarelui. A început meciul şi s-au luat la trântă, în uralele spectatorilor. M-am rugat în tăcere ca Anceu să

câştige, dar a fost nevoie doar de câteva momente pentru ca Peleu să-l doboare la pământ şi să ridice brațele, triumfător.

Anceu s-a rostogolit pe pământ, schimonosindu-se. Înfrângerea lui a fost iute şi decisivă, iar când Acast l-a ridicat de pe jos, am trăit cu toții un sentiment de dezamăgire că lupta s-a terminat atât de repede. Peleu umbla de colo-colo, mugind la noi toți.

— Cine îndrăzneşte să fie următorul care se luptă cu mine?

Îşi umfla pieptul, iar muşchii i se unduiau şi se încordau pe sub piele. Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri.

— Eu!

La început a fost o tăcere uluită, apoi râsete şi batjocuri, cele mai multe îndreptate către Peleu; chiar o să-i permită unei femei să-l provoace? Câteva dintre comentarii au zburat spre mine, ascuțite ca nişte săgeți. Atât de disperată eram să mă lipesc de un bărbat, aşa animalică eram, încât să mă tăvălesc cu el chiar acolo, în fața tuturor? Le-am lăsat să treacă peste mine ca o suliță ce ricoşează dintr-o platoşă de bronz. M-am îmbrâncit ca să ajung în față şi m-am oprit în dreptul lui Peleu, cu inima bubuindu-mi în piept.

Părea surprins. Cu siguranță fusese luat pe nepregătite. Nu ştia cum să reacționeze; să-mi accepte provocarea şi să se înjosească luptând cu o femeie sau să refuze şi să sufere tachinările celor care l-ar fi acuzat de laşitate?

Indiferent ce părere aveau argonauții despre mine, trăseserăm împreună de frânghii, vânaserăm, luptaserăm cot la cot încă de la începutul călătoriei noastre. Eu părăsisem pădurea în ultimele zile tumultuoase ale verii; de-acum, ştiam că frunzele vor fi căzut şi râurile se vor fi umflat de la ploile de toamnă. Călătoriserăm atât de departe împreună. Însă toate eforturile de camaraderie s-au topit,

destrămate precum ceața în razele soarelui. Eram înapoi pe malul acela, privind-o pe Arethusa cum fuge de zeul râului; înapoi în peştera mea, unde Callisto îşi întorcea fața de la mine, ca să nu-i văd disperarea din ochi. Revedeam pinii care se aprindeau şi se prăvăleau la pământ, în timp ce centaurii veneau după mine. Ochii lui Peleu erau pironiți asupra mea şi a lui Meleagru, privirea lui era mulțumită, de parcă i-aş fi confirmat bănuielile. Detestam gândul că ar şti, că şi-ar putea închipui pentru o clipă că înțelege ce împărtăşeam noi doi. Dar asta era şansa mea să-l pun cu botul pe labe.

— O să mă lupt eu cu tine! am zis din nou.

Ceva s-a schimbat în privirea lui, ațintită brusc asupra mea.

— Primesc.

Nisipul era moale, încălzit de soarele blând, scurgându-mi-se printre degetele de la picioare când am călcat pe el şi am îndoit tălpile. Simțeam nerăbdarea fremătând în rândul mulțimii când ne-am aşezat unul în fața celuilalt, dându-ne târcoale hotărâți. Probabil că nici nu le păsa care dintre noi avea să câştige; dacă eu l-aş fi răsturnat pe Peleu, li s-ar fi părut amuzant, iar dacă el m-ar fi învins pe mine, s-ar fi bucurat să mă vadă umilită. Însă eu nu eram arogantă. Peleu era vânjos şi mai antrenat, dar eu simțeam energia limpede şi tăioasă străbătându-mi trupul. Când a întins mâna după mine, i-am prins antebrațul şi i l-am dat la o parte. L-am văzut că mă cântăreşte din nou cu privirea; apoi m-a apucat de umeri şi a împins cu toată greutatea sa. L-am îmbrâncit şi s-a răsucit înapoi. Hotărârea i se citea acum pe chip şi s-a întors, înconjurându-mă cu brațele şi împingându-mă la pământ. Eu m-am răsucit, cu spinarea lipită acum de pieptul său şi cu brațul lui încleştat în jurul gâtului meu, storcând aerul din mine, până când în colțurile

ochilor au început să-mi sclipească stele. L-am smucit de degete şi i le-am dat peste cap, iar el a țipat când oasele i-au pârâit în mâna mea. A slăbit strânsoarea, eu m-am ferit şi apoi i-am sărit în spinare, cu genunchii încovoiați. S-a împleticit, s-a clătinat cu capul înainte, m-a tras de picior şi am căzut pe o parte, cu capul atârnându-mi spre pământ. Mi-a tras brațul drept la spate, răsucindu-l deasupra mea, în timp ce cu brațul celălalt mă împingea tot mai aproape de pământ. Părul mi se despletea, îmi intra în ochi şi aproape simțeam gustul de țărână în gură, când fața mi s-a apropiat tot mai mult de nisip.

Era puternic, unul dintre cei mai puternici dintre noi, după plecarea lui Heracle. Însă ştiam, chiar şi în timp ce greutatea lui mă apăsa pe spinare, că nu avea cum să câştige. Am închis ochii pentru o clipă. Eu mă hârjoneam cu urşi pe când el stătea cocoloşit în leagăn.

Strângând din dinți, mi-am adunat şi ultima fărâmă de forță din corp, trăgând piciorul un pas într-o parte, astfel că el a alunecat, dezechilibrându-se o clipă, iar în momentul acela, mi-am înfipt cu putere cotul stâng în burta lui şi mi-am eliberat brațul drept din strânsoare. Când s-a clătinat câțiva paşi în spate, m-am năpustit înainte, aruncându-mă cu toată greutatea asupra lui. Tălpile i s-au împleticit pe pământ, a fluturat din brațe şi am simțit cum cade sub mine. Spinarea i s-a izbit de pământ.

Zarva stârnită de public răsuna ca un tunet în jurul nostru. O clipă am rămas încleştată într-o intimitate stranie cu el, cu trupul întins sub al meu. Ochii îi erau întunecați de neîncredere; era prea uluit ca să se înfurie. Gâfâind, m-am ridicat pe călcâie şi m-am uitat în sus la argonauți, care stăteau cu brațele ridicate, strigând felicitări sau țipând de mânie sau poate amestecându-le pe amândouă. Am căutat

chipul lui Meleagru. Şi el mă ovaţiona, dar avea un aer uşor năucit, de parcă nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat.

M-am ridicat, şi toţi argonauţii s-au strâns în jurul meu. Între ei, l-am găsit pe Meleagru.

— Şi... ce zici? am zis eu, îmbujorată de victorie.

— Impresionant, a răspuns şi a zâmbit. Nu-i nimic ce nu poţi face mai bine ca toată lumea?

— Poate că nu, am zis, râzând.

Peleu s-a ridicat şi a plecat. Prietenii lui l-au urmat, cu buzele strânse şi frunţile încruntate, însă ceilalţi s-au adunat în jurul meu, generoşi cu laudele: Orfeu, Eufem şi Idas au fost cei mai sinceri. M-am desfătat cu celebrarea lor. M-am întrebat o clipă unde s-a dus Meleagru, dar eram prea încântată ca să stărui asupra acestui gând. Simţeam că o să-mi crape obrajii de atâta zâmbit. Petrecusem atâta timp în ultimele săptămâni sperând să nu mă vadă Artemis, să nu-i cadă privirea asupra mea, încât poate că şi uitase că m-a trimis aici şi îşi întorsese atenţia către alte lucruri. Însă asta, asta îmi doream să vadă. Reuşisem treaba asta singură şi o făcusem pentru fiecare nimfă cu care împărţisem pădurea.

16

Victoria mea asupra lui Peleu a fost de ajuns. Nu am participat la restul jocurilor, în schimb m-am mulţumit să-i urmăresc pe ceilalţi cum se hârjonesc. Ceva se schimbase; acum nu mai putea nimeni să-mi conteste dreptul de a mă afla aici. După ce s-au încheiat jocurile, Anceu s-a oferit să

ia locul lui Tiphys. Era un fiu al lui Poseidon, a declarat, şi avea o afinitate pentru marea care îi curgea prin vene. Aveam indicațiile date de Fineu, iar Anceu era convins că ne poate conduce în siguranță până la Colchida.

Iason a fost de acord şi, aşadar, după ce am înălțat rugăciuni fierbinți, am pornit din nou, cu Anceu la cârmă.

Ne-a condus conştiincios, respectând fiecare indicație oferită de Fineu. Am trecut pe lângă întinderi lungi de coastă, munți unduitori, promontorii sinuoase, locuri unde râurile se vărsau în mare, şi apele li se amestecau. Am avut grijă să nu căutăm adăpost la Temiscira, unde îşi făcuseră lăcaş cele mai ostile dintre triburile de amazoane, cu toate că, atunci când am trecut pe acolo, m-am aplecat peste balustrada corabiei, străduindu-mă să le întrezăresc pe femeile acelea legendare. Nici un membru al echipajului nostru nu mai călătorise atât de departe; numai Heracle vizitase aceste meleaguri, când a luat brâul unei regine a amazoanelor drept trofeu. Nu m-a interesat mereu să-i ascult poveştile, care frizau atât de des lăudăroşenia, dar cunoştințele lui poate ne-ar fi ajutat acum, mai ales că ne apropiam de insula lui Ares.

Am remarcat că Meleagru privea prevăzător, în timp ce insula se mărea în fața noastră. Ținutul acesta era iubit de zeul războiului şi populat de făpturile lui, păsările de pe insula Dia, ale căror pene puteau fi aruncate ca nişte săgeți. Auziserăm că Heracle a alungat aceste creaturi de pe lacul Stimfalos cu nişte clopoței de bronz, ca să nu atace.

— Fineu ne-a avertizat în privința păsărilor lui Ares, a strigat Anceu. Ne-a spus să le speriem cum a făcut Heracle, ca să putem trage la țărm nevătămați.

Păsările erau adunate pe crengile rare ale copacilor subțiratici de pe malul apei. Distingeam deja contururile înfricoşătoare ale ciocurilor lor lungi. Când ne-am apropiat,

unele dintre ele au început să ne observe şi au prins a-şi înfoia penele şi a-şi întinde gâturile. Primele şi-au luat zborul, iar întinderea aripilor lor ne-a tăiat răsuflarea.

— Penele lor sunt la fel de ascuțite ca orice lamă, mi-a şoptit Meleagru. Dacă vor zbura pe deasupra noastră, o să şi le desprindă, ca să ne atace.

Pasărea a plutit spre corabie, iar silueta ei întunecată a acoperit soarele, când s-a năpustit pe deasupra noastră.

— Ridicați scuturile! a strigat Anceu.

Le-am ridicat iute deasupra capetelor şi am suprapus platoşele rotunde, ca să formăm un fel de acoperiş. Auzeam foşnetul mai multor aripi şi rafala de pene de bronz care ne izbeau scuturile.

— Faceți zgomot! ne-a îndemnat Anceu, iar Meleagru şi-a luat sulița şi a început s-o izbească tare de scut.

I-am urmat exemplul, iar când toată lumea a făcut la fel, ca să scoată zgomotele cele mai alarmante de care eram în stare, păsările s-au alăturat vacarmului şi au prins a țipa de groază. Rafalele de pene au încetinit şi s-au stins, iar când am coborât cu grijă scuturile, am văzut siluetele păsărilor, zburând de pe insulă, într-un stol uriaş, către uscatul îndepărtat de dincolo de apă.

Ceilalți argonauți au aclamat festiv, dar Meleagru tăcea, în timp ce navigam spre golful de pe insula lui Ares. Mă întrebam după ce se uită. Un chip cu barbă, cu coiful sclipind auriu în soarele ce trăgea să moară, cu ochii arzând de flacăra tuturor războaielor ce s-au purtat vreodată? Nu-mi puteam imagina cum ar arăta întâlnirea dintre ei, nu puteam cuprinde cu gândul ce ar fi putut spera de la un astfel de tată.

Când am tras corabia pe uscat, cerul s-a întunecat, şi nori negri de furtună s-au strâns deasupra noastră. Vântul învolbura apa şi stârnea valuri înspumate, în timp ce noi am

legat iute corabia pe țărm şi am căutat adăpost cât de repede am fost în stare. Nu încăpea vorbă să explorăm, să căutăm apă sau să vânăm ceva de mâncare. Ne-am împrăştiat care-ncotro şi, în haosul şi zăpăceala aceea, nu ne-a fost greu, mie şi lui Meleagru, să fugim împreună, departe de toți ceilalți.

Atenți la fulgerele ce trăsneau copacii, am căutat o peşteră în întunericul acela sumbru. Cel mai bun loc pe care l-am găsit a fost o stâncă proeminentă, care ieşea în afară din faleză. Cu răsuflarea tăiată, ne-am strâns unul într-altul sub ea. Eu am rămas atentă, în caz că ar fi dat peste noi vreunul dintre ceilalți, însă pe măsură ce trecea timpul, am început să mă relaxez. Probabil că îşi găsiseră cu toții adăpost deja.

— Nu-ți face griji, aici n-o să fim găsiți, a spus Meleagru.

Şi-a dat părul umezit de ploaie de pe frunte, iar pe obraz îi simțeam respirația caldă.

Mi-aş fi dorit să mă simt şi eu la fel de sigură ca el.

— Crezi că bănuieşte cineva?

— Chiar deloc, a pufnit el.

— Nici Peleu?

— N-o să îndrăznească să mai spună ceva acum, după ce l-ai umilit. Nu cred că vrea s-o mai faci o dată.

— Cum poți să fii atât de convins?

— Peleu n-a mai întâlnit niciodată o femeie ca tine, a spus Meleagru şi a râs încetişor. Nimeni nu-i ca tine. Îi e greu să înțeleagă, dar cred că acum a prins mesajul. Cu toții am înțeles.

— Trebuie să avem grijă, am zis eu.

Asta era întocmai ceea ce bănuise Iason când încercase să-mi refuze un loc pe corabia *Argo* şi nu aveam de gând să-i dovedesc că a avut dreptate. Pentru Meleagru însă, descoperirea nu avea să conteze atât de mult. Aveam un

sentiment de deznădejde, gândindu-mă că nici unul dintre bărbați nu l-ar judeca așa cum m-ar judeca pe mine.

— Nu știe nimeni, a spus el. Iar eu n-o să suflu o vorbă.

Ar fi trebuit să-i pun capăt. Aveam atâtea motive să o fac. Artemis și argonauții, teama că oricare dintre ei ne-ar fi putut descoperi. Însă era greu să gândesc limpede, când trupurile noastre erau atât de aproape unul de celălalt. Ideea că restul matelotilor – așa ocupați cum erau să bea, să se lupte și să facă tot felul de isprăvi – ar fi observat ce se întâmpla drept sub nasul lor părea seducător de improbabilă. M-am gândit la Peleu și la restul camarazilor, înghesuiți undeva să se ferească de furtună, în timp ce noi eram aici, adăpostiți împreună, iar asta m-a făcut să zâmbesc.

Trebuia doar să păstrăm secretul până la sfârșitul călătoriei. Apoi Meleagru avea să se ducă acasă, înapoi la nevasta lui, și nimeni nu avea să ne afle vreodată secretul.

I-am lăsat încrederea – sau poate nesăbuința? – să-mi înăbușe îndoielile și l-am tras mai aproape.

Deasupra noastră, vânturile urlau precum niște stihii tulburate, scoțând țipete nepământene, și marea furioasă s-a agitat toată noaptea. Când zorii au adus cu ei liniștea, am fost prima care s-a trezit și l-am lăsat pe Meleagru adormit. Am aruncat o privire în lumina blândă, ca să văd în ce fel de loc am ajuns. Nu ne îndepărtaserăm prea mult de plajă, așa că am coborât spre golful unde era trasă corabia.

M-am oprit de îndată. Pe țărm, patru bărbați pe care nu-i mai văzusem până atunci zăceau osteniți, sleiți și cu răsuflarea tăiată.

— Ce-i asta? a strigat o voce din spatele meu.

Am tresărit. Era Iason. M-am întrebat când mă văzuse.

— Cine sunteți? i-a întrebat Iason pe bărbați.

Îl auziseră şi alţi argonauţi şi veneau şi ei, adunându-se în urma noastră.

Unul dintre bărbaţi a ridicat capul. Părul ud fleaşcă i se lipea de tâmple, era livid şi tremura din tot corpul.

Meleagru venea în pas alergător spre noi. Am sperat că Iason n-o să observe că am venit din aceeaşi direcţie.

— Repede, să facem focul ca să-i încălzim, am spus eu. Nu sunt în stare să vorbească.

Împreună, i-am ajutat pe cei patru bărbaţi distruşi să meargă unde era ancorată *Argo* şi am adus pături groase de lână de pe corabie, ca să-i acoperim cu ele, în timp ce Orfeu şi Acast au făcut focul pe plajă. Cu toţii ne-am strâns în jurul său şi i-am lăsat pe străini să stea cel mai aproape. Iason era cu faţa la ei şi îi privea cu atenţie. Pe măsură ce trupurile li s-au mai încălzit şi le-a revenit şi culoarea în obraji, primul dintre ei a reuşit să vorbească.

— Mă numesc Melas, a spus el, şi aceştia sunt fraţii mei, Cytissorus, Phrontis şi Argus. Corabia noastră a naufragiat în furtună; ne-am agăţat de catargul distrus, şi valurile ne-au adus aici.

— De unde veniţi? a întrebat Iason.

— Din Colchida, a zis Melas.

— Veniţi din Colchida? a repetat Iason, nevenindu-i să creadă. E departe de aici?

Melas a scuturat din cap.

— Poate o zi pe mare, dacă vântul e prielnic. S-a uitat la noi, trecând cu privirea de la unul la altul, văzând bucuria pe care au stârnit-o vorbele sale. Ce treburi aveţi în Colchida?

— Spune-ne mai întâi încotro mergeaţi voi, a zis Iason.

— Am pornit spre Grecia, a răspuns el. Înainte să moară, tatăl nostru ne-a povestit despre regatul pe care l-a lăsat acolo, când a fost luat în pruncie de pe acele meleaguri.

— Cine a fost tatăl vostru?
— Numele lui era Phrixus.
Iason exulta.
— Furtuna ni i-a adus pe fiii lui Phrixus! Zeii trebuie că ne zâmbesc din nou.
Melas părea mulțumit, însă şovăia.
— Îl cunoaşteți pe tatăl meu?
— El e motivul pentru care mergem la Colchida! a zis Iason. În căutarea Lânii de Aur.
Am văzut o străfulgerare îngrijorată în ochii lui Melas, oglindită şi în privirile fraților săi.
— Ce treabă aveți cu Lâna? a întrebat.
— Am fost trimişi s-o luăm, a spus Iason.
— Şi cum sperați să faceți asta? a ridicat Melas vocea, tulburat. Lâna e păzită de un şarpe, împrejmuită de vraja lui Aeetes, care n-o să renunțe niciodată la ea.
Iason a râs.
— Priveşte în jurul tău, a spus. Aici s-au adunat cei mai viteji eroi pe care i-a văzut lumea asta vreodată. Ne-am unit forțele ca să înfăptuim imposibilul, cu binecuvântarea zeilor.
— Ce ştiți despre Aeetes? a întrebat Melas. În tăcerea care a urmat, a vorbit din nou. Este bunicul nostru, fiul vrăjitor al lui Helios, zeul soarelui. Puterea lui nu se aseamănă cu nimic din ce ați cunoscut până acum.
Nici unul dintre noi nu zicea nimic. Toate privirile erau ațintite asupra lui Melas şi cu toții ne țineam răsuflarea ca să-i auzim cuvintele.
— Dar voi îl cunoaşteți, a zis Iason. Şi zeii au trimis furtuna; v-au îndrumat aici, unde sunteți în siguranță, ca să ne puteți împărtăşi ce ştiți. Veniți alături de noi, ajutați-ne să luăm Lâna, şi vă vom duce înapoi în Grecia împreună cu noi, ca să vă pretindeți regatul.

Cytissorus a fost cel care a vorbit. Pe chip avea o expresie chinuită, când s-a uitat la fiecare dintre frații săi.

— I-am făcut o promisiune tatălui nostru, într-adevăr, a zis el, iar Melas şi-a luat fața în palme. Am jurat să luăm tronul care ar fi trebuit să-i aparțină, a continuat Cytissorus.

— Putem să vă ajutăm, a făgăduit Iason. Dacă ne ajutați voi mai întâi.

— Văd că sunteți puternici, că sunteți numeroşi, a început Melas. Dar cel mai bun sfat pe care pot să vi-l dau e să vă întoarceți. Nu mergeți la Colchida; lăsați-i Lâna lui Aeetes. Nu-l veți putea învinge niciodată; nu vă jertfiți pentru ceva ce nu poate fi răpit.

— Putem s-o facem, a zis Iason. Ai dreptate, nu-l cunoaştem pe Aeetes, dar nici el n-a mai văzut viteji ca noi. Am venit de atât de departe şi am trecut de toți duşmanii şi de toate obstacolele ce ne-au ieşit în cale. Nu ne este teamă, iar de vă alăturați nouă, nici voi nu veți mai avea de ce să vă temeți.

De temut se temeau, ne era limpede tuturor. Însă alegerea lor era una cumplită. Puteau să aştepte aici, pe insula asta izolată, şi să spere că o să mai treacă vreo corabie, una care să rişte întâlnirea cu păsările lui Ares şi care să-i ducă în siguranță către regatul lor de mult pierdut, unde aveau să sosească singuri, cu mâna goală. Sau puteau să ni se alăture.

Încrederea lui Iason creştea din nou. Să găsim patru tineri având legături cu Colchida, nepoții lui Aeetes însuşi, şi aceştia să ne rămână datori, era cu adevărat ceva providențial.

— Aceasta e insula zeului războiului, a spus Iason. Haideți să-i găsim templul, să-i aducem ofrande înainte să plecăm. Suntem în grația multor zei, veți vedea.

Am pornit spre centrul insulei. I-am aruncat o privire lui Meleagru şi mă întrebam cum o fi pentru el, dacă cerceta peisajul presărat cu bolovani ca să găsească şi altceva decât templul tatălui său. Era atât de linişte, aerul atât de neclintit, şi mi s-a părut că văd o încordare în umerii lui, de parcă se străduia să audă ceva. Templul lui Ares, când l-am găsit, era simplu şi neîmpodobit. O stâncă neagră, înaltă şi zimţată, stătea în mijloc, sub acoperişul deschis, iar afară era un mic altar din piatră.

Meleagru şi cu mine am fost trimişi în căutarea unor oi pe care să le jertfim.

— Ce părere ai despre oamenii ăştia? l-am întrebat, când ne-am îndepărtat un pic.

— Că avem noroc să ne fie călăuze, a răspuns el. De ce, tu n-ai încredere în ei?

M-am gândit puţin.

— Ba cred că da.

— Iar eu am încredere în judecata ta mai mult decât în a oricui altcuiva.

— De ce?

— Tu vezi oamenii aşa cum sunt, a răspuns el. Poate fiindcă tu nu ascunzi nimic din tine. Artificiul îţi sare în ochi.

— Oamenii aceia au fost cât pe ce să se înece, am zis. Nu ar fi avut acum prezenţa de spirit să urzească o minciună.

— Le e teamă de regele lor, a spus Meleagru. La urma urmei, e fiul lui Helios.

I-am aruncat o privire.

— Şi tu eşti fiul lui Ares. Avem bărbaţi printre noi care sunt fiii lui Poseidon, ba chiar şi ai lui Hermes.

— Aşadar, nu ţi-e teamă.

— Către aşa ceva am pornit în expediție, am zis. Aproape am ajuns acolo. Nu mi-e teamă. Sunt pregătită; cu toții suntem. Tu nu eşti?

Mi-a prins mâna într-a lui.

— Poate că mă bucur prea mult de călătoria asta ca să-mi doresc să ajung la capătul ei.

Nu ştiam ce să spun.

— Suntem abia la jumătate. Mai avem încă de făcut drumul de întoarcere spre casă.

Ochii i s-au întunecat, preț de o clipă doar, când am pomenit de casă. Era mai uşor să trăim de parcă prezentul ar fi fost tot ce aveam, de parcă nu ne-ar fi aşteptat nimeni la sfârşitul acestei aventuri.

*

Odată făcute jertfele, ne-am ospătat în seara aceea şi am băut vin. Dacă zeul războiului a fost mulțumit de ofrande, nu ne-a trimis nici un semn. M-am întrebat cât îl va dezamăgi asta pe Meleagru, însă cu stânjeneala produsă de ultima discuție încă planând asupra noastră, nu l-am întrebat. În schimb, m-am concentrat pe ce se găsea acum înaintea noastră. Aerul era plin de anticipare. În timpul acestei lungi călătorii, porniserăm la drum plini de viață şi năuciți de entuziasm, debordând de optimism, uneori de emoție, alteori cuprinşi de durere sau de regrete sau de o nostalgie plină de dor. Însă în zorii dimineții următoare, când Anceu a luat în mână vâslele de direcție, când ne-am aşezat cu toții la locurile noastre, când Iason s-a aşezat la cârmă împreună cu fiii lui Phrixus, plutea încă ceva în atmosferă. Un fel de greutate solemnă, dar nu din pricina tristeții. Astăzi aveam să ajungem la Colchida; aveam să ajungem la marginea cea mai îndepărtată a Mării Negre şi să descoperim, în sfârşit, ce ne aştepta acolo.

Până şi Orfeu şi-a amuțit lira, pe când apele se întindeau în urma noastră. Anceu a condus corabia spre gura largă a râului Phasis, unde am coborât pânza în timp ce vâsleam mai departe. Crestele unduitoare ale unui lanț muntos se înălțau asupra noastră pe o parte, iar pe cealaltă se întindea o câmpie lungă, aurită de lumina soarelui. Cu toții am tăcut, se auzea doar plescăitul vâslelor, în timp ce Iason a umplut un pocal cu vin. L-a ridicat în aer, cu mâna tremurându-i uşor când l-a vărsat în râu. Am privit cum lichidul stacojiu se învârtejeşte în apă, libația turnată pentru succesul aventurii noastre.

— Ancorați corabia în smârcurile din față. Glasul lui Melas era grav şi insistent. Aveți grijă ca oricine ar sta de pază să nu vă vadă. Acum trebuie s-o lăsați aici şi să continuați pe jos până la palatul lui Aeetes.

17

Am rămas tăcuți în timp ce coboram de pe *Argo*, plescăind uşor prin apă, spre câmpia acoperită cu iarbă. Ştiam că Meleagru mă priveşte de la bord şi mi-am dorit să fi fost ales să vină cu noi.

În schimb, eram eu, Iason, fireşte, şi cei patru băieți ai lui Phrixus. Iason nu m-ar fi ales niciodată să-i fiu singura tovarăşă, dar hotărâse că poate avea încredere în Melas şi în frații săi. Iason avea să se prezinte în fața lui Aeetes doar cu o femeie şi cu nepoții acestuia. Era abordarea cea mai puțin amenințătoare, explicase Melas, având, parcă, aerul că se scuză.

Nu doar privirea lui Meleagru avea să mă urmărească de pe corabie, ştiam asta. Ceilalţi argonauţi se uitau cu un amestec de invidie, speranţă şi ranchiună, eram convinsă de asta. Peleu, care abia dacă se mai uitase spre mine de la lupta noastră corp la corp, probabil că îşi dorea cu disperare să dăm peste o ambuscadă. Senzaţia privirii sale arzându-mă în ceafă m-a făcut să merg puţin mai încet, delectându-mă cu neputinţa mâniei sale.

— Deci prima variantă este să-i cer, pur şi simplu, Lâna? a întrebat Iason.

Melas a încuviinţat.

— O să refuze, bineînţeles. Nu ar renunţa la Lână pentru nimic în lume.

— Atunci de ce să ne pierdem vremea? De ce să nu punem mâna pe ea înainte să-şi dea seama măcar că am ajuns pe ţărm?

— Pedeapsa lui va fi iute şi cumplită dacă te-ar prinde, a răspuns Melas. Nu s-ar îndura să te asculte cum îţi pledezi cauza; ar însemna un război imediat. Te afli pe un teren necunoscut, pe meleaguri necunoscute, înfruntând duşmani cum n-ai visat în viaţa ta. Crede-mă când îţi spun că ar fi o alegere nesăbuită.

Iason părea iritat.

— Dar respectă legile lui Zeus, a continuat Melas. Prezentaţi-vă drept oaspeţi şi va fi obligat să vă ofere ospitalitate. Nu se va aştepta la nici o trădare dacă sunteţi sinceri şi deschişi când îi spuneţi de ce sunteţi aici. Ştiţi că va refuza, dar asta vă va oferi timp să vă hotărâţi asupra unei strategii. La curtea sa, poate veţi afla că alte urechi vă ascultă cu mai multă înţelegere decât ale regelui.

— Atât de antipatizat este? am întrebat eu, intrigată.

O umbră a traversat chipul lui Melas.

— Nici nu vă puteţi închipui.

Deasupra noastră a plonjat o formă întunecată, iar eu m-am răsucit ca s-o privesc, gândindu-mă, preț de o clipă, că era una dintre păsările de bronz ale lui Ares, venită după noi. Însă ciocul ei încovoiat nu strălucea ca ale lor; în pofida mărimii sale monstruoase, nu era din stolul zeului războiului. Aripile ei întinse au umbrit pantele munților din depărtare, pe când descria în zbor un arc peste culmile lor învăluite în nori.

— Ascultați, a zis Melas.

Au trecut câteva clipe, după care am auzit un geamăt slab şi găunos ce plutea prin aer de undeva din munți. Apoi vântul şi-a schimbat direcția şi n-am mai auzit nimic.

— Ce-a fost asta? a întrebat Iason.

Phrontis a fost cel care a răspuns.

— Pasărea aceea era un vultur trimis de Zeus. Zboară în fiecare zi deasupra cetății noastre, către munții Caucaz, unde stă înlănțuit titanul Prometeu. În fiecare zi, pasărea îi sfâşie carnea şi îi devorează ficatul. Noaptea, trupul i se vindecă, şi ficatul îi creşte la loc, dar pasărea se întoarce în fiecare zi, până la sfârşitul veacurilor.

În pofida căldurii dogoritoare a zilei, m-a trecut un fior rece.

Mai văzusem şi alte cetăți în călătoria noastră, dar nici una precum Colchida. Porțile cetății erau înalte, flancate de foişoare şi mai înalte, cu ziduri netede şi lucioase. Lumina a inundat totul când porțile s-au deschis pentru băieții lui Phrixus şi pentru noi, alături de ei, şi am rămas orbită de întinderea şi intensitatea ei. Colchida era o cetate ca o nestemată lustruită, mai fabuloasă ca oricare dintre câte am vizitat, iar în inima ei se înălța palatul lui Aeetes.

Gărzile lui s-au dat la o parte pentru Melas şi frații săi, iar Iason şi cu mine am intrat printre ei, trecând de coloanele grațioase şi pătrunzând într-o curte largă. Vrejuri de viță-de-

vie se înfăşurau pe un spalier arcuit, şi patru izvoare bolboroseau din pământ chiar în mijlocul curţii. M-au fermecat culorile lichidelor care ţâşneau în sus: unul era lapte de un alb imaculat, altul, vin de un roşu intens, al treilea, un ulei auriu care elibera un parfum îmbătător în aer. Numai al patrulea părea să fie apă, proaspătă şi limpede precum cristalul.

— Nepoţii mei.

Glasul lui era plăcut, cu tonuri grave şi mieroase. Mi-a amintit de un pârâu rece, curgând într-o peşteră subterană.

— V-aţi întors mult mai repede decât mă aşteptam.

A ieşit din umbra răcoroasă a palatului. Era înalt, înveşmântat într-o ţesătură fină de in purpuriu, iar capul pleşuv îi era încununat de o coroană aurie strălucitoare, pe care scânteia o nestemată oranj. Ochii îi erau de aceeaşi culoare, însă o nuanţă mai întunecată, un fel de bronz fumuriu, dispreţuitori când ne-a măturat cu privirea. În spatele lui se afla un pâlc de bărbaţi, îmbrăcaţi rafinat, deşi nu la fel de magnific ca el. Era şi o femeie printre ei, cu chipul încă frumos, deşi săpat de griji şi de tristeţe. Privirea ei chinuită era pironită asupra lui Melas, Cytissorus, Phrontis şi Argus.

Cei patru fii ai lui Phrixus şi-au plecat capetele în faţa bunicului lor, apoi Melas a vorbit.

— Am naufragiat din pricina unei furtuni, în preajma insulei lui Ares. Corabia ne-a fost distrusă, iar echipajul, pierdut pe marea înfuriată. A arătat spre Iason. Bărbatul acesta ne-a salvat, când valurile ne-au adus la ţărmul unde căutase odihnă în călătoria lui încoace, spre Colchida. Drept recunoştinţă că ne-a salvat viaţa, l-am adus aici cu noi, ca să-şi poată formula rugăminţile în faţa ta.

Expresia regelui a rămas de necitit.

— Cine eşti şi ce rugăminţi sunt acestea despre care vorbeşte nepotul meu?

Iason şi-a dres glasul.

— Numele meu e Iason şi sunt fiul lui Aeson. M-am născut în cetatea Iolcos, condusă acum de unchiul meu, care mi-a furat tronul. Ca să-l pretind înapoi, caut ceva ce îţi aparţine, şi anume, Lâna de Aur.

Aeetes îl ţintuia cu privirea. Linişte care a urmat a fost lungă şi îngrozitoare. Apoi şi-a întors ochii către nepoţii lui.

— Fii ai lui Phrixus, de-asta m-am milostivit de tatăl vostru când a sosit în cetatea mea, fugind să scape cu viaţă din mâinile propriei mame vitrege? Aşa sunt răsplătit pentru bunătatea mea, că l-am lăsat să mănânce la masa mea, să trăiască sub acoperişul meu, să se însoare cu fiica mea, Chalciope? A înclinat capul spre femeia din spate, iar acum am înţeles motivul pentru care ea se uita cu atâta disperare la băieţii ei. Şi acum fiii lui îmi aduc un duşman în casă, unul care are pretenţii la Lâna cea sacră pe care am dedicat-o zeilor drept recunoştinţă pentru trecerea sa în siguranţă?

Iason a dat să protesteze, dar Aeetes a continuat, cu nişte cuvinte la fel de veninoase ca un şarpe ce se pregăteşte să atace.

— Mă întreb ce i-aţi spus acestui străin despre Lână, câte dintre secretele noastre aţi trădat deja. Poate ar trebui să vă smulg limbile înainte să vă mai scape şi altele şi să vă tai mâinile, ca să nu-i puteţi arăta calea spre pierzania noastră.

Chalciope a icnit, apoi şi-a dus mâna la gură, ca să înăbuşe sunetul.

Nepoţii lui erau încremeniţi, incapabili să se mişte, pironiţi în loc, sub povara privirii regelui.

— Nu am de gând să vă propun pierzania, a spus Iason. Nu aş lua Lâna fără să propun un schimb cinstit.

Aeetes a izbucnit într-un râs scurt, lipsit de orice veselie.

— Ce mi-ai putea oferi, ca să se apropie măcar de valoarea sa?
Iason a aruncat o privire spre mine.
— Am adus-o pe Atalanta, o campioană aleasă de însăşi Artemis, ca să te salute. Însă am o ceată de bărbaţi care numără peste cincizeci de suflete. Printre ei se află fii şi nepoţi de olimpieni; bărbaţi vânjoşi, puternici şi abili. Atalanta e cea mai iute alergătoare şi o formidabilă vânătoriţă, cum nu s-a mai văzut vreodată pe lumea asta, dar este numai unul dintre membrii echipajului meu. Îi am sub comanda mea pe fiii lui Boreas, cu gleznele lor înaripate, care le îngăduie să se înalţe la ceruri şi să-i atace pe duşmani din aer. Îl am pe Anceu, fiul lui Poseidon, care poate cârmi orice corabie în siguranţă. Meleagru, fiul lui Ares cel fioros; Orfeu, a cărui măiestrie cu lira poate înmuia orice inimă şi poate smulge lacrimile celui mai crud dintre tirani. Suntem binecuvântaţi şi favorizaţi de Hera, regina Olimpului, şi de Atena, a cărei strategie şireată ne va aduce victoria, indiferent ce ne-am propune. Dacă ne vei oferi Lâna, vei avea parte de recunoştinţa noastră, dar şi de cea a zeilor. Vom fi armata ta, vom cuceri orice triburi vecine vrei să se plece în faţa ta. Putem să-ţi oferim gloria.
— Şi toţi eroii aceştia, această adunare nemaipomenită cu care te lauzi, toţi te urmează pe tine?
Iason a încuviinţat din cap cu înflăcărare.
— Atunci trebuie să fii cu adevărat magnific, a zis Aeetes, dacă te numesc conducător şi fac precum le porunceşti.
— Aşa este.
— Atunci poţi să iei Lâna, a zis Aeetes, iar aerul a devenit dintr-odată sufocant. A ta este. Tot ce trebuie să faci e să dovedeşti de ce eşti în stare.
— Desigur, am să vin cu argonauţii şi veţi vedea...

— Nu şi ei. Aeetes a zâmbit, îngâmfat şi mulțumit de sine. Doar tu.

Am crezut că Iason o să şovăie, dar a rămas drept, ridicând chipul spre rege.

— Am să duc la bun sfârşit orice probă îmi stabileşti.

— Trebuie să faci ce n-a reuşit nici un muritor până acum. Numai asta o să arate că eşti vrednic să capeți Lâna, a zis Aeetes şi-a împreunat palmele, formând un triunghi cu degetele. Ai spus că zeii vă oblăduiesc, dar ei nu au neglijat nici Colchida. Izvoarele acelea pe care le vezi țâşnind din pardoseală au fost făurite de Hefaistos, care îi este îndatorat tatălui meu, Helios. Atât de recunoscător îi era tatălui meu, încât mi-a mai oferit şi alte daruri, o pereche de tauri care scot flăcări pe nări şi au copite din bronz. Dacă poți să pui taurii în jug şi să-i mâni peste Câmpia lui Ares, să ari pământul şi să-l sădeşti cu colți de şarpe, atunci eu, cu mâna mea, am să-ți dau Lâna.

Era ca una dintre muncile lui Heracle, m-am gândit cu deznădejde, şi Iason nu ar fi fost niciodată pe măsura unei astfel de sarcini.

Aeetes a continuat, iar cuvintele lui mieroase şi reci lunecau unul câte unul la loc.

— Dar dacă dai greş – s-a aplecat în față, cu ochii precum cuprul aprins –, atunci am să dau foc corabiei tale şi fiecărui argonaut dimpreună cu ea.

Şi Iason l-a privit drept în ochi, neabătut, cu mai multă convingere decât l-am văzut vreodată să arate.

— Primesc.

— Mâine, a zis Aeetes. La răsărit, pe Câmpia lui Ares.

Iason a încuviințat din cap, şi eu m-am întors pe călcâie, disperată să ies din curtea aceea înăbuşitoare, cât mai departe de rege. Iason nu era departe în urma mea.

Însă pe când ne grăbeam să plecăm, în vreme ce râsul regelui picura prin aerul din spatele nostru, am zărit altă femeie, pe jumătate ascunsă după un pilastru, care ne urmărea la rândul ei. Purta o rochie de un stacojiu-închis, avea părul prins în creştetul capului, cu o coroană de cozi împletite, iar nestemate îi sclipeau la gât şi la încheieturi şi presărate prin păr. Privirea îi era neclintită, ațintită asupra noastră – nu, asupra lui Iason –, şi ochii ei ardeau aurii, la fel ca ai lui Aeetes. L-am tras de mânecă pe Iason şi l-am chemat, când a întors capul să o privească.

Afară din cetate, înghițind aerul proaspăt al câmpiilor, am încercat să mă scutur de sentimentul pe care mi-l dăduse locul acela.

— Deci avem la dispoziție doar seara asta ca să găsim Lâna şi s-o luăm, am zis eu. Să avem grijă să plecăm până în zori.

Iason era perplex.

— Despre ce vorbeşti?

— Doar nu vrei să rămâi să încerci, am spus. Are de gând să te ucidă, să ne ucidă pe noi toți.

— Mi-am dat cuvântul, a spus Iason.

— Un astfel de om nu poate pune preț pe cuvântul nimănui.

— O să aibă gărzi peste tot în jurul Lânii în seara asta, a zis Iason. N-o să avem nici o şansă s-o furăm.

Am oftat adânc, frustrată din pricina greşelilor noastre, a prostiei de a intra în palatul unui asemenea rege şi a ne înfățişa dorințele atât de sincer.

— Şi apoi?

În trupul meu, toate instinctele se răzvrăteau împotriva ideii de a pleca în linişte pe mare, în toiul nopții. Veniserăm aici ca să luăm Lâna. Nu aveam de gând să plecăm fără ea. Dar ca totul să se rezume la Iason, ca soarta expediției

noastre să se afle doar în mâinile lui... nu suportam nici gândul acesta. Un om care n-a făcut nimic până acum ca să-şi dovedească meritele, în timp ce noi, restul, am învins tot ce ne-a stat în cale. Şi totuşi, avea destulă încredere în sine cât să-şi imagineze că poate să-l înfrângă pe Aeetes, că forța lui poate să depăşească doi tauri a căror putere le-a fost insuflată de însuşi zeul vulcanic, Hefaistos.

— Apoi vom face cum a spus Aeetes.

— S-ar putea să mori.

Mi-a aruncat o privire şi a zis:

— Tu ai fost trimisă de Artemis. Mie sarcina asta mi-a dat-o Hera, regina nemuritorilor. N-am de gând s-o sfidez.

Dar Hera nu avea să-l salveze, m-am gândit. Artemis mi-a arătat că zeii pot fi la fel de nemiloşi cu favoriții lor, pe cât sunt cu duşmanii. Iason credea că binecuvântarea Herei e acelaşi lucru cu protecția ei. Nu înțelegea că ea i-a oferit, pur şi simplu, şansa să reuşească. Dacă avea s-o dezamăgească, mai bine să moară decât să supraviețuiască destul cât să dea ochii cu ea. Însă el nu ştia nimic despre zei. Iason credea că lumea e clădită pentru eroi. Eu ştiam că trebuie s-o clădim noi înşine.

Acum eram aproape la capătul pajiştilor. Mai departe, pământul avea să devină umed şi mlăştinos, făcând loc smârcurilor mărginite de trestii; aici, copacii cocârjați se aplecau peste apă, cu rădăcinile îmbârligate în pământ, dar frunzele mângâind suprafața unduitoare. Simțeam şi acum în ceafă privirea pârjolitoare a lui Aeetes şi eram recunoscătoare să ajung la umbra verde şi răcoroasă a dumbrăvii. Am căutat în sufletul meu câtuşi de puțină încredere în Iason, vreo speranță că acesta avea să fie, într-adevăr, momentul transformării sale.

S-a oprit, transfigurat, şi într-o clipă am înțeles de ce. O siluetă, în fața noastră, cu ramurile arcuite deasupra

capului său, de parcă ar fi fost o statuie într-un templu cu o cupolă înaltă. Era cu neputință să fi ajuns aici înaintea noastră, şi totuşi aşa se întâmplase. Femeia care ne urmărise cu privirea în curtea lui Aeetes.

Dincolo de vălul frunzelor ce atârnau pe ramuri, broaştele orăcăiau şi păsări cu picioare lungi se aplecau să-şi înmoaie ciocurile în apă. Insectele bâzâiau în jur, şopârlele se iţeau din toate părţile, foşnind din cozile lor uscate şi sărind de pe o piatră pe alta, iar bulbuci micuţi ţâşneau în sus şi se spărgeau la suprafaţa apei.

Părea tânără, mai tânără decât am crezut când am văzut-o în curte. Aici, în lumina marmorată, vedeam bujorii luminoşi din obrajii ei, luciul pielii şi fineţea mătăsoasă a părului ei. Nestematele scânteietoare şi aurul sclipitor pe care-l purta erau podoabe de care nu avea nevoie. Nu credeam să fi văzut vreodată o făptură mai frumoasă.

— V-am auzit, a spus ea. Ce i-aţi cerut tatălui meu.

Fiica lui Aeetes. M-am încordat, iar ea a remarcat şi a râs.

— Nu aveţi a vă teme de nimic din partea mea, a spus, iar în pofida tinereţii sale, era cu totul stăpână pe sine şi în glas avea o notă poruncitoare, care îmi amintea de tatăl ei. Vreau doar să vă ajut.

— Cum să ne ajuţi?

Iason a fost cel care a vorbit. O privea de parcă era însăşi Hera, venită pe pământ să-l îndrume.

— Şi de ce? am intervenit eu. Ai auzit răspunsul tatălui tău; de ce ai vrea să ne ajuţi?

— Pentru că dacă supravieţuiţi provocării, vă veţi întoarce în Grecia. Şi mă puteţi lua cu voi.

Am auzit paşi în spatele nostru; Melas şi fraţii lui ne prinseseră din urmă. Am văzut cum vorbele li s-au stins de pe buze când au văzut-o.

— De ce vrei să părăseşti Colchida? a întrebat Iason.

— Întreabă-i pe ei, a zis, arătând spre cei patru bărbați. Şi apoi gândeşte-te cum e să fii nu nepotul, ci fiica lui.

— Chiar ai risca aşa ceva, Medeea? a şoptit Melas.

— Aş fi nesăbuită să nu o fac.

— E vreun şiretlic? a întrebat Iason. Taurii pe care spune că trebuie să-i pun în jug... se poate măcar aşa ceva?

Ea a clătinat din cap.

— Ți-a spus că nici un muritor nu o poate face şi nu a mințit.

— Atunci cum poate supraviețui Iason? am întrebat.

Sentimentul pe care îl avusesem în curte, că totul mă apăsa, era aceeaşi senzație zdrobitoare pe care o avusesem când stâncile care se ciocneau se înălțau de o parte şi de alta a mea. Acum simțeam că sunt cât pe ce să mă sufoc în dumbrava asta.

— Am învățat destule de la tatăl meu, a spus ea. Există o alifie, pot să ți-o fac eu. Unge-ți tot corpul cu ea, iar flăcările pe care le scot taurii pe nări nu te vor atinge. Coarnele lor nu-ți vor putea străpunge carnea. Îți va da forța de care ai nevoie ca să-i înjugi pe amândoi. Când vei sădi colții de şarpe, din pământ vor răsări morți, înarmați cu săbii şi sulițe, hotărâți să-ți verse sângele. Dar dacă vei azvârli o piatră între ei, se vor lupta unii cu alții pentru ea şi vor uita cu totul de prezența ta acolo.

Am simțit fiori pe brațe la auzul vorbelor ei. Însă Iason încuviința din cap, iar pe chip i se citea un entuziasm înflăcărat. M-am întors spre cei patru frați, ca să văd cum reacționează la spusele femeii. Arătau mai solemni ca Iason, dar nu la fel de îngroziți ca mine.

— Dacă o să afle ce ai făcut..., i-a zis Melas, iar privirile li s-au întâlnit şi ea a schițat un zâmbet.

— Atunci o să-mi atrag mânia lui acum, mai degrabă decât mai târziu, a zis ea, iar greutatea din vorbe îi pierise;

pe când adineauri părea impunătoare şi sumbră, acum avea o dulceață în glas. Cu toții ştim, toți cei care trăim sub conducerea sa, că este doar o chestiune de timp.

— Alifia asta, a zis Iason. O ai?

Ea a scuturat din cap.

— Se face doar din florile ce se găsesc pe pantele munților Caucaz, flori crescute din sângele lui Prometeu, care picură din ciocul şi ghearele vulturului, atunci când se înalță pe cer. Sunt împrăştiate sus, pe culmi, şi greu de găsit. Doar eu le pot găsi, a adăugat ea, sclipind de mândrie. Pot fi tăiate doar la lumina lunii, culese doar dacă Hecate îngăduie acest lucru.

— Şi dacă Iason nu are alifia asta? am întrebat.

— Atunci răsuflarea taurilor îl va face scrum din clipa în care face primul pas pe câmpia lor, a răspuns Medeea.

Avea sens, fireşte, ca soluția pentru a-l învinge pe regele vrăjitor să fie tot una magică. Doar mai văzuserăm lucruri nefireşti pe drumul încoace – harpiile urlătoare cu chip de femeie, stâncile care se ciocneau unele de altele, uriaşii cu şase brațe care aruncau cu bolovani în corabia noastră. Eu crescusem ocrotită de vraja lui Artemis, sălbăticia urşilor fiind domolită de farmecele ei. Însă vorbele Medeei despre flori scăldate în sânge, culese pe întuneric ca să învingi o armată a morților, mi-au dat fiori aşa cum nu-mi mai dăduse nimic până atunci. Era vorba de regatul acesta, condus de un tiran ai cărui copii vorbeau despre el în şoaptă şi cu groază. Întunericul care se întindea dincolo de bogăție şi de lumina aurie părea ceva palpabil, o amenințare crescând precum adâncurile cele mai negre ale oceanului.

— Dacă mi-o poți aduce, te vom lua cu noi când plecăm, a spus Iason.

— Voi veni la *Argo* în seara asta, unde ați ancorat, în smârcuri, a zis ea, iar eu am simțit cum fac ochii mari. Oare Aeetes ştia şi el unde suntem? Nu cumva era o capcană?

— Nu vă faceți griji, a spus ea, zâmbindu-mi.

S-a îndepărtat, păşind printre mine şi Iason, apoi s-a întors o singură dată ca să ne arunce încă o privire, încadrată de copaci şi cu razele soarelui formând un halou în jurul ei.

— Ce ar trebui să facem? am întrebat eu, adresându-mă mai degrabă celor patru fii ai lui Phrixus, decât lui Iason.

Melas părea gânditor.

— Cred că vă poate aduce alifia aceea. Dacă e cineva care poate prepara aşa ceva, atunci Medeea ar fi aceea. În tot regatul nu este minte mai luminată, poate doar a tatălui ei.

— Dar putem avea încredere în ea?

— De ce nu?

— Dacă acționează la porunca tatălui ei?

Iason a ridicat o sprânceană.

— Asta crezi?

— Nu ți-a trecut prin minte?

Melas mi-a respins sugestia cu o fluturare a mâinii.

— Medeea e tânără, cea mai tânără dintre fiicele lui Aeetes, o despart mulți ani de surorile ei. Ea nu a fost înrăită de purtarea lui – nu încă. A văzut o şansă să scape, la fel ca noi.

Un vânt blând s-a înălțat din smârcuri, făcând frunzele de deasupra noastră să foşnească, ridicând un miros de turbă, o duhoare sărată de peşte şi apă tulbure. Eu crezusem că în final vom avea de dus o luptă, noi toți împotriva întregii lor armate, o probă de forță şi curaj. Ceva curat şi limpede, ce aş fi putut să înțeleg. Însă aici până şi pământul de sub tălpile noastre era nesigur, mişcător şi se scufunda.

— Cu ajutorul ei, poți reuşi, a spus Melas, şi am văzut că Iason s-a lăsat convins.

— Să ne întoarcem pe *Argo*, am zis eu.

Voiam să discute cu ceilalți, sperând ca reacțiile lor să mă liniştească, făcându-mă să înțeleg că era alegerea potrivită, sau, dacă nu, să-l facă pe Iason să înțeleagă că ar fi o nebunie să rămânem.

— Haideți, a spus el.

Acum era o hotărâre fermă în atitudinea sa, o încordare încrezătoare în umerii săi lați, în maxilarul încleştat. Ceva nou, ceva ce poate m-ar fi bucurat în alte circumstanțe, dar care acum doar mă făcea să mă simt şi mai îngrijorată.

Am rămas la bordul corabiei pe când se lăsa noaptea. Luna era plină, un glob fantomatic suspendat pe cer, deasupra vârfurilor întunecate ale munților. Unii dintre bărbați au întins pături peste băncile de lemn şi au încercat să ațipească. Orfeu stătea singur, bătându-se neliniştit cu palma pe coapsă. Ştiam că probabil tânjeşte după eliberarea pe care i-ar fi adus-o lira, să ne liniştească spiritele îngrijorate cu muzica sa, dar nici unul dintre noi nu şi-ar fi asumat riscul unui asemenea zgomot. Iason stătea la proră, cu picioarele întinse în fața lui, cu capul dat pe spate. Anceu şi Acast stăteau la pupă, atenți la orice sunet care ar fi arătat că se apropie cineva.

Meleagru şi cu mine stăteam împreună pe punte, înghesuiți între şirurile de bănci, cu spatele lipit de balustradă. Într-o parte şi în alta, auzeam răsuflarea regulată şi egală a argonauților adormiți. Lemnul era neted şi lustruit, dar îmi împungea dureros umerii. Eram recunoscătoare că nu mă lăsa să adorm. Voiam să fiu trează la sosirea ei – asta dacă avea, într-adevăr, să vină. Vorbeam în şoaptă, atenți să nu-i deranjăm pe camarazii noştri adormiți.

— Chiar crezi că asta e tot ce ne trebuie? a întrebat Meleagru, pe un ton nesigur. O alifie fermecată, şi Iason câştigă Lâna?

— Credeam că o să fie mai multe de făcut.

— Mă aşteptam la o luptă, a zis el.

— Şi eu.

— Eşti dezamăgită? a zis, iar eu am auzit cum îi scapă un pufnet de râs.

— Dacă ar fi cineva dezamăgit, m-aş gândi mai degrabă la fiul unui zeu al războiului, l-am tachinat eu.

— E posibil încă să avem parte de una. Dacă e adevărat ce spui despre rege.

— N-are de gând să ne lase să i-o luăm, ăsta-i lucru hotărât.

— Deci, s-ar putea ca nici unul dintre noi să nu fie dezamăgit.

— Dar oare o să fie bună alifia? m-am întrebat. Sau Iason o să ardă în fața noastră, a tuturor?

— Uite acolo, o siluetă, vezi?

Meleagru s-a ridicat în capul oaselor, arătând spre ceva din întuneric, iar eu am ridicat gâtul, să văd despre ce vorbeşte.

Era o siluetă care venea în grabă spre noi, cu rochia albă fluturându-i în jurul gleznelor, pe când ieşea din umbre ca un duh. A sărit sprintenă peste bordul înalt al corabiei. Iason a sărit în picioare, şi bărbații adormiți s-au trezit, speriați, punând mâna imediat pe sulițe şi săbii, pregătiți în caz că ne păştea un atac.

Ea părea netulburată de prezența bărbaților înarmați care o înconjurau, stând liniştită în centrul unui cerc de sulițe şi tăişuri.

— Am alifia, a spus ea şi i-a întins lui Iason un borcănaş.

El l-a luat din mâna ei, cu un gest nesigur.

— Întinde-ți-o pe piele, a zis ea. Şi pe scut şi pe suliță. Seva florilor lui Prometeu e impregnată de ichor, sângele zeilor. Te va face la fel de indestructibil ca ei, pentru suficient timp cât să înjugi taurii şi să lupți cu cei născuți din țărână.

— Ai adunat-o singură? a întrebat el.

Ea a încuviințat din cap.

— Numai eu puteam s-o fac. Am aşteptat ca soarele să apună, iar palatul să se scufunde în întuneric şi tăcere, iar apoi m-am furişat şi am urcat pe munte. Ştiam unde să caut; deja adusesem ofrande şi o conjurasem pe Hecate la templul ei, iar ea m-a îndrumat într-acolo. Florile cresc înalte, cu tulpinile prea groase ca să le poți tăia fără ajutorul zeiței. Am chemat-o din nou, de şapte ori, şi mama morților m-a auzit din Infern, iar tulpinile s-au frânt între degetele mele. Pământul mi s-a cutremurat sub tălpi, l-am auzit pe titan cum geme de parcă ar fi simțit cum i se desface din nou carnea, iar seva a prins a curge.

Ochii îi străluceau reverențios, tonul îi era la fel de sincer şi de dulce de parcă ar fi cules flori sălbatice pe o pajişte.

Iason se uita lung la borcănaşul din mâinile sale.

— O să fie de ajuns?

— De ajuns pentru ce trebuie să faci, a răspuns ea. Dar după ce se va sfârşi, tatăl meu va fi furios. Va trebui să fugi cât de iute poți, am să te duc eu la crângul unde atârnă Lâna, ca să putem fugi, cât timp el îşi adună soldații. Nu va fi pregătit; îți va fi anticipat numai moartea. Trebuie să profiți de momentul în care va fi surprins, n-o să dureze mult.

Pretutindeni în jurul meu, toată lumea se agăța de vorbele ei. M-am uitat la silueta ei delicată – la cât de tânără şi de fragedă părea –, şi am încercat să mi-o închipui cum a urcat pe muntele acela, singură, prin beznă. Mi-am dat seama că

era mai uşor decât am crezut. Avea o hotărâre de neclintit; vedeam cum sclipeşte din ea, ca bronzul forjat în foc. Era ceva în ea ce am recunoscut.

A plecat la fel de iute cum a apărut. Nu putea risca să se descopere că îşi părăsise patul în toiul nopţii. Ne-a liniştit că avea să ne urmărească a doua zi, că avea să fie gata să ne conducă de acolo, în învălmăşeala de la sfârşit, iar apoi a plecat.

Nimeni nu a mai dormit în noaptea aceea. Am aşteptat până s-a crăpat de ziuă, şi soarele s-a înălţat pe cer, să-şi arunce strălucirea asupra Colchidei. Helios, tatăl lui Aeetes, îşi conducea carul pe întinderea cerului, iar eu îi simţeam lumina arzătoare asupra noastră. Eram răspândiţi sub el şi nu aveam unde să ne ascundem, în timp ce am dezlegat corabia şi am vâslit pe râu în jos, spre Câmpia lui Ares.

18

Câmpia se găsea la oarecare depărtare de cetate, dar când ne-am apropiat, am văzut că localnicii se adunaseră deja acolo, gata să fie martori la spectacol. Când am oprit corabia la malul râului, Iason a destupat borcănaşul pe care i-l dăduse Medeea. Alifia curgea precum uleiul, vâscoasă şi aurie, iar el şi-a întins-o pe piele şi apoi pe arme, aşa cum îl învăţase ea, în timp ce noi toţi priveam în tăcere. A închis ochii şi a rămas aşa o vreme, cu braţele întinse şi faţa întoarsă către cer. M-am întrebat dacă simţea forţa care îi curge prin corp, dacă îşi dădea seama de clipa în care îşi făcea efectul şi îl transforma. Poate că da, fiindcă şi-a lăsat

armura zăcând pe punte şi şi-a luat doar sulița şi scutul, după care a sărit peste bordul înalt. Pe când se îndepărta, pielea îi sclipea în lumina soarelui.

Locuitorii Colchidei se aliniaseră la marginea câmpiei, iar în mijloc stătea regele Aeetes. S-a întors să-l privească pe Iason cum se apropie, cu o expresie de nepătruns în ochi. Alături de el era o femeie în straie lungi, probabil regina, iar lângă ea, Medeea. Arăta la fel ca în ziua precedentă, cu părul împletit în jurul capului, cu o atitudine demnă şi nobilă. Nici urmă de sălbăticie, doar calm şi stăpânire de sine.

Iar pe câmpie, cei doi tauri pufăiau şi râcâiau pământul cu copitele. Am rămas fascinată la vederea lor: mărimea lor extraordinară, lustrul copitelor din bronz cu care scormoneau pământul, fumul ce se înălța din nările lor, înconjurându-le coarnele.

Iason se apropia în continuare de ei. Un bărbat s-a desprins de grupul de localnici, purtând în mâini un coif de bronz întors cu susul în jos, care zornăia în timp ce el venea în grabă spre Iason. I l-a oferit, iar Iason l-a luat, schițând un gest scurt din cap, după care a păşit pe câmpie, şi taurii l-au zărit.

Jugul şi plugul erau pe pământ, lângă ei, şi ar fi fost nevoie de un bărbat curajos să se apropie de nişte fiare atât de puternice şi de furioase, chiar şi dacă n-ar fi scos flăcări pe nas. Însă Iason nu a şovăit. M-am gândit că poate printre proprietățile alifiei se număra şi aceea de a insufla neînfricare, acelaşi spirit neîmblânzit care o trimisese pe Medeea pe munte în toiul nopții, ca să culeagă florile acelea, în timp ce titanul gemea în agonia sa neabătută.

Regele s-a întins în față, cu un zâmbet malițios pe chip, pe măsură ce Iason se apropia din ce în ce mai mult de tauri. Ochii lor mari s-au dat peste cap. Unul dintre ei a mugit, ca

un tunet răsunând peste câmpie, iar în clipa aceea, o limbă de foc i-a țâşnit din gură, drept către Iason. El a mers mai departe, neînfricat.

Pe *Argo*, schimbam priviri tot mai entuziasmate. Focul i-a atins trupul, însă el nici n-a tresărit. Acum amândoi taurii mugeau, iar de data asta flăcările s-au năpustit spre el, învăluindu-i pe ei şi pe Iason laolaltă, iar Aeetes avea o privire triumfătoare, dar l-am văzut pe Iason prin fum, întinzând mâna în față şi apucând primul taur de coarne. S-au înălțat şi mai multe flăcări, fumul curgea în valuri de pe câmpie, iar când a ajuns la mine, am simțit cum mă usturǎ ochii. Şi localnicii bolboroseau şi se frecau pe față, dar, aproape de nedistins prin foc, taurul acela era forțat să îngenuncheze şi, cumva, Iason îi arunca jugul pe după gât, şi apoi pe după gâtul celuilalt taur. Acum, chipul lui Aeetes era secătuit de orice emoție; privea fără nici o expresie cum infernul se stingea, iar printre norii ca nişte fuioare de cenuşă, am văzut cu toții imposibilul: Iason, îndemnând taurii să înainteze, cu capetele lor uriaşe aplecate sub povara jugului.

Câmpia era vastă, iar taurii, nesupuşi, dar Iason mergea mai departe, în sus şi în jos, lăsând în urmă pământul răscolit. Când s-a apropiat de capătul de lângă noi, am văzut că nu avea nici un semn, nici o urmă de arsură. Medeea îşi ținuse promisiunea. Iason nu arăta deloc încântat de dibăcia sa. Privirea îi era goală şi ştearsă, de parcă s-ar fi mişcat în transă. Chipul Medeei era calm şi desăvârşit şi nu trăda nimic, deşi ochii ei nu-l părăseau nici o clipă. Mă uitam când la ochii goi ai lui Iason, când la privirea intensă a Medeei, şi am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Iar şi iar a continuat isprava asta stranie, ce nu semăna deloc cu faptele eroice pe care mi le închipuisem. Eram nerăbdătoare să intru în luptă, o luptă

curată şi sinceră, orice altceva, numai nu magia aceasta de nepătruns.

Ziua se lungea mai mult decât părea cu putinţă, iar când, în cele din urmă, taurii au terminat de arat, Iason a ridicat jugul, şi taurii s-au îmbulzit să fugă, departe pe câmpiile cele întinse, lăsând numai fum în urma lor. A luat coiful pe care-l lăsase pe jos şi a vârât mâna în el, după care a împrăştiat ce a scos dinăuntru peste pământul proaspăt arat. Erau nişte triunghiuri strălucitoare şi ascuţite. Colţi de şarpe.

Acoperise jumătate de teren, când au început să se înalţe. Acolo unde ar fi trebuit să ţâşnească din pământ lujeri verzi, scormoneau cu ghearele şi ieşeau din măruntaiele pământului nişte războinici care îşi învârteau săbiile şi scuturile, cu pielea mânjită de ţărână şi noroi închegat în păr, rânjind fioros, în timp ce se urneau să se ridice.

Iason a făcut întocmai cum îi spusese Medeea. A luat o piatră de pe jos şi a aruncat-o spre luptătorii care ieşeau din pământ. Aceştia au strigat, clătinându-se nedumeriţi, învârtindu-şi săbiile frenetic unii spre alţii. Iason a început să fugă, iar restul colţilor i-au căzut din mână în timp ce ocolea agil brazdele rămase, iar când a ajuns la capăt, s-a întors pe călcâie şi a început să-i spintece pe cei care abia atunci se înălţau. Şi-a înfipt suliţa în feţele celor mai noi dintre ei, înainte ca aceştia să-şi poată elibera braţele din închisoarea pământului, şi i-a lăsat pe toţi stâlciţi. Dacă vreunii reuşeau să-l spintece cu săbiile, el rămânea nevătămat, fiindcă alifia îşi păstra pelicula de nepătruns, care-i acoperea tot corpul.

S-a sfârşit mai iute decât s-ar fi aşteptat oricine. Un spectacol atât de mărunt pentru mulţimea adunată pe câmpie; Iason era triumfător, iar în jurul său, armata lui

Aeetes, a celor născuți din țărână, zăcea moartă şi sfărâmată.

Iason s-a întors către rege.

— Am făcut cum mi-ai cerut, a strigat el, peste dezastrul de pe câmpie. Lâna îmi aparține.

Chipul lui Aeetes era transfigurat de mânie. Fălcile i se mişcau furibund, cuvintele pe care le căuta i se stingeau în gât, sugrumate de mânie. Robele îi fluturau în jurul trupului când s-a întors şi a pornit a se îndepărta țanțoş, sărind în car şi smulgând de frâie, făcându-şi caii să necheze ascuțit şi să pornească imediat la galop. Restul localnicilor Colchidei umblau fără rost, nesiguri ce să facă mai departe. Numai Medeea avea un scop şi o direcție, țâşnind spre *Argo*, cu teroarea întipărită pe chip. Iason a văzut-o şi a urmat-o de îndată, aşa că amândoi au ajuns la corabie împreună, el încă zâmbind şi plin de mulțumire de sine, ea răvăşită într-un fel care m-a şocat.

— Porniți de îndată! a zis, cu glasul răguşit, grăbit şi disperat, iar eu am simțit cum mâinile mi se duc instinctiv la vâsle. Pe aici, pe râu în jos, a ordonat ea, iar noi am început să vâslim. O să-şi adune forțele, o să ne urmărească de îndată ce îşi strânge soldații, spunea ea, cu vorbele revărsându-se una peste alta. Vâsliți mai iute, nu mai e timp!

Ne-am pus iute pe treabă şi am început să tragem cu toții de vâsle cât de tare puteam.

— Când ajungem în crângul lui Ares, am să te conduc la Lână, îi spunea Medeea lui Iason. E păzită de un şarpe înfricoşător şi groaznic, dar eu pot să-l adorm cu farmecele mele. De îndată ce ațipeşte, iei Lâna şi vâslim înapoi. Dacă ajungem pe mare înaintea tatălui meu, putem scăpa.

Am făcut corabia să înainteze pe râul cel lat, pe lângă câmpiile verzi, până când am ajuns la pădure. Medeea l-a

luat pe Iason de mână şi l-a tras spre marginea corabiei, mai înflăcărată decât am văzut-o vreodată, şi amândoi au dispărut printre copaci.

— Noi ce facem? am întrebat.

— Îi aşteptăm, a răspuns Melas.

Am clătinat din cap, furioasă.

— Mă duc după ei, să am grijă să nu păţească ceva. Dacă li se întâmplă ceva, noi stăm aici şi suntem o ţintă sigură pentru Aeetes.

— Ai impresia că ştii mai bine decât propriul lui nepot? a ridicat Peleu glasul, cu chipul schimonosit de dispreţ. Credeam că urmăm sfatul lui Melas. Nu ne-a adus până aici?

— Nu, are dreptate, a zis Meleagru. Mă duc şi eu.

Am sărit amândoi pe ţărmul nămolos, fără să mai irosim vreo clipă ca să vedem reacţia lui Peleu. Rădăcini de copaci se încâlceau în apă, chiparoşii uriaşi şi încovoiaţi crescând direct din smârc. Am aruncat o privire în sus. Întunericul se lăsa iute aici, pogorându-se peste noi ca un văl, şi deja vedeam marginile învineţite ale cerului, pata indigo ce se lăţea din ce în ce mai mult. Toată ziua, îl urmăriserăm pe Iason cum trudeşte. M-am întrebat cât o să dureze invulnerabilitatea sa, dacă alifia protectoare i-a pătruns deja în piele, iar vraja i s-a evaporat.

Copacii se răreau, şi vedeam rochia Medeei cum flutură în vânt, în timp ce ea şi Iason alergau printre ultimii arbori şi intrau în luminiş.

Lâna era acolo, scopul expediţiei noastre se afla în sfârşit în faţa ochilor mei. Am întins mâna să-l opresc pe Meleagru, dar el se oprise deja şi se zgâia la Lână, transfigurat cum eram şi eu. Ochii mei se străduiau să înţeleagă, să cuprindă felul în care scânteia fantastic în lumina rămasă, lată şi unduioasă în răsuflarea uşoară a aerului, parcă

răspândindu-şi strălucirea blândă, aşa cum atârna acolo de ramura unui copac înalt, ce stătea singur în mijloc. Înfăşurat în jurul trunchiului său, şarpele. Dacă Lâna, din firele acelea de aur strălucitor, părea improbabilă, atunci şarpele era de-a dreptul imposibil. Un monstru dincolo de orice închipuiri. Mi-am dat seama că ceea ce crezusem a fi vântul printre frunze era, de fapt, sâsâitul său. Iason stătea buimac în fața lui, privind capul acela enorm, ce se mişca încolo şi încoace, în vreme ce ochii lui mari şi reci erau pironiți asupra sa.

Apoi Medeea a început să cânte, cu glasul subțire şi înalt, iar monstrul a întors, în schimb, privirea către ea. Pas cu pas, s-a apropiat mai mult de el. Şarpele se ridica în timp ce ea mergea mai departe, iar limba-i neagră i se ivea printre colți, dar Medeea înainta, cu ochii goi, şi jelania sinistră a cântecului ei tremura în aer. Fără să vreau, am tresărit când a ajuns la şarpe, convinsă că o va ataca; în schimb, monstrul a coborât capul până la pământul de la picioarele ei. Am privit, îngrozită şi fascinată, cum Medeea a întins o mână şi i-a mângâiat solzii strălucitori de pe frunte.

Iason s-a scuturat ca să iasă din transă şi a țâşnit în jurul şarpelui, până la trunchiul copacului, unde Lâna era atârnată puțin cam sus. S-a cățărat, a întins mâna şi apoi a cules-o de pe ramură. Medeea cânta încă, iar melodia plutea prin tot crângul. Lâna de Aur era vie în lumina slabă, şi mi se părea de necrezut că totul s-a săvârşit, iar misiunea noastră a fost îndeplinită. Iason a venit spre noi în pas alergător, şi Medeea a ridicat mâna de pe şarpe, retrăgându-se în tăcere şi delicat, până când a ajuns lângă noi.

— Fugiți, ne-a şoptit, iar noi am ascultat-o.

Nu înțelegeam golul pe care-l simțeam în piept când am alergat înapoi spre corabie, când am urcat din nou la bord în uralele şi exclamațiile celorlalți, când am pus mâna pe

rame şi am vâslit înapoi în direcția de unde am venit. De data aceasta, pe măsură ce corabia se întorcea impunător pe râu în sus, auzeam tropăitul năvalnic al copitelor, venind dinspre cetate: oamenii lui Aeetes călare, aruncând cu sulițe spre noi, în timp ce înaintau.

Am aruncat vâsla şi am pus, în schimb, mâna pe arc, abătând o ploaie de săgeți asupra lor, în timp ce echipajul vâslea cu toată vlaga. Am sărit sus pe o bancă, țintind cu precizie, privindu-i pe oamenii lui Aeetes cum se prăvălesc de pe cai de fiecare dată când eliberam coarda şi lăsam săgeata să zboare. Lăsam cetatea în urmă, caii care încă ne urmăreau se cabrau şi îşi pierdeau echilibrul în noroi. Dar chiar după cotitura din spatele nostru se afla o navă de război, cu Aeetes la proră. L-am luat la țintă, am tras cu arcul, dar săgețile l-au ocolit şi i-au căzut inofensive la picioare.

Râul se lățea, marea era drept în fața noastră, şi cu toate că avea o corabie iute, puterea argonauților era mai mare. Am ajuns în larg; corabia lui Aeetes încă era pe râu, iar o rafală de vânt ne-a împins înainte. Pânza a tremurat pe catarg şi s-a umflat, iar apoi Aeetes a rămas doar o formă mititică în depărtare, urlându-şi blestemele împotriva noastră.

Am mers mai departe, prin întuneric, conduşi de stele. La pupă, Melas şi Anceu erau adânciți într-o discuție intensă. Comparau traseele posibile, enumerând insule şi mări, râuri şi canale, pericole înşelătoare şi modalitățile prin care Aeetes ar fi putut căuta să ne urmărească. Medeea şi Iason erau împreună la prora corabiei. Iason ținea Lâna în fața lui de parcă nu-i venea să creadă că există, iar ea îl privea cu aceeaşi expresie pe chip.

— N-o să renunțe, a zis Medeea. De-acum, flota lui e deja răspândită pe Marea Neagră, în căutarea noastră.

— Am scăpat o dată de el, a zis Iason. Avem Lâna după care am venit. Lasă-l să încerce, lasă-l să vină după noi. O să-l mai învingem o dată.

Argonauții încuviințau, mormăindu-şi aprecierea şi acordul, însă ochii Medeei erau mari şi sumbri.

Am mers mai departe toată noaptea. Epuizarea începea deja să ne împovăreze; după o noapte aproape nedormită la Colchida, izbucnirea înflăcărată de energie pe care o consumaserăm ca să fugim ni se scurgea acum din oase. Ochii mă usturau, umerii mă dureau şi tot entuziasmul pe care eram convinsă că ar trebui să-l simt lipsea cu desăvârşire.

Îmi părăsisem pădurea pentru expediția asta, convinsă că va fi o ispravă de glorie eroică. Însă taurii, războinicii născuți din pământ, şarpele cel monstruos... Nimic din toate astea nu a fost lupta noastră. Cumva, cu toții am fost spectatori la victoria Medeei.

Pretutindeni în jurul meu, vedeam că şi restul echipajului îşi arăta oboseala. Dar undeva peste apele întunecate, flota din Colchida venea după noi.

— Mergem mai departe, până la Insulele Brigiene, îi spunea Melas lui Anceu. Dacă ajungem atât de departe, sunt două insule sacre pentru Artemis. Dacă poposim pe prima dintre ele, unde se află un templu înălțat în cinstea ei, ar trebui să găsim adăpost acolo. Nimeni nu va îndrăzni să-l pângărească.

Insule sacre pentru Artemis. Insule care însemnau ceva pentru ea, locuri pe care le iubea acum sau pe care le-a iubit odinioară. Insule pe care poate le vizita, cine ştie, când nu era în pădure. Gândul acesta ar fi trebuit să-mi aducă alinare, însă m-am cutremurat, cu brațele goale ciupite de aerul rece al nopții. Ce glorie dobândisem pentru ea? În cele din urmă, Lâna a fost câştigată cu o păcăleală, cu vrăjitoria

Medeei şi nimic altceva. Asta era, acesta era motivul pentru care mă simţeam atât de neliniştită. Iar acum Lâna era a noastră – atât timp cât o puteam apăra – şi ne întorceam acasă. Acasă îmi păruse o viziune abstractă pe când eram pe mare, una învăluită în ceaţă şi uitată aproape cu totul. Lăsasem realitatea mult mai urgentă a dorinţelor mele să capete întâietate, iar imaginile îmi străfulgerau din nou prin minte: buzele mele lipite de ale lui Meleagru, căldura trupului său lipit de al meu, pe podeaua peşterii noastre ascunse, nesăbuinţa pe care am simţit-o când l-am condus printre copaci, departe de toţi ceilalţi, nopţile pe care le-am petrecut împreună, privirile tainice pe care le-am schimbat, un limbaj întreg care ne aparţinea doar nouă. Acum trebuia să mă întreb dacă puteam să mă întorc măcar acasă la Artemis.

Mai aveam ore întregi de mers, mai aveam de trecut pe lângă întinderi lungi de litoral, ocolind nenumărate insuliţe. Când în sfârşit a sosit dimineaţa, am văzut oamenii de pe ţărmuri adunându-se să ne privească. M-am întrebat dacă vorba a ajuns la ei înaintea noastră, dacă vreunii dintre ei ştiau cine suntem.

Când am ajuns în sfârşit la insula lui Artemis, am găsit-o nelocuită, iar singura construcţie era templul clădit în cinstea ei. Am stat multă vreme în faţa statuii ei, privind în sus la pliurile graţioase ale tunicii sale sculptate, la hotărârea rece a chipului ei de piatră, la braţul ei ridicat de parcă se pregătea să ia o săgeată din tolba legată la spate. Arcadia s-a deschis atunci în jurul meu; într-o clipită eram înapoi acolo, cu câinii dezlănţuiţi la picioarele noastre şi râsul ei plutind pe suflul vântului, în urma noastră, în timp ce alergam împreună. M-am clătinat uşor. Poate că mă ajungea delirul, o frântură vie dintr-un vis ce mă prindea în

mreje, pe când somnul încerca să mă tragă la fund chiar şi în timp ce stăteam în picioare.

Medeea a fost cea care a rămas trează, cocoțată pe stâncile înalte cu vedere la mare, privind cu atenție spre valuri, în timp ce noi, restul, ne-am lăsat pradă oboselii deznădăjduite. Aşa că ea a fost cea care a văzut corabia când s-a apropiat, ea a privit-o cum îşi aruncă ancora pe țărmul vecin al celei de-a doua insule. Cât timp noi am dormit, ea şi-a făurit un plan.

Când m-am ridicat din somnul frânt, cu mădularele ca de plumb încă, argonauții erau strânşi în jurul ei, în timp ce Iason îi stătea alături, iar ea vorbea iute.

— ... corabia fratelui meu.

Părul îi era despletit, dar ochii îi erau luminoşi şi limpezi.

Meleagru mi-a surprins privirea, şi eu am lăsat repede ochii în pământ.

— Ce aşteaptă? am auzit că întreabă cineva.

— O să aflăm în scurt timp.

Acesta a fost glasul lui Meleagru, iar când am ridicat din nou privirea, arăta spre apă, unde o bărcuță venea spre noi. În ea era un singur bărbat care vâslea.

— Un sol, a zis Medeea.

— Sosit să ne prezinte condițiile fratelui tău? a întrebat Iason.

Aşa a fost.

— Iason, fiu al lui Aeson, a strigat solul. Am un mesaj de la Apsyrtus, fiul lui Aeetes.

Iason a pornit pe plajă spre el.

— Ce mesaj?

— Regele acceptă că Lâna îți aparține. Ai îndeplinit provocarea pe care ți-a trasat-o şi ai câştigat Lâna cinstit, a anunțat solul. Din rândul argonauților s-au înălțat urale, iar euforia ne-a scos din oboseală, încântarea şi uşurarea

învingând frica şi neliniştea care ne chinuiau de când fugiserăm pe mare din Colchida. Dar solul nu terminase. A ridicat glasul, ca să se audă peste noi toți. Fiica regelui e cu tine, iar asta n-a făcut parte din înțelegere. Nu-ți îngăduie să o păstrezi. Trebuie să ne-o dai, ca să o ducem înapoi în Colchida.

Am întors iute capul, să mă uit la Medeea. Pălise, dar ținea bărbia sus şi ochii pironiți asupra vorbitorului.

Iason nu a spus nimic. M-am uitat la el, încercând să-i desluşesc expresia. Mi-am adus aminte de Hypsipyle, de cât de uşor dăduse uitării promisiunile pe care i le-a făcut, şi m-am întrebat dacă Medeea avea să descopere acum valoarea cuvântului acestui bărbat.

Dar ea a fost mai iute decât oricare dintre noi, fireşte.

— Spune-i fratelui meu că îi vom accepta condițiile, a strigat Medeea. Spune-i că Iason va pregăti daruri de trimis înapoi, drept compensație pentru Lâna cea prețioasă pe care a luat-o. Însă Apsyrtus trebuie să vină singur după mine. Vreau să vorbesc cu el fără să ne asculte nimeni. Argonauții vor porni mai departe şi mă vor lăsa aici. Când îi vezi că pleacă, fratele meu poate să vină după mine.

Solul a încuviințat din cap.

— Am să trimit răspunsul tău lui Apsyrtus.

Iason a rămas cu gura căscată; se uita lung la Medeea, în timp ce solul a luat din nou vâslele în mâini.

— Ai să te întorci acolo? a întrebat, iar atunci am văzut cum, din expresia liniştită pe care o avea până atunci, chipul Medeei se schimonoseşte de furie.

— Înapoi la tatăl meu? a scuipat ea printre dinți. Ce îți închipui că o să-mi facă la întoarcere? A pierdut Lâna, lucrul său cel mai de preț.

— Atunci de ce...?

— Eu am renunțat la tot pentru expediția voastră, a spus, cu privirea înflăcărată. Am devenit o străină pretutindeni pe lumea asta. Nu pot să mă mai întorc niciodată acasă, nu pot să-mi mai văd niciodată familia. Am părăsit un palat bogat ca să fug pe corabia voastră, ca să poți căpăta tu Lâna. Acum e a ta şi poți s-o păstrezi; poți să te bucuri de orice răsplată, cât timp eu pierd tot ce am avut vreodată. Tăişul glasului ei, marcă a durerii, era sfâşietor. Vrei să mă întorc să dau piept cu torturile tatălui meu? Poți să fugi cu Lâna şi să mă părăseşti, să sufăr soarta asta? După ce v-am salvat pe fiecare dintre voi de la pieire?

— Ce vrei să facem? a întrebat încet Iason. De ce i-ai dat mesajul acela solului?

— Echipajul fratelui meu nu îi este credincios, a zis Medeea. Sunt sclavi din Colchida, care îi respectă ordinele doar de frica tatălui meu. Dacă Apsyrtus dispare, n-o să lupte în numele lui. O să se împrăştie şi o să fugă, făcând tot posibilul să se piardă prin insulițele şi satele de aici. Nu-i ascultă poruncile decât de teamă că, altminteri, i-ar spune regelui.

Mi-am dat seama atunci ce avea de gând să facă.

— Atunci, când fratele tău o să vină după tine...

Medeea a încuviințat din cap.

— Veți urca pe *Argo* cu toții, în afară de Iason. El poate să se ascundă aici, unde fratele meu nu-l va vedea. Duceți corabia dincolo de promontoriu şi aşteptați. După ce terminăm cu Apsyrtus, vom veni pe partea cealaltă să urcăm la bord. Până când echipajul îşi va da seama că nu se mai întoarce, noi vom fi departe. N-o să ne mai urmărească după aceea.

„După ce terminăm cu Apsyrtus.” Glasul ei era rece.

— Şi eşti sigură că vasul lor n-o să ne urmărească?

— Da.

Ei îi datoram succesul călătoriei noastre. Am făcut aşa cum ne-a spus, urcând la loc pe *Argo* şi lăsând-o pe insulă cu Iason.

— E aceeaşi poveste ca aceea cu taurii şi cei născuți din țărână, am mormăit eu către Meleagru. Noi stăm aici, pe corabie, şi aşteptăm. Ascultăm de ordinele Medeei.

El s-a întins pe bancă, odihnindu-şi brațul pe balustrada de lângă mine.

— Nu-ți place.

— Nu e ce credeam că o să fie.

— Ai fi preferat să rămâi să lupți?

Băteam darabana cu degetele pe lemnul lustruit. Nu eram în raza templului lui Artemis, asta ştiam măcar. Veniserăm aici să evităm vărsarea de sânge şi cumva am ajuns să o orchestrăm chiar noi. Mă temeam că îi vom atrage atenția asupra noastră şi m-am înfiorat puțin la gândul acela.

— Poate că nu.

— Nu-ți face griji.

Căldura din glasul lui era ca mierea în lumina soarelui, iar degetele lui îmi mângâiau uşor ceafa. Am simțit în clipa aceea un val de mânie ațintită asupra lui, că până şi cu o nevastă care îl aştepta acasă, el tot nu se simțea legat de reguli sau împiedicat de promisiunile pe care le făcuse. Valul de furie a venit de nicăieri şi a pierit la fel de iute cum a apărut. Era apropierea de Artemis pe care o simțeam aici, gândul tulburător că, şi fără să mă mărit cu Meleagru, tot mi-aş fi încălcat jurământul. Eram invidioasă pe lipsa lui de griji, chiar dacă mă întrebam cum poate să uite atât de uşor.

— Tot mai avem de ajuns acasă. Mai e o grămadă de timp pentru lupte, a zis Meleagru.

O grămadă de timp să dobândesc gloria pentru Artemis. Poate că asta ar îmbuna-o. În plus, chiar dacă n-am cules

eu însămi Lâna de pe ramură şi nu i-am spintecat eu pe războinicii născuți din țărână şi n-am înjugat eu însămi un taur care scotea flăcări pe nas, am fost unul dintre argonauți, şi ne întorceam victorioşi, oricum am fi dobândit acea victorie.

Luna era sus, deasupra noastră, când Medeea şi Iason au apărut zorind spre corabie de-a lungul golfului. Au venit plescăind prin apa mică, să ajungă la noi. Le-am aruncat o frânghie, şi ei s-au urcat pe ea la bord.

Lumina argintie cădea asupra ei, iluminând fiecare pată adâncă şi întunecată cu care îi era stropită rochia.

— S-a săvârşit, a zis Iason, trecându-şi brațul în jurul umerilor ei, când a condus-o la proră.

Mările se deschideau în fața noastră, Lâna era în siguranță la bord şi ne puteam întoarce, în sfârşit, acasă, la bordul corabiei *Argo*. Victoria scânteia, tangibilă precum o nestemată pe care puteam s-o culegem şi s-o ținem în palmă, şi cu toate că rochia mânjită de sânge a Medeei ne amintea de prețul pe care l-am plătit, în aer se simțea un fior de exaltare, în timp ce puneam din nou mâna pe vâsle.

Când am înconjurat promontoriul, ceva a zburat jos şi iute pe deasupra punții. Cu toții am întors capetele, am cercetat întunericul din spatele nostru ca să vedem de unde a venit, şi am văzut forma corabiei din Colchida profilându-se amenințător. Încă una a zburat pe deasupra, ciufulindu-mi părul.

— Trag cu săgeți!

Am sărit pe bancă, mi-am luat arcul şi am trimis la rândul meu o serie de săgeți spre corabia care ne urmărea. Medeea fusese atât de încrezătoare că nu ne vor fugări, dar era limpede că le subestimase ori loialitatea, ori frica.

Peste apele liniştite, am auzit mormăieli şi gemete, acolo unde săgețile mele se înfigeau în carne, şi sunetul greoi al

trupurilor ce se prăbuşeau pe puntea tare din lemn. În jurul meu, jumătate din argonauți vâsleau cu furie, şi cealaltă jumătate aruncau cu sulițe şi trăgeau cu săgeți la rândul lor.

Sângele îmi fierbea în vene, muşchii îmi cântau, mintea îmi era la fel de sigură şi concentrată precum brațul. Duşmanul rămânea în urmă; vedeam panica stârnită la bordul corabiei lor, în timp ce mateloții alergau de colo-colo, ferindu-se de săgețile mele, şi am simțit atunci o mulțumire sălbatică.

Nici măcar n-am perceput durerea; abia am simțit-o când m-a lovit. Doar groaza din ochii lui Meleagru când s-a întors către mine, şi atunci am simțit sângele cum îmi şiroieşte peste claviculă, coborând pe piept, iar când m-am uitat în jos, arăta atât de absurd, încât la început nu puteam să înțeleg ce este.

Creştea parcă din pieptul meu, cu capătul împodobit cu pene, în vreme ce vârful ascuțit, din cremene, era îngropat adânc în carnea mea. Era ca un vis, lumea din jurul meu se înclina şi se rostogolea, iar eu alunecam în jos, tot mai în jos, până când totul s-a făcut negru.

19

Lumina frântă a lunii peste valuri. Părul ei lung şi negru, care îmi mângâia pieptul. Mâinile ei, reci şi catifelate pe pielea mea.

Acum simțeam durerea, o agonie ce îmi zvâcnea adânc în umăr. Încet, ceața se risipea, şi începeam să recunosc din nou formele din jurul meu.

Medeea îmi zâmbea, şi am simțit un parfum înțepător, care îmi amintea de adâncurile pădurii. Mi-a apăsat ceva rece şi umed pe locul dureros, ceva ce emana mirosul acela de pământ, iar eu am icnit când am simțit deopotrivă îngheț şi arsură.

M-am luptat să mă ridic în capul oaselor, s-o împing la o parte, dar acum erau alte mâini pe mine, care mă țintuiau la pământ.

— Te vindecă, spunea Meleagru, iar eu mă zvârcoleam de durere, dar chiar şi în timp ce mă luptam, simțeam cum vederea mi se limpezeşte tot mai mult, pe măsură ce focul rece îmi gonea prin rană, iar agonia se stingea în urma sa.

Medeea mi-a pus palma pe frunte.

— Ai să trăieşti.

Mai mult decât atât. La început am fost frustrată, cu brațul legat în pânze şi neputând decât să stau pe bancă, inutilă, incapabilă să vâslesc. Dar oricare o fi fost alifia pe care a folosit-o Medeea, şi-a făcut repede efectul. După câteva zile, durerea s-a potolit într-atât, încât nu mai era decât un disconfort surd, cu toate că Medeea încă scutura din cap când o rugam să mă lase să iau din nou vâsla în mână.

— Încă o săptămână, a spus ea.

— O săptămână? am repetat eu.

Perspectiva aşteptării se întindea fără sfârşit în fața mea, însă Medeea era de neclintit.

— Dacă îți deschizi iarăşi rana şi ți-o agravezi, s-ar putea să nu mai fii în stare niciodată să tragi cu arcul, m-a avertizat.

Am acceptat fără nici o tragere de inimă. Meleagru stătea de vorbă cu mine plin de zel, iar Orfeu îmi cânta poveşti când îl rugam. Aşa cum mi-a făgăduit Medeea, rana s-a lipit la loc de parcă nici n-aş fi fost atinsă vreodată.

— Săgețile tale i-au doborât pe cei mai mulți dintre ei, mi-a zis Meleagru. Ultima lor săgeată, cea care te-a lovit pe tine, le-a fost cea de pe urmă încercare disperată. Am scăpat după aceea, datorită ție.

Se schimbase ceva, mi-am dat seama, în felul în care mă privea acum restul echipajului. Că Peleu încă mă detesta, nu aveam nici o îndoială. Iason nu avea nici el mai multă afecțiune față de mine. Eram destul de convinsă că amândoi ar fi fost bucuroşi dacă săgeata aceea ar fi lovit cu o precizie fatală. Ştiau însă la fel de bine ca oricine altcineva că datorită mie lăsaserăm duşmanul în urmă. Era lupta după care tânjisem pe toată durata călătoriei, şi chiar şi cu umărul rănit, nu-mi doream decât să fi avut parte de mai multe.

Navigarea noastră lină nu a durat prea mult. O furtună s-a înălțat dinspre asfințit, norii au acoperit soarele şi, încă o dată, am fost azvârliți în haos. Furtunile aruncau corabia încolo şi încoace pe marea deschisă, vânturile ne împingeau atât de tare în toate direcțiile, încât am crezut că n-o să se sfârşească niciodată. Când am ajuns în sfârşit, aruncați de valuri, în marele râu Eridan, asta ar fi trebuit să ne aducă uşurare, însă aici se afla lacul despre care cântase Orfeu. Era locul unde se prăbuşise Phaethon, fiul lui Helios, şi îşi găsise moartea. Băiatul îi ceruse tatălui său să-l lase să conducă şi el carul soarelui, dar n-a avut forță să-şi stăpânească armăsarii, aşa că a tras soarele înflăcărat până jos, pe pământ, pârjolind frunzele din copaci, dând foc pământului şi lăsând totul în urma sa mort şi înnegrit. Ca să pună capăt dezastrului, Zeus şi-a azvârlit fulgerul spre

băiatul nesăbuit, şi acolo i s-a prăvălit trupul. Când am trecut pe lângă locul acela, am văzut fumul care se înălţa de pe suprafaţa apei, căldura bolborosind din trupul său ce mocnea etern. Duhoarea de arsură ameninţa să ne sufoce, deja îngreţoşaţi şi slăbiţi cum eram după furtuni.

Era limpede că nu puteam pur şi simplu să fugim de crima pe care o săvârşiserăm, omorându-l pe Apsyrtus, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată. Medeea îşi ucisese fratele pe insula lui Artemis şi, cu fiecare clipă ce trecea, riscam mânia zeiţei, fiindcă o adăposteam. Iar dacă Artemis cobora să ne pedepsească pentru crima aceea, oare ce pedeapsă ar fi pregătit pentru mine? M-am înfiorat la gândul că păcatul nostru ar fi putut s-o cheme pe pământ, că insulta Medeei i-ar fi atras acum atenţia asupra noastră.

Încă o dată, Medeea a fost cea care a venit cu soluţia. Aveam să pornim spre insula Aea, ne-a spus ea, unde se afla mătuşa ei. Ea avea puterea să îndeplinească ritualurile care să-i spele pe Medeea şi pe Iason de murdăria pe care o purtau cu ei, să-i purifice de uciderea unei rude de sânge. M-am întrebat de ce ne-ar ajuta sora lui Aeetes, dar Medeea era de neclintit în convingerea sa.

Iar când avea să se sfârşească totul, a adăugat ea, de parcă tocmai atunci i-ar fi trecut prin minte gândul acela, ea şi Iason aveau să se căsătorească.

Vânturile s-au potolit când a vorbit ea, iar noi am înaintat iarăşi iute. Numai Medeea şi Iason au debarcat pe insula lui Circe. Aerul părea mai uşor de respirat fără ei la bord; greutatea care atârnase deasupra noastră de la uciderea lui Apsyrtus se risipise acum.

— Deci vom avea o nuntă, mi-a spus Meleagru, pe când îi priveam pe cei doi cum dispar pe o cărare şerpuită ce se îndepărta de plajă.

Insula era mică; un loc paşnic şi solitar.

— De ce ar vrea să se mărite cu Iason? m-am întrebat eu cu voce tare.

Ştiam că asta o să-l amuze pe Meleagru; ştiam că îi plăcea necuviinţa mea, obiceiul meu de a da glas gândurilor pe care aş fi putut învăţa să le ţin doar pentru mine dacă aş fi crescut într-o casă elegantă sau într-un palat, ca toţi ceilalţi. Dar eu chiar voiam să ştiu.

— Este a doua propunere de însurătoare pe care Iason o primeşte în călătoria asta, a remarcat Meleagru, ironic. Poate că unele femei se lasă impresionate de faptul că e conducătorul unei astfel de expediţii. Nu şi tu, fireşte.

— Nu şi eu.

Priveam chiparoşii cum se leagănă delicat în briza parfumată şi soarele cum se scufundă în ligheanul mării, transformând apele în aur topit.

— Hypsipyle însă încerca să asigure viitorul insulei Lemnos. Era datoria ei de regină să încerce să-l convingă să rămână, alături de cât mai mulţi bărbaţi.

— Aşadar, nu crezi că îi e dor de el?

— Sper că nu.

Dar dacă ar fi aflat, asta i-ar fi rănit orgoliul, am presupus eu. Că a refuzat să fie rege peste cetatea ei şi a adus acasă o mireasă străină, o vrăjitoare care şi-a trădat tatăl şi şi-a ucis fratele. Dacă Hypsipyle îl aştepta să-şi ţină promisiunea şi să se întoarcă la ea, asta ar fi fost o lovitură dureroasă.

— Mă întreb dacă s-a mai gândit vreun pic la ea, dacă s-a mai gândit vreun pic la Lemnos de când am plecat.

— Acum nu mai contează, a spus Meleagru, ridicând din umeri.

Un fuior subţire de fum se înălţa din adâncurile insulei.

— Regina din Lemnos încerca să-şi salveze cetatea. Însă Medeea nu mai are casă. Dacă se mărită cu Iason, va căpăta Iolcos.

— Ai văzut ce poate să facă. N-are nevoie de Iason să-i ofere siguranță. Ar putea să obțină singură tot ce-şi doreşte.

— Poate că ție aşa ți se pare.

— Ce vrei să spui?

Mi-a întâlnit privirea.

— Tu ai crescut liberă. Îți faci propriile alegeri, la fel de uşor cum respiri. Pentru alții, nu e la fel. Mai ales pentru cineva care a trăit cum a trăit ea, cu un tată precum Aeetes.

Am fost surprinsă de perspectiva lui.

— Nu mi-am dat seama că te-ai gândit atât de mult la asta.

— Mă gândesc la tine.

Intensitatea tonului său m-a luat prin surprindere. Eram obişnuită să ne purtăm relaxați unul cu altul. Nu ştiam cum să răspund când era serios.

— Păi, poate că ea şi cu mine nu suntem atât de diferite, am zis eu. La urma urmei, suntem singurele femei care s-au alăturat argonauților.

Nu prea credeam asta însă. Asemănările dintre noi se sfârşeau aici.

Când Iason şi Medeea au ieşit iar din desişul copacilor, călcau cu paşi uşori. Se pare că Circe îi făcuse serviciul cerut, şi mizeria ce se agățase de ei se risipise. Erau nerăbdători să pună şi mai multă distanță între noi şi Colchida, să se asigure că vom răzbate până departe, unde Aeetes nu ne mai putea ajunge.

Ceva mai târziu, în timp ce navigam mai departe, un crâmpei de melodie plutea spre noi peste valuri, iar eu am simțit cum capul mi se întoarce irezistibil către sursa lui. Vântul s-a schimbat, melodia a dispărut, şi i-am văzut pe ceilalți cum se uită în jur, cuprinşi de frenezie, ca să încerce s-o regăsească. Era ceva cu totul fermecător la fragmentul minuscul pe care îl prinsesem şi am simțit o disperare să

aud mai mult, aproape ca şi cum m-aş fi putut arunca peste bord să înot spre cântecul acela, ca să ajung acolo mai repede.

Orfeu a sărit de unde moțăia, cu lira la picioare. A luat-o şi a început să cânte o melodie zgomotoasă şi captivantă, bătând din picioare în ritmul muzicii. Am fost zăpăcită, o clipă m-am simțit iritată, iar apoi mintea a început să mi se limpezească, şi fuioarele de ceață care se furişaseră pe neobservate s-au risipit din nou. Orfeu cânta din liră şi din gură, astupând orice alt sunet, iar acum, când m-am uitat în depărtare, am văzut uscatul, o plajă aurie şi siluete întinse pe nisip. Siluetele lor au devenit mai clare; erau femei, dar toate erau înaripate, şi din spinările lor țâşneau nişte pene lungi şi arcuite. Aveau gurile deschise, chipurile schimonosite când am trecut pe lângă coastă, şi abia când nu le-am mai văzut, Orfeu s-a oprit din cântat, a tras adânc aer în piept şi ne-a explicat.

— Sirene, ne-a spus. Asta sunt. Au fost odinioară nimfe ale Persefonei, dar când a fost răpită de Hades, mama ei, zeița Demetra, le-a oferit aripi ca s-o poată ajuta s-o caute pe fiica ei. Ea era sub pământ, departe, unde ele n-o puteau ajunge, iar când au renunțat în cele din urmă, şi-au făcut sălaş aici. Cântecul lor e frumos, mai frumos ca orice muzică pe care pot eu s-o cânt. Îi înnebuneşte pe mateloți, îi face să se arunce în mare ca să ajungă la ele, dar aici valurile sunt periculoase, iar stâncile, ascuțite şi tăioase. Oricine încearcă e sfâşiat în bucăți înainte să ajungă pe țărmul lor.

Când am auzit numele Persefonei, m-am gândit la Artemis. M-am întrebat dacă ştie că prietena ei e jelită până hăt, dincolo de mări. Deşi îi eram recunoscătoare lui Orfeu că ne apăra de cântecul lor ademenitor, mi-am dorit să fi existat o cale să le văd mai de aproape. Mă simțeam atrasă

de ele pentru altceva decât farmecele lor. Mânia lor, m-am gândit, furia lor din cauza fetei răpite, asta le făcea să pedepsească orice bărbat pe care-l vedeau.

În seara aceea, ne-am oprit pe insula Drepane, a feacilor. Legenda spunea că aici a îngropat titanul Cronos secera cu care şi-a castrat propriul tată. Aici urmau să se căsătorească Medeea şi Iason. Am ridicat dintr-o sprânceană când am auzit asta. Nu părea de bun augur pentru căsătoria lor.

Localnicii au fost amabili şi primitori când am debarcat şi ne-au adus mâncare şi vin. Au venit şi nimfele din râuri şi din păduri, cu chipurile drăgălaşe şi luminoase, şi toată lumea era dornică să audă poveştile noastre şi să vadă Lâna scânteietoare.

Medeea o ținea adunată în brațele ei, iar lâna aurie, strălucitoare prindea razele soarelui, şi lumina se răsfrângea pe chipul ei. Era atât de radioasă şi de efervescentă, strălucind de împlinire, când m-a chemat la ea.

— Atalanta, vino cu mine, ajută-mă să mă pregătesc.

M-am dus. Atât de puternic era efectul pe care îl avea. M-a condus pe țărm în jos, până la stâncile care se ridicau dincolo de nisip, păşind uşor prin iarba înaltă. Pe când mergeam, se înălța în jur un zumzet de albine; erau pretutindeni unde mă uitam, grăsuțe şi mulțumite, rostogolindu-se toropite din florile viu colorate şi plutind peste petale catifelate şi parfumate.

M-a condus într-o peşteră cu podeaua acoperită de nisip, la intrarea căreia creşteau flori din belşug.

— Ce e asta? am întrebat.

— Aici vreau să fac patul nupțial. A mângâiat Lâna pe care o ținea în brațe, iar pe buze îi juca un zâmbet visător. Nu-i aşa că e frumos?

Era. Însă expresia de pe chipul meu trebuie că mi-a trădat sentimentele. Nu-mi venea să cred că o femeie atât de puternică precum Medeea se putea lega de un bărbat ca Iason, că ar accepta de bunăvoie să-şi asume unicul rol de nevastă a lui.

— Mereu am crezut că atunci când mă voi mărita, le voi avea alături pe surorile şi slujnicele mele, să mă ajute cu pregătirile, a zis ea. Că mă vor înveşmânta într-o rochie aurie, că îmi vor atârna coliere la gât, îmi vor strecura brăţări sclipitoare pe braţe şi mă vor încununa cu nestemate.

M-a luat de braţ şi m-a condus în peşteră. Lumina era blândă şi slabă, şi erau flori împrăştiate peste tot prin interiorul peşterii, cu tulpinile împletite laolaltă, flori în nuanţe înflăcărate de roşu şi oranj. Un pat simplu din lemn stătea în centru, acoperit cu pături de lână.

— Nimfele, a zis ea, arătând cu capul spre pat şi flori. Ele mi-au pregătit toate astea. Şi tu eşti singura femeie care se află aici cu mine.

Trebuia, aşadar, să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

— Nu ştiu nimic despre nunţi, i-am spus.

— Şi te întrebi care e motivul pentru care aceasta va avea loc.

Am strâns tare din buze.

Mi-a făcut semn să iau o margine a Lânii şi a făcut un pas în spate, ţinând de cealaltă margine, astfel că s-a desfăşurat întinsă între noi. Scânteia, ireală, de parcă ar fi fost infuzată cu raze de stele, ceva nepământean şi de necuprins. A scuturat-o uşor, ca să se unduiască, trimiţând valuri sclipitoare pe suprafaţa ei pufoasă, şi a întins-o pe pat. Am lăsat şi eu marginea din mână, lăsând-o pe pat. N-am putut să rezist să nu-mi odihnesc palma pe ea încă o dată şi să simt cât era de moale.

— Am jurat să nu mă mărit niciodată, am zis eu în cele din urmă.

— Şi eşti bucuroasă să-ți ții jurământul?

— Sigur că da. De ce să vreau un soț?

Ea a râs.

— Cele mai multe dintre noi nu şi-au închipuit niciodată viața fără un bărbat. Ce crede tatăl tău despre promisiunea asta?

— Tatăl meu m-a părăsit pe un deal când m-am născut. A sperat că o să vină un lup după mine sau că o să mor de foame ori de frig.

— Dar tu ai supraviețuit. Chipul i s-a întunecat când a vorbit. Mai bine lupul sau frigul muşcător decât un tată ca al meu. Şi apoi întunericul a trecut, ca o furtună de vară, şi acum zâmbea din nou. Aşa că avem asta în comun, Atalanta. Tați cărora nu le-a păsat de noi. Care n-au simțit niciodată o clipă de iubire pentru altcineva din viața lor.

— Nu ştiu, am răspuns. Nu l-am cunoscut niciodată. Ştiu doar că nu m-a vrut.

— Şi eu am ştiut asta, în fiecare zi în care am trăit alături de al meu. Nu suntem singurele fete care au astfel de tați. Sunt mai răspândiți decât ai crede. Îmi spunea poveştile lor, aşa cum alți tați deapănă poveşti despre iubire şi fericire. Nycteus, care şi-a amenințat fiica minunată cu nişte pedepse de temut, atunci când a fost siluită de Zeus. Danae, altă victimă a lui Zeus, altă fată al cărei tată a învinovățit-o şi a alungat-o împreună cu pruncul ei pe mare, într-un cufăr pecetluit, sperând că acolo îşi va găsi mormântul. Echetus, care şi-a orbit fiica pentru crima de a fi privit un bărbat. Acesta era genul de soț pe care mi l-ar fi ales tatăl meu, dacă ar fi avut şansa să o facă.

— Dar nu mai eşti în puterea tatălui tău, am zis eu. Poți să-ți alegi singură soțul; sau poți să alegi să nu ai nici unul.

— Şi dacă aş alege viaţa asta, aş fi ca tine? a întrebat Medeea. O aventurieră care porneşte la drum alături de eroi, luptă în bătălii şi doarme pe jos, pe pământul tare?

A ridicat mâinile şi le-a dus întristată la gură. Pielea ei catifelată, obrajii cu gropiţe, părul lucios şi fineţea rochiei, chiar dacă nu era rochia de mireasă aurie la care visase... era adevărat că nu arăta ca o războinică. Dar pe de altă parte, văzusem ce poate să facă.

— De ce nu? am întrebat. Ai curajul şi spiritul care îţi trebuie.

A clătinat din cap.

— Am luptat în fiecare zi din viaţa asta. Nu vreau să mă mai încaier cu duşmanii; nu vreau să mai dau piept cu durerea şi suferinţa şi moartea. Am obosit de lupte. Când a venit corabia voastră în Colchida, am văzut o altă viaţă. Un bărbat altfel decât tatăl meu, nu un tiran crud, nu un călău sadic. Un bărbat care poate să-mi ofere un cămin şi copii, o viaţă fără frică.

Am văzut-o, strivită într-o astfel de viaţă precum cea pe care a descris-o, şi oricât mi-aş fi închipuit, nu puteam să potrivesc imaginile. O femeie care putea să urce pe un munte în crucea nopţii ca să-şi pregătească poţiunile; o femeie care putea să îmblânzească un şarpe grozav, să conducă o corabie plină de bărbaţi, să urzească moartea fratelui ei şi s-o înfăptuiască fără urmă de remuşcare, ea voia să-i ofere prunci lui Iason şi să trăiască în linişte şi pace câţi ani mai avea de trăit?

— Iason nu e un bărbat ca tatăl tău sau, poate, ca al meu, ori ca alţii despre care vorbeşti. Dar asta nu înseamnă că e bărbatul cu care ar trebui să te măriţi.

— Dar tu de unde ştii? Trăsăturile chipului i-au fost cuprinse de hotărâre; am văzut că vorbele mele au căzut pe piatră seacă. Tu singură ai spus că nu ştii nimic despre

nunți sau soți sau căsătorie. Atunci cum poți să spui că alegerea mea e greşită?

— E adevărat, nu ştiu.

Ştiam doar ce simțeam, la fel de sigur precum pământul de sub tălpi. Viața pe care o descria era una pe care ştiam că eu nu mi-o voi dori nicicând. Era motivul pentru care simțeam uşurare când îmi aminteam că Meleagru are deja o nevastă, că nu avea să-mi ceară niciodată acest lucru.

— Poate că n-am ales persoana potrivită care să mă ajute la nuntă. A râs încet când a spus-o însă; nu era nici urmă de incriminare în vocea ei. Dar o să ne urezi toate cele bune, măcar?

Ca să fiu sinceră, credeam că o să mi se împotmolească vorbele în gât dacă aş încerca. Nu era vorba că nu-mi plăcea de ea; nu voiam s-o jignesc sau s-o întristez.

— I-a făgăduit altei femei că o să se întoarcă şi o s-o ia de nevastă, să ştii, am zis eu.

— În schimb m-a ales pe mine.

Oare? Ea îl alesese pe el, asta era sigur. Însă el s-a lăsat purtat de val, i-a îngăduit să-l zgâlțâie încolo şi încoace. Şi într-o bună zi s-ar putea să se uite în jur şi să se întrebe cum de a ajuns unde a ajuns, de parcă n-ar fi avut cum să împiedice asta.

— Sper că nu vei fi dezamăgită, am spus eu.

— Poți să pleci, Atalanta. N-am nevoie de ajutorul tău; mă descurc singură.

Chiar şi aşa, a vorbit fără ranchiună, deşi ar fi avut tot dreptul să se simtă jignită de spusele mele, de neputința mea de a-mi face vorbele mai uşor de acceptat. Eram bucuroasă să fiu eliberată, s-o las cu patul ei sclipitor, pierdută în propria-i reverie.

În seara aceea, o oaie a fost sacrificată, vinul a fost amestecat şi noi ne-am luat torțele şi am cântat în cinstea

căsătoriei lui Iason cu Medeea. Am cântat şi eu cu ceilalți, sperând că zeii îi vor binecuvânta, îndoindu-mă însă că o vor face.

Am rămas acolo încă trei zile. Medeea şi Iason nu se grăbeau să renunțe la confortul ospitalității de care ne bucuram. Asta îmi amintea neplăcut de Lemnos, însă de data asta simțeam o nerăbdare asemănătoare şi din partea altor argonauți. Expediția se sfârşise, şi cei mai mulți erau dornici să se întoarcă acasă. Când Iason şi Medeea au încuviințat însă şi am plecat de pe insulă, am intrat drept în altă furtună, o vijelie zgomotoasă care ne-a măturat zile întregi pe mare şi ne-a împins într-un golf sufocat de alge şi învăluit în ceață, unde *Argo* a eşuat violent. Când am coborât, zdruncinați bine şi cu genunchii moi, expresia gravă de pe chipul lui Anceu ne-a spus ce trebuia să ştim. Eram naufragiați. Aici, valurile erau prea imprevizibile, pământul pustiu şi sărac, un vid de cețuri plutitoare.

— Hai să mergem, l-am îndemnat pe Meleagru. Să căutăm de mâncare, să căutăm oameni, orice ne-ar putea ajuta.

— Atalanta şi cu mine o să mergem, a strigat el. O să ne familiarizăm cu uscatul şi o să ne întoarcem cu ce am reuşit să aflăm.

Asta nu părea să-i înveselească pe tovarăşii noştri. Am simțit înflăcărată că trebuie să vin înapoi cu un strop de speranță. Tânjeau atât de tare după o călătorie lină spre casă de-acum încolo, şi iată-ne că dădeam piept cu încă un obstacol.

Am căutat ore în şir. Până şi optimismul neobosit al lui Meleagru s-a scurs de tot până seara, când tot ce găsiserăm era o pustietate aparent nesfârşită, învăluită într-o ceață care nu se ridica niciodată.

Părea cu neputință, dar tocmai când am ajuns din nou la argonauți, am auzit un tropăit de copite. Un cal uriaş, cu

coama de aur strălucitor, a trecut pe lângă noi în galop; argonauții strigau că venise din mare, un semn din partea zeilor. Aveam să ne luăm după urmele lui pe nisip, şi el avea să ne conducă la adăpost.

A trebuit să tragem corabia după noi, ridicând-o cu nişte frânghii uriaşe. Mă obişnuisem cu arsura din umeri după ore de vâslit, dar asta era o cu totul altă suferință, iar urmele de copite de pe nisip păreau un lucru atât de mărunt în care să ne punem toate speranțele. Urmele ne-au condus prin ceață însă, peste nişte câmpii nisipoase atât de uscate şi de pline de praf, încât gâturile ni s-au uscat şi cârâiam în loc să vorbim, până când am ajuns în sfârşit la o privelişte uluitoare. O livadă cu un izvor cu apă dulce, unde ne puteam potoli setea cu lăcomie.

În mijlocul livezii, un şarpe zăcea mort, cu trupul neînsuflețit înconjurând un măr înalt. Un şarpe imens, cu trupul gros, aproape la fel de mare precum cel pe care îl fermecase Medeea, în Colchida. Solzii lui în formă de romb erau străpunşi de o ploaie de săgeți, iar din răni îi curgea o substanță rău mirositoare.

Lângă el creşteau trei copaci diferiți: un plop, un ulm şi o salcie. M-am uitat la cel din urmă, convinsă că voi vedea o scurtă mişcare, iar apoi ea a păşit înainte, subțire, sfioasă şi delicată. O driadă, atât de timidă, încât abia dacă ne privea în față pe vreunul dintre noi.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Medeea.

— Un bărbat, un nepoftit aici, în grădina Hesperidelor, chitit să fure merele de aur, a şoptit driada. Munca noastră era să le îngrijim, dar a lui a fost să le fure. A ucis şarpele cu săgețile lui otrăvite şi i-a zdrobit capul cu ciomagul său uriaş, până la moarte. Era fioros, de neoprit.

Am făcut ochii mari.

— Cum arăta?

Driada s-a chircit.
— Voinic. Cu barbă. Purta pe umeri o blană de leu.
— Heracle!
Strigătul s-a înălțat din cercul nostru, iar zgomotul a speriat-o şi a țâşnit de îndată, pierdută printre copaci, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.
Şarpele era ucis de curând, aşa că am pornit în căutarea camaradului nostru pierdut, dar se pare că plecase deja. Asta a dat însă curaj echipajului să ştie că mai călătorea şi acum, că probabil îşi vedea din nou de muncile sale. Această misiune era atât de asemănătoare cu a noastră: o comoară de aur, păzită de un şarpe monstruos. M-a făcut să mă întreb ce părere ar fi avut Heracle de felul în care a câştigat Iason probele în Colchida. Acelaşi gând trebuie să-i fi trecut prin minte şi lui Iason; abia dacă s-a încruntat, pe când ceilalți aclamau.
Dincolo de livadă era un golf cu ape liniştite şi aerul limpede şi scânteietor până hăt, la orizont. Am lansat iar corabia la apă, cu inima uşoară. Vântul de la miazăzi ne-a împins mai departe, spre casă.
Se întrevedea sfârşitul călătoriei noastre. Pe măsură ce trecea ultima noapte înstelată pe care aveam să o împărțim, am descoperit că îmi aleg cuvintele adresate lui Meleagru cu mai multă atenție ca înainte. Amândoi ştiam că povestea se sfârşeşte, şi nici unul dintre noi nu voia să vorbească despre asta. Rareori vorbiserăm despre casă, dar acum se profila în fața noastră, iar tăcerea noastră pe tema asta umplea tot spațiul dintre noi, până când Anceu a strigat în cele din urmă că se vede Pagasae. Călătoria argonauților se sfârşea, noi eram victorioşi, dar în pofida bucuriei mele, mă simțeam mai nesigură decât atunci când ne îmbarcaserăm în golful acela, spre necunoscut; mai dezrădăcinată şi neancorată ca atunci când am pornit spre marginea lumii. Eram acasă, dar

nu mai eram femeia care plecase, iar în sufletul meu mă întrebam dacă îmi voi putea relua viața pe care am dus-o întotdeauna, dacă mă aştepta acolo, sau dacă pădurea se întinsese peste absența mea ca şi când nici n-aş fi fost vreodată acolo.

20

La Pagasae, nu ne-a întâmpinat nimeni. Am tras corabia pe nisip, în golful de unde plecaserăm cu atâtea luni în urmă. Mă aşteptasem să zăresc o gloată atrasă la vederea corabiei, oameni nerăbdători să vadă Lâna cu ochii lor, adunați să audă poveştile din călătoria noastră. În schimb, am plescăit prin apa mică şi am ieşit pe o plajă pustie.

— O să pornim spre palatul din Iolcos, a declarat Iason. Unchiul meu nu a venit să ne întâmpine. Poate e dezamăgit că am reuşit. O să-l forțăm să respecte condițiile pe care le-a pus: am adus înapoi Lâna, iar tronul îmi aparține, oricât n-ar vrea el să mi-l cedeze.

Nu mă uitam la Iason, în timp ce îşi ținea discursul. Privirea mea era asupra Medeei. Chipul ei era indiferent şi impenetrabil, dar era ceva în expresia ei care mă făcea să mă simt neliniştită. Ea, o exilată, crezuse că soseşte aici regină. Mă îndoiam că spectacolul plin de hotărâre al lui Iason o convinsese.

— Poate că pregătesc un ospăț în cinstea ta, a zis ea, cu glas dulce. În cinstea noului lor rege şi a tuturor argonauților cutezători.

Am ajuns la palat pe jos, într-o dispoziție confuză. Pe când ne apropiam de uscat, fuseseră multe discuții entuziasmate la bord, despre sărbătoarea pe care o anticipam în seara asta. Ştiam că echipajul se aşteptase să se laude cu aventurile noastre şi să se bucure de confortul unui palat măreț şi de atenția admiratorilor înflăcărați înainte să se întoarcă fiecare la regatul său, unde ar fi avut parte din nou de acelaşi lucru. În schimb, când am sosit, porțile înalte din lemn de stejar erau închise şi zăvorâte. Am ridicat privirea la zidurile înalte, la turnurile de veghe din colțuri. Am văzut un licăr de soare răsfrângându-se pe un coif de bronz, şi capătul ascuțit al unei săgeți îndreptat în jos, spre noi. Nu urma să avem parte de o întoarcere triumfătoare.

Medeea se întorsese cu spatele la Iason. Acum, Acast era cel surprins de privirea ei.

— Ce fel de om e tatăl tău? a întrebat ea. Avea glasul dulce şi liniştit, dar el s-a înfiorat puțin în flacăra de bronz a privirii ei. E un om de cuvânt?

Înainte ca Acast să poată răspunde, am auzit sunetul greu al zăvoarelor care se deschideau. Porțile au început să se îndepărteze, iar eu m-am încordat, pregătită de orice ne-ar fi aşteptat dincolo de ele.

Pelias, cu coroana pe cap şi mantia pe umeri, flancat de gărzi. Zâmbetul îi era subțire şi întins. Privirea i s-a dus drept la Lâna din brațele lui Iason.

Cu coada ochiului, îi urmăream pe arcaşii din vârful zidului, să surprind orice mişcare, cât de mică. Lângă mine, Meleagru avea mâna pe sabie. Înainte, asta m-ar fi încântat. Chiar şi după ce am fost rănită, nu m-am plâns decât că n-am avut parte de mai multe bătălii. Însă perspectiva unui război ca să-l urcăm pe Iason pe tron nu mă entuziasma deloc.

Cu toate acestea, la poartă nu s-au declanşat ostilităţile. Pelias ne-a întâmpinat cu vorbe bune şi ne-a oferit ospitalitatea sa. Eram convinsă că ar fi preferat să ne răpună pe toţi pe loc. A pocnit din degete, ca să-şi cheme sclavii să ne conducă în camerele pe care le pregătiseră, făgăduindu-ne băi, vin şi un ospăţ mai târziu. Nici pomeneală să-l facă rege pe nepotul său.

Am aruncat o privire înapoi la copacii de dincolo de zidurile cetăţii, la întinderea vastă a pădurii şi la munţii aliniaţi sub ceruri. Imboldul de a fugi era aproape irezistibil. Spre asfinţit, departe, dincolo de munţii aceia, se găsea Arcadia. Spre răsărit, marea se întindea către ţărmuri îndepărtate şi nenumărate insule, hrănită de râuri reci şi adânci, ce te puteau duce în adâncurile pământului pe care-l încingeau.

— Haide, Atalanta, a zis Meleagru, şi mi-am dat seama că restul intrau pe porţi.

M-am smuls din gândurile mele şi m-am luat după ei.

Curtea era presărată cu paie, şi în aer zăbovea un iz de bălegar. Câinii scânceau şi lătrau, iar femeile dădeau zor cu oale grele şi teancuri de pânze împăturite în braţe. Eram conduşi în clădire, şi am avut grijă să fim departe de ochii Medeei când l-am tras pe Meleagru de pe coridorul cel lat într-o cămăruţă laterală.

— Ai să rămâi? am şoptit eu iute.

— Cum adică?

Meleagru s-a uitat în jur. Eram într-un fel de cămară, iar pe lângă pereţi erau ulcioare late de pământ, pe jumătate cât noi de înalte.

— Am câştigat Lâna, am spus. Asta m-a trimis Artemis să fac. Nu s-a sfârşit acum?

Părea neîncrezător.

— Pelias n-o să cedeze fără luptă.

— N-am de gând să mai lupt încă o dată pentru Iason.
— Unde ai să te duci?
— Acasă, fireşte, am răspuns, surprinsă de întrebarea lui. O să-i dau vestea lui Artemis. Şi apoi...
M-am oprit. Apoi ce? Nesiguranța muşcătoare pe care o simțisem pe corabie devenea tot mai rea cu fiecare oră. Oare avea să mă primească înapoi, la vechea mea viață? Oare avea să mă trimită în altă expediție? Sau avea să vadă tot ce am făcut şi să mă considere nedemnă să mai fiu vreodată campioana ei? Habar nu aveam.
— Chiar Atalanta să fie în fața mea, singura femeie de pe *Argo*, care acum refuză perspectiva unei bătălii?
Glasul îi era relaxat, cu o tachinare blândă, dar în ochi avea o umbră de tristețe.
— Doar nu vrei să iei parte la asta? am întrebat. Expediția s-a sfârşit.
— Hai să mai aşteptăm o noapte. Să vedem care e planul lui Iason.
Am pufnit disprețuitor.
— Nu contează care e planul lui Iason. Al Medeei contează.
— Doar făgăduieşte-mi că n-o să te furişezi de aici la adăpostul întunericului, a zis Meleagru. Încă se poate ajunge la o înțelegere cu Pelias. I-a făgăduit tronul lui Iason în fața întregii curți. Dacă nu-şi încalcă promisiunea, ar trebui să iei parte la sărbătoare. Ți-ai câştigat locul.
Era adevărat.
— Mai aştept noaptea asta, am zis. Apoi plec.

Mai târziu, am plecat împreună pe furiş de la ospăț, fugind din sala aglomerată, plină de fum, de la lumânările fixate pe pereți, şi de gălăgie, cântece şi râsete. În mijlocul tuturor, Pelias era în centrul atenției, vorbea vioi despre familie, cu cele trei fiice ale sale adunate în jurul lui, iar de pe buze îi ieşeau minciuni, în timp ce privirile îi țâşneau înainte şi

înapoi, între noi şi Lâna de Aur. Gărzile stăteau înşiruite de-a lungul pereților, tăcute şi atente, cu sulițele pregătite. Iason, gânditor şi nesigur, aşteptând o declarație fățişă de refuz. Şi Medeea, cu chipul ca o mască zâmbitoare, de linişte şi pace, dar cu ochii aurii mocnind de o hotărâre mută.

Mie nu-mi păsa ce făceau. Între pereții nevăruiți ai cămăruței din piatră în care fusesem condusă mai devreme, eram doar noi doi. Odaia era umbrită, aerul liniştit şi cald, singura lumină era licărul palid al stelelor ce se zărea prin deschizătura îngustă a unei ferestre. Doar noi doi şi un nou sentiment presant, o dorință disperată, o nevoie de a-mi întipări povestea asta în memorie, cât încă mai puteam.

Mai târziu, a adormit lângă mine, iar inima îi bătea egal, regulat sub palma mea. Am ridicat privirea spre fâşia de cer şi am simțit o adiere blândă ce intra unduios în odaie, ca răsuflarea pădurii, proaspătă şi verde şi îmbibată de parfumul primăverii, aşa cum mi-o aminteam din peştera mea. Părea atât de aproape acum, o chemare pe care n-o puteam ignora. M-am uitat la chipul bronzat al lui Meleagru şi i-am ridicat mâna, cu bătăturile din palmă lăsate de vâsle, identice cu ale mele, întrebându-mă cum s-a simțit Persefona când a păşit între cele două lumi. Dacă, atunci când s-a întors acasă, i-a fost dor vreodată de ceea ce a lăsat în urmă.

Palatul a fost trezit de urlete. Un cor de tânguieli ce se înălțau tot mai sus în aer. Meleagru şi cu mine am sărit în picioare, într-o clipă am înțeles amândoi ce se petrece şi am întins mâinile după arme. Pelias trebuie că hotărâse să nesocotească legea sacră a ospitalității; trebuie că-i asmuțise pe soldați împotriva argonauților, în timp ce noi dormeam. Nu vrusesem să lupt pentru Iason, dar dacă eram atacați, nu exista altă cale.

Nu era ce credeam. Urletele erau de jale, nu de avertizare. În timp ce alergam pe coridoare, căutând încăierarea, cuvintele au început să prindă formă.

— Regele a murit!

Am încetinit şi m-am oprit la un colţ, cuprinsă de o senzaţie de greaţă când am înţeles ce s-a întâmplat.

În sala tronului, cele trei fiice ale lui Pelias plângeau. Sala era plină de bărbaţi, nobili şi sfetnici de la curte, care mergeau încolo şi încoace, frângându-şi mâinile. Şi Acast, în mijlocul lor, cu o expresie mai gravă decât i-am văzut-o vreodată, până şi în cele mai întunecate zile ale călătoriei noastre.

Ne-a văzut şi a desfăcut braţele, chemându-ne la el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Medeea a fost.

Aşadar, asta întrezărisem în ochii ei, seara trecută.

— Unde e acum?

— S-a dus. Şi ea, şi Iason, au fugit amândoi cu Lâna.

Meleagru l-a întrerupt.

— N-au rămas să preia conducerea palatului? Atunci de ce...?

Bocetele fiicelor căpătau o notă înfierbântată, sunetul gemetelor lor răsuna dureros în spaţiul aglomerat, izbindu-se de pereţi şi sunându-mi în urechi.

— Gărzile mele s-au dus să-i prindă, când ne-am dat seama...

Acast vorbea, dar abia îl auzeam din pricina haosului. Soseau şi mai mulţi argonauţi, răvăşiţi din paturi, duhnind a vinul băut în seara trecută.

A fost nevoie de toată dimineaţa pentru ca starea de calm să se refacă puţin şi să aflăm ce s-a întâmplat.

— Am fost dezamăgit că tatăl meu nu şi-a ţinut promisiunea făcută lui Iason, ne-a spus Acast. Speram că-l

pot convinge să se țină de cuvânt. Dar înainte să apuc să o fac, Medeea le-a găsit pe surorile mele, care auziseră despre vrăjile pe care le-a învățat în Colchida, despre felul în care şi-a folosit magia ca să-l ajute pe Iason. A spus că speră să câştige recunoştința tatălui meu, ca să-i ofere paşnic lui Iason cetatea Iolcos. Cât timp ospățul încă nu se terminase, le-a arătat un truc, conducându-le afară, la grajduri, în toiul nopții. Acolo, a ucis un berbec bătrân şi l-a readus la viață, oferindu-i din nou tinerețea. Le-a promis că poate să facă acelaşi lucru şi cu Pelias, amăgindu-le pentru ca ele s-o conducă în camera lui, în timp ce el dormea.

Noi ne uitam lung. Era limpede ce s-a întâmplat mai apoi.

— Când a fost găsit de dimineață, cu gâtul tăiat, surorile mele au ştiut că au fost înşelate. Acast a tras aer în piept, prelung şi tremurător. Şi-a încălcat promisiunea în fața lui Iason. N-a visat în viața lui că ne vom întoarce cu Lâna. A greşit, nu zic nu, dar chiar şi aşa, sunt fiul lui. A fost ucis prin trădare şi înşelăciune. Nu puteam îngădui ca ucigaşii lui să rămână şi să preia tronul în asemenea fel. Am luat cu mine gărzile palatului, ca să-i înfrunt pe Iason şi Medeea. Le-am oferit o corabie, le-am spus să plece chiar acum, şi în schimb, eu nu voi încerca să răzbun moartea tatălui meu.

„Şi ți-a mers de minune”, am gândit eu. Acast, care luptase alături de Iason, rivalul tatălui său, tot ajunsese să pună mâna pe sceptrul regal. Am privit în jos, la cicatricea netedă de pe umărul meu, unde Medeea mă unsese cu balsamurile ei vindecătoare, salvându-mi viața. M-am întrebat unde o fi fugit, ea şi Iason, şi dacă va găsi viața pe care o căuta cu atâta disperare; dacă vor reuşi să găsească un loc care să-i primească. Mi-am dat seama că speram ca acest lucru să se întâmple.

Acast ne-a rugat să rămânem pentru riturile funerare. Au fost jertfiți câțiva boi, cu coarnele împodobite de panglici, iar

pulpele au fost arse în cinstea zeilor, în timp ce restul cărnii a fost friptă pentru cetățenii îndoliați. În seara aceea, Meleagru şi cu mine am luat un ulcior cu vin de la palat şi ne-am plimbat prin cetate, luând înghițituri lungi. Acum abia dacă-mi mai păsa să mă ascund de restul argonauților, de cei care erau încă aici. Mi-am amintit cum m-am simțit când m-a condus pe aceleaşi străzi către Pagasae, ca să mă alătur lor. Pădurea în care l-am cunoscut fusese împodobită cu flori de vară târzie, iar în aer plutea o ceață aurie în prag de toamnă. Acum eram iarăşi aici, în timp ce pământul se trezea din nou, odată cu sosirea primăverii. Nu părea că trecuse destul timp cât să se schimbe totul atât de mult cum se schimbase. M-am gândit la cum erau lucrurile înainte. Înainte să aud poveştile lui Heracle, despre fărădelegile pe care le săvârşise şi muncile pe care trebuise să le facă drept pedeapsă. Înainte să ştiu ce fel de bărbat era Iason, un erou ale cărui isprăvi fuseseră înfăptuite de soția lui, care îi promisese mai întâi unei femei şi apoi alteia că le va fi bărbat, la fel de neglijent ca un copil ce trece de la o jucărie la alta. Înainte să-l cunosc până şi pe Meleagru, care uitase de nevasta lui ca să se culce cu mine. Şi eu? Fusesem prinsă în mrejele aventurii, iar acum, aceasta aproape că se încheiase.

— Astăzi a venit un vestitor din Calydon, a zis Meleagru, scurgându-şi în gură ultima picătură de vin. A sosit în toiul haosului, cu veşti de la tatăl meu.

— A auzit deja că ne-am întors? Te cheamă să te întorci acasă?

Am simțit un junghi de tristețe, deşi la ce altceva mă aşteptam?

— Spune că un mistreț fioros se dezlănțuie prin cetate. E mai mare decât toți din câți a văzut până acum. Se spune că l-a trimis Artemis drept pedeapsă.

Am devenit brusc neliniştită.
— Pedeapsă pentru ce?
— Tatăl meu i-a neglijat cultul la ofrandele recoltei. A trimis după vânători, şi norocul face ca această chemare să coincidă cu întoarcerea noastră acasă. Colții şi blana fiarei o să-i fie dăruite oricui reuşeşte s-o răpună.
— Deci te întorci să-l vânezi?
— Atalanta.
Am ridicat privirea spre stele, iar în cap simțeam o amețeală plăcută, ca efect al vinului.
— Doar nu crezi că aş veni.
— Tatăl meu, regele, cheamă cei mai buni vânători de pe meleagurile astea. Tu eşti aceea şi o ştii bine. De ce să nu vii?
Am trasat formele constelațiilor, lăsându-mi vederea să se împăienjenească, lăsând stelele să se învolbureze şi să scânteieze una într-alta, până când n-am mai putut suporta tăcerea.
— Cum aş putea să vin la Calydon cu tine? am zis şi mi-am îngăduit să-l privesc. Întotdeauna fusesem în stare să-i citesc fiecare emoție pe chip; el nu spunea niciodată un lucru când voia să spună altceva. Acolo e casa ta. Acolo e nevasta ta.
M-a cuprins ruşinea chiar în timp ce spuneam asta. Nu mă gândeam niciodată la ea. Aşa stăteau lucrurile. Eram departe de casă, departe de promisiunile pe care le făcusem altora. Nu ne făcuserăm niciodată promisiuni unul altuia.
Mi-a luat mâna în palme.
— Şi dacă n-ar fi?
— Ce vrei să spui?
— Dacă n-aş avea nevastă?
Am scuturat din cap, nedumerită.
— Dar ai.

— Aş putea să plec. Cu tine, să plecăm amândoi împreună. După vânătoarea mistrețului.

Mi-am tras mâna, să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Despre ce vorbeşti?

— Te iubesc.

Aerul era împovărat de cuvintele pe care le ținuse nerostite, pe care speRasem să nu le spună în veci.

— Am jurat să nu mă mărit niciodată.

— Amândoi am încălca un jurământ.

Eu am tras adânc aer în piept.

— Nu pot.

Am privit în jos. Nu voiam să văd durerea de pe chipul lui.

— Chiar poți să-ți închipui cum ar fi să te întorci în pădure? a întrebat el, dar eu nu am răspuns. Aş renunța la regat, a zis el. Mi-aş părăsi familia. Am putea să mergem undeva departe, oriunde am putea să fim împreună.

Adierea s-a întețit, un curent proaspăt, suflând dinspre munții împăduriți ce se înălțau în spatele cetății şi purtând cu el parfumul pământos de stejari şi chiparoşi.

— Nu.

Tăcerea care a urmat a fost dureroasă. Când ne-am cunoscut, mi-a spus povestea cu visul mamei sale, cu buşteanul pe care l-a smuls din foc ca să-l facă invulnerabil. Poate că săbiile şi sulițele şi săgețile îi ricoşează din carne, dar iată aici o rană la care nu m-aş fi aşteptat nicicând, care îl sfâşia în fața mea.

— O să vin la Calydon, pentru vânătoarea mistrețului, am zis, căci era tot ce mă puteam gândi să-i ofer. Dar după ce se termină, am să plec.

— Şi dacă n-aş fi însurat? a întrebat el, înghițind în sec.

Îmi păstram în minte imaginea lui Hypsipyle şi a Medeei, un scut ce mă apăra de chipul lui Meleagru. Mi-am amintit cât de mult am admirat tăria şi curajul lui Hypsipyle în

lupta de a-şi revendica cetatea, dar apoi i-a oferit-o lui Iason. Medeea avea puterea de a vrăji monştri şi de a vindeca răni mortale, farmece care îi aduceau lumea la picioare, şi totuşi a încercat să se coboare la nivelul unei vieți alături de el. Eu nu aveam de gând să fac la fel.

— Ar fi acelaşi lucru.

Pauza care a urmat a fost mai îngrozitoare decât orice altceva am avut de înfruntat în călătoria noastră. Prin toate acele pericole, avusesem un țel pentru care să lupt şi înfruntaserăm totul împreună. Acum eu eram cea care abătea lovitura asupra lui şi numai eu eram cea care o putea alina, dar alesesem să-i întorc spatele.

— Atunci tatăl meu îți va fi recunoscător pentru ajutorul tău în doborârea fiarei, a spus Meleagru în cele din urmă. Tot Calydonul îți va fi.

Am dat din cap aprobator, dar ochii mă usturau.

— Au fost de acord să vină şi câțiva dintre ceilalți argonauți. Pornim mâine. O să fie o călătorie lungă. În noaptea asta ar trebui să dormim.

Detestam tonul protocolar pe care îmi vorbea, dar ştiam că era numai vina mea.

— Mă duc să-i adun, să nu-i las să bea prea mult, a continuat.

— Pare înțelept. Şi puțin probabil.

Zâmbetul lui era vlăguit, iar clipa, dureros de diferită față de curgerea lină a conversațiilor noastre obişnuite.

— Pe mâine, la răsărit, atunci, a zis el. La porțile cetății.

Şi spunând acestea, s-a întors şi s-a strecurat pe străzi, cu mantia fluturând în urmă.

M-am întors singură la palat. Cu toate că trupul mă trăda, tânjind să-l invit în odaia mea, am simțit şi un val de uşurare.

În siguranța oferită de uşa zăvorâtă, aveam să-mi îngădui să simt milă pentru amândoi, doar în noaptea asta. Dar mâine avea să fie un nou început.

21

De dimineață, căruțele au fost încărcate, caii nechezau şi scurmau țărâna cu copitele, iar mai mulți argonauți se adunau la porțile cetății. Castor şi Polux, Idas de asemenea, Telamon, Eurytion, Echion şi Anceu. Nici urmă de Orfeu, am remarcat cu un oarecare regret, dar Peleu era acolo şi privea încruntat. Am fost şocată să-l văd, dar Meleagru părea indiferent şi dădea instrucțiuni în față de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Nu aveam de gând să las prezența lui Peleu să mă facă să şovăi. Era o vigoare în aer pe care o simțeam înviorându-mi plămânii, o claritate luminoasă a zilei, ce părea plină de o hotărâre care ne dădea energie. Avea să dureze câteva zile până să ajungem la Calydon, ne explica Meleagru, dar terenul era cunoscut. Aici nu erau uriaşi sau vrăjitoare sau furtuni care să ne abată de la traseul nostru.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost preferabil să fie. Mă îngrijoram din pricina plictiselii călătoriei, fără tovărăşia relaxată a lui Meleagru, pe care ajunsesem să mă bazez. La început aşa mi s-a părut. Mergeam în spate, după căruțe, şi mă uitam în sus la lanțul muntos ce se înălța impunător în fața noastră, amintindu-mi cum gonisem prin pădurile dese de pe versanți, în drum spre Pagasae. Mă delectam cu mirosurile şi sunetele şi priveliştile, iar sentimentul că eram

din nou aproape de casă era mai copleşitor decât m-am aşteptat.

Nu a durat mult până când Meleagru a ajuns în pas cu mine, ca întotdeauna. O vreme, nu am vorbit, dar când îi aruncam câte o privire piezişă, avea un aer meditativ şi calm, nu părea să ţină ranchiună sau să fie gata să se lanseze în vreo altă declaraţie. Încordarea din corp mi s-a mai topit; eram bucuroasă să mă aflu în aer liber, să mă mişc, să aud cântec de păsări şi să simt căldura blândă a soarelui pe spinare.

În cele din urmă, am spart tăcerea.

— Spune-mi la ce să mă aştept în Calydon.

— E frumos, a zis el. Cred că e cel mai frumos dintre meleagurile pe care le-am cunoscut vreodată. Câmpiile sunt mereu pline de rod, recoltele se întind cât vezi cu ochii. Podgoriile noastre sunt binecuvântate, animalele noastre pasc mulţumite, pădurile sunt îmbelşugate, iar râurile, pline de peşte.

Îmi dădeam seama că îşi alege cu grijă cuvintele; acum, purtarea lui era marcată de formalitate, ceva nou şi deranjant. Dar pe măsură ce vorbea, începea să se relaxeze, şi am simţit cum o parte din vechea lejeritate se strecoară din nou între noi.

— Din ce veşti a trimis tatăl meu, se pare că mistreţul a distrus mare parte din toate astea. A călcat totul în picioare, a sfâşiat vitele şi a făcut prăpăd peste tot.

— Abia aştept să ajung, am spus.

El a râs.

— Toată lumea o să fie foarte bucuroasă când o să ajungi.

Înnoptam în tot felul de cătune de pe drum. Nu mi-era dor de trasul frânghiilor ca să legăm corabia în fiecare seară, şi nici de durerea din umeri de la atâta vâslit sau de usturimea din obrajii jupuiţi de vânt şi stropi săraţi. Oriunde

rămâneam, eram întâmpinați cu zâmbete călduroase de către gazde pregătite să împartă cu noi puținul pe care-l aveau, în schimbul poveştilor noastre.

Meleagru nu m-a mai rugat să plec cu el. Am început să mă întreb dacă a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine; că tot ce am împărțit a rămas în urmă, dincolo de valuri, ceva ce părea deja doar un vis. Apoi îi surprindeam privirea când stăteam aşezați în cerc şi străfulgerarea unei amintiri mă tulbura, ca o piatră aruncată într-o baltă liniştită.

După mai multe zile şi nopți, ne-am trezit în ultima dimineață cu Meleagru care ne spunea că suntem aproape de Calydon. Aveam să sosim acolo până la căderea nopții.

Abia atunci am început să simt o oarecare nelinişte. Nu mă temeam de mistreț. Mă temeam de întâlnirea cu familia lui Meleagru; cum avea să fie să dau ochii cu nevasta lui după tot acest timp?

Când ne-am apropiat de oraş, am văzut totul limpede. Copacii de pe marginea drumului erau scrijeliți, cu ditamai scobiturile săpate în coaja străveche. Unii erau doborâți cu totul, spintecați de nişte colți mult mai mari decât oricare alții pe care îi văzusem vreodată.

În timp ce mergeam, amploarea dezastrului devenea şi mai mare. Câmpurile despre care îmi povestise Meleagru, care trebuiau să fie pline de recolte înalte până la brâu, erau turtite la pământ, iar porumbul necopt era smuls din pământ şi împrăştiat pe noroiul răscolit de copitele monstrului. În podgorii, vița-de-vie era prăbuşită, şi strugurii, zdrobiți. Vitele zăceau moarte sau în pragul morții, sângele li se usca la soare pe rănile sălbatice, iar muştele bâzâiau în nori deşi în jurul lor, înălțându-se când treceam pe lângă ele şi apoi năpustindu-se la loc, ca să-şi continue ospățul.

Regele a venit în grabă să ne întâmpine, frângându-şi mâinile de agitaţie, cu mantia pe umeri, coroana pe cap şi înconjurat de slujitori. Nu era nimic la acest bărbat obosit şi neliniştit, împovărat de griji, care să-mi amintească de fiul său adoptiv. Meleagru l-a îmbrăţişat pe rege, salutându-l călduros. Am profitat de momentul reîntâlnirii lor ca să-i observ pe însoţitorii săi. Lângă el era o femeie a cărei frumuseţe rece, regală m-a împietrit pentru o clipă. A întins braţele spre Meleagru, trăgându-l la piept, iar când el a făcut un pas în spate, i-am văzut chipul luminat de bucurie.

— Tatăl meu, regele Eneu, a spus el, şi mama mea, regina Alteea.

— Suntem atât de bucuroşi că te-ai întors, a spus regele. Atât de bucuroşi că ţi-ai adus tovarăşii să stârpească năpasta abătută asupra regatului nostru. S-a uitat la noi, cântărindu-ne fără îndoială numărul şi forţa. S-a oprit când m-a văzut, dar nu a spus nimic. Şi alţi eroi au răspuns chemării mele, a continuat. Mai mulţi bărbaţi viteji sunt gata să se alăture alor tăi, vânători pricepuţi şi puternici, deşi până acum mistreţul s-a dovedit prea şiret şi prea vânjos pentru ei.

— Cu Meleagru care să-i conducă, nu vor avea nici o problemă, a spus regina. Cu toate că vorbele ei erau încrezătoare, privirea ei mă sfredelea, vădind îndoială şi, cel puţin aşa mi s-a părut, un uşor dispreţ. Apoi a înclinat capul şi i-a zâmbit lui Meleagru. Unchii tăi, Plexippus şi Toxeus, s-au oferit să te ajute.

Doi bărbaţi voinici au păşit în faţă şi l-au bătut pe umeri pe Meleagru.

— Vă mulţumesc, le-a spus el şi le-a zâmbit larg.

Bărbaţii despre care vorbise regele se apropiau acum, un grup de luptători înarmaţi. Săbiile şi suliţele sclipeau în

lumina după-amiezii, şi o haită de ogari le alergau la picioare.

— Meleagru, a spus primul dintre ei, când au ajuns lângă noi. Am venit la chemarea tatălui tău. Am urmărit mistrețul şi i-am găsit bârlogul. Am încercat să-l ademenim afară, dar de fiecare dată ne-a scăpat. Cu mai mulți bărbați – m-a văzut şi a şovăit –, putem să-l prindem în capcană.

Meleagru a încuviințat din cap.

— Vă mulțumesc.

A arătat spre noi cu brațul întins şi ne-a rostit, rând pe rând, numele. Am urmărit să văd ce reacție au avut ceilalți când a ajuns la mine. Cei mai mulți bărbați au părut surprinşi, nedumeriți preț de o clipă, când au înțeles că mă număr printre vânători şi nu sunt doar o însoțitoare de drum. Unul dintre ei a strâmbat batjocoritor din buze, aruncând o privire la tunica mea scurtă şi zăbovind asupra pulpelor mele goale.

— Numele meu e Caenus, a spus primul vorbitor. Aceştia sunt Leucip, Hippothous, Dryas, Phyleus, Nestor, Lelex, Panopeus, Hipomene, Pirithous şi Tezeu.

Ultimul dintre ei se uita lung la mine, cu amestecul acela tipic de desconsiderare şi dorință, însă numele Hipomene a fost cel care mi-a atras atenția.

Stătea cumva mai ascuns, în spatele grupului, dar când s-au răsfirat, l-am văzut mai limpede. Fusese doar o întâlnire trecătoare, cu atâta timp în urmă, dar mi-am evocat amintirea unui tânăr, cu pielea mânjită de cenuşă, în timp ce în jurul nostru copacii erau cuprinşi de flăcări ce țâşneau până spre cerul întunecat. O scânteie de recunoaştere pe chipul lui mi-a confirmat bănuiala. Ştia cine sunt. Îşi amintea.

— Mai sunt încă destule ore de lumină ca să-l ademenim afară, spunea Caenus, în timp ce se uita la cerul senin.

— Atunci pornim acum, a spus Meleagru.

— Eşti sigur? a întrebat tatăl lui. N-aţi prefera să luaţi masa cu noi, să vă odihniţi în noaptea asta, şi mâine-dimineaţă să vă treziţi gata revigoraţi?

Meleagru a râs.

— Suntem gata şi acum, a spus, şi noi toţi am încuviinţat.

Nu eram deloc obosiţi de pe drum; eram cu toţii cuprinşi de nerăbdare, dornici să facem treaba pentru care veniserăm.

— Te conducem la bârlogul lui, a zis Caenus.

Am adunat arme din căruţele pe care le aduseserăm, fiecare dintre noi echipat cu sabie şi suliţă. Meleagru a tras nişte plase de vânătoare, făcute sul şi legate laolaltă. Câinii erau nerăbdători, cu urechile ciulite, ochii atenţi şi boturile adulmecând în aer, în timp ce ne aşteptau comenzile.

— Pe aici.

Am pornit încotro ne-a arătat Caenus. Meleagru era lângă mine, dar eram conştientă de prezenţa lui Hipomene în spatele nostru. Voiam să-i vorbesc, să-l întreb cum de ajunsese aici, dar nu era momentul potrivit. Eram concentraţi, hotărâţi să ne ocupăm de sarcina dată, şi pe când ne apropiam de pădure, am uitat de orice altceva. Nu mai exista decât vânătoarea.

Pădurea era răcoroasă şi uşor întunecată, iar lumina cădea în umbre verzi, catifelate. Am avut grijă să urcăm în linişte pantele, printre plantele dese, şi apoi le-am văzut: urme adânci în pământul moale. Eram pe poteca mistreţului.

Am convenit în tăcere să formăm un şir lung, cu plasele de vânătoare întinse şi cu armele în mână. Cei care conduceau ogarii i-au lăsat liberi, şi câinii au ţâşnit înainte, iar pădurea liniştită a prins a răsuna de corul lătraturilor lor. Păsările au zburat speriate din copaci, iar apoi, din partea

îndepărtată a şanţului, am auzit mugetul furios al fiarei. S-a năpustit spre noi cu o viteză de necrezut, izbind cu colţii în sălciile mlădioase, doborându-le la pământ în timp ce scutura din cap şi se repezea drept spre haita de câini. Ogarii au fost aruncaţi în aer, aşa uriaşi şi puternici cum erau, schelălăind când au izbit pământul. Prin aer zbârnâiau suliţe, însă mistreţul tot se apropia. Era mai mare decât cel mai voinic taur, cu ochii lui mici şi goi tiviţi cu roşu şi cu spume bolborosindu-i între fălci. Se izbea dintr-o parte în alta, suliţele se înfigeau în trunchiurile copacilor din spatele său, iar cele care-l loveau ricoşau, zadarnice, din pielea lui groasă şi plină de peri. Înfuriat, s-a năpustit drept spre Hippasus, şi l-am văzut pe acesta din urmă cum se prăbuşeşte la pământ, iar urletele i se înalţă amestecate cu mârâitul mistreţului şi lătratul câinilor. Era pe jos, cu trupul contorsionat de durere, şi ţinându-se cu mâinile de coapsă, de unde sângele îi curgea printre degete. Învălmăşeala era copleşitoare, zgomotul asurzitor şi panica ameninţau să ne facă să ne pierdem cumpătul.

Mistreţul a atacat din nou, iar bărbaţii se dădeau din calea lui, în timp ce animalul venea ca o vijelie printre ei. Se zbătea încolo şi încoace, cu corpul lui masiv, doborând la pământ patru bărbaţi, după care s-a cabrat, gata să-i calce în picioare, când Hipomene a sărit înainte şi şi-a aruncat suliţa în el. Cu toate că a ricoşat din coasta fiarei, i-a distras atenţia suficient pentru ca Hipomene să-i ajute pe bărbaţi să se ridice în picioare, gâfâind şi cu răsuflarea tăiată.

M-am pitit după un trunchi de copac căzut, iar palmele îmi alunecau pe suprafaţa lustruită a arcului. M-am forţat să respir, să-mi liniştesc pulsul tunător. Acum aveam în mâini arcul, statornic şi liniştitor, şi m-am căţărat pe buştean, luând mistreţul la ţintă. Zgomotul s-a stins; nu mai exista nimic în afară de mine şi de săgeata pe care o

fixam în arc, de coarda pe care am întins-o, de grumazul mistreţului.

Săgeata a zburat, şuierând prin aer. A lovit animalul drept sub ureche şi, cu un fior triumfător, am văzut cum sângele începe să-i curgă din rană. Mistreţul scutura din capul uriaş, ameţit şi împleticindu-se o clipă. Anceu a profitat de confuzia lui, a ridicat securea şi a scos un strigăt de luptă fără cuvinte, în timp ce s-a năpustit asupra lui.

Mistreţul a ridicat capul şi s-a repezit spre el. Vârful crud şi ascuţit al colţului său galben s-a înfipt adânc în pântecul lui Anceu, şi i-am văzut chipul cum se schimonosea şi ochii i se măreau, în timp ce cădea pe spate.

Pirithous a alergat spre el, dar Tezeu i-a strigat să se întoarcă, să-şi arunce suliţa de la o distanţă sigură. Plexippus a aruncat-o pe a lui; a ricoşat din coastele mistreţului şi a căzut pe pământ, urmată repede de cea a lui Toxeus. Am azvârlit-o şi eu pe a mea, dar fiara s-a răsucit, şi suliţa a nimerit, în schimb, în copacul din spate. Înainte să mă pot mişca, Meleagru a sărit în faţa mea, în calea mistreţului, mai aproape decât îndrăznise oricine altcineva. A aruncat o suliţă, suficient de tare cât să se înfigă în spinarea animalului, oprindu-l pe loc, şi atunci a ţâşnit agil mai aproape de el, îngropându-i a doua suliţă adânc în grumaz.

Dintre fălci i-au ţâşnit spume, un torent de sânge şi spumă, în timp ce animalul tremura şi, o clipă mai târziu, s-a prăvălit zgomotos pe o parte. Prea uluită ca să aclam, mă uitam lung la trupul său, neştiind sigur preţ de o clipă dacă nu cumva se va ridica din nou, însă pieptul ce se înălţa şi cobora i s-a oprit, şi în pădure s-a lăsat liniştea.

Pe măsură ce am înţeles că s-a sfârşit, vânătorii au venit în faţă, unul câte unul, mai întâi timid. Fiecare bărbat şi-a înfipt suliţa în leşul animalului, ridicând apoi vârfurile

mânjite de sânge. Eu mi-am smuls sulița din trunchiul copacului, m-am apropiat de leş şi am făcut la fel. Atunci Meleagru m-a prins de braț şi l-a ridicat spre cer. Apăsându-i capul cu un picior, le-a strigat celorlalți:

— Atalanta a fost prima care l-a rănit! Pielea şi colții mistrețului îi aparțin!

— Ai înnebunit?

Frații reginei erau în fața noastră, cu chipurile roşii de furie.

— Fiecare dintre noi a slăbit fiara înainte s-o dobori tu! Fata asta n-a făcut nimic deosebit!

Plexippus şi-a şters stropii de salivă din barbă, dar umerii lați îi tremurau de mânie.

Toxeus a scuipat pe jos.

— Nu contează ce a făcut la vânătoare, ci cum speră că o să-i mulțumească ea pentru asta mai târziu; de-asta vrea să-i ofere ei trofeul. Eşti un netot, nepoate, mereu ai fost aşa, dar n-avem de gând să te lăsăm să ne umileşti, şi pe noi şi pe tine, oferindu-i ei toată gloria.

Cu o clipă în urmă, mă concentrasem cu toată ființa mea pe biruirea mistrețului. Acum, setea mea de sânge mocnea iarăşi şi aveam chef să-mi înfig pumnul drept în figura lui Plexippus.

— Săgeata mea i-a străpuns pielea, am zis. Sulițele voastre nici nu l-au atins; abia dacă le-am remarcat măcar.

— Taci din gură, a şuierat Plexippus, în acelaşi timp în care Toxeus a mârâit:

— Cum îndrăzneşti să-mi întorci vorba, femeie?

Am încercat să-mi smulg brațul din mâna lui Meleagru, ca să ajung la ei, dar strânsoarea lui era ca de fier în jurul încheieturii mele, în timp ce îi privea pe unchii săi şi nu-i venea să creadă.

Câțiva dintre ceilalți mormăiau şi ei în semn de aprobare, dând din cap înfumurați şi batjocorindu-l pe Meleagru. M-am uitat la ceilalți argonauți, să văd care mă susține. Bietul Anceu era mort, cu măruntaiele împrăştiate pe pământul pădurii.

— Toxeus are dreptate în privința lor, a intervenit Peleu, cu un rânjet pe față. I-am văzut eu pe *Argo*; ştiu eu de ce o favorizează acum.

— Atalanta i-a străpuns prima pielea; e pricepută la vânat, a protestat Castor, dar unii dintre cei veniți cu Caenus au început să-şi bată joc de el, acoperindu-i vorbele. Printre ei, Tezeu şi Pirithous erau cei mai gălăgioşi.

Soarele scăpăta repede, umbrele se întindeau ca nişte lujeri întunecați peste luminiş. Îl auzeam încă pe Hippasus cum geme încet; Hipomene era lângă el, ştergându-i fruntea muribundului cu tunica lui, cu privirea țâşnind frenetic între prietenul său însângerat şi cearta care clocotea unde stăteam noi, ceilalți. Câinii se furişau încolo şi încoace, neliniştiți de schimbarea din atmosferă.

— Atalanta l-a făcut prima să sângereze, a spus Meleagru, cu vocea fermă. Săgeata Atalantei i-a provocat prima rană. Eu am ucis mistrețul, eu hotărăsc cine primeşte prada.

Asta a fost prea mult pentru Plexippus; a scos un muget şi a țâşnit spre mine. Nu mă aşteptam, iar Meleagru încă mă ținea de încheietură, aşadar, când Plexippus s-a izbit cu toată puterea în mine, forța greutății sale m-a dezechilibrat, făcându-mă să mă împiedic şi să mă prăvălesc la pământ. Plexippus era deasupra mea, pumnii lui cărnoşi mă apucau de gât, lăsându-mă fără aer. Dar înainte să-i pot înfige genunchiul în burtă ca să mă eliberez, fața i s-a pleoştit de mirare. Ochii înnebuniți şi injectați i s-au golit, când mâinile i-au căzut de pe gâtul meu şi capul i s-a lăsat în piept.

L-am îmbrâncit, cuprinsă de scârbă, şi am văzut ce s-a întâmplat, în aceeaşi clipă cu Toxeus.

Meleagru stătea deasupra trupului lui Plexippus, cu sabia înfiptă în spinarea unchiului său.

Toxeus l-a atacat pe Meleagru. Am văzut totul ca printr-un vis care se desfăşura în fața ochilor mei. Meleagru, cât de caraghios să creadă că poate să fie băiatul lui Eneu, acest bărbat de o grație fioroasă, înalt şi puternic, care îşi dădea capul pe spate, cu chipul întors către cer. Toată sălbăticia şi forța tatălui său, Ares, s-au întrupat dintr-odată în el, când şi-a smuls sabia din trupul unchiului său şi a înfipt-o, deja stacojie de sângele lui Plexippus, drept în inima lui Toxeus.

Liniştea a fost spartă de trilul unei privighetori îndepărtate. Un pâlc de flori albe, mărunte îşi expirau parfumul dulce către noi. Nu mai era nici un sunet, doar gâlgâitul final al lui Hippasus, înainte ca pleoapele să i se închidă de tot.

Patru dintre oamenii noştri erau morți, alături de jumătate de duzină de ogari. Mistrețul monstruos zăcea în mijloc, umflat şi grotesc. Razele muribunde ale soarelui luminau chipul lui Meleagru.

Am făcut un pas precaut spre el, şi ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Mă durea pieptul de compasiune pentru disperarea crudă pe care o vedeam în el.

— Haideți, a zis Castor. Trebuie să ne întoarcem la cetate, să le dăm vestea. Glasul lui era sumbru şi plat. Mistrețul a murit, gata cu distrugerile. Bărbații aceştia au greşit că i-au refuzat victoria Atalantei, a mai spus, înghițind în sec.

La auzul acestor vorbe, unii au pufnit pe nas, aspru şi dispreţuitor.

— Adevărat, a spus Polux. Şi au plătit prețul pentru asta.

Tezeu s-a întors pe călcâie, îndepărtându-se printre copaci. L-a urmat prietenul său, Pirithous, după care încă

vreo doi dintre ceilalți. Peleu mi-a mai aruncat o ultimă privire ostilă şi s-a dus după ei, lăsând trupul neînsuflețit al lui Anceu acolo unde zăcea. Eu aveam obrajii înfierbântați, furia îmi era neostoită, însă simțeam un imbold disperat să desfac ce s-a întâmplat, să mă întorc şi să-mi fac corpul să se mişte mai iute, să evit atacul lui Plexippus şi să împiedic să se petreacă toate astea.

Hipomene a vorbit.

— Sunt invidioşi, amărâți că o femeie a fost prima. Nu ştiau ce poate să facă. S-a ridicat în picioare. Putem să-i fim cu toții martori lui Meleagru.

Mintea mi se mişca atât de leneş, încât nici măcar nu mă gândisem la urmările pe care le avea de înfruntat Meleagru. Nu mă gândisem că se făcea vinovat nu doar de crimă, ci şi de uciderea propriilor neamuri.

Mistrețul era prea mare pentru ca noi, cei rămaşi, să-l putem clinti din loc. Alții aveau să fie nevoiți să se întoarcă după el. Tot corpul meu se revolta la gândul de a-i lua colții şi pielea, aşa cum fusese făgăduit. Nu voiam să mai văd niciodată vreo parte din animalul acesta.

Ceilalți au apucat trupurile neînsuflețite şi le-au ridicat cu blândețe, ca să le care înapoi în cetate. Eu mergeam alături de Meleagru, în urma lor. Nu a spus nici un cuvânt până nu am ajuns aproape de marginea pădurii.

— Aş mai face-o o dată, a zis el, oprindu-se cât încă eram printre copaci. Abia dacă-i distingeam expresia în întuneric, dar glasul îi era aspru. Meritau să moară.

Nu puteam să-i sufăr durerea. Voiam să-l iau în brațe, să-i alung suferința şi să-i ofer alinare. Dar nu voiam nici să-l îndurerez mai mult. Nu voiam să-i ofer iubire doar ca să i-o iau înapoi mai târziu. Mai mult ca orice, îmi doream să nu-mi fi acordat trofeul. Aşa pătimaş cum mi-l doream, aşa de înflăcărat cum ştiam că e al meu de drept, acum aş fi dat

orice ca el să se întoarcă acasă cu victoria nepătată. Astfel, când aş fi plecat, l-aş fi lăsat cu o amintire triumfătoare, în locul acestui dezastru înfiorător şi pângărit.

— Ai auzit ce a spus Hipomene. Cuvintele mele păreau nepotrivite, un ciot de lemn într-o vijelie năprasnică. El şi ceilalți o să povestească ce s-a întâmplat, o să spună că n-ai avut de ales.

— Eu ştiu că e adevărat, a spus. Dar tatăl meu...

— Eşti salvatorul Calydonului, am insistat. Ai ucis mistrețul; nimeni altcineva din pădure n-a putut s-o facă.

— I-am salvat de mistreț, dar i-am ucis pe frații reginei, a zis el. Sânge din sângele meu.

— Toți cei care au venit la vânătoare ştiau că îi poate costa viața.

— Din pricina mistrețului, da; chiar şi din pricina unei sulițe aruncate aiurea. Dar nu aşa.

— Mama ta te iubeşte, am spus eu. O să prețuiască mult mai mult viața fiului său decât pe a fraților ei. O să înțeleagă că a trebuit s-o faci.

Mi-am amintit cum m-a măturat rece cu privirea, cum m-am înfiorat sub ochii ei, şi m-am cutremurat, îndoindu-mă de vorbele mele chiar în timp ce le rosteam.

— Haide, am zis şi l-am luat de braț. Hai înapoi în cetate, îngenunchează la picioarele tatălui tău şi explică-i ce s-a întâmplat. O să fii iertat.

Şi l-am condus afară din pădure, peste câmpurile unde mistrețul făcuse ravagii, spre torțele aprinse din cetate.

În fața casei regale, domnea haosul. Trupurile neînsuflețite ale lui Plexippus şi Toxeus erau depuse în dreptul intrării cu colonade, înfăşurate în mantii. Se adunase o mulțime, iar în mijloc, tatăl lui Meleagru se ținea de cap, şi mama lui era în genunchi lângă frații ei morți, cu trupul scuturat de un tremur violent, în timp ce suspina.

Cu fiecare pas pe care îl făceam, am simţit îndemnul să fug. Meleagru ţinea capul sus în timp ce ne apropiam, deşi chipul îi era o mască goală, care îl făcea să arate ca un străin.

Mulţimea a tăcut când ne-a văzut, şi s-a aşternut o linişte sinistră, spartă doar de plânsul reginei.

— Meleagru, a zis regele, schimbându-se brusc la faţă.

Regina a ridicat capul cu o smucitură. Când ne întâmpinase, înainte de vânătoare, demnitatea şi frumuseţea ei imperială o înălţaseră, o făcuseră superioară şi impunătoare. Acum, când am văzut-o, am făcut un pas în spate din pricina şocului: dârele zgrunţuroase care îi sângerau pe obraji, unde îşi zgâriase cu unghiile pielea netedă, sfâşiind-o. În ochi îi fulgera o patimă furibundă, care o făcea să arate ca un animal încolţit.

— E adevărat? a şuierat ea. Tu i-ai ucis?

Meleagru se uita drept la mama lui. Eram obişnuită să-i văd chipul împărţit de zâmbetul larg, atât de tânăr, de chipeş şi de blând; acum era gol, îngrozit, palid de durere şi de frică. Mi s-a strâns inima pentru el. Tânjeam să-l apăr de condamnarea lor, dar eram sigură că dacă aş fi vorbit, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Au încercat să-i fure trofeul Atalantei, a început el, iar eu am tresărit la auzul tremurului din glasul său.

— Deci pentru ea a fost.

Regina a scuipat cuvintele acelea de parcă ar fi sufocat-o.

— Am..., a început Meleagru, dar regina a sărit în picioare. În ea clocotea o nebunie arzătoare, ceva primordial şi crud, care m-a făcut să-mi înfig bine picioarele în pământ, şi la fel a simţit şi Meleagru, se pare, fiindcă a împietrit acolo, mut.

— Mi-ai ucis fraţii. L-ai lăsat pe tatăl meu fără băieţii lui şi i-ai nenorocit bătrâneţile. I-ai răpit Calydonului cei mai voinici dintre bărbaţi. Nu eşti fiul meu, nu se poate, a vorbit

ea, dar apoi, preţ de o clipă, o vulnerabilitate înfiorătoare i-a spulberat faţada. Apoi însă, expresia i s-a înăsprit din nou, iarăşi numai piatră şi gheaţă. Ar fi trebuit să las focul să mistuie buşteanul când erai doar un prunc. N-ar fi trebuit niciodată să încerc să le înşel pe Parce. Ar fi trebuit să te las să mori.

Când s-a întors şi a fugit printre coloane, rochia i-a fluturat în urma ei. Mă temeam să mă uit la chipul lui Meleagru.

Regele a plecat capul.

— Nu te poţi întoarce aici.

De undeva din gloata din jurul lui, s-a auzit un icnet; cineva se lupta să ajungă în faţă. Era o femeie, frumoasă şi elegantă, cu o rochie fină, cusută cu fir de aur, care îi cădea până la glezne, un colier ce îi strălucea la gât, cu faţa mânjită de lacrimi şi ochii înduraraţi.

— Nu, a implorat ea. Ai milă de noi, de fiul tău, de mine.

Privirea îi ţâşnea de la rege la Meleagru, înainte şi înapoi.

Am tresărit şi am simţit că mi se face greaţă, când mi-am dat seama cine trebuie să fie. Când am sosit în Calydon, mă pregătisem să o văd, dar nu a fost acolo să ne întâmpine. Probabil aştepta, în schimb, întoarcerea victorioasă a soţului ei de la vânătoarea mistreţului, fără să presimtă un astfel de deznodământ.

A alergat la Meleagru, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său, i-a plâns în umăr. L-am privit cum o înconjoară cu braţele, cum se uită la tatăl lui, peste capul ei.

— Eu am ucis mistreţul, a zis el. Lasă-mă să explic ce s-a întâmplat mai apoi; lasă-mă să-i spun mamei că fraţii ei au fost primii care s-au întors împotriva noastră; dacă pot s-o fac să înţeleagă, dacă pot să cer iertarea zeilor…

Acum, pe chipul lui Eneu curgeau lacrimi.

— Dacă zeii te iartă..., a început, iar preț de o clipă, am simțit speranță.

Însă Meleagru s-a împleticit înapoi, cu chipul schimonosit brusc de agonie. Corpul i s-a chircit, şi el a căzut în genunchi. Am auzit-o pe nevasta lui țipând, urlând, când şi-a dat seama ce se întâmplă. Meleagru se zbătea la pământ, şi ea s-a aruncat lângă el, încercând să-l țină nemişcat, dar el se smucea încolo şi încoace, iar de pe buze i se revărsa un şuvoi de cuvinte.

„Ard”, am auzit, „ard în flăcări”, şi am văzut atunci cum se lupta cu disperare să scape de flăcările ce nu erau acolo, cum era mistuit dinăuntru, cum se rostogolea pe jos, încercând să stingă infernul pe care nu-l vedea nimeni, până când, în cele din urmă, a rămas nemişcat, moale şi tăcut, cu ochii dați peste cap.

Nevasta lui l-a apucat de umeri, implorându-l să se trezească. Zadarnic însă.

Regina avusese parte de răzbunare.

Meleagru era mort.

22

Am fugit. În pădure, lumina argintie şi rece era înghițită de umbrele care mă pândeau, în timp ce goneam peste rădăcinile încâlcite, iar ramurile îmi biciuiau fața. Respiram cu nişte icnete disperate, nu trăgeam destul aer cât să-mi umplu plămânii, nu era suficientă distanță în urma mea ca să-mi spele imaginile din minte.

Îmi tot apăreau în fața ochilor, iar şi iar. Nevasta lui, întinsă peste trupul său, felul în care ceilalți au venit cu

blândețe să o dea la o parte, iar ea s-a luptat cu ei. Tatăl lui, prăbuşindu-se la pământ, incapabil să mai încaseze încă o lovitură, şi curtenii care au dat zor să-l sprijine. Ceilalți argonauți, cu chipurile sumbre.

Şi Meleagru, zbătându-se în agonie, în ultimele sale clipe. Meleagru, cenuşiu şi nemişcat. Meleagru, dispărut din propriul corp, rămas acum doar o cochilie goală ce zăcea în țărână.

Meleagru, îmbujorat de fiorul victoriei, cu piciorul pe capul mistrețului. Cântând la bordul corabiei *Argo*. Aprinzând focul în întunericul altei nopți, departe de aici, trăgându-mă în brațele sale sub stele. Greutatea trupului său, părul lui moale încurcat printre degetele mele, zâmbetul lui larg şi vesel. Nu puteam să nu-l văd, iar lacrimile mă orbeau. M-am gândit că dacă fug destul de repede, aş putea să scap.

Nici măcar eu nu puteam să fug la nesfârşit. În cele din urmă, am fost silită să-mi recunosc durerea din picioare, arsura din piept; în cele din urmă, a trebuit să încetinesc, să-mi domolesc ritmul şi să mă uit, în sfârşit, în jurul meu, ca să văd unde mă aflu.

Nu ştiam. Alergasem orbeşte, nesăbuită, gândindu-mă doar că voiam să mă îndepărtez de scena aceea îngrozitoare. Acum habar nu aveam unde mă aflu şi nu exista nici un navigator, nici un Tiphys la cârmă, nimeni care să studieze cerul şi care să-mi traseze itinerarul. M-am oprit şi m-am învârtit pe loc, uitându-mă în sus la stele, printre ramuri.

Unde ar fi trebuit să merg? Lâna era câştigată, indiferent ce nume aş fi dat acelei victorii. Mistrețul monstruos nu mai devasta Calydonul; Meleagru plătise cu viața, iar mie nu-mi adusese nimic. Gloria pe care o căutasem în compania bărbaților curajoşi nu fusese altceva decât un miraj scânteietor, ceva ce se făcea praf şi pulbere, oricând mă apropiam.

Eram singură în pădure, aşa cum fusesem întotdeauna.

Am tras aer în piept, adânc şi tremurător, şi am închis ochii. Mi-a apărut imaginea mistrețului însângerat, sunetul urletelor lui Meleagru îmi răsuna în minte, dar le-am alungat pe toate. Am lăsat sunetele delicate ale pădurii să-mi pătrundă în urechi: foşnetul frunzelor şi şuierul încet al aerului, când o bufniță s-a repezit de pe o creangă. Am deschis ochii din nou şi am privit unde cădea lumina lunii, desluşind ce urme reuşeam să identific, ce cale să urmez ca să mă conducă la apă, la siguranța şi supraviețuirea pe care mi le-am oferit întotdeauna singură. Mi-am lăsat instinctele să şteargă groaza şi şocul, şi am mers mai departe.

*

Zilele următoare nu au avut nici un scop. Am mers. Am găsit ce îmi trebuia ca să nu mor de foame. Mă gândeam doar să pun un picior în fața celuilalt şi să merg mai departe. Am recunoscut semnele altor vânători şi le-am urmat până într-un sat. Nu era Calydon; asta era tot ce mă interesa. M-am prezentat la prima casă pe care am văzut-o, fiindcă obiceiul ospitalității cerea să mi se ofere hrană şi un pat înainte ca oricine să-mi pună vreo întrebare, înainte să dea glas curiozității pe care o stârneam. De ce am căutat tovărăşia altor oameni nu era ceva la care să mă gândesc măcar până nu m-am auzit întrebându-i în ce direcție se află pădurea din Arcadia.

Simțeam o osteneală până în oase, pe care n-o mai cunoscusem niciodată. Energia nestăvilită care mă îmboldise întotdeauna mă părăsise, lăsând în locul ei o oboseală grea şi bolnavă. Nu puteam să caut vreo aventură, nu puteam să pornesc pe cont propriu sau să caut altă ceată de camarazi de drum. O tristețe necunoscută dinlăuntrul meu, un puț al durerii, îmi rostogolea lacrimile

pe obraji, în timp ce eu mergeam greoi mai departe, zi după zi.

Şi nu credeam că e doar mâhnire de dorul lui Meleagru. Aşa dureros cum era să mă gândesc la felul în care murise, îmi luasem deja rămas-bun de la el; îl trimisesem înapoi la nevasta lui şi nu mi se rupsese sufletul să o fac. Îmi doream să fie încă în viață. Îmi doream să nu fi mers niciodată în Calydon. Dar nu-mi doream niciodată să fie cu mine.

Nu ştiam cum să îndrept nimic: tristețea, oboseala, ceața care mi se aşternuse pe creier. Aşa că am respectat indicațiile pe care mi le-au dat gazdele şi mi-am urmat impulsul care mă mâna înainte, cu toate că habar nu aveam ce o să fac când o să ajung acasă.

În timp ce mergeam mai departe singură, mă târguiam cu mine însămi în minte. Poate că Artemis avea să se arate milostivă, îmi spuneam; poate că avea să treacă cu vederea jurământul pe care-l încălcasem, în favoarea gloriei pe care i-o aduceam acum. Dacă mândria ei față de isprăvile mele îi depăşea mânia provocată de nesupunerea mea, aş fi putut să mă întorc. Apoi, cu siguranță, aveam să mă scutur de indispoziția asta şi să o iau de la capăt, să găsesc altă expediție: una mai bună de data asta, una mai demnă de mine.

Cu toate că planul acesta prindea formă în mintea mea, nu-mi dădea energie aşa cum speram. Mă împresurau tot felul de dureri, îmi simțeam corpul de parcă n-ar mai fi fost al meu. Când mă trezeam, abia reuşeam să-mi dezlipesc pleoapele, să mă smulg din somnul greu şi fără vise în care mă cufundam noapte de noapte, dar care nu mă înviora deloc. Mă sileam să mănânc, dar tot ce-mi trecea dincolo de buze îmi făcea măruntaiele să se răzvrătească.

Am ignorat totul, de parcă tăria voinței ar fi fost de ajuns cât să-i ordone corpului să fie cuminte, să se poarte ca

întotdeauna. Însă timpul trecea. Lăstarii verzi din pământ înfloriseră de mult, într-o explozie de culoare. Zilele se lungeau, soarele dogorea asupra mea, în timp ce eu mă târam mai departe şi tot mai departe, şi în cele din urmă n-am mai putut să ignor ce se întâmpla.

Frunzele se pregăteau să-şi schimbe culorile, când m-am oprit pe creasta înaltă, privind în jos la coronamentul încă verde în mare parte, dar presărat cu auriu, stacojiu şi oranj. M-am uitat multă vreme în jos. Adânc în inima pădurii, peştera mea mă aştepta. Parcă simţeam mirosul muşchiului catifelat de pe coastele stâncoase, auzeam orăcăitul grav al broaştelor în heleşteul nemişcat. Îmi era totul atât de viu în faţa ochilor.

Mi-am odihnit o palmă pe pântec, în timp ce mă uitam într-acolo. Şi mai departe, ascunse de toată lumea, în afară doar de cei mai hotărâţi, se aflau dumbrăvile sacre ale lui Artemis. Ogarii ei zăceau gâfâind la umbra de la poalele copacilor laţi şi impunători, epuizaţi după vânătoare. Nimfele erau cocoţate pe stânci, râzând şi cântând, în timp ce Artemis îşi lăsa tunica să-i cadă de pe umeri şi se strecura în apa limpede şi răcoroasă. Contururile netede şi musculoase ale trupului ei: coapsele lungi, pântecul catifelat, sânii mici. Trupul meu fusese oglinda trupului ei, dar nu mai era aşa.

Pe îndelungatul drum de întoarcere, oboseala şi vuietul neabătut al greţurilor se mai domoliseră cu timpul, însă au lăsat în loc ceva mult mai rău. Pe când îmi recăpătam nişte fărâme de energie şi durerea din sânii umflaţi se risipea, bănuiala că încă era ceva foarte în neregulă nu făcea decât să se înteţească.

Stând acolo, m-am gândit la Alteea, cum a apucat lemnul carbonizat pe care l-a păzit atâţia ani şi l-a azvârlit în flăcări, privind cum se umple de scântei şi se preface în

cenuşă. M-am gândit la Artemis, care m-a lăsat să fiu crescută în pădurea ei, la mulțumirea scrisă pe chipul ei când mi-a povestit despre izvorul Arethusei, când a transformat-o pe Callisto, când mi-a cerut jurământul şi apoi m-a trimis departe. M-am gândit la ursoaica mamă care m-a luat de pe munte, la felul în care îşi alunga puii pe care i-a crescut, întorcându-se împotriva lor, gonindu-i ca să poată fi liberă. M-am gândit la regina care mi-a dat naştere, dar care nu a luptat să mă păstreze. Acelea erau mamele pe care le cunoşteam.

Am simțit mişcarea sub palmă, unda dinăuntru, care răspundea atingerii mele.

Fusesem cea mai iute, cea mai puternică, cea mai bună dintre toți. De-asta mă alesese Artemis să-i fiu campioană. Navigasem în toată lumea, luptasem cu monştri, înfruntasem moartea. Am făcut tot ce puteau face şi bărbații de lângă mine, ba chiar mai mult.

Însă asta, umflătura asta mică şi rotundă pe care o simțeam în căuşul palmei, asta avea să mă ducă la pierzanie.

S-a ivit din pădure, la fel de iute şi de imprevizibilă ca întotdeauna. Nu-mi venea să cred că atâta timp crezusem că se mişcă precum o muritoare. Acum, că petrecusem timp printre oameni, cei mai grozavi eroi pe care îi avea lumea de oferit, ştiam că nici unul nu-i putea egala pasul agil şi forța lipsită de orice efort. Totul la ea strălucea argintiu şi straniu.

M-a măsurat din cap până în picioare şi i-am simțit privirea amplă ca pe un foc rece care mi-a cuprins tot corpul. S-a oprit asupra curburii nefamiliare a pântecului meu, însă ochii ei n-au trădat nimic. Dacă ştia deja, dacă m-a văzut că vin, nu aveam să ştiu niciodată, decât dacă alegea să-mi spună.

Nu puteam să mă fac mică. Am ridicat bărbia şi nu mi-am lăsat privirea să şovăie.

— Am câştigat Lâna, am spus, cu o voce fermă.

— Şi favoritul Herei a fugit în Corint cu nevasta-i vrăjitoare, pătat de sângele neamurilor lui, a zis ea.

Cum de uitasem muzica vocii sale? Şoapta frunzelor foşnitoare, curgerea melodioasă a apei peste pietre, fiecare ecou sălbatic al pădurii se suprapunea în tonul ei.

— Mândrul erou al lui Zeus a renunțat încă o dată la expediție şi la munci pentru un rege inferior, a continuat.

Mi-a întâlnit privirea. Am simțit-o ca pe primul fior al unei adieri reci prevestind furtuna.

— Fiul lui Ares a murit de mâna mamei sale, a zis.

— Şi eu m-am întors la tine.

— Promisiunea pe care ai făcut-o?

— Nu m-am măritat.

Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că văd un licăr de surpriză la îndrăzneala mea. Oare se aşteptase să-i cad la picioare şi să plâng? Credea că o s-o implor să mă ierte? Doar nu uitase atât de multe despre mine, încât să creadă că aşa aş face.

— Ai uitat să ții seama de povețele mele? a zis ea, iar în glasul ei auzeam amenințarea unui tunet îndepărtat. Când ți-am spus cum suferă femeile, când ți-am ordonat să te ții departe de bărbați?

— M-ai trimis pe o corabie cu cincizeci de bărbați. Acum simțeam cum îmi urcă fierbințeala în piept. Am petrecut luni de zile printre ei, am împărțit mâncarea şi băutura cu ei, am înfruntat furtuni şi bătălii împreună. Am luptat pentru Lâna ta şi am adus-o acasă. Aş fi murit ca să pun mâna pe ea, ca tu să ai parte de glorie.

În ochi îi scăpăra dispretul.

— Când am auzit că *Argo* s-a întors victorioasă, am aşteptat să te întorci pe dată în pădure, a spus ea. Că m-ai nesocotit ca să te duci după mistrețul pe care l-am trimis în Calydon, asta a fost prima mea bănuială cu privire la nesupunerea ta. Am urmărit vânătoarea. Am văzut ce s-a întâmplat.

Am simțit arsura dezamăgirii ei, singura clipă când am crezut că o să mă destram.

— Atunci de ce n-ai venit la mine? am şoptit.

Mi-am închipuit privirea ei rece, uitându-se cum fug din Calydon. Cât de singură şi de dărâmată eram. Şi ea fusese acolo tot timpul.

— Te-am lăsat se te întorci singură, a răspuns ea. Nu avea pic de milă; învățasem asta de multă vreme. Să văd că te întorci la mine. Poate că m-aş fi arătat în călătoria ta, doar că am văzut înaintea ta semnele inconfundabile ale celuilalt lucru pe care l-ai făcut.

Şi-a coborât privirea spre pântecul meu umflat şi era limpede ce vrea să spună. M-am pregătit pentru ce avea să urmeze, pentru ce avea să abată asupra mea.

— Nimfele nu pot să afle niciodată ce ai făcut, a zis ea, iar eu nu am închis ochii, nu m-am rugat de ea şi nici nu am tremurat.

Munții din spatele ei erau tăcuți, noaptea, întunecată şi nepăsătoare. Nu exista nici un cerc de femei neliniştite în jurul nostru, care să privească cum mă pedepseşte.

Am inspirat parfumul verde şi familiar al aerului pe care îl adoram. Eram recunoscătoare că n-a sărit la mine pe când mă întorceam spre casă, că măcar am ajuns înapoi aici încă o dată.

— Rămâi ascunsă, Atalanta, a zis ea.

Mă holbam la ea, fără să înțeleg.

— Lasă-le pe toate să creadă că ai pierit după vânătoarea mistrețului, a zis, cu chipul încordat de hotărâre. Nu poți aduce un prunc în pădure, nu pot să îngădui aşa ceva. Nimfele mele trebuie să-şi respecte jurământul. Nu pot vedea că scapi nepedepsită după ce l-ai încălcat. A întors capul, de parcă ar fi ascultat după ceva în pădure, iar inima mi-a tresăltat la răgazul la care nu mă aşteptasem şi la frumusețea fioroasă a profilului ei în lumina lunii. Însă ai câştigat Lâna, şi pentru asta, îți îngădui să pleci nestingherită.

Am simțit cum mi se mişcă pământul sub picioare, când mi-a mai aruncat o ultimă privire.

— Poți să trăieşti aşa cum eşti, Atalanta. Dar ți-ai pierdut locul printre nimfele mele. Apoi a tăcut, şi totul s-a oprit în loc, de parcă pădurea din jurul ei ar fi amuțit ca să o asculte. Chipul ei era lipsit de orice urmă de milă, când mi-a rostit ultimele cuvinte. Nu poți să te mai întorci niciodată acasă.

După ce a dispărut, am rămas acolo până s-a lăsat din nou amurgul, privind cum umbrele se întind peste coastele muntelui, iar culorile se şterg şi se contopesc într-un gri amorf. Oricât de lacom aş fi cercetat cu ochii pădurile întunecate de la picioare, oricât de nerăbdătoare aş fi visat să alerg din nou printre copacii aceia, să fiu la fel de iute şi de puternică şi de liberă ca atunci când am fost aici ultima oară, mă întorsesem doar ca să văd totul de la depărtarea asta.

Dacă n-ar fi existat dovada de netăgăduit a promisiunilor mele încălcate, aş fi putut să-mi spun că Artemis m-ar fi primit înapoi, că am câştigat destule pentru ea cât să mă ierte pentru Meleagru, sau chiar că poate n-ar fi aflat niciodată despre noi doi. Dar aşa nu puteam să-mi ocup locul în suita ei; nu puteam să mă scald în izvoare împreună

cu celelalte şi să-mi spun poveştile. Mă temusem că această călătorie avea să mă schimbe prea mult ca să mă mai întorc, că aveam să mă fac prea mare pentru căminul pe care l-am iubit mereu, că aveam să tânjesc după mult mai multe lucruri. Şi ar fi putut fi adevărat, dacă n-ar fi fost asta. Tocmai lucrul care mă făcea să-mi doresc confortul lucrurilor vechi şi cunoscute, siguranța liniştită şi simplitatea zilelor dinainte, era motivul pentru care nu mă puteam întoarce.

Pentru mine nu mai exista nici un loc.

PARTEA A PATRA

23

Artemis mă alungase, iar eu nu puteam s-o sfidez, dar nu puteam nici să pornesc într-o altă călătorie lungă, chiar dacă m-aş fi putut gândi la un loc unde să merg. Nu ştiam sigur cât timp mai aveam până să-mi vină sorocul şi eram îngrozitor de conştientă de noua mea vulnerabilitate. Nu puteam să alerg şi să lupt cum o făcusem întotdeauna. Fără

să-mi dau seama, am făcut alegerea când m-am aventurat înapoi. Trebuia să-mi găsesc un loc aici, la marginea pădurii din Arcadia, aproape de casă, dar oprită pentru totdeauna să mai pun piciorul în ea.

Poate că eram mai stângace, mai puțin agilă decât înainte, dar puteam încă să vânez la marginile pădurii, ținându-mă destul de departe de orice loc în care m-ar fi putut vedea nimfele. Aveam forța să adun şi să tai lemne de foc, să aduc apă şi să îndeplinesc orice alte treburi mai erau necesare. Puteam să-mi găsesc un loc unde să rămân, am hotărât, până ce avea să se nască pruncul, şi apoi... şi apoi nu ştiam sigur ce trebuia să fac.

Am ridicat privirea spre munții care mă înconjurau, întrebându-mă pe ce lespede goală m-or fi părăsit părinții mei. Am încercat să-mi închipui cum s-a întâmplat, nu prin ochii înroşiți de plâns ai pruncului care țipa, ci prin ochii celui care a lăsat jos copilul şi a plecat. M-am întrebat cât a durat până s-au stins țipetele.

Mi i-am imaginat pe ceilalți argonauți şi m-am întrebat ce făceau acum. Se întorceau la regatele lor sau îşi găseau noi expediții. Puteam să mi-l închipui pe Heracle, cu merele de aur furate de la Hesperide, aruncate într-un sac pe care-l ținea pe umăr. Asta câştigau eroii: trofee strălucitoare, pe care le puteau arăta în fața lumii, ca să-şi dovedească rezistența şi curajul. Eu luptasem alături de ei; eram mai bună decât ei. Înfrânsesem orice îndoială şi reținere pe care ar fi putut-o avea oricine în privința mea, dar iată ce aduceam eu înapoi; nu fructe de aur îngrijite de nemuritori, nu vreun trofeu scăldat în glorie, ci o povară hrănită de propriul meu corp, de corpul care până acum nu mă dezamăgise niciodată. Mă făcea să spumeg de mânie şi am jurat că nu aveam să mă las distrusă de asta. Eram chiar mânioasă pe Meleagru, fiindcă a murit şi m-a lăsat cu

povara asta. Cine putea să numere pruncii pe care i-or fi lăsat în urmă tovarăşii mei de călătorie? Şi nici măcar unul dintre ei nu s-ar fi gândit de două ori la asta. Atunci eu de ce să o fac?

Furia mă ajuta să merg mai departe. Am găsit un sat, iar acolo am dat peste o casă dărăpănată unde trăia un vânător bătrân, împreună cu nevasta lui. Am făcut un târg cu ei. Le-am demonstrat priceperea mea, m-am oferit să mă ocup de muncile gospodăreşti mai obositoare, pe care ei deveneau prea plăpânzi ca să le mai facă, şi în schimb ei mi-au oferit un pat în coliba lor şi un loc la masă. Erau recunoscători, fiindcă nu aveau copii care să-i îngrijească în anii de pe urmă, atât de recunoscători, încât mi-a fost uşor să-i descurajez să pună întrebări despre silueta mea rotunjită.

De dragul pruncului, dar şi de dragul lui Meleagru, îi găsisem o casă. Eu nu aveam să-i părăsesc copilul pe coasta vreunui munte.

Întâi mi s-a părut straniu să dorm sub un acoperiş în fiecare noapte, fie şi unul atât de vechi şi de dărăpănat ca acesta. Mi-era dor de întinderea cerului deasupra mea. Uneori, în timp ce zăceam trează, tânjeam atât de tare după libertate, după forma întunecată a corabiei *Argo* care estompa stelele din urma ei, după promisiunea unei noi călătorii şi a unui nou meleag cu fiecare răsărit, încât ranchiuna îmi întorcea stomacul pe dos, şi fierea îmi opărea gâtul.

În ziua în care s-a născut, am simțit o teroare necunoscută, o groază profundă şi primitivă, care s-a deschis înăuntrul meu, în timp ce priveam spre copacii de dincolo de coliba noastră. Artemis venea să le ajute pe femeile care năşteau; mă temeam să-i văd silueta prinzând contur, s-o văd cum aleargă grațios, părăsind adăpostul pădurii pentru a veni în ajutorul unei mame deznădăjduite,

doar ca să vadă acolo chipul meu. Însă copacii au rămas neclintiți şi tăcuți şi doar răsuflarea blândă a vântului le înfoia frunzele. Am strâns din dinți în timpul durerilor tot mai mari, simțind podeaua aspră sub genunchi, în timp ce țineam ochii pironiți asupra interiorului întunecat şi îndepărtat al pădurii, unde ramurile se împleteau, vrând să simt aerul acela umed şi răcoros pe față, prospețimea verde, tivită cu muşchi.

Artemis nu a venit. Mi-am spus că nu avea de ce să vină, că nu m-am zbătut în chinurile facerii. Că am putut s-o fac fără îndrumarea sau ajutorul ei, chiar dacă ar fi fost dispusă să mi le ofere. Pruncul s-a născut, şi am privit-o pe nevasta vânătorului cum îl ridică în brațe, cu chipul radiindu-i de încântare. I-a lipit obrazul cald şi rotund de obrazul ei aspru şi zbârcit. Am văzut că avea ochii lui Meleagru şi, prea obosită ca să plâng, m-am întors cu spatele la amândoi şi am dormit.

*

I-am dat un nume inspirat de muntele unde nu l-am părăsit, Parthenopaeus, şi l-am lăsat în grija bătrânei. Dormea într-o colibă, nu pe un deal golaş. Cunoştea părinți umani, nu fiarele sălbatice din pădure. Mă uitam la pumnii lui grăsuți, pe care îi flutura în leagăn, şi mă întrebam dacă, într-o bună zi, zeul războiului, cu ochii săi negri, avea să-şi conducă nepotul în luptă, dacă avea să se ridice la înălțimea destinului formidabil care trebuia să-i aparțină: sângele meu de războinică, amestecat în venele lui cu sângele lui Meleagru.

Departe, dincolo de locul unde se afla satul, vedeam versanții unde sălăşluia Artemis, însă, conştientă de edictul ei, mă țineam mereu la distanță. Pe măsură ce Parthenopaeus se făcea mai puternic şi putea să reziste mai mult fără laptele meu, mă îndepărtam din ce în ce mai mult.

În lunile care au trecut, am găsit izvorul cel mai proaspăt, unde curgea apa cea mai rece şi mai limpede. Vânam, cu căţeaua vânătorului la picioare. Îi plăcea să alerge cu mine, să meargă mai departe decât o lăsase el vreodată, peste culmile cele mai îndepărtate pe care le puteam vedea, însă mereu pe la margine, niciodată în inima sălbatică a pădurii. Cu cât era mai mare distanţa dintre mine şi interiorul slab luminat al colibei, umplut de ţipetele ascuţite ale lui Parthenopaeus, cu atât mai mult simţeam revenirea vechii Atalante. Când alergam cu Aura şi îi auzeam tropăitul ritmic al labelor pe pământ, în urma mea, iar gulerul lăţos de blană de la grumazul ei se unduia în vânt şi ea mă împungea nerăbdătoare cu capul în palmă când ne opream să ne tragem răsuflarea, începeam să mă simt ca în zilele de dinainte de *Argo* şi rămâneam buimacă pentru o clipă. Mă întorceam, căutând drumul înapoi spre peştera mea, atentă să aud râsul delicat al vreunei nimfe, şi atunci trebuia să mă scutur bine ca să mă întorc în prezent.

Când lumina de pe cer se scurgea, ne întorceam în sat şi aduceam tot ce strânseserăm – o pradă însângerată, un ulcior plin ochi cu apă, un săculeţ cu fructe coapte. Îl priveam pe Parthenopaeus cum îşi îndeasă în gură fructele de pădure, cu faţa mânjită de sucurile lor roşii şi dulci, în timp ce stătea mulţumit în poala bătrânei, dându-şi capul pe spate ca să o privească, răsucindu-i o şuviţă de păr cărunt între degetele lipicioase. Îmi îngăduiam să-mi închipui că Meleagru l-ar putea vedea pe fiul lui, cât de mândru ar fi de băieţelul pe care l-am făcut împreună, şi eram bucuroasă, bucuroasă că aici îi era atât de bine. Eram şi mai recunoscătoare însă pentru fiecare răsărit care îmi vestea eliberarea de el.

Îmi revenise forţa, la fel şi energia, şi simţeam deja nişte fiori slabi de speranţă. Artemis nu venise să mă mai

pedepsească şi mai mult. Poate că tăcerea ei continuă îmi era unica pedeapsă. Aşa crud cum mi se părea, încă trăiam în trup de om; încă aveam viață. Era şi asta ceva.

Am văzut imediat urmele celuilalt vânător. Aura şi cu mine aveam, de obicei, muntele doar pentru noi. Alesesem versanții cei mai puțin primitori, cei cu fețele cele mai periculoase, tufele cele mai dese şi mai țepoase, unde era cel mai greu să găseşti puțină umbră. Unde nu aveam să fim deranjate de nimeni.

Oricine ar fi fost, nu lăsase multe urme, dar suficiente, cât să le recunosc îndată. Am încetinit, m-am oprit şi m-am întors încet, privind în toate direcțiile, ca să văd unde ar putea fi. Aura şedea pregătită, adulmecând, cu botul ridicat în aer. A scâncit puțin la ceva, poate vreo rămăşiță de miros. Am întins mâna spre ea, o comandă mută să stea nemişcată. Apoi am dat din cap, iar ea a pornit pe furiş, şi am încercat amândouă să facem cât mai puțin zgomot.

Eram curioasă să ştiu cine ajunsese până aici, cine altcineva s-ar aventura atât de departe, când zonele împădurite de la poalele muntelui găzduiau o mulțime de animale care o zbugheau printre copaci, precum şi fructe coapte şi apă răcoroasă din belşug. Aici, sus, era mai probabil să dai peste un leu de munte care dădea târcoale decât peste o căprioară. Mie nu mi-era teamă; oricine ar fi fost, nu conta. Dar simțeam ceva în aer, o clipă suspendată, ultima răsuflare înainte ca totul să se schimbe. Mai simțisem asta şi înainte să mă alătur argonauților. Îmi dădea nişte presimțiri sumbre. Nu mai aveam încredere în viitor, aşa cum avusesem atunci.

Când am ajuns la un aflorimment stâncos, imediat sub vârful cel mai înalt, am tras adânc aer în piept şi m-am îmbărbătat. Nu era un loc peste care să dai din greşeală. Oricine ar fi fost, sigur mă cunoştea, poate chiar mă şi

urmărise, şi nu mă puteam gândi la nici o ființă muritoare în viață care să poată face aşa ceva.

Am expirat, mi-am încordat umerii şi am ieşit de după stâncile proeminente.

Am făcut ochii mari de uimire.

— Tu erai, am spus.

24

Stătea acolo, cu un aer timid, şi se simțea o prudență în postura lui, de parcă eu aş fi fost ceva imprevizibil. M-am uitat lung la el, profilat cu cerul în spate, cu claia de păr negru şi ochii căprui aprinşi, care mă priveau la rândul lor. Mi-au străfulgerat prin gând amintiri de ultima dată când l-am văzut: izul ca de fier al sângelui mistrețului plutind greoi în aerul din luminiş, unde exaltarea se prefăcuse atât de iute în groază. Meleagru, zvârcolindu-se pe jos, cuprins de flăcări pe dinăuntru, în timp ce noi priveam neputincioşi.

— Atalanta, nu ştiam dacă o să-ți aminteşti...

— Hipomene, l-am întrerupt şi am văzut că, acum, umerii îi erau mai lați, umflați de muşchi, iar liniile drepte ale maxilarului său erau umbrite de o barbă neagră. M-ai urmărit?

El a lăsat privirea în jos.

— După mistreț, m-am întors aici. Am prieteni nu departe. Am auzit zvonuri, poveşti despre o femeie din pădure, una prea iute, pe care nu poți decât să o întrezăreşti în goana ei. Ştiam că tu trebuie să fii aceea.

— Ai rămas mult? am întrebat, poticnindu-mă în cuvinte. În Calydon, adică. După...

A scuturat din cap.

— Se spunea că Meleagru avea să adune altă ceată de luptători, că avea să fie o altă expediție, una şi mai măreață decât cea a argonauților. De-asta m-am dus acolo de la bun început. După ce a murit Meleagru, regina şi-a pus capăt zilelor. Cetatea era în doliu; bărbații care se alăturaseră vânătorii s-au despărțit. Nimeni nu a vrut să rămână.

Am înghițit în sec. Era greu să-mi amintesc cât de plin de speranță fusese Meleagru înainte de vânătoare şi cum totul s-a destrămat atât de repede.

— De ce ai venit aici, sus? l-am întrebat. De ce mă cauți?

Eram impresionată însă că a reuşit.

— Eroii de pe *Argo* s-au despărțit, fiecare s-a dus la casa lui, a zis el. Dau ospețe în locuințele lor frumoase, unde poeții cântă despre cum au câştigat ei Lâna. Poveştile se răspândesc mai iute decât ciuma sau incendiile; le auzim pretutindeni unde mergem.

— Şi?

— Am obosit să aud mereu aceleaşi şi aceleaşi poveşti. Nu vreau să stau într-un salon şi să ascult amintiri scăldate în vin despre cât de curajoşi au fost cu toții. Îmi amintesc cum a fost la vânătoarea mistrețului, cum ceilalți au luat-o la fugă, în timp ce tu luptai. De-asta am venit să te găsesc.

I-am simțit vorbele ca apăsându-mi pe o vânătaie. Instinctiv, îmi doream să fiu departe de el, de durerea pe care o stârnea prezența lui şi de sentimentele pe care le evoca.

— De ce ai crezut că eu aş vrea să te văd?

A mers. Tonul meu aspru i-a mai stins entuziasmul, doar puțin, dar suficient cât să mă mulțumească întrucâtva.

— Când am auzit că eşti aici, că te-ai întors în Arcadia, m-am gândit că poate te pregăteşti pentru altceva, că poate

Artemis te va trimite din nou undeva, şi dacă ai nevoie de un echipaj...

Mă înfuria să-l aud cum descrie lucrurile la care visasem noapte de noapte, în coliba aceea sufocantă, ascultând plânsetele unui prunc, ceva intim şi tainic despre care nu vorbisem niciodată cu nimeni. Am clătinat din cap.

— Nu e nimic. Nici o expediție nouă, nimic de căutat. Sunt vânătoare, aşa cum am fost şi înainte, şi nu am nevoie de nimeni care să mă ajute cu asta. Cu siguranță nu de tine.

A tăcut. Am lăsat vorbele să mi se aşeze, după care m-am întors către Aura, care stătuse răbdătoare lângă mine în timpul întregii conversații.

— Haide, i-am spus, şi cățeaua a sărit în picioare, dornică să alerge din nou.

— Pe tine nu te pomenesc. Glasul lui a ajuns la mine când îi întorsesem deja spatele, gata să dispar înapoi printre copaci, unde nu avea nici o şansă să mă mai găsească vreodată. M-am oprit. Eram disperată să mă îndepărtez, însă asta mi-a stârnit, fără voia mea, curiozitatea. În cântecele lor. De cele mai multe ori, nu spun că o femeie a fost pe corabie cu ei. Nu îți pomenesc numele când enumeră eroii; şi asta se întâmplă acum, când expediția pe *Argo* e încă proaspătă în amintirile oamenilor. Ce o să spună în anii care vor veni? O să-şi mai amintească cineva că ai fost acolo măcar?

Am devenit brusc încordată.

— Cum îndrăznesc să mă lase pe dinafară?

— Nici unul dintre ei nu vrea să-şi amintească. Nici unul dintre ei nu vrea să rămână imortalizat în sălile lor că Atalanta a fost una dintre ei. Că o femeie a fost la fel de bună ca ei, şi cu siguranță nu vor să se ştie că ai fost mai bună. Se spune că ai cerut să mergi cu ei, dar ai fost refuzată, că Iason nu a permis aşa ceva, aşa că i-ai oferit o

mantie pe care s-o ia cu el în schimb, că doar un simbol al tău a fost acolo, cu ei.

Am încercat să-mi şterg furia de pe chip înainte să mă întorc spre el. Mi-am păstrat vocea cât mai rece şi fermă.

— Tu ştii că mint. Şi alţii o să ştie.

— Oamenii îşi amintesc ce vor. O să înghită poveştile despre *Argo* şi o să uite bucuroşi că ai fost acolo vreodată. Dacă trăieşti în obscuritate, vânând în pădurea asta, tot ce va rămâne vor fi zvonurile. Nimeni n-o să ştie cine ai fost sau ce ai făcut.

Simţeam cum pumnii mi se încleştează, simţeam ispita covârşitoare să-i opresc cuvintele cu ei, să-l dobor la pământ şi să-l snopesc în bătaie.

— Părăseşte muntele acesta, i-am spus. Nu încerca să mă mai găseşti vreodată.

A dat să protesteze, dar licărul din ochii mei l-a făcut să tacă.

— Să nu te mai întorci, l-am prevenit, apoi am fugit.

Până şi Aura se străduia să ţină pasul cu mine, în timp ce goneam pe pantele abrupte. Gândul că foştii mei camarazi se lăfăiau în saloanele lor spaţioase, lăsându-se scăldaţi în laude – laude pentru faptele mele, pe care ei le primeau ca şi cum li s-ar fi cuvenit –, mă umplea de o furie bubuitoare, până când am crezut că o să-mi plesnească pieptul. Au fost recunoscători pentru priceperea mea când trăgeam cu săgeţi în duşmanii noştri, dar acum se prefăceau că nici n-am fost acolo, că au supravieţuit doar datorită isteţimii lor, de parcă ar fi avut destulă. Fără mine, poate nici n-ar fi părăsit Lemnos, n-ar fi ajuns niciodată în Colchida, să cucerească Lâna. Am scrâşnit din dinţi. Infernul acesta emoţional, atât de urât, era ceva ce nu voiam să vadă Hipomene, ceva ce nu voiam să arăt nimănui. Asta fiindcă eroii de pe *Argo* puteau să spună orice aveau chef, iar eu nu aveam ce să fac.

Artemis mă părăsise, la fel ca tatăl meu, când a dat ordinul ca trupuşorul meu să fie aruncat pe deal. Nu aveam să mai pornesc în nici o expediție, nu în numele ei.

M-am oprit, cu răsuflarea iute şi întretăiată. Furia încă mi se dezlănțuia în corp, dar am auzit din nou în gând cuvintele lui Hipomene, iar acum, că şocul indignării trecuse, le-am auzit că se aşază altfel în mintea mea.

În loc să-mi vestească întoarcerea triumfătoare, în loc să-mi traseze o nouă sarcină, Artemis mă părăsise să mă zbat în josnicie, să fiu uitată, la fel cum argonauții îngăduiau cu atâta bucurie. Nu mai era stăpâna mea; nu mai stabilea ce să fac mai departe.

Nu eram legată de nici o promisiune făcută ei sau oricui altcuiva. Faptul că l-am văzut din nou pe Hipomene mi-a adus aminte de ce am pierdut, dar m-a făcut să mă gândesc şi la ce am dobândit în schimb. Clădisem o viață pentru mine şi fiul meu, iar de acum înainte, avea să depindă de mine să-mi hotărăsc singură soarta.

Îi spusesem lui Hipomene să nu se întoarcă, totuşi m-am uitat după el în următoarele zile. Am cutreierat mai departe, am stat mai multă vreme departe de colibă, uneori chiar mi-am petrecut nopțile în peşteri sau la adăpostul copacilor. Uneori mă trezeam în întuneric şi mă gândeam că sunt din nou pe vreun țărm îndepărtat, aşteptându-mă să aud răsuflarea lui Meleagru lângă mine. M-am trezit că mă întreb cum sunt povestite isprăvile argonauților, ce episoade erau înflorite şi pe care le-aş recunoaşte ca adevărate. De când cu groaza vânătorii mistrețului din Calydon, îmi alungasem atât de multe dintre acele amintiri. Nu mai voiam să stau cu mintea la ele. Detestam că nu mă puteam gândi la aventurile noastre fără să-l văd pe Meleagru, sprinten şi plin de viață în mintea mea, detestam felul în care imaginea aceea făcea loc de fiecare dată dezolării

stârnite de moartea lui. Până şi amintirile plăcute pe care le aveam despre călătoria noastră fuseseră întunecate atâta vreme de sentimentul meu de vinovăție față de modul în care se sfârşise totul. Durerea pe care i-o pricinuisem înaintea vânătorii. Faptul că prezența mea acolo fusese ceea ce stârnise mânia unchilor săi şi dusese la vărsarea de sânge. Mânia mea că el a putut fi atât de nesăbuit încât să mă proclame victorioasă în fața tuturor.

Însă acum, ieşind în zorii proaspeți, după ploaie, în lumea curățată şi înnoită încă o dată, am încercat să-mi dau voie să-mi amintesc fără durere. M-am văzut aşa cum mă descrisese Hipomene. Mă căutase ca eroină de pe *Argo*, cineva care avea motive să simtă mândrie, nu ruşine. În locul munților neprimitori, am luat-o pe Aura la o plimbare lungă şi întortocheată prin păduri şi pe pajişti. Pe o cărare lungă, presărată cu flori, m-am oprit şi mi-am dat jos arcul din spinare. Aura a mers puțin în cerc, apoi s-a trântit în iarbă, cu capul pe labe, privindu-mă cu ochii ca un lichid întunecat, când am potrivit prima săgeată. Am mijit ochii şi am țintit spre un copac îndepărtat, după care am eliberat săgeata. Tremurând, s-a înfipt drept în mijlocul trunchiului, iar eu am simțit cum, adânc în pântec, mi se înfiripă un mic sentiment de exultare. Trecuse ceva timp de când nu mai trăsesem la țintă doar pentru bucuria exercițiului.

M-am lăsat în voia ritmului acelei mişcări familiare. În spatele meu, Aura căsca, dezvelindu-şi colții şi gingiile roz. Pleoapele i-au coborât, iar aburul luminii blânde a soarelui şi bâzâitul mulțumit al insectelor printre flori au liniştit-o până a adormit.

M-am dus în pas alergător la trunchiul de copac, ca să-mi adun săgețile. Impregnat în mine era instinctul de a nu lăsa nici o urmă a trecerii mele, de a mă asigura că nimeni nu va şti că am fost acolo. Am smuls tare de o săgeată, care era

înfiptă adânc în lemn, iar tija mi s-a frânt în pumn şi mi-a intrat în palmă. Am blestemat în şoaptă, în timp ce sângele îmi curgea de sub pielea sfâşiată.

Undeva printre copaci, auzeam susurul slab al apei peste pietre. L-am urmat, nerăbdătoare să-mi spăl rana.

El era pe malul iazului când l-am găsit, cu genunchii traşi la piept şi coatele sprijinite uşor pe ei, privind undele de la suprafaţa apei, aparent căzut pe gânduri.

Mi-am dres glasul, aproape stânjenită, iar el a ridicat privirea spre mine, surprins.

— Nu-ţi face griji, am spus. N-am venit să te gonesc.

A ridicat din sprâncene.

— Nu te-am urmărit. Nu ştiam că eşti aici.

— Ştiu.

Am îngenuncheat şi mi-am înmuiat palma în apă. Răcoarea mi-a pişcat carnea vie a rănii, apoi a lăsat loc unui zvâcnet amorţit. Fuioare rozalii de sânge s-au învârtit prin apă şi apoi au dispărut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Aşchii, o săgeată ruptă. Tu ce mai faci aici? Locuieşti în apropiere?

— Nu departe, a răspuns. Dar călătoresc deja de ceva vreme şi m-am gândit să mai rămân puţin înainte să merg mai departe.

M-am întrebat de ce nu voia să meargă acasă.

— Ţi-e dor de locul de unde vii?

— Uneori, puţin. Nu destul cât să mă întorc. Vrei ceva cu care să-ţi legi palma?

Am ridicat mâna din iaz, am scuturat apa şi am văzut că sângele începe să se umfle din nou în broboane mici şi rotunde.

— Da, mulţumesc. De ce nu vrei să te întorci?

Mi-a întins un petic de material vârât în centura lui. L-am luat şi i-am remarcat finețea, căderea grea, felul în care îmi scăpa printre degete. Era o țesătură mai fină decât cele cu care eram obişnuită. Mi-am legat-o în jurul palmei, şi puncte mici şi stacojii au prins a trece imediat prin ea.

— De ce nu mă întorc? Nu vreau să mă duc înapoi şi să mă stabilesc acolo, a zis el. Până să-mi dau seama, vor fi trecut douăzeci de ani şi nu voi fi văzut mare lucru dincolo de zidurile cetății.

— Aşadar, încă mai cauți o expediție? O călătorie?

— Te-ai răzgândit?

— Nici pe departe.

— Atunci te-ai întors acasă şi vrei să rămâi?

— Asta nu e casa mea.

Mi-a apărut în fața ochilor imaginea peşterii mele. Am făcut un pas în spate şi m-am ghemuit la marginea apei, nici ridicându-mi în picioare, dar nici lăsându-mă să mă aşez pe pământ. Cumva, descopeream că vreau să mai stau de vorbă cu el.

— Nu vrei să porneşti iar la drum? a întrebat. Să ridici pânzele şi să găseşti un loc nou?

Cuvintele i s-au revărsat iute şi părea că le regretă deja. Poate credea că o să dispar vijelios, aşa cum făcusem data trecută.

M-am aşezat pe pământul moale.

— Nu ca expediția argonauților, am spus. Niciodată.

— Serios? a făcut, cu un aer vădit interesat.

Am strâmbat din nas.

— Nu a fost o expediție atât de eroică pe cât ai crede. Medeea a câştigat Lâna, datorită farmecelor ei. Noi am fost acolo doar să privim. A fost un artificiu, indiferent ce zic acum cântecele despre izbânda noastră.

Am văzut dezamăgirea de pe chipul lui.

— Dar sigur a fost mare lucru să ajungeți măcar până în Colchida, nu-i aşa?

— Presupun că da, am zis eu, încuviințând din cap. Asta e adevărat.

Mi-am înfipt degetele în trestiile ce creşteau lângă mine şi le-am smuls din pământ, răsucindu-le.

— Am crezut că e începutul unei aventuri, că la întoarcere o să mai fie şi altă expediție, una mai bună. Dar după vânătoarea mistrețului... M-am întors aici.

Am încercat să nu-mi las chipul să mă trădeze, să nu dau vreun indiciu despre ce s-a întâmplat după aceea.

— Poate n-ar trebui să fii aşa dornic să pleci în aventură. S-ar putea să descoperi că nu e cum te aştepți.

— Centaurii m-ar fi ucis dacă n-ai fi fost tu, a spus el, pe un ton marcat de o intensitate bruscă. De-asta n-am crezut nici una dintre poveştile despre *Argo* care nu te recunoşteau şi pe tine. Eu am fost salvat de Atalanta înaintea lor.

Am râs.

— Tu ai încercat să mă salvezi primul, din câte îmi amintesc.

Am văzut cum în obraji îi urcă o umbră de culoare.

— După cum s-a dovedit, nu era necesar.

— Centaurii sunt puternici, iar aceia erau smintiți de băutură. Ai fost nebun să încerci; curajos, dar nebun.

— Ei bine, n-am vrut să mă mai trezesc şi altă dată într-o asemenea situație. Am plecat, am învățat să lupt mai bine şi am devenit mai puternic.

— Şi acum vrei o şansă să-ți dovedeşti priceperea?

— E altceva decât ce au făcut argonauții?

— Nu, presupun că nu. Dar exact la asta mă refer: şi eu am crezut că o să-mi dovedesc puterea mergând în expediție, şi până la urmă s-a sfârşit în viclenie şi dezonoare. Iason a fost exilat. Meleagru a murit. Iar eu nici

măcar nu apar în cântece. Mă face să mă întreb care a fost rostul, am zis şi am făcut o pauză. Nu m-aş mai alătura niciodată expediției altcuiva.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, Aura a apărut cu paşi moi în luminiş. Se uita de la mine la Hipomene şi, pe când îl privea din cap până-n picioare, şi-a dezvelit colții.

— Nu-ți face griji, Aura. Am mângâiat-o pe cap şi m-am întors spre Hipomene. Curând se face întuneric.

L-am văzut cum se uită neîncrezător la albastrul limpede de deasupra capului. Însă eu tot mai aveam de strâns apă şi lemne de foc pe care să le aduc la coliba vânătorului.

— Dacă mai rămâi, o să ne mai vedem. Eu trec pe aici în fiecare zi, sau cel puțin prin apropiere.

— Mi-ar plăcea.

Părea nerăbdător. Speram să nu încerce din nou să mă convingă să fug cu el în cine ştie ce expediție la care visa. Dar nu m-a deranjat să am pe cineva cu care să stau de vorbă.

L-am lăsat acolo şi am făcut un ocol lung înapoi spre sat, ca să adun cele de trebuință. Umbrele se lungeau deja, când am ajuns la coliba părăginită şi atât de familiară.

Soția vânătorului se uita să vadă când mă întorc, cu Parthenopaeus agitat în brațe. Obrajii îi erau roşii ca focul şi sprâncenele mici i se adunaseră în mijlocul frunții.

— Îi dau dinții, a explicat ea.

Arăta obosită, şi părul i se desfăcea din cocul răsucit în vârful capului.

Am pus jos buştenii pe care îi căram într-o mână şi am întins butoiul cu apă pe care-l adusesem cu cealaltă.

— Vrei să-l țin puțin în brațe?

A încuviințat din cap, recunoscătoare, a luat apa, şi eu am primit la schimb trupuşorul fiului meu. Era mult mai greu acum decât ultima dată când îl ținusem în brațe, ceva ce

făceam rareori de când era în stare să se țină pe picioare şi să umble singur. Ochii mari îi erau precauți; a întors capul să se uite după ea. Nu opunea rezistență, dar nici nu se simțea comod la mine în brațe.

M-am temut că o să înceapă să plângă în semn de protest, aşa că l-am dus înapoi la cărarea pe unde tocmai venisem, sporovăind întruna fără sens, ca să-i distrag atenția de la supărarea lui, umblând încolo şi încoace. Soarele scăpăta în spatele munților, într-o vâlvătaie stacojie; i l-am arătat şi el a întors fața să privească, iar strălucirea ca de foc i-a luminat expresia severă.

Şi apoi am auzit paşii care coborau dintre copaci, silueta care s-a desprins din întuneric şi glasul său, care a răsunat plin de uimire:

— Atalanta?

Am închis ochii pentru o clipă, dorindu-mi cu ardoare să dispară. Apoi m-am întors, iar copilul din brațele mele era acum o imagine de netăgăduit, şi am văzut şocul din ochii lui, gura căscată în jurul cuvintelor care îl părăsiseră, în timp ce se zgâia la Parthenopaeus.

25

Nevasta vânătorului a fost cea care a spart tăcerea dintre noi. Firea ei amabilă şi primitoare m-a salvat de orice întrebări sau explicații imediate; l-a văzut pe Hipomene şi l-a invitat de îndată să se aşeze lângă foc şi să mănânce cu noi. Gazda şi oaspetele au fost deopotrivă amabili, iar conversația lor politicoasă a umplut spațiul înghesuit, în

timp ce eu nu ziceam nimic. Am văzut cum privirea lui Hipomene se întoarce iar şi iar spre Parthenopaeus, zăbovind asupra ochilor negri şi expresiei serioase a fiului meu, atât de deosebită de zâmbetul cald al tatălui său.

Hipomene era blând, nu cerea atenția copilului şi nici nu era zgomotos în vreun fel care să-l tulbure pe cel mic. Eu priveam, o umbră la marginile pălăvrăgelii lor, până când am văzut că băiatul îi zâmbeşte. Simțeam cum fumul mă sufocă, pereții mă strâng între ei, şi am sărit în picioare, ca să ies în răcoarea binevenită a serii.

Nu era departe în urma mea. M-am întors cu fața spre el.

— M-ai urmărit până aici? După ce te-am lăsat în pădure, ai venit după mine?

El a ridicat brațele.

— Nu, n-am făcut aşa ceva.

Părea puțin surprins de nota mânioasă din tonul meu, dar am simțit acolo şi o uşoară defensivă. Venise să mă caute, eram convinsă, şi mă înfuria că descoperise tocmai ceea ce voiam să ascund. Înainte îmi plăcuse să stau de vorbă cu el; îmi amintea de zilele lipsite de griji de la începutul călătoriei sau chiar de vremurile dinainte, când nu aveam nimic mai urgent de făcut decât să stau într-o dumbravă cu Callisto sau cu vreuna din celelalte nimfe, ori poate chiar cu Artemis. O vreme fără complicații, fără responsabilități. Acum el trecuse hotarul şi intrase în cealaltă parte a vieții mele, iar de aici nu mai era cale de întoarcere.

Am pufnit dispreţuitor.

— Deci ai dat peste mine din întâmplare?

— Nu din întâmplare, nu. Te căutam. Şi-a trecut mâna prin păr şi l-a dat la o parte de pe față, cu un aer de frustrare. Nu ştiam de nimic din toate astea; doar am auzit că locuieşti într-unul din satele de aici şi trebuia să te regăsesc.

— Ei bine, m-ai regăsit.

Aceasta era urmarea compromisului pe care-l făcusem când îmi dădusem fiul să fie crescut de săteni. Când trăiam în sălbăticie, nu fusesem altceva decât un mit pentru vânătorii care treceau pe acolo. Dar oricât de iute aş fi ţâşnit prin pădurile de aici, tot în acelaşi loc mă întorceam. Eram împovărată de el, ancorată în lumea muritorilor, încercând să-mi plătesc datoria faţă de perechea care îmi oferise un acoperiş deasupra capului.

— N-am vrut să dau buzna în viaţa ta, a spus. Doar că am auzit o veste, ceva ce credeam că o să vrei să afli.

— Dacă e o veste despre vreo expediţie sau altă adunare de eroi sau ceva de felul acesta, cred că ştii acum de ce nu pot să plec.

A încuviinţat încet din cap, deşi încă părea nedumerit.

— De ce n-ai zis nimic despre Parthenopaeus până acum?

Am oftat. Parfumul iasomiei de care bătrâna se îngrijea cu atâta atenţie se revărsa în adierea vântului, iar florile delicate, în formă de stea, se deschideau în faţa întunericului. Liniştea blândă a nopţii, sălbăticia străveche, din care odinioară simţisem cu atâta tărie că fac parte, era cu totul opusă faţă de dezacordul sâcâitor pe care-l simţeam acum.

— Hai să ne plimbăm, am spus eu, preferând să ne îndepărtăm de colibă, de hornul fumegând şi de florile cultivate, şi să trecem de hotarele satului.

Mergea lângă mine, fără să insiste să-i răspund. Mi-era mai uşor să vorbim aşa, fără să-l privesc în faţă.

— E fiul lui Meleagru, am zis. După ce am plecat din Calydon, m-am întors aici. Am crezut că poate aş reuşi să mă întorc la Artemis, dar când am înţeles că am rămas grea, am ştiut că nu pot. Am renunţat la protecţia şi sprijinul ei,

am zis şi am tras adânc aer în piept. Când m-am născut, tatăl meu m-a lăsat să mor nu departe de aici.

— Ştiu asta, a zis el.

I-am aruncat o privire surprinsă.

— Nu am vrut să fac la fel cum a făcut tatăl meu. I-am găsit lui Parthenopaeus un cămin şi nişte părinți dispuşi să-l crească. În schimb, eu îi ajut în gospodărie, până când o să se facă mai mare şi o să pot să plec din nou. Dar de-asta nu pot să pornesc în vreo nouă aventură; Artemis nu mai are alte planuri pentru mine. Nu mai sunt campioana ei.

— Dar dacă ai putea s-o faci în numele tău, şi nu în numele ei?

Am simțit cum iritarea îmi bolboroseşte în vene.

— Ai văzut coliba unde creşte fiul meu. Cunoşti palatele şi casele bogate de unde vin ceilalți argonauți. Corăbiile sunt scumpe. Fără Artemis care să mă îndrume, nu pot să plec singură şi n-am de gând să mă alătur altei cete de bărbați.

— Puteai să-l duci înapoi la Calydon, a spus Hipomene. Să-i dai regelui nepotul să-l crească. Eneu are aur şi comori.

— Regina Calydonului şi-a ucis propriul fiu, am protestat eu, scuturând din cap. N-aş putea să-l las pe Parthenopaeus acolo, la fel cum nu l-am putut lăsa pe un deal. În plus, tu singur ai zis că era haos în cetate când ai plecat.

Îmi trecuse prin minte şi gândul la soția lui Meleagru, la ce răzbunare ar putea să poarte în suflet dacă ar şti.

— Era mai sigur pentru el să crească aici.

Hipomene a încuviințat încet din cap.

— Motivul pentru care am venit după tine e că... am auzit o veste. Acum nu sunt singurul care te caută.

Am devenit brusc încordată.

— Cine mă mai caută?

— După ce te-am văzut azi, m-am întors la prietenii mei. Mi-au spus că se răspândește vestea unui mesaj de la regele Iasus. Tatăl tău. A dat sfară în țară că vrea să te găsească.
— Tatăl meu? am bolborosit eu. Nu crede că sunt moartă?
— Probabil a auzit altceva. Chiar dacă argonauții își spun cu toții propriile versiuni cu privire la călătorie, există oameni care te-au văzut plecând pe corabie din Iolcos, care sunt siguri că au întrezărit o femeie cu părul împletit și o tunică scurtă, urcând la bord. Împreună cu zvonurile care au existat dintotdeauna despre o femeie care vânează prin pădurile acestea, poveștile au ajuns, una câte una, până la el. A auzit că fiica lui a supraviețuit și că l-a însoțit pe Iason. Dacă o crede că e adevărat sau nu, asta nu știu, dar a trimis vestitori care să răspândească mesajul că vrea să vii acasă.
— Acasă? M-a lăsat să mor. Nu am avut casă lângă el; am avut doar casa pe care mi-a oferit-o Artemis. De ce are impresia că m-aș întoarce?
Am întors capul, privind spre copacii întunecați, nevrând să mai văd compasiunea din ochii lui Hipomene.
— Nu știam dacă vrei să auzi asta, dar m-am gândit că ar trebui să știi. Însă acum, că te-am văzut aici, cu copilul, vestea asta nu îți mai oferă altă opțiune?
— Ce opțiune? Să mă duc la omul care a încercat să mă omoare? Pentru ce?
— Ai spus că nu vrei să mai faci parte niciodată din expediția altcuiva. Că Artemis n-o să te ajute și că nu ai nimic. Dar nu-i adevărat; ești fiică de rege, și acum el vrea să te recunoască.
Am râs, surprinsă de cât de amar suna. Nu credeam că îmi pasă destul cât să-i port pică tatălui meu; abia dacă mă gândisem vreodată la el.

— Crede că aş putea ține loc de un fiu, până la urmă, dacă zvonurile despre mine sunt adevărate. A auzit că are o războinică drept fiică.

— Vrea să ştie dacă aşa e. Vrea să mergi la palat; a făgăduit că acum o să te recunoască. Dacă te duci, o să vadă că eşti Atalanta, cea care spun unii oameni că eşti, egală cu eroii de pe *Argo*. Dacă nu, poate o să creadă că sunt adevărate celelalte versiuni.

— De ce mi-ar păsa? Nu contează ce crede despre mine.

— Dacă te întorci, toată lumea o să ştie cine eşti. Şi o să ai parte de sprijinul unui rege pentru orice vei face mai departe.

— N-am nevoie de sprijinul lui. Nu vreau nimic din ce are să-mi ofere, i-am zis, căci numai gândul acela mă scârbea. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Mă bucur că am aflat de la tine. O să am grijă să nu fiu văzută.

Îi simțeam frustrarea, cât de atent căuta să spună mai mult, dar s-a abținut.

— N-o să spun nimănui că eşti aici.

— Şi..., am şovăit.

— N-o să spun nimic nici despre Parthenopaeus, fireşte.

— Mulțumesc.

Nu s-a putut abține totuşi să nu mai spună ceva.

— Pot să mă întorc aici, pot să te mai văd?

— Dacă ai grijă să nu fii urmărit.

— Desigur.

Eram nespus de uşurată că nu pleca. Era mai multă alinare decât îmi dădusem seama în a avea pe cineva aici care mă lega de viața mea de dinainte, chiar şi într-un fel atât de mărunt. Cineva care mă cunoscuse pentru puțin timp în celelalte vieți pe care le dusesem. Era un sentiment singuratic să ştiu că nimfele m-ar respinge, dacă aş încerca să mă întorc la ele, că aş înfrunta mânia zeiței care

odinioară se mândrea cu mine. Dar Hipomene nu mă judeca. Era ceva plăcut în aşteptarea de a-l revedea şi în faptul că nu trebuia să-mi ascund responsabilitățile față de fiul meu.

În noaptea aceea însă nu am dormit. Fără voia mea, am lăsat cuvintele lui Hipomene să mi se furişeze înapoi în minte. Îl dispreţuiam pe tatăl meu, sigur că da. Gândul să mă prezint în faţa lui, să creadă că faptele mele s-ar putea reflecta asupra lui, era respingător. Să creadă că aş fi suficient de bună cât să ţin locul fiului pe care nu l-a avut niciodată, să-şi închipuie că m-aş întoarce şi aş ocupa acel loc. Am azvârlit deoparte păturile subţiri din lână, gândindu-mă că aş vrea să ies în întuneric, să alerg până ce aveam să scap de mânie şi aveam să gâfâi cu răsuflarea tăiată. Însă, cumva, picioarele m-au dus la Parthenopaeus. M-am uitat la el, cu braţele şi picioarele răsfirate ca o stea, cu pieptul catifelat care îi urca şi îi cobora încet şi cu obrazul rotund.

Eram mai bună decât tatăl meu, de o sută de ori mai bună. Îmi îndeplinisem datoria faţă de fiul meu, oricât s-ar fi răzvrătit instinctul meu. Dar încercând să-mi las deoparte ura faţă de tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată, mă întrebam dacă Hipomene nu avea cumva dreptate când spunea că regele avea ce să-mi ofere.

Nu mă interesa deloc să moştenesc tronul, dar asta nu însemna că Iasus nu avea nimic din ce îmi doream. Vânătorul şi nevasta lui erau deja bătrâni. Sărăcia lor se vedea în păturile roase şi aspre pe care le-am aruncat la o parte, în coliba prăpădită, în obrajii lor subţiri ca hârtia şi în oboseala din ochii lor. Avuţia lui Iasus putea să le ofere confort, putea să-i întreţină până ce Parthenopaeus avea să crească mai mare.

Ar fi însemnat că puteam să plec, fără urmă de vinovăție sau îngrijorare pentru ce lăsam în urmă.

Nu ştiam exact ce voia Iasus de la mine. Dar în timp ce priveam copilul cum doarme, am început să mă gândesc că, poate, merita să aflu.

— Şi de ce te-ai răzgândit?

Hipomene era plin de energie, păşind înainte cu zel, iar ochii îi sclipeau de fiecare dată când mă uitam la el.

— Vreau să ştiu ce are regele de oferit, am răspuns. Mă tot uitam în urmă şi mă aşteptam s-o văd pe Aura la picioarele mele, dar o lăsasem la colibă.

Mi se strânsese inima s-o sărut de rămas-bun şi s-o las să stea atât de ascultătoare unde îi spusesem. Nu ştiam cât timp aveam să fiu plecată şi voiam să rămână să-i apere pe bătrâni şi pe Parthenopaeus, în absența mea. Simțeam un junghi de fiecare dată când mă întorceam şi îi simțeam din nou lipsa.

Mă întrebam de ce îmi vine mai greu s-o părăsesc pe cățea decât pe fiul meu, dar m-am gândit că această călătorie era spre binele lui.

— Cum spuneai şi tu, e un om bogat, am continuat. Până acum, asta n-a fost important pentru mine. Aveam tot ce îmi trebuia în pădure. Dar Parthenopaeus nu poate să trăiască aşa cum am trăit eu. Fiul meu are sângele lui Ares. Dacă va avea şi bogăția unui rege, va putea să facă orice îşi doreşte.

Iar dacă, întorcându-mă la Iasus, veştile despre mine aveau să se răspândească pe toate meleagurile din jur şi să contrazică poveştile pe care le cântau poeții despre *Argo*, atunci poate că şi Artemis avea să le audă. Poate ar fi fost suficient cât să mă ajute să-i reintru în grații.

Ne-am cufundat în tăcere, în timp ce mergeam. Când mă uitam la Hipomene, expresia lui era îngândurată.

— Cât de departe trebuie să mergem? am întrebat în cele din urmă.

— Ca distanță, nu e departe. Dar e munte, ne încetinește. Mi-a aruncat o privire. Sau mă încetinește pe mine, cel puțin.

— Atunci când m-au părăsit, nu m-au dus prea departe.

— Cetatea tatălui tău se află în umbra muntelui Parthenion, a spus Hipomene.

Călătorisem atât de departe pe mare, dar știam atât de puține despre meleagurile unde crescusem.

— De unde știi? am întrebat.

— Mi-am petrecut atâta timp călătorind prin părțile astea, a explicat el. Am părăsit casa tatălui meu și am pornit să explorez cât pot din pădure, am învățat să vânez și să supraviețuiesc dacă dau piept cu orice se află în codru... poate doar în afară de centauri, a spus, zâmbind jalnic. Am vrut să învăț lucrurile de care aveam nevoie.

— De ce a trebuit să pleci ca să le înveți?

O umbră i-a traversat chipul.

— Fratele meu a murit. A fost dureros pentru toată lumea, și eu n-am vrut să rămân.

— Îmi pare rău.

Mi-am amintit de neastâmpărul pe care l-am simțit după ce am pierdut-o pe Callisto. Înțelegeam de ce acea pierdere l-a îndemnat să găsească un alt loc, unde să nu existe nimic care să-i amintească de jalea pe care o simțea.

Terenul abrupt începea să se îndrepte, iar panta devenea mai blândă și mai ușoară. Am ajuns la niște drumuri de pământ, la câmpii punctate, din loc în loc, de spinările lânoase ale oilor, iar în depărtare se vedeau clădiri.

— E în fața noastră, mi-a spus Hipomene. Până diseară, ajungem la palatul tatălui tău.

Mi s-a strâns stomacul de nerăbdare. Sentimentul acesta se aduna în mine la fel ca atunci când ne apropiam de țărmuri necunoscute, când aruncam frânghiile cu care legam corabia şi săream de pe ea, fără să ştim ce avea să ne întâmpine. Nu ştiam cum va fi să văd chipul omului care încercase să mă ucidă şi nu reuşise, omul care nu văzuse nimic în mine decât o dezamăgire, omul care mă lăsase pradă vitregiilor naturii şi care, fără să vrea, îmi oferise o viață diferită de a tuturor celorlalți.

Era întuneric când am ajuns, dar palatul era luminat pe toate părțile de făclii aprinse. Umbrele dansau peste zidurile netede din piatră şi pe porți, unde două santinele țineau în mână sulițe lungi, cu vârfuri sclipind violent în lumină.

— Cine eşti tu? a întrebat una dintre santinele, cu glas grav şi bănuitor.

Lângă mine, l-am simțit pe Hipomene cum se încordează.

Am păşit în lumină ca să mă vadă limpede, înaltă cât un bărbat, dar cu cozile împletite în jurul capului. Am văzut cum ei fac ochii mari, şi atunci am vorbit, clar şi răspicat.

— Spuneți-i regelui că fiica lui s-a întors.

Am văzut cum uimirea le inundă amândurora chipurile şi am zâmbit.

— A trimis vorbă să mă întorc, aşadar, spuneți-i că sunt aici. Spuneți-i că sunt Atalanta, vânătoarea din Arcadia şi eroina de pe *Argo*.

26

Sala tronului din palatul regelui Iasus era una întinsă şi strălucitoare. Focuri ardeau în boluri joase, aroma uleiurilor parfumate atârna greoaie şi dulceagă în aer, iar pereții erau o explozie de culoare: frize în nuanțe vii, ce zugrăveau scene nesfârşite cu lupte şi zei, animale sălbatice şi eroi cu săbiile în mână. Dalele de pe podea străluceau, mesele lungi erau încărcate cu platouri şi pocale din aur, iar tatăl meu stătea pe tron, cu o mantie bogată de purpură pe umeri şi inele cu nestemate pe degete. Bărbia i se odihnea în palmă, în timp ce îmi cerceta chipul. Nu-mi dădeam seama la ce se gândeşte.

Stăteam în fața lui, cu Hipomene alături, iar cuvintele pe care tocmai le rostisem parcă pluteau între noi. Vorbisem fără ranchiună: o prezentare calmă a faptelor vieții şi isprăvilor mele. Am avut grijă ca glasul meu să nu trădeze nici o urmă de învinuire, lăsând doar mândria să-mi inspire discursul, în timp ce țineam capul sus şi recitam tot ce am făcut. Sala era plină, nobili bogat înveşmântați erau aşezați la mese, serviți de sclavi, în vreme ce un muzician cu o lăută cânta un cântec, subțire şi tremurător față de armoniile glorioase ale lui Orfeu. Cu toții tăcuseră la auzul declarației mele, şi acum ochii tuturor erau asupra mea.

În cele din urmă, Iasus a vorbit.

— Şi tovarăşul tău?

Hipomene mi-a aruncat o privire, înainte să vorbească.

— Eu sunt Hipomene, fiul regelui Megareus din Onchestus. Eu i-am adus Atalantei vestea despre mesajul Măriei Tale şi am condus-o până aici.

Nu-mi puteam ascunde şocul de pe chip. Fiu de rege? A ridicat uşor din umeri, de parcă n-ar fi avut nici o importanță.

Iasus a fluturat din mână către sclavii de lângă el.

— Pregătiți odăi pentru oaspeții noştri, a spus el. Au călătorit de departe. Aduceți apă să se îmbăieze. Mai întâi, Hipomene şi Atalanta, luați loc şi mâncați cu noi.

Regele nu dădea nici un semn că ar fi crezut ce am spus; nu a ținut nici un discurs de acceptare a identității mele. Curtoazia lui fadă mă irita, era genul de ospitalitate pe care ar fi oferit-o oricărui călător care venea la palat. Poate că n-ar fi trebuit să mă surprindă că lăsa să se vadă atât de puțin. Un om care a putut să aleagă soarta copilului său cu atâta răceală era cu siguranță calculat, cineva care avea să țină orice emoție ferecată în spatele unei măşti de nepătruns. După o zi de mers pe jos, m-am aşezat lângă Hipomene. Platourile cu carne friptă miroseau îmbietor, iar brânza sfărâmicioasă şi vinul rubiniu-închis erau prea apetisante ca să le pot rezista.

Tatăl meu voia să vin înapoi cu un motiv. Eu venisem încoace ca să descopăr ce puteam să iau de aici, cum m-ar fi ajutat, într-un sfârşit, sângele meu să trag foloase. Dar fireşte că regele avea propriile sale intenții şi nu părea că avea să le dezvăluie până nu era mulțumit – că eram într-adevăr fiica lui, că aveam să mă dovedesc utilă.

Frigul mi-a intrat în oase. Nu întâlnisem pe nimeni înrudit cu mine până atunci; îmi trecuse prin minte că poate avea să existe un fel de atracție, dar n-am simțit nimic.

— Unde este mama mea? am întrebat, iar limba mi s-a împleticit în cuvântul nerostit până atunci.

Iasus m-a privit rece peste masă.

— Regina a murit, cu ceva ani în urmă.

Am simțit un fior de îngrijorare din partea lui Hipomene, dar de ce aş fi jelit o femeie pe care n-o cunoscusem niciodată?

Iasus a luat o înghițitură lungă de vin şi apoi a lăsat jos pocalul, cu o precizie atentă.

— Deci, Atalanta, a spus el. Povesteşte-mi despre călătoria pe corabia *Argo*.

Se făcuse de mult noapte, când m-am dus, în cele din urmă, în dormitorul ce îmi fusese pregătit. Aşa cum ne-a fost promis, o vană era umplută cu apă caldă şi uleiuri parfumate, iar eu mi-am dat jos tunica şi am intrat recunoscătoare în apă. Iasus îmi auzise poveştile; toți bărbații de la masa noastră îşi lungiseră gâturile ca să asculte. Eram destul de încrezătoare că i-am convins pe toți.

Am lăsat apa să-mi aline muşchii obosiți, iar aburul se înălța în fuioare parfumate în jurul meu. Cu toate că trupul mi-era cuprins de o osteneală plăcută, mintea încă nu-mi stătea locului. Când apa a început să se răcească, am ieşit şi m-am înfăşurat într-o pătură moale, eliberându-mi părul din cozile strânse şi lăsându-l să-mi cadă pe spate. Am observat că fusese lăsată o rochie pentru mine, atârnată pe un scaun. O lămpiță ardea cu flacără mică, iar lumina ei se reflecta sclipitoare în liniile netede ale unei vaze de cristal. Am scuturat rochia. Nu semăna cu nimic din ce ținusem în mâini până atunci. Îmi amintea de Hypsipyle; rochia era de un albastru aprins, o nuanță asemănătoare cu aceea pe care o purtase ea, prinsă cu o închizătoare strălucitoare din argint, căzând în falduri grele până la pământ.

Am lăsat-o la loc pe scaun şi am îmbrăcat din nou tunica.

Apoi m-am dus să-l găsesc pe Hipomene.

A fost uluit să mă vadă la uşa lui.

— Ce faci aici? m-a întrebat, apoi a aruncat o privire de-a lungul coridorului, de parcă ar fi fost îngrijorat că ar putea să ne vadă cineva.

— Vreau să vorbesc cu tine. Hai să ne plimbăm.

— Acum?
— Da, acum.
Pentru o clipă, a părut gata să protesteze, dar s-a gândit mai bine. Şi-a aruncat o mantie pe umeri şi a venit după mine.
Am ieşit din palatul liniştit, în grădini. Ştiam de ce e precaut Hipomene. Asta era lumea lui, nu a mea. În pădure, eu puteam să cutreier oriunde pofteam. Cu argonauții, la fel. Aici, dacă Iasus ar fi auzit că femeia care susținea că e fiica lui iese la plimbare cu un bărbat în toiul nopții, asta ar fi fost de ajuns ca să mă alunge din nou, dacă nu şi mai rău. „Lasă-l să încerce”, m-am gândit, „am mai fost alungată la viața mea.” Fireşte, voiam să obțin lucrurile după care venisem, iar din acel motiv umblam pe furiş şi mă strecuram printre umbre, în timp ce ne grăbeam să ieşim din lumina torțelor şi să ajungem la adăpostul întunericului. Am lăsat aerul proaspăt al nopții să-mi umple plămânii. Eram atât de bucuroasă că nu crescusem între zidurile acestea.
— Şi ce părere ai despre Iasus? a întrebat Hipomene.
Undeva în grădină, susura o fântână. Noi stăteam acolo unde se adunau umbrele. Nu puteam să-i disting expresia.
— Nu cine ştie ce, am răspuns.
— Pare că te-a crezut când vorbeai despre argonauți.
Am încuviințat din cap.
— Probabil ajută că am adus cu mine un prinț, care să garanteze pentru mine. De ce nu mi-ai spus că tatăl tău e rege?
El a oftat.
— Ți-am spus că fratele meu a murit. A fost ucis de un leu, unul care ne-a chinuit cetatea necontenit. La fel ca mistrețul din Calydon. S-a dus să încerce să-l ucidă, dar fiara l-a răpus. Tatăl meu a fost distrus. A oferit tronul şi

mâna surorii mele drept recompensă oricui ar fi putut să omoare leul şi să-i răzbune băiatul.

— Tronul pe care ar trebui să-l moşteneşti tu?

A tăcut îndelung.

— Eu aveam altă mamă decât fratele şi sora mea. Tatăl meu m-a crescut în palatul său, dar n-a fost niciodată la fel. Eu am ieşit cu fratele meu în ziua când a murit. N-am putut să-l salvez. Când m-am întors să le spun că a murit, şi leul încă e liber, am ştiut că, în ochii tatălui meu, sunt un netrebnic. Am plecat. Am vrut să devin mai puternic şi n-aş fi reuşit niciodată dacă aş fi rămas acolo, unde toată lumea credea că eu ar fi trebuit să fiu cel mort.

Mi-am amintit de Medeea, în peştera ei nupțială, când mi-a spus că sunt la fel ca ea, că amândouă suntem fiicele unor tați care nu ne-au vrut. Eu mă retrăsesem atunci, căci nu voisem să găsesc nici o asemănare între noi. Găseam mai multă compasiune în suflet pentru Hipomene. Poate grație sincerității şi firii sale deschise, sau poate că mă mai înmuiasem de atunci.

— Trebuia să fie recunoscător că ai supraviețuit, am spus eu.

El a râs încet, fără amărăciune.

— Acum nu mai contează. Cred că Iasus te va recunoaşte mâine, a spus apoi, schimbând repede subiectul.

Eu am pufnit dispreţuitor.

— Poate că el mă va recunoaşte. Dar eu n-o să-l recunosc niciodată pe el.

— Dar o să-ți fie de folos. Şi fiul tău poate să ducă o viață mai bună. A dat să spună mai mult, apoi a şovăit. Pot să te întreb ceva despre Parthenopaeus?

Adierea mi-a ridicat părul, mângâindu-mi ceafa.

— Eu te-am întrebat despre trecutul tău, poți să întrebi şi tu despre al meu.

— De fapt, nu e tocmai despre Parthenopaeus, a zis el. Mă întrebam... dacă n-ar fi murit Meleagru, ce s-ar fi întâmplat?

M-am înconjurat cu brațele, bucuroasă de întunericul care mă ferea de ochii lui.

— Orice s-ar fi întâmplat, aveam de gând să plec din Calydon după vânătoarea mistrețului.

— L-ai iubit?

M-am întrebat dacă ar fi avut îndrăzneala să mă întrebe asta în cazul în care am fi fost în palat.

— Niciodată. Tot timpul, cât am fost pe *Argo*, am fost bucuroasă că e însurat. Am fost bucuroasă că, la sfârşitul expediției, putea să se ducă acasă la nevasta lui, că ştiam că va exista un sfârşit, am explicat eu şi m-am întrebat dacă asta mă făcea să par cu inima de piatră. Am crezut că şi el simte la fel, dar a spus că vrea s-o părăsească. Eu i-am spus să nu facă asta.

— De ce?

— Artemis m-a avertizat, înainte să părăsesc pădurea, că există o profeție: dacă m-aş mărita vreodată, m-aş pierde. Am promis că n-o voi face. Oricum, nu aveam de gând să mă mărit; nu mi s-a părut cine ştie ce pierdere.

— Dar Meleagru...

— Nu m-aş fi măritat niciodată cu el, cu sau fără profeție.

Fusese un abandon nesăbuit şi entuziast, iar eu riscasem crezând că voi scăpa basma curată.

— Atâția argonauți erau însurați, atâția trebuie că au lăsat copii în urma lor. Nu m-am purtat mai rău decât oricare dintre bărbați. Mai bine, de fapt, fiindcă eu nu l-am părăsit pe Parthenopaeus.

— Eşti mai bună şi decât tatăl tău, a spus el, cu blândețe.

— Şi tu eşti mai bun decât al tău. Puțini bărbați sunt în stare să ucidă singuri un leu. Probabil erai tânăr şi neîncercat. N-a fost vina ta.

— Îți mulțumesc, a spus el şi s-a oprit, după care a continuat. Ție leul nu ți-ar fi pus nici o problemă, fireşte.

Era genul de lucru pe care l-ar fi spus Meleagru, doar că el ar fi râs. Hipomene avea ceva mai dulce, o sinceritate care era pe cât de blândă, pe atât de dezarmantă.

— Fireşte.

Orice urmă de tensiune dintre noi se risipise. Eram foarte bucuroasă că a venit cu mine în locul acesta straniu, care ar fi putut să-mi fie cămin.

— Cred că acum pot să dorm. Hai să ne întoarcem înăuntru.

Am făcut la fel de puțin zgomot la întoarcere ca atunci când am ieşit. I-am spus noapte bună şi m-am strecurat înapoi în camera mea. Patul era prea moale, iar aşternuturile, prea luxoase. Nimic nu era cum trebuie. Am ațipit şi m-am tot trezit din când în când, până ce lumina zorilor mi-a scăldat odaia.

*

Am mijit ochii la țintele din depărtare, vopsite pe bucăți din lemn, apoi m-am uitat din nou la regele Iasus. Era flancat de curteni, un pâlc de nobili adunați să privească. A ridicat mâna să se facă linişte, iar vocea lui a tunat în curtea deschisă.

— Zvonurile despre Atalanta au ajuns la palatul nostru cu ceva vreme în urmă. Au fost voci care insistau că o femeie a pornit alături de bravii argonauți, că priceperea ei în mânuirea arcului este fără egal, chiar şi în rândul bărbaților. Nu s-a mai văzut niciodată o femeie ca ea. Explicația forței şi priceperii ei era că a fost crescută departe de ochii oamenilor, la adăpostul pădurii, cu zeița Artemis drept învățătoare. Când soția mea a dat naştere unei fetițe, am lăsat-o pe versanții muntelui ce dă spre pădurea aceea. Aveam nevoie de un fiu care să-mi moştenească tronul, aşa

că pe fată am lăsat-o în voia sorții. Acum, în fața noastră stă o femeie care susține că ea este Atalanta, că a navigat pe *Argo* şi l-a însoțit pe Iason în căutarea Lânii de Aur, şi că este fiica mea. Nu mi-a fost dăruit un fiu, dar s-ar zice că Parcele mi-au trimis o fiică pe potriva oricărui fiu cu care aş fi putut să fiu binecuvântat.

A făcut o pauză, lăsând loc unei tăceri dramatice.

— Iată şansa să dovedeşti că eşti, într-adevăr, Atalanta şi fiica mea, femeia care poate să tragă cu săgeți mai bine ca orice muritor şi pe care numai Artemis însăşi o întrece.

În rândul mulțimii s-a iscat un murmur de anticipare.

Discursul lui mă irita. Cât de uşor vorbea despre cum mă lăsase să mor. Viața mea nu valorase nimic pentru el până acum, când s-a gândit că putea să facă din mine un spectacol pentru publicul său, că eu aveam să dau o reprezentație în fața lor, ca să-mi dovedesc valoarea. Am lăsat mânia să crească în mine şi apoi să se domolească, închegându-se sub forma unei hotărâri de neclintit. Nu erau pregătiți pentru ce puteam să fac. Habar nu aveau cine sunt eu de fapt.

— Artemis mi-a arătat chiar ea cum să cioplesc arcul acesta, am răspuns, dându-l jos de pe umeri şi ținându-l sus, să-l vadă toată lumea. Ea m-a învățat cum să-l folosesc.

M-am uitat la Hipomene, care îmi zâmbea la rândul lui. Am simțit încrederea lui în mine, caldă şi statornică. Apoi m-am întors, am potrivit săgeata şi am întins coarda. Am ținut-o nemişcată pentru o clipă, urmând exemplul lui Iasus, cu tăcerea de efect. Simțeam cum îşi țineau cu toții răsuflarea.

Apoi am slobozit-o, lăsând-o să descrie un arc simplu şi desăvârşit, până în mijlocul primei ținte. Cu o mişcare lină, am scos următoarea săgeată din tolbă, am țintit şi am tras.

Iar şi iar, cu o mişcare atât de exersată şi de abilă, încât abia dacă o remarcam. Corpul meu era fluid, controlat, se mişca în ritmul instinctelor pe care mi le rafinasem încă din copilărie.

S-a terminat într-o clipită. Fiecare dintre săgeţile mele se înfipsese adânc în inima unei ţinte. Când m-am întors, am văzut exultarea de pe chipul lui Iasus şi uluirea mulţimii pe care o adunase.

Eram cuprinsă de o euforie care mă furnica pe dinăuntru; după atâta timp petrecut la vânătoare doar eu cu Aura, aveam impresia că zilele victoriilor publice erau de mult apuse. Aşa că nu am tresărit când Iasus m-a luat de încheietură şi mi-a ridicat braţul în aer, noi doi, unul lângă altul în faţa mulţimii.

— Nici o altă femeie din lume nu poate să reuşească o asemenea ispravă, a declarat el, iar eu am vrut să-i spun că nici vreun bărbat nu-mi este pe potrivă, dar mi-am muşcat limba. Este fără îndoială Atalanta, din echipajul argonauţilor, campioana lui Artemis, aşadar, o cred că îmi este fiică. Prin urmare, o accept ca fiind a mea, unicul meu copil, sânge din sângele meu.

S-a pornit un ropot de aplauze. Am surprins privirea lui Hipomene, care părea uşor îngrijorat de cuvintele lui Iasus, poate anticipându-mi mânia. Însă pentru asta venisem aici. Aveam statutul numelui său, acces la privilegiile şi puterea lui, întocmai cum îmi doream.

Însă el nu terminase.

— Oricine se va însura cu fiica mea îmi va moşteni regatul, a spus el, iar la auzul acestor cuvinte, am început să înţeleg cât de greşit calculasem totul. Trimiteţi soli cu vestea că îi caut un soţ curajoasei şi frumoasei Atalanta.

Mi-am smuls încheietura din mâna lui, cu mai multă forţă decât am vrut, iar el s-a clătinat uşor. Pieptul încă îmi

tresălta de încântarea pe care o simţisem cu doar câteva clipe în urmă, de fiorul propriei forţe, de entuziasmul meu neînfricat.

— Am jurat că nu mă voi mărita, am zis eu, cu glas puternic şi limpede, cât să mă audă toţi ascultătorii adunaţi. Nu există bărbat care să-mi fie vreodată pe potrivă.

Îl vedeam pe Iasus cum îşi recapătă sângele-rece.

— În pădure, poate îţi permiteai să trăieşti aşa. Însă te-ai întors aici, vrând să-ţi revendici dreptul din naştere. Eşti fiică de rege, şi dreptul din naştere e căsătoria. Va trebui să cutreierăm Grecia în lung şi în lat ca să găsim un peţitor demn de mâna ta, a zis, cu un rânjet pe faţă, dar fii convinsă că îl vom găsi.

Simţeam că toată lumea îşi ţine răsuflarea, iar tăcerea dintre noi era ascuţită ca o lamă de cuţit.

Mi-am recăpătat şi eu sângele-rece şi am vărsat o provocare zeflemitoare în cuvintele pe care le-am rostit.

— Găseşte un bărbat care mă poate întrece la alergat; acela e singurul bărbat cu care mă voi mărita.

Iar el a zâmbit. S-a întors cu faţa la mulţime şi a desfăcut braţele într-un gest expansiv.

— Acesta să fie mesajul cu care plecaţi de aici, a ordonat el. Vom ţine o întrecere de alergare, iar bărbatul care poate să alerge mai repede ca Atalanta va câştiga mâna fiicei mele. Apoi a zăbovit aproape iubitor asupra următoarelor cuvinte. Orice bărbat care pierde întrecerea îşi va pierde şi viaţa. Asta să fie provocarea. Aşa vom găsi un soţ care să merite mâna fiicei mele.

În mulţime s-a stârnit o zarvă entuziastă. Iasus s-a îndepărtat de mine, dar eu am rămas împietrită, uitându-mă lung la Hipomene şi întrebându-mă ce ar trebui să fac acum.

27

— O să plec, i-am mormăit.

Ne plimbam prin livezile palatului, cu pomi încărcați cu pere coapte şi mere ce creşteau din belşug, precum şi rodii de un roşu aprins, care atârnau grele pe crengi. Praful se stârnea în jurul sandalelor mele ponosite, cu fiecare pas agitat. Tânjeam să merg mai repede, să ajung printre copacii care creşteau liber, nu captivă în luxul acesta meticulos întreținut.

— A fost o nesăbuință să vin aici, de la bun început.

— Putem să plecăm acum, înainte să sosească vreun pretendent plin de speranță, a zis Hipomene. Hai să fugim şi gata.

Imaginea chipului îngâmfat al lui Iasus mi-a apărut în minte şi mi-am încleştat maxilarul.

— Şi să mă păcălească atât de uşor?

Hipomene mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Dacă pleci, n-o să primească ce vrea.

— Poate că da. Poate că pentru el e doar un joc. Crede că ori va ajunge să mă ofere drept trofeu la concursul lui, ori că m-a pus pe fugă, prea înfricoşată ca să concurez.

— Dacă te crede prea înfricoşată ca să concurezi, habar n-are cine eşti.

— Nici un bărbat nu poate să câştige în fața mea, am spus. Poate că n-o să găsească pe nimeni care să rişte măcar.

— O să vină destui, a zis Hipomene. Toată lumea o să vrea s-o vadă pe femeia care susține că e din rândul argonauților.

„Şi toți bărbații o să vrea să mă învingă”, m-am gândit eu. Era o ocazie cu care s-ar delecta. O şansă să mă pună la punct, să-i arate femeii care se crede la fel de bună ca eroii că ea nu poate ține pasul cu ei.

— O să particip la întrecere.
— Serios?
— Ce am de pierdut? O să întrec orice bărbat suficient de prost cât să încerce.
— Iasus o să-i ucidă pe toți.
— E alegerea lor să participe. O să-i arăt lui Iasus că nimeni nu mă poate învinge. O să vadă că nu sunt o fiică pe care s-o poată controla.
Hipomene părea tulburat.
— Eu n-am încredere în rege. Dacă găseşte o cale să te saboteze?
Am clătinat din cap.
— M-a subestimat. Crede că nu sunt destul de iute. Nu-şi dă seama ce pot să fac, nici chiar după ce i-am arătat.
— Şi când o să rămână fără pretendenți dispuşi să-şi rişte viața?
— Atunci eu o să-mi stabilesc condițiile, am răspuns şi am început să simt o undă de entuziasm. E mai bine decât orice aş fi putut să cer. Cursa asta o să dovedească dincolo de orice îndoială cine sunt cu adevărat. O să devin legendară în întreaga Grecie. Dacă Iasus e disperat după un moştenitor, ei bine, atunci eu am deja un fiu.
— O să-l accepte pe Parthenopaeus? a întrebat Hipomene, cu glas şovăielnic.
— O să-l accepte, după ce o să înving toți concurenții pe care poate să-i găsească şi o să înțeleagă cum sunt eu cu adevărat.
— Deci n-ai de gând să pleci? Rămâi să te întreci cu ei?
M-am oprit din mers. În depărtare, vedeam bărbați lucrând în podgoriile de dincolo de palat, cărând coşuri grele cu struguri, sub soarele pârjolitor. Şi mai departe se vedeau munții, iar cu mult în spatele lor, ştiam că marea întinsă scânteia în lumina aurie, iar valurile se învolburau cu mici

creste albe, înspumate. O lume întreagă dincolo de munți, gata să fie cucerită.

— O să mă întrec cu ei.

— Atunci n-o să-ți urez nici noroc, nici să ai parte de grațiile zeilor, a spus Hipomene. N-ai nevoie de aşa ceva. O să-i învingi pe toți.

Ştiam că e convins de ceea ce spune, aşa că m-am întrebat de ce tot părea încă îngrijorat şi pe când rostea acele cuvinte.

În zilele ce au urmat, mă furişam de pe domeniul regal înainte de ivirea zorilor şi alergam încetişor până când ajungeam destul de departe cât să ştiu că n-o să mă vadă nimeni de la palat. Atunci îmi dădeam frâu liber să alerg, să mă depăşesc singură, să încerc să fug mai departe şi mai iute, până ce simțeam că tălpile îmi zboară peste pământ, de parcă aş fi putut să fac un salt peste versanții abrupți ai munților şi să zbor peste întinsul mărilor.

Numai Hipomene ştia unde merg. Mă aştepta să mă întorc la punctul de plecare, cu o butelcuță cu apă rece şi proaspătă, pe care o dădeam pe gât recunoscătoare şi îmi turnam ce mai rămânea pe fruntea scăldată în sudoare, râzând însuflețită. Ştiam că e neliniştit, că bănuia vreun fel de viclenie din partea lui Iasus, însă eu ştiam că n-am de ce să-mi fac griji.

Eram încrezătoare că vor veni destui pretendenți; era tocmai felul de provocare care s-ar fi adresat direct orgoliilor lor. Când au început să sosească, erau întocmai aşa cum mă aşteptasem. Bărbați viguroşi şi sănătoşi, care străluceau de viață; bărbați crescuți cu profesori care să-i învețe să se lupte cu săbiile, genul de bărbați care veneau în grupuri să vâneze în pădurea mea, sunând din corni şi lăsându-şi câinii să alerge liberi. Bărbați care credeau că lumea le

aparține, care își închipuiau că eu sunt doar un alt trofeu pe care puteau să-l câștige.

Când s-au adunat douăzeci și patru, Iasus a dat ordin ca prima întrecere să aibă loc în dimineața următoare. Trebuiau să se împartă în două grupuri, a poruncit el. Cei mai nerăbdători aveau să se întreacă în prima zi. Orice bărbat care nu putea ține pasul cu mine avea să-și piardă capul la stâlpul de sosire. Dacă nu avea să existe un câștigător între primii doisprezece, al doilea grup urma să primească o șansă în ziua următoare.

I-am remarcat pe cei care vociferau să fie în primul grup, care se îmbrânceau să ajungă în față. Cei mai zgomotoși, cei mai nerușinați, ale căror glasuri răsunau în sala cea mare în fiecare seară, când concurau să spună poveștile cele mai impresionante.

— S-a stabilit, a tunat vocea lui Iasus printre ei. Vă veți întrece în zori.

Am dormit neîntoarsă în noaptea aceea. În ziua următoare, când am ieșit sub cerurile tivite cu fuioare trandafirii, părea că și pretendenții dormiseră bine. Nici unul dintre ei nu-și trăda vreo emoție; nu aveau nici o umbră întunecată sub ochi, care să dezvăluie o noapte petrecută foindu-se în pat.

Fusese pregătită o pistă pentru întrecere, cu stâlpi înalți, înfipți în pământ, ca să marcheze traseul. Acesta avea să ne ducă printr-o vale lungă și verde, cu munții înălțându-se în jurul nostru, fioroși și abrupți. Nu aveau unde să fugă, din momentul în care începeau să priceapă cât de lipsită de speranță le era sarcina. Spectatorii s-au dus la locurile lor, iar în aer s-a înălțat un zumzet de discuții nerăbdătoare, speculații binevoitoare despre care dintre bărbați avea să iasă victorios.

Pretendenții au început să-şi ocupe locurile. Înainte, îi văzusem ca pe o gloată gălăgioasă, un grup de bărbați răsfățați şi aroganți pe care puteai să-i schimbi fără probleme unul cu altul, însă acum începeam să observ diferențele dintre ei: unul cu un zâmbet lejer şi un nas care se vedea că a fost rupt la un moment dat, altul cu o expresie dispreţuitoare şi o linie a maxilarului atât de cizelată, încât parcă era sculptat în marmură, altul cu ochii călduroşi şi plini de speranță, şi încă unul cu o cicatrice albă, zimțată de-a latul brațului. Aceşti bărbați erau tineri, convinşi, fără îndoială, de isprăvile lor trecute că vor avea succes şi acum. Din senin, mi s-a făcut milă de ei.

Înainte ca Iasus să apuce să vorbească, am ridicat brațul şi le-am cerut atenția.

— Asta e ultima voastră şansă, am zis eu. Am făcut parte dintre argonauți, am alergat alături de cei mai mari eroi în viață de pe meleagurile noastre, bărbați care erau fii de zei. Nici unul dintre ei n-a putut să mă prindă; eram mai iute decât toți. Vă rog să țineți cont de avertismentul meu; nici unul dintre voi nu trebuie să participe la întrecerea asta. Mergeți acasă acum, până nu e prea târziu.

În liniştea scurtă care a urmat, am crezut că m-am făcut auzită. Însă doar câteva clipe mai târziu, din rândul bărbaților au izbucnit râsete, care i-au cuprins apoi şi pe spectatorii adunați. Numai Hipomene rămăsese serios.

Mi-am amintit povestea pe care mi-au spus-o nimfele despre Artemis, dreaptă şi răzbunătoare, cum l-a transformat pe vânătorul Acteon într-un cerb, astfel încât propriii săi câini să-l sfâşie drept pedeapsă pentru insolența față de zeiță. Simțeam gust de sânge în gură.

— Nici măcar n-o să încep să alerg până când ultimul dintre voi nu ajunge la stâlpul de la jumătatea traseului, am scuipat eu. Tot nu veți avea nici o şansă.

Bărbații n-au făcut decât să râdă şi mai tare.

Iasus a ridicat din sprâncene.

— Atalanta v-a oferit un avantaj generos. Primul dintre voi care ajunge la linia de sosire înaintea ei va fi ginerele meu. Dacă ajunge ea prima, veți muri.

Cu toții s-au aşezat pe poziții. A răsunat cornul. Bărbații au țâşnit în vale, dând iute din picioare, sărind peste pământ cu paşi mari.

Eu stăteam şi mă uitam la ei. Simțeam privirea lui Iasus asupra mea, curioasă. Am zâmbit, lăsând mânia să se umfle în mine, metal topit în venele mele. Grupul de alergători era strâns, un nod de bărbați unul pe potriva altuia. Când s-au apropiat de stâlpul de la jumătatea traseului, gata să se întoarcă, m-am lăsat pe vine. Simțeam pământul moale sub tălpi, iar adierea era călduță în razele soarelui de dimineață. Când ultimul dintre ei a cotit, am țâşnit şi eu înainte.

Peisajul trecea pe lângă mine ca prin ceață. Am întrezărit chipurile lor pe când alergau înapoi în josul văii, spre linia de sosire, o străfulgerare de guri deschise şi ochi căscați. Fără nici un efort, am mărit viteza. Am țâşnit în jurul stâlpului de la jumătate, am văzut norul de praf din urma picioarelor alergătorilor chiar în fața mea, iar apoi am ajuns în mijlocul lor, strecurându-mă printre coatele lor ieşite în afară şi picioarele care goneau frenetic, inspirând căldura şi sudoarea preț de o clipă, după care am ieşit din nou în aer curat, lăsând în urmă tunetul insistent al paşilor lor. În fața mulțimii, Iasus a rămas cu gura căscată când m-a văzut cum trec înainte, iar bărbații, disperați, s-au pierdut în urma mea.

Mă învârteam în jurul stâlpului de sosire, îmbujorată de triumf. Groaza situației lor i-a izbit din plin pe alergători, şi au început să se împrăştie, bărbații care cu doar câteva clipe în urmă pufniseră la gândul că ar putea să le fie frică.

Soldații lui Iasus înaintau fără remuşcări. I-am aruncat o privire regelui, cu chipul acum impasibil, în timp ce îi urmărea pe pretendenții osteniți cum se străduiesc să fugă, doar ca să fie prinşi, unul câte unul, de gărzi.

Când soarele s-a înălțat peste copaci, lumina dimineții s-a revărsat în vale. Din locurile lor înfrunzite, păsările au început să cânte. Suspinele şi rugămințile chinuite erau un contrapunct discordant la corul lor.

Bărbatul cu nasul rupt s-a răsucit şi s-a smuls din strânsoarea unui soldat, năpustindu-se înainte ca să scape, iar sunetul răsuflării sale era ascuțit şi chinuit în timp ce fugea. Alt soldat a aruncat sulița şi i-a străpuns umărul bărbatului. Am auzit urale din partea spectatorilor, când a căzut.

L-am văzut pe Hipomene că întoarce privirea, însă eu nu-mi puteam desprinde ochii de la bolovanul unde fiecare dintre ei era adus şi forțat să îngenuncheze, cu ceafa moale dezgolită. Lama securii sclipea în soare, când călăul o ridica deasupra capului. Scotea un sunet dezgustător când spinteca deodată şi carne şi os.

Mai văzusem bărbați murind; eu însămi trăsesem săgeata fatală de mai multe ori decât puteam să număr. În înflăcărarea luptei, nu tresărisem niciodată. Însă nu mai fusesem martoră la o asemenea paradă de ucideri cu sânge-rece. Cu toate astea, vrusesem să-i văd umiliți; vrusesem să-i văd pedepsiți.

Iasus era neclintit. Dacă era furios că îmi dovedisem spusele, nu a arătat acest lucru. Când a murit şi ultimul dintre pretendenți, s-a întors cu fața spre mulțime. Atmosfera jovială făcuse loc unei senzații mai întunecate, sălbatice.

— O să le aşezăm capetele în fața palatului, a anunțat Iasus. Dacă nici mâine nici un bărbat nu va câştiga, o să

facem la fel cu capetele lor, drept avertisment pentru viitorii concurenţi. Bărbaţii aceştia au crezut că sarcina dinaintea lor va fi uşoară. Cei care aleargă mâine ştiu acum că nu-i aşa. Bărbatul care o va învinge pe Atalanta trebuie să fie mult mai bun decât concurenţii de astăzi; trebuie să fie un bărbat de o pricepere şi o viteză extraordinare. Trimiteţi iarăşi vorbă! Răspândiţi vestea despre ce s-a întâmplat astăzi aici. Nici un bărbat obişnuit n-o poate învinge pe fiica mea. Ginerele meu trebuie să fie unul dintre cei mai voinici eroi din toată Grecia.

Dacă sperasem că asta va fi de ajuns, că aceste douăsprezece morţi îi vor arăta lui Iasus cât de inutil era planul său, acum înţelegeam că am greşit. Asta nu avea decât să-l îmboldească mai departe, să facă întrecerea şi mai captivantă.

M-am gândit cum ar fi să fac asta iar şi iar. Câte morţi va mai trebui să văd până când va renunţa.

Iasus s-a îndepărtat ţanţoş. Mantia lui, de un stacojiu aprins, îi flutura în urmă. Mulţimea a început să se împrăştie, iar gărzile, să adune trupurile neînsufleţite ale pretendenţilor.

Eu am început să merg de-a lungul pistei. Nu ştiam sigur încotro merg, dar nu suportam să mă întorc la palat.

Hipomene m-a atins uşor pe umăr.

— Tu le-ai spus să nu se ia la întrecere cu tine, a zis el. Au ştiut care e pedeapsa.

— Ştiu.

M-am sprijinit de un bolovan şi mi-am întors faţa către soare.

— Poate că Iasus supraestimează numărul celor care vor mai fi dispuşi să încerce.

— Întotdeauna sunt bărbaţi care vor să-şi facă un nume. Poate nu la fel de mulţi ca aceştia, tineri, aroganţi şi

amăgiți. Vor veni cei neîndurători, care nu se dau în lături de la nimic ca să-şi asigure nemurirea în legende, bărbați brutali, în căutarea gloriei, bărbați care vor să fie cu orice preț la fel de faimoşi precum Heracle.

Pentru Heracle, prețul plătit fusese viața nevestei şi a fiicei sale. Vieți nevinovate, femei ale căror nume nu vor fi amintite niciodată la fel ca al lui, sacrificate în flăcările care au forjat destinul unui erou.

— Aşadar, bărbați care cunosc miza, am spus eu.

— Asta înseamnă că o să te întreci în continuare? Merită măcar?

Am auzit o uşoară tristețe în vocea lui. Probabil detestase să vadă execuțiile chiar mai mult decât mine.

— Dacă merită, ca să cumpăr libertatea mea şi siguranța fiului meu? Cred că da.

M-am oprit, încercând să înăbuş întrebarea sâcâitoare dacă aceasta era lumea în care voiam să crească Parthenopaeus.

Mă durea capul. Poate că acum îmi doream să nu fi venit niciodată aici, dar o făcusem, iar acum era prea târziu ca să mai plec. Şi ştiam că oricine ar fi venit nu ar fi putut să mă întreacă niciodată. Dacă şi ultimul erou al Greciei trebuia să moară aici, atunci aşa să fie.

Nu aveam de gând să renunț. Aveam să câştig.

La întoarcere, hotărârea aceasta mi-a călăuzit paşii pe lângă spectacolul înspăimântător pe care îl ordonase Iasus în fața palatului. Am şovăit, doar puțin, când am văzut în sala cea mare chipurile pretendenților din al doilea grup. Erau aşezați în jurul unei mese lungi din lemn, cu mâncarea dinaintea lor neatinsă, fără vreun pic din camaraderia sau râsetele din seara precedentă. M-am oprit înainte să intru de tot în sală şi m-am întors pe călcâie. Nu aveam să mănânc acolo.

Afară, în curte, statui ale unor tineri erau dispuse în cerc, pe margini, iar fiecare ținea sus câte o torță aprinsă. Coloanele erau înfăşurate în flori, şi deasupra mea stelele sclipeau pe cer. Totul era atât de liniştit.

Am auzit paşi uşori în spatele meu şi m-am întors, aşteptându-mă să fie Hipomene. În schimb, era unul dintre pretendenți, cu chipul chinuit.

— Ce faci aici? am întrebat.

— N-am putut să rămân înăuntru.

Chipul său arăta dureros de tânăr în lumina flăcărilor.

— De ce ai venit aici?

A ridicat din umeri. Vedeam cum îi tremură chiar şi în timp ce încerca să arboreze o expresie plină de curaj.

— Tatăl meu m-a trimis, a spus. Sunt fiul lui cel mai mic, nu-i sunt de nici un folos. „Du-te şi fă o partidă bună", mi-a spus. „Sau nu te mai întoarce deloc."

Gura i s-a schimonosit şi m-am gândit că poate încearcă să nu plângă.

— Du-te, l-am îndemnat eu încet. Am aruncat o privire în jur, să mă asigur că nu ne-a văzut nimeni. Fugi acum, cât ceilalți se ospătează.

— După ce s-a întâmplat azi, regele a pus gărzi pe fiecare drum care iese din cetate, altfel n-ar mai avea nici un concurent. Şi în plus, unde să mă duc? Tatăl meu n-o să mă primească înapoi dacă dau greş. Şi... şi asta o să se întâmple.

— Atalanta?

Era Hipomene, care venea din grădină spre curtea unde stăteam noi.

— Ai face bine să te întorci, i-am spus tânărului. Înainte să observe careva că lipseşti.

A înghițit în sec, un sunet dureros, iar apoi şi-a îndreptat umerii. A dat din cap spre mine şi a plecat.

— Ce a fost asta? a întrebat Hipomene.
— Nici măcar nu voia să participe la întrecere. Băteam darabana cu degetele pe buza bazinului mic din piatră de lângă mine. Tatăl lui l-a obligat să vină.
— Aşa or fi venit şi alţii, a spus Hipomene. Nici unul dintre ei nu s-a oferit să fie în primul grup. Dacă vreunul dintre bărbaţii aceia ar fi câştigat, aceştia ar fi putut să se ducă înapoi acasă.
— Dacă ar fi fost primiţi înapoi fără să reuşească.
Hipomene a schiţat un zâmbet cam trist.
— Trebuie să existe şi învinşi. E un concurs.
— Iar eu n-o să fiu unul dintre ei, am zis şi am ridicat braţele. Ce altceva să fac?
Şi-a frecat ceafa şi am observat cum i se mişcau lin muşchii braţelor pe sub piele. Forţa lui era tăcută şi discretă, nu ca a pretendenţilor care se întindeau şi îşi flexau muşchii în dimineaţa asta înainte de cursă, mergând ţanţoş prin faţa mulţimii, ca păunii iubiţi ai Herei. Părea obosit, mult mai istovit de evenimentele de peste zi decât îmi dădusem seama, dar chiar şi aşa, căuta o vorbă bună, o amabilitate.
— Credeam că ai hotărât ce să faci. S-a schimbat ceva, de fapt?
Am strâns din buze şi am căzut pe gânduri. Un liliac bătea din aripi deasupra noastră, iar în iarba înaltă ţârâiau greierii. Îmi doream să fiu departe, departe de torţele luminoase şi de sculpturile cu detalii fine. Departe, unde întunericul îmi era un prieten cunoscut. Nu ca aici, unde se întâmplau lucruri îngrozitoare şi la lumina zilei, unde monştrii zâmbeau sub chipurile omeneşti.
— Cred că ar fi mai bine ca Parthenopaeus să crească fără un sfanţ decât să ajungă un om ca tatăl meu. Dar... Am întors privirea de la Hipomene şi m-am uitat spre hăul

amorf al grădinilor întunecate. Nu pot să-i las să spună că Atalanta a fugit de întrecere. Numele meu e rostit peste tot, aşa cum mi-am dorit să fie. Trebuie să particip. O să spună că am fost o laşă, că temperamentul meu femeiesc nu s-a putut ridica la înălțimea provocării. E mai rău decât să fiu uitată. Aş fi făcută de ruşine, am zis şi am scos un oftat adânc. Dar mi-aş dori să nu fie nevoie să moară cu toții.

El a întins mâna şi mi-a pus-o pe umăr.

— Nu e vina ta.

Atingerea lui era caldă.

— Pe poteca de dincolo de livezi, e un templu al lui Artemis, am spus eu. L-am văzut mai devreme. Mă duc acolo acum.

— E o idee bună.

— Ne vedem la răsărit, am spus şi m-am grăbit să mă afund în întuneric.

Cu cât mă îndepărtam mai mult de palat, cu atât mai mult făcliile erau înghițite de noapte şi cu atât mai bine mă simțeam. Am coborât pe poteca prăfuită, pe lângă pomii cu fructe, până când am văzut altă lumină în fața mea. Flacăra ce ardea în fața templului zeiței.

Era o construcție modestă, simplă şi fără pretenții. Aruncasem o privire înăuntru, când mai trecusem pe lângă ea, dar evitasem să intru. Acum era părăsită, şi flacăra singură dansa în bolul puțin adânc, iar moliile roiau în lumina sa caldă.

M-am strecurat printre cele două coloane din piatră din față. Înăuntru, aerul mirosea a cedru, o aromă liniştitoare de pădure. În mijloc se înălța o statuie a lui Artemis. Era puțin stângace, dar am simțit oricum un fior în suflet. Parcă trecuse o viață de când o văzusem ultima oară. Nu ştiam dacă aveam să mai dau vreodată ochii cu ea.

Ştiam ce ar face ea dacă ar fi cineva suficient de nesăbuit încât să o provoace. N-ar avea nici un dram de milă.

Am aşteptat acolo multă vreme, stând în umbre, adunându-mi hotărârea. Fusesem printre prea mulţi oameni, trăisem prea mult timp după regulile lor. Asta îmi înceţoşa vederea, îmi rodea încrederea şi siguranţa şi mă făcea să-mi pun la îndoială instinctele care mă ţinuseră în viaţă în toţi aceşti ani. Trebuia să-mi amintesc cine sunt, cine am fost dintotdeauna. O femeie neînfricată.

M-am trezit fără vreun sentiment de nerăbdare sau de entuziasm, doar cu o senzaţie de inevitabilitate. Aveam să fac ce trebuia, dar nu simţeam nici o plăcere la gândul de a trimite încă doisprezece bărbaţi la moarte.

Jos, pe pista pentru întrecere, am zărit aceeaşi mulţime, acelaşi şir de gărzi, aceeaşi secure întinsă pe bolovanul neted, care purta încă petele de ieri.

Erau acolo şi cei doisprezece bărbaţi, un grup tăcut şi supus, fiecare rătăcit în propria-i concentrare intensă. Unii dintre ei ridicau privirea spre cer, poate chemând zeii în ajutor, în timp ce alţii se uitau în pământ.

Eu mă mişcam de pe un picior pe altul acolo unde stăteam, prea plină de o energie agitată ca să stau locului. Abia aşteptam să se termine.

Când Iasus a făcut un pas în faţă, am avut o senzaţie de uşurare. Şi-a făcut declaraţiile, ne-a amintit tuturor ce se întâmplase cu o zi în urmă şi la ce sarcină grozavă se înhămau pretendenţii.

Însă în dimineaţa asta, tocmai când alergătorii îşi ocupau locurile lângă mine, iar vestitorii ridicau trompetele la gură ca să dea semnalul de start, s-a auzit o voce, care a strigat:

— Şi eu o provoc pe Atalanta! Lăsaţi-mă şi pe mine să alerg.

Glasul mi-era cunoscut, dar nu părea cu putinţă. Groaza m-a împiedicat să mă întorc şi să găsesc confirmarea.

S-a auzit un freamăt de râs în vocea lui Iasus, când a vorbit.

— Hipomene? Vrei să te oferi să fii bărbatul Atalantei?

— Vreau.

Am închis ochii, şi fiecare tendon din corpul meu îşi dorea ca Hipomene să se oprească.

— Sunt un pretendent demn de fiica Măriei Tale, a zis Hipomene. Sunt fiu de rege. Am luat parte la celebra vânătoare a mistreţului din Calydon.

— Şi poţi să alergi?

Din rândul spectatorilor s-au auzit chicoteli.

— Pot, a zis, dar eu ştiam, şi o ştia şi el, că îl întrecusem de nenumărate ori. Iar dacă va fi să câştig, a continuat el, vă cer să-i lăsaţi pe ceilalţi pretendenţi să scape nevătămaţi.

— Accept provocarea ta, Hipomene. Poate că zeii îţi zâmbesc astăzi, a adăugat Iasus, cu o voce mieroasă.

Spre groaza mea neîncrezătoare, Hipomene a venit şi s-a ghemuit lângă mine.

Strigătul s-a auzit înainte să apuc să fac ceva.

— Concurenţi, fiţi gata!

28

— Ce faci? am şuierat eu în secundele îngheţate care au urmat.

— În felul ăsta, nimeni nu trebuie să moară.

Privirea lui a susținut-o pe a mea preț de o clipă chinuitoare, o străfulgerare puternică de apropiere înainte să sune trompetele şi alergătorii să țâşnească înainte, propulsați ca săgețile dintr-un arc. M-am lăsat pe călcâie, urmărind praful cum se învolburează în jurul gleznelor bărbaților. Mă simțeam de parcă mi-ar fi stors cineva tot aerul din piept. Ce l-o fi apucat? Cuvintele lui îmi apăreau repetat în minte: „Nimeni nu trebuie să moară”. Credea oare că îl voi lăsa să câştige? Atât de convins era de prietenia noastră, încât îşi punea viața în joc pentru ea?

Hipomene era mai iute decât ceilalți, trecând lejer în față. Grupul a rămas în urmă, şi eu mi-am pironit privirea asupra lor, aşteptând clipa când aveau să treacă de stâlpul de la jumătatea traseului. Corpul îmi fremăta de nerăbdare, şi mintea mi s-a golit de orice gând în afară de cel legat de alergare.

M-am năpustit înainte, cu paşi lungi şi uşori, iar copacii şi munții goneau pe lângă mine mai iute ca oricând. Vântul îmi mugea în urechi; nu exista nimic pe lume în afară de mine. Abia am observat când am ajuns în pas cu alergătorii, când am țâşnit în jurul lor până la silueta din față, închizând fără nici un efort spațiul dintre noi.

Tocmai când eram gata să trec pe lângă el, am văzut cu coada ochiul că umbla după ceva şi am încetinit doar o clipită ca să văd ce face. Avea un săculeț de pânză legat la brâu, în mână îi strălucea un obiect auriu, iar apoi l-a aruncat chiar în fața mea, pe pistă. Am simțit freamătul aerului când a zburat pe lângă fața mea şi n-am putut să mă abțin. M-am întors să văd ce e.

Se rostogolise la marginea pistei, arătând nepotrivit în praful şi mizeria de pe jos. Strălucea atât de tare, încât ai fi zis că nici măcar nu aparține tărâmului omenesc.

M-a cuprins un impuls. Am țâşnit înapoi, l-am cules de pe jos şi am rupt-o din nou la fugă, prinzându-l cu uşurință din urmă pe Hipomene. M-am uitat la globul auriu pe care îl țineam în mână, neted şi surprinzător de greu. Nu era o sferă, cum crezusem la început; în vârf avea o adâncitură, din care ieşeau o codiță de aur şi o frunză sculptată cu incizii delicate care îi trasau nervurile.

Un măr făcut din aur, uluitor de frumos. Ştiam că înseamnă ceva, că există o poveste pe care am mai auzit-o înainte, şi tocmai când amintirea a prins să se limpezească, l-am văzut lângă mine, cum vâră mâna în săculeț şi aruncă un al doilea măr. De data asta, brațul lui a fost mai puternic; mărul a zburat mai departe decât primul.

Linia de sosire era sub ochii noştri, chipurile din mulțime, o amestecătură de guri care țipau, un delir frenetic. Mi-am încleştat maxilarul, am țâşnit din nou înainte, lăsându-l pe Hipomene în urma mea, împreună cu mărul acela.

„Dar tot aş putea să câştig cu uşurință”, mi-am spus. Nu a fost o decizie conştientă; picioarele mele au cotit în căutarea celui de-al doilea măr. Acum ştiam ce sunt: merele de aur ale Hesperidelor. Dăduserăm peste distrugerea lăsată în urmă de Heracle, când jefuise grădina sacră, ca să le culeagă. Mi-am adus aminte de driada care plângea.

Am sărit înapoi cu agilitate pe pista de alergare. Picioarele lui Hipomene goneau cu furie. Am alergat şi am parcurs tot spațiul gol dintre noi, puteam să-i ating spinarea, iar apoi am trecut din nou de el.

Am aruncat o privire în urmă, doar pentru o secundă. Pelicula de sudoare de pe fruntea lui, hotărârea din încleştarea maxilarului, scopul din ochii lui – ceva ce voia să ştiu, un mesaj pe care mi-l transmitea cu merele astea, dar pe care eu nu-l puteam înțelege.

Al treilea s-a rostogolit pe lângă picioarele mele şi a ieşit de pe pistă.

M-am silit să gândesc. Merele de aur erau un trofeu prezentat Herei, regina olimpienilor, la nunta ei cu Zeus. Heracle şi le dorea, aşa cum Iason îşi dorea Lâna; o emblemă a statutului său legendar, o dovadă în fața lumii că era cel mai grozav dintre eroi, că putea să ia ceea ce nici un muritor obişnuit n-ar fi sperat vreodată să posede.

Şi acum, puteau fi ale mele.

S-a stârnit o zarvă nemaipomenită în rândul spectatorilor atunci când am țâşnit într-o parte, ieşind de pe pistă, urmărind ultimul măr care s-a rostogolit şi s-a oprit destul de departe de traseu. L-am apucat şi, ținându-le stângace pe toate trei la piept, am alergat înapoi unde se afla acum Hipomene, la câțiva paşi de linia de sosire. Timpul parcă a încetinit, era la doar câțiva centimetri de mine, cotul lui era chiar în fața brațului meu; alerga lângă mine; amândoi eram gata să ajungem la stâlp, dar eu eram puțin în fața lui, şi zumzetul strigătelor răsuna dintre munții stâncoşi, reverberând până în ceruri.

Şi chiar înainte să ajung acolo, cu un efort imens, am rămas în spate. Hipomene a țâşnit pe lângă mine şi, cu o mişcare ca o rafală, a trecut de ultimul stâlp. S-a aruncat la pământ, apoi s-a întors pe spate, gâfâind cu disperare, uitându-se lung la cer. Iasus ridica pumnii, încântat.

Ceilalți alergători se străduiau să înainteze, dar pe chipuri le mijea înțelegerea bucuroasă. Mulțimea striga numele lui Hipomene, el era ridicat în picioare şi încoronat cu o cunună de ramuri şi frunze răsucite. El era câştigătorul, nu eu, şi ceilalți nu trebuiau să moară.

S-a eliberat din mulțimea de simpatizanți şi a venit unde stăteam eu, cu mâna încă pe stâlpul de sosire.

— Am vrut să-ți explic. Glasul îi era grav, ca să nu fim auziți, dar răsuflarea încă îi ieşea cu icnete iuți şi tremurate de efort. N-am putut să-ți spun despre mere, am făgăduit...

Am clătinat din cap.

— La început, n-am înțeles.

— Puteai să mă învingi cu uşurință, chiar şi cu merele, a spus el.

— Şi să te las să mori?

— Dacă aşa voiai. Eu am vrut doar să-ți dau de ales. Privirea îi era sinceră, pironită asupra ochilor mei, iar cuvintele îi ieşeau acum mai iute din gură. Puteai să câştigi oricum şi să iei merele. Dacă le-ai fi câştigat pe ele şi întrecerea în acelaşi timp, ai fi dovedit că eşti egala lui Heracle, iar asta ți-ar fi oferit toată faima pe care ți-o puteai dori. Puteai să pleci de aici fără ruşine; puteai să mă învingi şi să iei merele, şi nimeni n-ar fi îndrăznit să se mai ia vreodată la întrecere cu tine. Iasus n-ar mai fi avut concurenți dornici să alerge, aşa că n-ar mai fi avut nici o putere asupra ta sau a lui Parthenopaeus. Reputația ta ar fi rămas nepătată.

Am zâmbit.

— La ce bun reputația mea dacă mi-aş fi lăsat prietenul să moară? Ce fel de erou aş fi fost?

A ridicat din umeri.

— Unul ca toți alții. Mă bucur că eşti altfel. Am sperat... am sperat să fie aşa. Pentru că ştii că nu trebuie să ne cununăm la porunca lui Iasus. Putem să plecăm de aici. Nu e nevoie să respecți înțelegerea; acum poți să faci orice vrei.

— N-ai făcut asta ca să fii soțul meu?

Obrajii lui, deja roşii de la întrecere, s-au preschimbat într-un stacojiu şi mai închis.

— Sigur că nu. Mi-ai spus despre oracol. Mi-ai spus că n-o să te măriți niciodată. Am vrut să te ajut să găseşti o cale să

scapi de înțelegerea asta, fără vreo moarte inutilă, fără să fii nevoită să-ți compromiți faima.

— Dar cum ai făcut rost de mere?

Iasus venea spre noi, cu brațele desfăcute. Hipomene vorbea acum şi mai repede.

— Când tu te-ai dus la templul lui Artemis, eu m-am rugat la Afrodita să mă ajute. M-a auzit, şi ea a fost cea care mi-a dat merele de aur. De ce, nu ştiu.

Am ezitat, nedumerită. Iasus a ajuns la noi şi l-a bătut pe Hipomene pe umăr, strălucind de o bucurie triumfătoare. Eu eram prea preocupată să simt vreo iritare, cu atât mai puțin umilința pe care voia, fără îndoială, să o simt.

De ce Afrodita? Ştiam de rivalitatea dintre ea şi Artemis, de ura pe care o simțea pentru zeița care le cerea adeptelor ei să întoarcă spatele acelor patimi şi dorințe cu care se desfăta Artemis. M-am întrebat de ce s-a îndreptat Hipomene către ea, şi de ce ea ar fi binevoit ea să-l ajute.

Poveştile pe care mi le spuseseră nimfele îmi reveneau acum şuvoi în minte. Afrodita şi Artemis se mai certaseră din pricina unor muritori, fiecare ranchiunoasă pe cealaltă fiindcă se băga peste adepții ei, fiecare hotărâtă să câştige mai mulți adoratori pentru ea însăşi. Ştiam asta; îmi aminteam de ce mi-au povestit despre Persefona şi felul în care Artemis s-a răzbunat prin intermediul lui Adonis. Ce mai trofeu pentru Afrodita dacă ar fi putut s-o cucerească tocmai pe protejata lui Artemis!

Şi Afrodita răspundea rugăminților izvorâte din iubire. Ca să-i ofere lui Hipomene ajutorul cerut, trebuie să fi văzut în sufletul lui şi să fi ştiut ce simte, indiferent ce a spus el despre prietenia noastră. Şi-a riscat viața de dragul mândriei mele. Era pregătit să moară, ca eu să pot reuşi.

Iar acum, risca totul din nou. O zeiță căreia i-ai fi zădărnicit planurile ar fi fost nemiloasă dacă n-ar fi primit

ceea ce ceruse. Şi din câte îmi dădeam seama, nu putea să fi cerut decât o singură condiție din partea lui Hipomene, în schimbul merelor.

Acum eram convinsă. Afrodita i-ar fi oferit aceste trofee cu promisiunea că m-aş mărita cu el, ca să se asigure că Artemis nu va mai putea niciodată să pună mâna pe mine. Dacă, în schimb, eu aş fi plecat de aici cu merele şi fără nici un soț, asta ar fi fost de ajuns ca să reintru în grațiile ocrotitoarei mele, şi poate că aş fi putut să-i aparțin din nou lui Artemis. Însă nu aveam nici o îndoială că Hipomene ar fi plătit un preț îngrozitor pentru asta; şi el ştia, probabil, lucrul acesta, chiar dacă mă îndemna să plec.

Iasus se uita la mine, nerăbdător. Orice o fi spus, nu auzisem din pricina gândurilor mele învălmăşite.

— Ce e? am întrebat.

Simțeam mâini pe umeri, o greutate rece aşezată pe claviculele mele. Am privit în jos şi am văzut un şirag de pietre lustruite, pe care cineva mi-l prindea în jurul gâtului.

— Căsătoria va avea loc pe dată, spunea Iasus.

Hipomene scutura din cap.

— Dar cum rămâne cu ritualurile? Nu s-a respectat nici o tradiție, nu s-au făcut pregătiri, nici ofrande. Cum poate o nuntă să aibă loc aşa, şi mai ales una regală? Cu siguranță ar trebui să aşteptăm, să facem aranjamentele potrivite.

Se bâlbâia disperat. Încerca din nou să mă salveze.

Eu i-am pus mâna pe braț.

— De ce pregătiri avem nevoie? am spus eu, iar el a căscat gura, cu un gest de uimire aproape comic.

În piept mi s-a înălțat un hohot de râs, un val brusc de veselie. M-am întors către rege.

— Nimic nu e obişnuit la situația asta. Am făcut o înțelegere cu tine şi o voi cinsti. Ne vom căsători aici.

Am inspirat adânc. Aerul era neclintit şi tăcut. Nici urmă de mânie divină, de furia lui Artemis pogorâtă în urma dezvăluirii mele.

Mi-am dres glasul şi am spus:

— Acum.

29

A fost o nuntă făcută în grabă, atât de pripită, încât mi s-a părut că are un iz de panică. Presupun că Iasus se temea să nu dispar. La urma urmei, demonstrasem destul de bine că nimeni nu ar fi fost în stare să mă prindă dacă aş fi fugit.

O burniță fină plutea în aer, învăluind vârfurile munților în vârtejuri de nori. Părul îmi era umed, şuvițe scăpate din coadă mi se lipeau de față şi de ceafă, iar picături reci îmi coborau pe şira spinării. Încă eram desculți, după întrecere, şi picioarele ne erau acoperite cu praful care ne păta până şi tivul tunicii. Eram conştientă de mâinile lui Hipomene care îmi cuprindeau încheieturile, de behăitul oilor de pe câmpurile din apropiere, conduse acum la sacrificiu, în speranța că zeii vor privi cu ochi buni căsătoria noastră. Libațiile turnate, zâmbetul vesel al lui Iasus, uşurarea delirantă de pe chipurile tinerilor cărora li se îngăduise să trăiască. Merele strălucind pe lespedea unde, astăzi, nimeni nu a trebuit să moară.

M-am gândit la bărbatul care a părăsit pe deal pruncul plângând. La ursoaica sătulă de puii ei, mârâind la ei să dispară. La tăcerea pădurii de când mă întorsesem din aventuri, obosită şi deznădăjduită şi cu muşchii dureroşi,

tânjind după compasiunea lui Artemis, care n-a venit niciodată. La chipul ei, rece şi gol când mi-a spus să nu mă întorc niciodată. La singurătatea de după ce am născut.

Şi acum, la Hipomene, cu iubirea lui blândă, prin care se sacrifica pe sine. Înfruntând pedeapsa lui Iasus sau a Afroditei, orice ar fi trebuit ca să mă elibereze pe mine.

Pe pista de întrecere unde ne-am căsătorit, mi-am luat rămas-bun de la condițiile impuse de Artemis asupra vieții mele şi de la cererile formulate de tatăl meu. Pentru prima dată, alegerea îmi aparținea. Lasă-l pe Iasus să creadă că el a ales pentru mine; ce mai contează?

Nu trebuia să fiu o adeptă obedientă a lui Artemis, care să sară să-i îndeplinească fiecare comandă; nu trebuia să fiu o eroină după modelul lui Iason sau al lui Heracle sau al vânătorilor mânioşi care hăituiseră mistrețul din Calydon. Nu aveam de gând să încerc să mă modelez ca să fiu precum unul dintre ei, un bărbat neîndurător, care luptă doar pentru propriul interes şi caută numai gloria. Eu eram altfel decât toți.

Burnița s-a preschimbat într-o ploaie iute, un torent neaşteptat, care a împrăştiat mulțimea. Am râs când i-am privit cum se risipesc, cum Iasus îşi ținea mantia deasupra capului, în timp ce fugea. Hipomene şi cu mine am rămas singuri, iar praful de pe pistă se îngroşa acum şi se făcea noroi sub ropotele neabătute de ploaie.

— Nu vrei să-i urmezi? m-a întrebat Hipomene. Să te întorci la palat?

Am clătinat din cap.

Pe buze i s-a ivit zâmbetul, un răsărit lent, care alunga ultimele umbre.

— Şi cum rămâne cu Iasus? Nu vrei să revendici ce îți aparține?

— Nu vreau nimic de la Iasus, am răspuns. Am văzut destul din lumea asta, cât să ştiu că n-ar fi trebuit să vin deloc încoace.

— Şi Parthenopaeus?

— Îi e mai bine acolo unde se află acum.

— Păi, şi asta e tot? Pleci fără nimic?

— Nu chiar.

I-am luat fața în palme şi l-am sărutat. Buzele lui erau moi şi calde; mirosea a ploaie şi a pământ, a parfum proaspăt de pin, a izvoare limpezi precum cristalul, vioaie, reci şi revigorante.

S-a retras puțin, fruntea lui a atins-o pe a mea, şi de pe buze i-a scăpat un icnet ca un început de râs.

— De când ți-am văzut chipul, după ce m-au lăsat centaurii fără cunoştință, nu m-am gândit la altceva decât la tine.

Ştiam că e adevărat. Până acum, nu recunoscusem în sinea mea că îl iubeam şi eu. Nu am desprins de sărutul nostru nici o parte a ființei mele; nu mi-era teamă de tandrețea, de emoția dintre noi. Cu Hipomene îmi puteam îngădui să simt totul, pasiunea şi iubirea, laolaltă. L-am luat de mână şi mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Haide.

A aruncat o privire în urmă, în timp ce îl conduceam pe versantul ce ne scotea din vale.

— Cum rămâne cu merele?

M-am oprit. M-am uitat la ele, cum străluceau aurii prin ceața umedă, de parcă ar fi pulsat şi s-ar fi unduit cu o energie fremătătoare. Un trofeu care putea dovedi vrednicia unui erou în fața lumii întregi.

Paşii îmi erau siguri şi mă trăgeau spre mere, ca un fir înfăşurat la loc pe mosor. Am întins mâna să-l ating pe cel mai apropiat dintre ele, de o netezime dură şi neclintită.

L-am împins şi l-am lăsat să se rostogolească până la buza lespezii, unde a rămas o clipă suspendat, după care a căzut pe iarbă cu o bufnitură uşoară.

— Le lăsăm şi pe ele, am spus eu.

Norii se adunau deasupra capetelor noastre, în timp ce noi fugeam pe drumul care ne adusese în cetate, trecând pe lângă palat, unde bătăile ritmice de tobe însoțeau notele răsfirate ce curgeau dintr-o liră, strigătele vesele, cântecele ca nişte izbucniri bruşte, glasurile înălțate să sărbătorească un ospăț de nuntă fără mireasă sau mire. M-am întrebat cât de mult i-ar fi trebuit lui Iasus să-şi dea seama că trofeul i-a scăpat printre degete, că nu mai avea o fiică cu care să se laude. Orice ne-ar fi oferit el – comori sau corăbii sau expediții –, orice aş fi făcut eu cu resursele lui, ar fi fost în numele lui, iar eu nu aveam de gând să îngădui aşa ceva vreodată. Pentru mine nu însemna nimic dacă numele meu era uitat în săli precum a lui, nerostit de oameni ca el, dacă se stingea din cântecele şi amintirile bărbaților ale căror păreri nu aveau nici o valoare pentru mine. Avusesem nevoie să văd merele de aur ca să-mi dau seama de asta, însă acum o ştiam prea bine.

Am alergat mai departe prin ploaie, dincolo de hotarele cetății, şi ne-am afundat împreună în sălbăticie.

Templul era năpădit de vegetație, iedera urca pe zidurile sale distruse, muşchiul sufoca pietrele, şi mărăcinii se încâlceau la intrare. Ne poticniserăm în dumbrava unde se înălța, în inima pădurii, luminat de o rază palidă a lunii. Cerul întunecat se limpezise, şi aerul era perfect neclintit, greu în jurul nostru, îngroşat de o căldură stranie şi scăldat în parfumul siropos al vrejurilor de caprifoi care creşteau nestăpânite prin toată dumbrava.

Ultimele dâre ale râsului nostru se stingeau după noi, ferigile erau călcate în picioare, piepturile ne plesneau de

bucurie, până când ne-am oprit aici, de parcă am fi convenit că asta ne era destinația. Parfumul copleşitor al florilor mă ameţea; când l-am tras în piept, lent şi năucitor, aerul cald şi înmiresmat mi-a înceţoşat simţurile.

— Haide.

L-am tras de mână şi l-am condus spre uşa deschisă, fără să-mi pese dacă spinii îmi zgâriau pulpele. Era ca un vis, prin vene îmi curgea un val de euforie, şi nu era doar bucuria alergării sau fiorul evadării noastre. Era altceva în pădure, o prezență în dumbravă, care nu semăna cu nici una din câte mai cunoscusem până atunci. Ceva care mă atrăgea la altarul acela părăginit, unde mi-am lipit palma de piatra rece, căutând ceva care să mă liniştească, să mă trezească la realitatea ființei mele. Nu semăna deloc cu răsuflarea vântului care o purta pe Artemis, iute de picior, cu tunica fluturându-i în urmă, în dumbrăvile ei cele sacre, unde pădurea se trezea la viață în prezența ei. Aceasta, orice ar fi fost în dumbravă cu noi, plutea prin aer, moale şi dulce şi periculoasă, ceva străvechi şi seducător, care pusese stăpânire pe noi. Parfumul de trandafiri, dens şi siropos, ca al florilor care însemnaseră pajiştea Afroditei cu atâția ani în urmă. „De ce s-ar afla Afrodita aici?”, m-am întrebat, şi răspunsul mi-a răsărit în minte.

„Merele”, m-am gândit, „darul Afroditei pe care l-am lăsat în urmă, pe care l-am aruncat în noroi.”

Însă nu-mi mai puteam înțelege destul de clar gândurile, erau prea alunecoase, îmi scăpau printre degete ca peştii pe care încercam să-i culeg din râu, aşa cum o făceau urşii cu atâția ani în urmă.

Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Ochii lui Hipomene erau visători şi înceţoşaţi, pradă aceleiaşi transe care mă cuprindea şi pe mine. Transa Afroditei, vraja Afroditei, pe care o arunca acum asupra

noastră, drept pedeapsă pentru merele pe care le-am dispreţuit. Partea lucidă din mintea mea striga în semn de avertisment, dar nu puteam lupta cu ce se întâmpla, nici eu şi nici el.

— Rhea, a spus el, arătând spre o sculptură de pe perete, trecându-şi degetul mare peste formele ce ieşeau în relief.

M-am uitat la ele printre umbrele mişcătoare. Rhea, zeiţa despre care îmi povestise odată Artemis. Rhea, care stăpânise pădurea asta înaintea oricui altcuiva. Rhea, mama zeilor, mama munţilor, mama lumii. Era conturată cu aur, scânteind în lumina slabă, cu o coroană înaltă şi o rochie vaporoasă, cu lei din piatră dând târcoale la picioarele ei. Deci acesta a fost templul ei, lăcaşul ei sacru de cult. Parcă era potrivit să fie aproape înghiţit de natură, recuperat de vrejuri şi de plante, care trudeau printre pietre, chemându-l înapoi în pământ, sălbăticindu-l.

— Trebuie să fugim, am mormăit eu. Să ne ascundem aici.

Iar el a încuviinţat din cap, ameţit.

Parfumul greu al trandafirilor s-a risipit când am înaintat mai mult înăuntrul templului. Acum simţeam din nou mirosul lui Hipomene, parfumul proaspăt de munte, aroma de pământ, de muşchi şi piatră din interiorul templului. Abia dacă m-am gândit unde ne aflăm, parcă nici n-am văzut sculpturile în lemn ale zeităţilor străvechi stând de strajă în jurul zidurilor ruinate, Rhea mai înaltă decât toţi ceilalţi, cu ochii săi vopsiţi aţintiţi asupra noastră.

L-am sărutat drept în faţa ei, în ochi îmi sclipeau fulgere, o intensitate nerăbdătoare care ardea orice alte gânduri din mintea mea. Gândul de care încercasem să mă agăţ, îngrijorarea că Afrodita cea răzbunătoare ne conducea într-o capcană, nu mai conta acum. Frica aceea s-a risipit ca un fuior de nor, când l-am tras pe Hipomene mai aproape de mine, iar mâinile lui îmi coborau pe spinare, părul i se

încâlcea în degetele mele, şi nimic altceva nu mai exista în lume în afară de noi doi.

Flăcările se dezlănțuiau înăuntrul meu, un infern ce ştergea orice chibzuire coerentă, orice lucru care m-ar fi ținut departe de el. Dacă vraja Afroditei a fost cea care ne-a prins în mreje, dacă farmecele ei ne-au încețoşat mințile, atunci eram prinşi în ele împreună. Noaptea de dincolo de zidurile templului era încă senină şi vigilentă, dar în sanctuarul său întunecat, noi eram tot ce conta.

După aceea, am zăcut cu răsuflarea tăiată pe podeaua goală, unde în sfârşit se strecura o adiere prin uşa deschisă. Căldura rău-prevestitoare care atârnase atât de greu în aer se făcuse scrum, risipindu-se în freamătul delicat care mângâia frunzele chircite, împrăştiate prin jur, ridicându-le uşor şi apoi aşezându-le din nou pe podea.

M-am ridicat într-un cot, cu părul despletit, şi mi-am trecut cealaltă mână peste cicatricea albă şi netedă, acolo unde sulița centaurului străpunsese umărul lui Hipomene, în noaptea în care ne-am cunoscut. Eram gata să vorbesc, când vântul a prins a şuiera din nou, mai zgomotos de data asta, făcând frunzele să salte în urma sa. Am simțit un fior pe şira spinării şi, dintr-odată, parcă m-a luat în stăpânire o luciditate neaşteptată.

Din nou, o pală de vânt s-a înălțat în templu, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, cu părul fluturând, în timp ce încă o rafală a şuierat pe lângă mine. Atunci i-am auzit glasul.

Grav şi primitiv, un glas la fel de străvechi precum universul. Rhea.

„Animale”, a hârâit ea, şi cuvintele s-au adunat unul peste altul, ca valurile care se sparg şi se retrag. „Ca animalele... templul meu... în sanctuarul meu... atât de neruşinați.”

Hipomene m-a apucat de braț, şi cu cealaltă mână mă ținea strâns de mijloc. Vraja se risipise; acum înțelegeam

totul, şi el la fel. Afrodita ne condusese aici, în templul Rheei, şi ne lăsase copleşiţi de înflăcărarea iubirii. Artemis îmi spusese că Rhea a părăsit pădurea aceasta, însă ea era aici şi a văzut ce am făcut. Ne-am privit unul pe altul, fără cuvinte, în timp ce vântul se întețea din nou, un urlet discordant, care se făcea tot mai zgomotos, până ce ne-am apăsat urechile cu palmele, şi eu am strâns tare din ochi, încercând să alung ce se întâmpla. Frunzele se învolburau, zburau în jurul nostru, în timp ce ea se dezlănțuia, şi apoi, dintr-odată, au căzut pe jos. Totul a rămas neclintit, şi zeița însăşi parcă şi-a ținut răsuflarea pentru o clipă.

Am simțit-o mai întâi în ceafă: o senzație ca o zgârietură, ceva mărunt, care încerca să iasă din mine răsucindu-se prin piele, o mie de înțepături mărunte. Apoi, o undă care mi-a scuturat tot corpul, prinzându-l într-o convulsie puternică. Am crezut că zeița mă ținea strâns, că mă azvârlea dintr-o parte în alta, însă mişcarea venea din propriul meu corp, un corp care parcă nu-mi mai aparținea, forma mădularelor mele mi-era necunoscută, simțeam în mine o presiune ce creştea şi căpăta o intensitate insuportabilă, şi am avut dintr-odată convingerea înspăimântătoare că țâşnesc afară din carnea mea, că nu mai pot fi ținută în frâu. Un urlet a încercat să-mi iasă forțat din gât, în schimb a ieşit un mârâit ca un tunet, gutural şi crud, pe care nu l-am recunoscut.

Nu mai eram ceea ce fusesem. Iar când am ridicat capul, care avea acum o greutate diferită, arcuirea gâtului nouă şi stranie, l-am căutat pe Hipomene în întuneric. Ochii care mă priveau erau verzi-aurii şi tiviți cu negru, pironiți asupra mea cu aceeaşi panică pe care o simțeam şi eu.

Însă teroarea din urmă cu o clipă începea să se topească. Năvălea acum un şuvoi de senzații noi. Picioarele mele, întotdeauna puternice şi musculoase înainte, s-au încordat

acum, gata să țâşnească cu o forță nouă, diferită. O putere îmi fremăta prin tot corpul, o putere mai mare decât orice cunoscusem vreodată până atunci.

Am simțit-o pe zeiță cum mă loveşte peste cap, palma ei reverberând pe blana aurie care mă învelea acum. I-am văzut degetele răsucindu-se în coama roşcată a leului de lângă mine, a iubitului meu, însă, atunci când ne-a poruncit să o rupem la fugă, m-a cuprins bucuria, o bucurie animalică, pură, care eclipsa tot ceea ce am mai simțit vreodată.

Am fugit împreună în noapte.

EPILOG

Îmi vâr fața în coama lui deasă şi lățoasă. El îşi dă capul pe spate, cu gâtul spre cer, cu fălcile deschise larg şi colții sclipind în razele joase ale soarelui. Se lasă la pământ, odihnindu-şi botul pestriț pe labele uriaşe, care par atât de moi, în afara ghearelor întunecate cuibărite în blană.

Eu mă las pe crupă şi simt întinderea delicioasă a picioarelor din față, desfătându-mă o clipă îndelungată înainte să-mi eliberez energia strânsă şi să fac o săritură înainte. Corpul meu e aproape de pământ, labele mele calcă zgomotos țărâna, iarba înaltă care mă înconjoară se unduieşte când țâşnesc prin ea. Alerg cu o grație fluidă şi o viteză mai mare decât oricare pe care am atins-o vreodată în viața mea de dinainte, iar forma trupului meu e mlădioasă şi sinuoasă şi în armonie desăvârşită cu lumea din jurul meu. Muşchii mi se unduiesc lin pe sub blana mătăsoasă, uşor şi

fără efort, în timp ce eu gonesc pe lângă copacii de la marginea pădurii, trecând pe lângă satul unde trăieşte Parthenopaeus. Creşte puternic şi sănătos, dobândeşte o pricepere neobişnuită pentru luptă şi vânătoare şi nu-i lipseşte niciodată viaţa pe care am căutat-o mai demult pentru el. Destinul îl aşteaptă într-o bună zi; deocamdată, se joacă de-a săbiile cu ceilalţi băieţi, folosind crengi de copac pentru antrenament; sculptează cu răbdare forma unui arc, înclinându-l într-o parte şi în alta, mijind ochii la o ţintă imaginară; cară saci cu orz şi butoaie cu apă, îşi dezvoltă forţa şi îşi rafinează hotărârea. Când zăreşte leii care gonesc aproape de el, nu fuge cuprins de panică precum ceilalţi săteni. Ridică atunci chipul către noi, fără să-i fie frică.

Alerg mai departe, prin aerul parfumat al serii, peste versanţii abrupţi ai munţilor. În faţa mea, o văd pe Artemis cum îşi conduce carul, cu căprioarele blânde în faţă, cu arcul reflectând lumina înflăcărată a soarelui care se scufundă dincolo de orizont, într-o vâlvătaie oranj, triumfătoare. Întinde mâna când mă apropii, furia faţă de femeia care am fost odinioară i s-a stins, acum, că sunt altceva, şi mă mângâie pe creştet, pe după urechi, iar fiorul atingerii ei îmi străbate şira spinării, coborând până la coada din care plesnesc, şi îmi scapă un mârâit de plăcere, apoi alerg din nou, şi mai iute, până în vârful cel mai înalt, de unde văd lumea întinsă la picioarele mele, largă şi nemărginită.

Oracolul m-a avertizat că mă voi pierde, dar s-a întâmplat tocmai pe dos. Sunt eu însămi acum, mai mult ca niciodată. Sunt neîmblânzită, sunt liberă.

Sunt Atalanta.

MULȚUMIRI

Mi-a adus atât de multă bucurie scrierea acestui roman şi, ca de obicei, n-aş fi reuşit singură. Îi mulțumesc în primul rând lui Juliet Mushens, agenta şi zâna mea cea bună, care continuă să facă minuni şi să-mi transforme viața. De asemenea, le sunt etern recunoscătoare tuturor celor de la Mushens Entertainment, pentru tot sprijinul şi toată bunătatea lor.

Redactoarele mele, Caroline Bleeke şi Flora Rees, m-au provocat şi inspirat în crearea celei mai bune versiuni a romanului *Atalanta*. Încurajările lor mi-au reînnoit constant entuziasmul şi dragostea față de scris şi mi-au oferit atât de multă încredere şi curaj să mă autodepăşesc, în timp ce perspectiva şi înțelepciunea lor mi-au insuflat un scop şi claritatea necesară pentru a vedea calea de urmat. Sunt foarte mândră că am ajuns până aici împreună!

Mă simt extrem de norocoasă că am ocazia să lucrez cu toată lumea de la Wildfire şi Flatiron şi să am nişte echipe extraordinare care îmi promovează cărțile în Regatul Unit şi în Statele Unite. Mulțumirile mele se îndreaptă, în mod deosebit, către Alex Clarke, Elise Jackson, Caitlin Raynor şi Amelia Possanza, dar şi către toți cei implicați în toate etapele călătoriei, de la prima ciornă la corectură, la publicare, şi nu numai! Şi îi sunt etern recunoscătoare Tarei O'Sullivan, pentru corectura atât de meticuloasă.

Etapa cea mai satisfăcătoare este întotdeauna cea în care țin în sfârşit cartea în mâini, iar această etapă este şi mai deosebită pentru că am cei mai buni şi mai talentați designeri de coperte – Micaela Alcaino în Regatul Unit şi Joanne O'Neill în Statele Unite. Lucrează spectaculos, tăindu-ți răsuflarea de fiecare dată, şi este întotdeauna emoționant să văd ce au mai creat, şi cred că la *Atalanta*

amândouă s-au întrecut din nou pe ele însele! (Şi îi mulțumesc în mod deosebit lui Jojo, ogarul Micaelei, pentru că a fost cea mai frumoasă muză pentru copertă.)

Atalanta este o eroină atât de specială a mitologiei greceşti, o femeie neînfricată, pricepută şi ambițioasă, o forță redutabilă, dar care are şi o inimă mare, plină de compasiune. Am fost atrasă în povestea ei de imaginea pruncului culcuşit lângă frații ei ursuleți şi, pe măsură ce am descoperit mai multe despre ea, a reuşit cu adevărat să-şi țească vraja sălbatică în jurul meu. Mi-a plăcut foarte mult să îi rescriu rolul în legenda argonauților şi sper că acest roman le oferă şi altora şansa să o iubească aşa cum o iubesc eu. Le mulțumesc tuturor librarilor, bloggerilor literari şi cititorilor care mi-au scris, mi-au împins cărțile în mâinile altora, au făcut fotografii superbe şi au răspuns în atâtea moduri sincere şi minunate la romanele mele; să ştiți că apreciez totul în fiecare zi. Mulțumesc familiei şi prietenilor, care m-au susținut întotdeauna.